

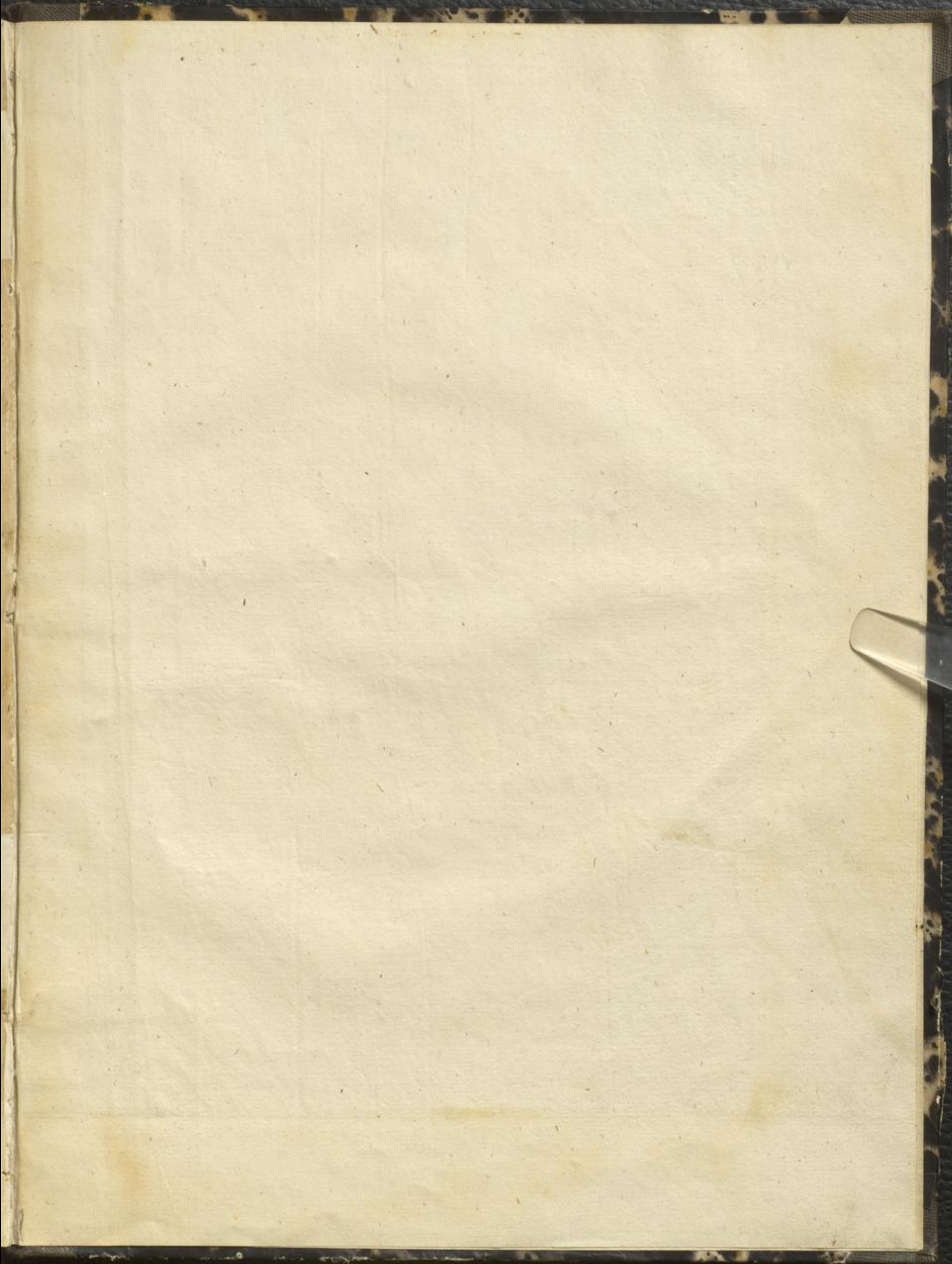
W 6. - 29.

3.2 4101

BIBLIOTHECA MERZBACHERIANA
MONACENSIS.

מגביהון מעל השלחן עצמות וקלישי פה חרב ראון
ראון לא למאכל אדם ולא למאכל בונה
ולא כהור' דהא איכא בסיפא וטער אסוכין מפני שהן ראון
למאכל בהמה לכך כל מהם ראון למאכל בהמה פון עב

עצמות רבים וקלישי תפוחים
וכ"ה סכרי כיון דלא חזו למאכל
אדם לא ובית הלל
אזו מסלק הטבלא
ומכער תי' והלא היא במים
לדבר האסור דהא לא הני סכח
הואיל והטובה טס מדעתו ויל
דלפ"ת כיון דפי' במס' סב' דלא
הני במים לדבר האסור אלא כ
כמדעתו להניחם טס כל הניס
א"כ כיון דהנו טס אוכלין הל' כ
במים לדבר האסור ולדבר ה
המות' וטרי כדמוכח פ' נוטל
ועוד דא"ו זה תניח בסוכה דהא
אינו חושש היכן יסלג'

דתגן מחתכי את הדלועי'
לפני הבהמה ואת
כנ' ואת היכי דמי אי בדלועין
טהו מחוכרין בין השמשות כ
בהא נדאי מודה ר' שמעון גזרה
סמא יעלה ויתלוש ויל דמיירי
בדלועין ופ"י דאסור דמשנה ל
להו אוכלין לפי שהן קשין והח
והחתך מרכך אותם ואת
הנבלה כנ' אינו צריכין
לפ' סתתכלה בטבת וזוהי תני
ל' בהדי הדדי דבב' הדרג' הדרג'
דלועין לא הוי טבת הסוס
מוצה כיון כו' בל' טבת דב
דכטעהס טיין לטו' החתך
גבי סבת דהא כו' טבת כו'
שמעון וד' חתך
פ"ס ואחר כך ויהיה חתך
הלכה כסת' דכ"ז ויהיה חתך
וא"כ מחלוקת ר' י' ור' ג' ור' ז'
מלתיה דר' יונה ור' יוחנן
דפ"ס ס' ויהיה חתך
ויל דהתני סמך ושמעון

מאי אלא דפריך כו' ור' י' ור' ג'
פ"י טס בקונ' אבל לעולם מהני הסתם להיות רבים והני
רבים ר' שמעון והני יחיד ר' יהודה והלכתא כרבים כ
כת"ן דהינו ר' שמעון ואת גבי סבת כמו סתם לן כר'
יהודה כי הני דתנן מטלטלי כר' חדס אבל לא יטן ור' שמעון
מתיר והואיל ואוסר יוקצה מחמת מאנס כ"ט מחמת אסור ד
דהכי אמרי' ת' ויל דהא סתמי ערוס הואיל ונכסות מסנה כותס לבסוף טרק מני סתמי
דמאי חולמי דהאי סתמי סתמי ויל דבעדינות לא תכלה תקולי בית שמאי וחומי כ"ה

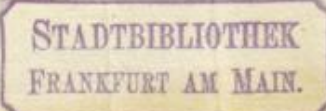
ומ' את רב כחוק הכי דכית הלל כר' יהודה: ומגביהו בסבת
מול הסלחן עצמות שאינן ראון לאכול: וקלישי אגוזין
ול' חייטין למקצה: ובית הלל אומ' אין מטלטלין אותן
כיום שמוקצההן: אלא מסלק הטבלא: פ"ס תורת כלי ע'
עליה ומכירה: ואזו רב כחוק

אכזו אין לכו' בשיטת מסנה זו ל'
לפי שמוחלפת שיטתה: אלא כד'
שמעון מד' בותיכו דכ"ט כר' יה'
יהוד' וזממרי וכה' כר' שמעון:
מחתיכין דלועין תלגוסי לפני
הבהמה: ולא אמרינן טרחא ד'
דלאו צורך הוא: ואת הנבלה ל'
לפני הכלבי' ואע"פ סתתכלה
בטבת דבין השמשות לא היתה
עומדת לאכילת כלבים: אפי'
הכי טרי דלית לן מוקצה בטב'
הלכך גבי מגביהו מעל השל'
השלחן דמיירי בטבת: מוקיש
לבית הלל דממרו כר' שמעון
כי היכי דלא תקשי הלכתא אה'
אהלכתא דקיימא לן הלכ' כסתם
מסנה וקיי' לן הלכה כבי' הלל
אכל גבי יוס טוב דאטכח דס'
דסתם ר' כר' יהודה: דתנן אין
מבקעין עצים כיום טוב לא
מן הקורות הסדורות זו על גב'
זו בקרקע ועומדות לכנין:
ולא מן הקורה שנשברה כ"ט:
ואע"פ שצומדת מעכשיו להסק'
הואיל ובין השמשות לאו להכי
היה כיון דאיתא דא"ו לבין הסמ'
השמשות מתקציא לכולי וזמא
אלו אית לן מוקצה כ"ט: הלכ'
מוק' רב כחול למתניתין דמיירי
כ"ט: בית הלל כר' יהודה וכע'
וכעומדת לגדל בודים ומשום
הוקצה: ואזן סתם למתניתין ר'
הוא סדר המסנה וכשרא דכרי'
הסמ' וטרי בעיניו סכאן סתם
ולא הזכיר טס אומרו עליהס'
כדי סל' יהו סכנין מפי יחוד'
וכר' כאלו נסנו מפי המרנבו'
ו' ש' סמון: ולא אתי לגזול'

בה אי מקלינן כו' חדא קולא לא אתי לאקולי ביה טפי'
דהתרא עדיף ליהטוב לו להסמיענו כח דכרי המתיר ט'
סאהו סומך על סמונו ואינו ירא להתיר אבל כח האוסרין
אינה רואה טהכל ילין להחמיר ואשילו כדכר המתיר:

בווקו לכה כר' שמעון וק'
אין מבקעין מחמת
מחמת
תסרון כ"ט וכהא כנ' מונדו אפי' ר' שמעון אלא מיייתי מסופ' לא מן הקורה שנשברה וזו נהא ר' שמעון אינו מת' אלא כיוטב
ומצפה: ויל דהכ' הואיל ונכסרת בטבת מסתמי הית' רעוב' ואתמל והני כיוטב ומצפה מי תשכר קורתו ותהיה ראויה להסק'
ובי תימא כח דתת' עדיף פה לכך כח דתת' עדיף טפא' דס' מתיר סומך על סמונו וצריך להביא ראיה לדבריו: אבל
אסורא אדם יכול להחמיר עליו כלל טעם

שעמיהו רבש" אמרו נוחן לעלם
בחרנגולח העומדת לגל' ביצי ודאית
ליה מוקצה אית ליה גול' ודלית ליה
מוקצה לית ליה גולד כו' כר' שמעון ו
ובה' כר' יהודה' ומי אמר' נחמן וזבי'
והתגן כ"ש אום מגביה מעל השלחן
עצמות וקלישי וז"ל או מסלק את ה
הטבלא כד' ומכירה אום ונחמן א
אנו אין לנו גול' כר' יהודה ובה' כר'
שמעון אום לך רב נז' גב' טבת דס'
דסתם לן תנא כר' שמון דתגן מחתכי'
את הדלועין לפני הכלבים ואת הנבלה
לפני הכלבים מוקים לל' כר' שמעון
שמעון אבל גבי י' דסתם לן תנא כר'
יהודה דתגן אין מסת' עצים מן הק'
הקורות ולא מן הקיות שנשברה כ"ט
מוקים לה לטה' כר' יהודה: מכדי מאן
סתמיה לסתמי ר' מאי שנא בשב' דסום
לן כר' שמעון ומאי שנא בי' דסתם לן
כר' יהודה: אמרי' ויש' ויהיה חתך

ביצה

ומסוס הכנה דאסרי לה בית הילל כדמפרים ואזיל: דכל ביצה דמתילידא האירכא מאתמול גמרא לה: ואעב. דבידי טווי הוא אסר
דכעבן כל סעודות שבת וסעודת יום סיהן וזמנות ומוכנות מבעוד יום של חול: רבה דאמר בהכנה שאינה בידי זמנים: לטעמי
דאזי רבה בפסחי וילף מהכא דמוקצה דאורייתא: והכיכני והזמני כגון מכאן אזי אוכל למחר: דאי משום הכנה בידים ולומר
שיאסר ויבטלו מבעוד יום: בהדיא כת' את אשר תאסרו אסרו: אלא הזמנה כפה קאל' וכת' בינים הפסי: נסתם טמי חול הוא נאחטבה

ונפלוג בתרויהו תיול ובכל
תקום דקאל' כח ד
דהתיר עדיף לפרוק הכי: ויל
דהכא פריך ונפלוג בתרויהו ט
סלא יאריך משום כך ויאמר ה
היא וכיכת' אכל בעלמ' לא טיי
והיה בינים הפסי וגו' פרי
ועכ' בא לאשמעינן
דאפי' הכנה בידי טמיס ביצה
אסורה: דאי משום הכנה בידי
אדם כלומר שיאסרו ויבטלו מב
מבעוד יום הא כת' בהדיא את
אשר תאסרו אסרו: אלא הזמנה כפ
קאל' ואין יט מכין לשבת כג'
ואין שבת מכין ליום מכס' דכין
דאין יט מכין לשבת כס' דאין
שבת מכין ליום: והק' רמי' אכ' ב
ביצה סגולה באחד בסבת או
לאחר יט תתער מכס' דשכ' ויט
לא מכיטי' אהדדי כס' דלא מכס'
מכיטי' אחול' ותייר דלגבי סעודה
חול לא כרי' הכנה דאין סעודת
חול חסובה אך תייר הנאיל והכ
נהכנה דאוריית' היאך חופין מת
ומבטלן מוט' לשבת: וכת' עי'
ערנכי תבטילי: וכי אתי תקנת'
דרבנן ולעקר הכנה דאורייתא
וכר' לייסב דרבה גוסי' אזיל לט
לטעמי' דאי ליה הנאיל ואי מת
מקלעי' אורחין חזי ליה: הסתא
כמי חזי ליה ואפי' לדין כיהא
דכל דבר אשני ומבטל לא טי
סידך ביה הכנה שאיכו מחוסר
רק תקון בעלמ' דמעיקר' הנה
חזי ליה רק גבי ביצה טהן דבר
חדש טלא היתה בעולם ולא הי
הית ראוי כלל מעיקר' ולאשות
ולבטל תקוני' מלתא בעלמא:

ונפלוג בתרויהו תרגולת העומדת ל
לגדל ביצי' היא וכיצת' בית שמאי אומ'
תאכל ובית הלל אומ' לא תאכל אמר
רבה לעולם בתרגולת העומדת לאכ
לאכילה וביום טוב שחל להיות אחר
השבת עסקינן ומשום דזכנה וקא סבר
רבה כל ביצה דמתילידא האידגא מא
מאתמל גמרה לה ורבה לטעמי' דאמ'
רבה מאי דכתי' והיה ביו' השישי והכינו
את אשר יביאו חול מכין לשבת וחול מ
מכין ליום טוב ואין יום טוב מכין לטב'
ואין שבת מכינה ליום טוב אמ' ליה א
אביי לא מעת' יום טוב בעלמ' תשתרי
גזירה משום יום טוב אחר השבת שבת
רעלמ' תשתרי גזרה משום שבת אחר
יום טוב ומי גזרינן והא תנא השוחט א
את התרגולת ומצא בה ביצים גמור'
מותרות לאוכלן ביום טוב ואם איתה
לגור משום הנך דמתילידא ביזמי' אמ'
ליה ביצים גמורות במעי' אמן מלתא
דלא שכיחא היא ומלתא דלא שכיחא
לא גזרו בה רבנן: ורב יוסף אמ' גזרה
משום פירות הגושרין אמ' ליה אביי פ
פירות הגושרין טעמי' מאי גזרה

רחיכו לסעודת שבת שיזמינה
מבעוד יום ובחול ואין יו טוב
מכין לשבת ויום טוב כמי קר
קרוי שבת ובעינן סעודתן הזת
הזמנה והזמנה כחול: אכל' ס
סעודת חול לא חסיבא ולא סיי
שיכא ביה הזמנה הילכך באח
דשבת בעלמ' ליה לן למיסר ב
ביצה סגולה ביה משו' דאתקן
בידי טמיס דסעודת חול לא ח
אכר' רחמנא זמון מבעוד יום
דלא סידך בה מוקז: יט בעלמ'
שאכ' אחר שבת: שבת דעלמא
שאכ' אחר יט תשתרי לגמרי ח
חיה ביצה סגולה כג' ומי גזרי'
ומי אחמור רבנן כביצה למג
למגזר התירא משום אסורא:
ואם תאמר הויה לה גזרה לגזר'
דהנך דמתילידן ביזמיה נמי כ
אינן אסורות אלא משום גזרה
דיט אחר השבת תריך הא ומי
לאוקמוי' ביט אחר השכ' דהשת'
ליכא למגזר אלא אטו הנך דת
דמתילידן ביזמיה נאשמעינן
הך מתבי' דאפי' ביט אחר השכ'
ומתירתי' הנאיל ואיכס' כולדות נ
משום הנך דמתילידן ליכא ל
למגזר דמלת' דלא שכיחא הוא
כאס' רבנן: והא דאמרי' כגן
ככולי' תלמודא שאין גזרינן גז
גזרה לגזרה מהאי קרא כפך נט
נשמרן את נשמרתי עמו נשמר'
כלות גזרה למשמרתי לתירתי

ולא נשמרתי למשמרתי: טלא יעשו גזרה לגזרה ואין יט מכי' לחברו לב' בתלת' דרבה דהא
קרא קא דריט נסטי' ימי רבנסי' בתורה לא אשכחן דמספקא עבדינן להו רב יוסף אל' ט
טעמא דביצה בתרגולת העומדת באכילה כדאוקיימא ובית הילל דאסרי' משום פירות
הגושרין מן האילן כשבת וקא סלקא דעת' השתא גזרה היא משום פירות הגושרין דלא
ככליטתו דהא נמי לפירות הגושרין מן האילן דמיא טאף זו פרי הגושר:

תייר דכאן משמע שהתן לא היה יורד ביט כדפי' רפי' הטמי' הראוי להכנה זהו בחול והא אמרי' ויברך ויקדש ברכו כהן וקדשו
כהן ששבת לא היה יורד מן אכל ביט היה יורד: ויל' דמהרסין חלוקי' כדאי' במדרש שבת לא יהיה כו' לרבנות יום השביעי ורב
ורגלים טלא היה יורד בהן מן ועיל דאפי' היה יורד ביט מל' ביט שחל להיות בעש' לא היה יורד מדכתי' קר' כו' בינים הפסי ולא
כת' שפי' משמע הטמי' המיוחד שהוא ראוי להכנה ולא בשפי' שהוא יט: גזור משום הנך דמתילידן ביזמיה ואין זו גזרה
לגזרה דמוקצה לאוכלן ביט משמע אפי' ביט דלאחר השבת: מולתא
היתה כולדת היום: ואז' מאתמול גמרה לה ותאסר כלא גזרה
מספק' ויל' דמאחר דלא כולדה עי' כך לא חסיב' גזר'
א ג

גורה שמא יעלה ויתלגש ותימל למה לי האי טעמא דלקמן
 גבי גוי שהבי דורו אס' יש במינו במחוב אס' פרטי
 כיון דאתקבאי לבי השמנות אתקבאי לכולי יומא וכן משמע
 דטעמא משום מוקצה מדמייתי לה גבי ספק מוכן והשתא ת
 תרי טעמי למה לי ויל דטעמא
 דהכא אתי אליבא דר' שמעון ב
 דלית ליה מוקצה ולקמן אתיא
 אליבא דר' יהודה ותימל דהא
 פ' רסו גופיה לקמן גוי שהביא
 דורון כו' אסורי הנאיל ולא לקט
 לקטיטתו מאתמל אקטיטתו והוי
 כמוקצה דגריגרות ומוקיס
 דאפי' ד' שמעון מודה נא"כ אתי
 כמי' כר' שמעון עכ"ל דמיירי
 הכא כגון בחצר דהוי מוכן ל
 לעורבי' ומוכן לעורבים הוי
 מוכן לאדס' לכך צריך האי טע
 טעמא ואתי הא אמרי מעמיד א'
 אדס' כסב' בהמתו על המחוב'
 אבל לא על המוקצה פ' עטרי'
 סתילטס היום ואתי הא הוי מ
 מוכן לבהמה דאי בעיא אכלה
 ממשסה ויל דמיירי בקרי עב
 עברי דנהרא' עיל דלא שייך
 מוכן לעורבים רק בשירות ה
 האילץ סרגילין להסיר מעצמ'
 והוא מצפה לכך אבל תימל א"כ
 כיון דאתי האי טעמא למה לי
 טעמא דלקמן ויל דלקמן תוי
 מיירי בדב' דכפי מרא וחטיבא
 כגון לפת וכגון דלא שייך טע'
 יעלה ויתלגש דאדכורי מדכר
 הנאיל נא"י יכול כקל לתלסו'
 נראה לרבר' הא דתנן במשכת

גורה שמא יעלה ויתלגש היא גופ' גור'
 ואנן נקום ונגזר גור' לגורה כלה חדא
 גורה היא ר' יצחק אמ' גור' משו' משקי'
 שזבו אמ' ליה אבי' משקי' שזבו טעמא
 מאי גורה שמא יסחוס' היא גופ' גורה
 ואנן נקום ונגזר גור' לגור' כלה חדא
 גור' היא כלהו כרב גחמ' לא אמרי' כי
 קושיי' כרב נמי לא אמרי' הכנה לי' להו
 א' רב זיס' מאי טעמ' לא אמ' כר' יצח'
 אמ' לך ביצ' אוכל' ופירו' אוכל' לאפוקי
 משקי' דלאו אוכל' ור' יצחק מאי
 טעמא לא אמ' כרב יוסף' אמ' לך ביצה
 בלועה ומשקין בלועין לאפוקי פירות
 דמגלו וקיימי' ואף ר' יוחנן סבר גורה
 משום משקין שזבו' דר' יוחנן רמי' דר'
 יהודה אדר' יהודה ומשמ' תנן אין סוח
 סוחסין את הפירות להוצי' מהן משקי'
 ואם יצאו מעצמן אסורין ר' יהוד' אומ'
 אם לאוכלין היוצא מהן מותר ואם לכו
 למשקין היוצא מהן אסור' אלמא כל
 אוכלין לר' יהודה אוכלא דאפרת הוא'
 ורבינוהי ועוד אמ' ר' יהודה מתנה

ויתלגש דהוי אסורא דאוריית' דהיכונן צר שהוא אב מלאכה:
 חדא גורה היא לא טתהא זו גזירה דלא ליתי לירי פירות הכו
 חנוסרין אלא כסמטנו ונצרו על פירות הכו שרין אף ביצה ה
 היתה כמשמע' ואע"ב דלית בה משום תלישה ימיהו בכלל גז'
 גזרת חכמים היתה טאף היא פ'
 פרי חנוסר: משום משקין שזבו
 דקיימא לן אסורין לבו בינס'
 כדתנן נאס' יצאו מעצמן אסו'
 אסורין וכיזה כמי' דמיא להו
 סובה וינצאת מוקנס סהיתה
 בלועה: שמא יסחוט' וסחוטת פ'
 פירות תולדה דדס' הי' שמפר'
 שמפרקן מתו' זו פלה' כמפרק'
 תבואה מקס טלה: חדא גזירה ה'
 היא כדפרישית כסמטנו על מט'
 משקין שזבו אף ביצה היתה ב'
 במשמע: כלהו רבה דאנן מת'
 מתני' משום הכנה רב יוסף' ו'
 נר' יצחק דאוקמהו משו' גזירה:
 כרב כחזון לא אמרי' משום ות'
 מוקצה: כי קושיין כדפרישין ל'
 לעיל לפלגו בתרתייהו: משקין ל'
 לאו אוכלא' הלכך כסמטנו על
 משקין שזבו לא היתה ביצה ב'
 במשמע' שהרי אינה משקה'
 אבל בכלל פירות חנוסרין הי'
 היתה: בלועה' בתוך התרכובות
 זוכה לחזון: ומשקין בלועין ב'
 בחרצן נוכח לחזון: לחסוקי פ'
 פירות דמגלו וקיימי' הלכך אין
 כסירת הביצה בכלל כסירת ה'
 הסירות: ואם יצאו מעצמן אס'
 אסורין בו בינס' גזירה שמא יס'
 יסחון: אס' לאוכלין הן מוכנסו'

הפירות הללו היוצא מהן מותר בו בינס' דכיון דלא כיהא ל'
 ליה בהני משקין' ליכא לתגזר שמא יסחוט' אלמא ודקאת'
 אס' לאוכלין היוצא מהן מותר' כל לאוכלין אמרינן כרב'
 היוצא מהן אוכלא דאשרת הוא נאינו בכלל גזרת משקין שז'
 שזבו: ועוד ה"ל יהודה לעיל מינה תנן במס' ערוכות' ראש'
 השנה שהיה ירא שמא תתעבר ויהיו שני ימים טובי' מערב'
 אדס' שני ערוכות' כו' דקסבר שתי קדושין הן אחד חול ואחד
 יום טוב ולא ידעינן הי חול' והי יום טוב: מתנה

האי טעמא דהא איכא בתו' בהדיא במוכרין אסורי משני שמרגילו לסבת הבאה' ויל דוקא בשירות ועבבים שייך שמא יעלה וית'
 ויתלגש ושמא יסחוט' לשי' שאדס' מתחילה להם ובעודה בכסו' יבלענה אף תימל מאי טעמא יעלה ויתלגש' הא אפי' לכתחלה מותר'
 לתלגש דהא אוכל כפס' מותר' ונס' ק' לקמן תנן אין צדין דגיס מן הכיברין ביט' ואתי' והא אוכל כפס' הוא נא"ל דכל דבר שוכ'
 סיכול לעשותו מערב' יש אסור לעשותו ביט' עצמו כי לא אתעביד ליה וערב' יש דהא אמרינן הוא נלא מכסיריו' פי' אוכל כפס'
 נלא מכסיריו' כגון לתקן ששור' ר' יהודה אומ' לכס' לכל צרכיכס' והוא לבדו אצטרך לאסור מכסיריו' שאפשר לתקנס מעד' יט'
 אלמא דוקא במכסיריו' יש חלוק בין אשטר' לעשות מערב' יש בין אי אשטר' אבל באוכל כפס' כ"ע מודו דאפי' אפשר לעשותן מ'
 מערב' יש מותר' לעשותן ביט' ויל דלכך אין צדין שמו' יצוד דגיס טמאי' שאינן שור' וילא כהיר' דא"כ הוי מלאכה שאינה צריכ'
 לגופה דמותרת על כן פי' רבי כתבאל מקיטון דכירושלמי יש אף אשר יאכל לכל כפס' וסמך ליה ושמרתס את המצות אנתס מ'
 מלאכות שמשמור נאילך הס' מותרת דהיכו מלישה נאילך' אבל שאר מלאכות דמוקדס' לכך אסורי' ועוד דכירושלמי יש מעוט'
 אחר אף שלא לקסור' ר' יוחנן

שבת גוי שהדליק הנר בשביל ישראל אסור להסתמש לאורו
 אבל בשביל הגוי מותר ואתי' לא חייסין טמא דליקטו יש
 ישראל עצמו אלא אדכורי מדכר' ומשעס זה אכל רבינו א'
 אליעזר מתימן תליח שיללאנו גוי מעצמו בשבת דלמאי כי
 נישום הרי לא צלאתו בשבילו נכ"ת שמא יעלה הוא עצמו הו'
 הנאיל נאיכא טמא בדבר אדכורי מדכר' ואי משום מוקצה
 חזו לכנס ולא כהיר' דאז' כמסכ' שבת בהדי' אס' מבי' גוי מי'
 אסור טמא ירבה בשבילו נאילך לחלק ולומר דדוקא מיס' סת'
 טמא ירבה בשבילו אבל כאן הגויה צלתו כבר נלא שייך ה'

מתנה אדם על הכלכלה להא תלתא הונו סתי קדושות היתה
 לו כלכלה על פירותי טבל ושכח ולא עשר מערב יום טוב
 ונתן אין תרומות ומעשרות כ"ט מעשרה כ"ט בת
 מצאי ואזת אש היום חול ולמחר קדש יהו אלג תרומה וי

ומעשרות על אלג ואש היום ק
 קדש אין בדברי כלום ונתן
 בהם סיון ולמחר חוזר ואזת
 כן אש היום חול ואזתל קדש
 יהו אלג תרומה על השאר ואש
 היום קדש ואזתל חול הרי כע
 כעשו תרומה ואזתל וימנה כ
 כשע נתקנו ואוכלה כשני אבל
 לא בראשון דמא קדש הוא וא
 ואין בדבריו כלום וכן לגבי
 ביצה הונו סתי קדושות האחד ח
 חול והאחד יט והנולד בראשון
 מותר כשני כשני אין בראשון
 לא אלג כל מדי דוב ומקומו
 כ"ט ואש אוכלה אגרי ומשני
 ר' יוחנן מוחלפת הסיטה סיטת
 המטה דאין סומעין ואשך ד
 דר' יהודה לרבב ומדקא תרמי
 ר' יוחנן מסקן שזכו וכ"כ א
 אהרדי ש"ת חדשית הוא ומאן
 דאשר בהא אשר בהא ודערי כ
 בהא שרי בהא רבינא את' היא
 דקא' יוחנן מוחלפת הסיטה ל
 לא תישך אוכלה דא' גרית הוא
 וכיון דמטוס סחיטה ליכא מט
 מטוס תישך שזכו כתי ליכא
 בעומדת לאכילה לדידכו דאם
 דאשריתו לה אף כשני כתי כתי
 דאית לכו כבינה גרית תישך
 שזכו ואש' כ"כ בגולת העומר
 לאכילה אגרי לי מיהת דכשני
 שריא דהר מניהו חול הוא קד
 קדוש אחת היא ולא דמו לשאר
 ימים טובים דהך לאו מטוס
 שפקא אתקן דאף בזמן כ"ה
 היו עושין אותם שני ימים אש
 באו עדים מן המנחה ולמעלה
 כדאמר' ברה רבינא בריה ד
 דרב עולא את' דר' יהודה אדר'

מתנה אדם על כלכלה של פירות כ"ט
 ראשון ואוכלה בשני וכן ביצה שנולדה
 בראשון תאכל בשני כשני אין בראשון
 לא ומשני ר' יוחנן מוחלפת הסיטה מ
 מדקא מדמי' להו אהרדי' ש"כ חד טע
 טעם הוא " רבינא אמ' לעולם לא
 תפוך ור' יהודה לדידיהם דרבנן קאם
 להו לדידי אפי' בראשון נמי שריא דא
 דאוכלא דאפרת הוא בא לדידכו אודו
 לי מיהת דבשני שריא דשתי קדושות
 הן ואמרי ליה רבנן לא קדושה אחת
 היא " רבינא טריה דרב עולא אמ'
 הכא בתרנגולת העומרת לגדל כ"צים
 ור' יהודה לסעמיה דאית ליה מוקצה "
 מתמי אחת ביצה שנולדה בשבת ואז'
 ביצה שנולדה כ"ט אין משלשין אות'
 לא לכסות בה את הכלי ולא לסמו' בה
 ברעי המטה אבל כופ' עליה את הכלי
 בשביל שלא תשבר וספק אסורה ואם
 נתערבה באלף כולן אסורות בשלמא
 לרבה דאם משום הכנה הוי ספקא דא
 דאוריתא וכל ספקא דאוריתא לחומר'
 בא לרב יוסף ולר' יצחק דאם משום ג
 גורה ספק דרבנן היא וכל ספק דרבנ'
 לקולא אמ' ליה סיפא אתאן לספק טר
 טרפה אי הבי' אימ' סיפא נתערב באלף
 כולן אסור' אי אמרת בשלמא ספק יט'
 ספק חול הוי דבר שיש לו מתירין וכל
 דבר שיש לו מתירין אפי'

יהודה מעיקר' לא תקשי דהא דקא' כשני אין בראשון לא בעומדת לכ"צים קא' ומטוס
 מוקצה ולא מטוס ומסקן שזכו מתמי' אהכך אמר' קמאי דאשגוב כטענת דבית הלל
 דמתמי' לכסות בה את הכלי' סי' למתוך בה זקנה כנגד חמדה וסומך בה : אבל
 כופה עליו כו' ואש' דהיא אינה כעלת מטללי את הכלי לצרכה ולא שיקי מדר' יבא דאז'
 אין כלי כעל אלף לדבר הנטל בשבת ואיהו מוקי לה כצריך מקומו של כלי : וספק של זו
 אסורה קט' ספק כולל כ"ט ספק בחול אסור' כ"ט : ספק דרבנ' היא דאש' ודאה מטו גורה
 הוא דאש' וכי הויא ספק הויא לה ספק במדי דאסור' מדרבנ' : לספק טרפה ספק נולדה
 מתרנגולת טרפ' ולאן כ"ט קאי ואידי דאיירי באש' ביצה איירי טמי' בהא : סיס' לו מתירין
 סיכול לא כלו אחר יט בהיתר גמור אפי' א ד

ר' יוחנן את' מוחלפת הסיטה פרטי' מוחלפת היא דאין
 סומעין וישה שי' דעכ' צרי' לפרש הכי דאין לפרש אשך
 היא דכלכלה דאש' כ"ט דקם תדר' יהודה לדר' יהודה סי' אסור
 כ"ט שני דהא רבנן דשליגי' עליה אמרי קדושה אחת היא וא
 ואש' אי את' אש' אשר אש' כ"ט
 סבי' ותימי דהא ר' יוחנן גופי'
 פסיק כ"ט חכית דהלכה כר' יה
 יהודה דקא' יוחנן הלכה כר'
 יהודה כשאר פירות אבל זתיס
 וסבביס לא אלמא דלא ס' דמ
 דמוחלפת הסיטה ויל' דר' יוחנן
 קא' לפי דברי אותם האומר'
 דלא סברי מוחלפת הסיטה לר'
 לדבריכס הכי הוא' נהכי ול'
 כל' כמדומ' וכסיטה מאי' ברא'
 תרין דמוחלפת הסיטה היא או
 אותה דכלכלה ור' יהודה לרב
 לדברי' דרבנן קא' להו לדידי
 אפי' כ"ט הראשון מותרין דא
 דאוכלא דאפרת הוא' ולדידכו
 דאשריתו כולל בההיא דאין סו
 סומעין אפי' כ"ט השני אגרי'
 ואש' אש' דלדבריהם קא' להו
 אמאי קא' מחליף הסיטה ליה'
 לדבריה קא' להו ולא מוחלפת
 הסיטה כרבינא ויל' דהא כרא'
 לו דוחק לומר לדבריהם קא'
 להו כדלא מוקמינן מוחלפת כ
 כו' דהואיל ועדיין לא דברו ח
 חכמים כלל מתחלה קודם ר'
 יהודה לא שיק' למיזל לדבריה'
 רבינא אינו חושש מזה "
 אבל כופה עליה כלי פרטי'
 דמתק' ברית פריך ה
 הת' לר' יבא דאז' דאין כלי כו'
 כעל אלף לדבר הנטל והוא ת'
 תרין כצריך למקומו
 ומכאן שנסקן דהא פסק
 דק' דרב' שמלכתו
 לאסור אסור אינו אלף דוקא ל
 לצורך גופו או לצורך מקומו
 והת' אש' התמי' לטלג' בסבי'
 סברי לגופו או למקומו מותר
 להוליכו אפי' בחדרו אש' ירבה
 דהא חזי' הכא דהואיל וצריך
 למקומו או לגוף הכלי כופה ע
 על הביצה " לעיל לדידי
 אפי' בראשון נמי
 שריא ותימי ר' יהודה דאז' ככ"ס
 וכי סביק בה ועבד ככ"ס ויל'
 דר' יהודה היה אומר לא כחלקו
 כ"ט כ"כ בדבר זה מעולם "

אפי' באלף לא בטיל ואצ"ב דמדאורית חד בתרי בטיל דכתי' אחרי רבים להטות חמור רבן הנחיל ויש לו מתירין לאח זמן לא
יאכלנו באסורו עי' בטול: הניחא למאן דאח' לקמן כל שדרכו לימנות סניכו במטנת כלאי כדלקמן: דלא בטיל משמע כל דבר
שום בני אדם המקפידים עליו משני חשיבותו למכרו במטין ביצה נמי הרבה מוכרין אותה במטין: אלא למד את שדרכו דת
דמשמע את הוינחד לכך שאין אדם מוכרו באומד: מאי איכא לתימר הרי ביצה הרבה נמכרות באומד בלא מטין: תלתין יומין
קטניות למתק קדרה: שיכונג
כלעז: ידלקו כדון כלאי הכר

סן תנקדס תוקד אש דחסיורי ב
בהנאה יעלנו באחת ומאיתים
אש כתערב אחד מהן במאית
אל היתר יעלה אחד מהן וידלק
והשאר מתקין: וזה שיעור כל
כלאים וערלה באחד ומאיתים:
שהיה ר' מאיר אומר כלומר להכי
א"ר מאיר כולן ידלקו ולית להו
בטול שהיה ר' מאיר אומר הנאי
ודרכן לימנות און בטלן ומק
ומקדטין לאסו כל המתערבי
בהן: וחכמים אומר כל פירות ט
סכעולס בטלים חוץ מטסה
דברים הללו המכונים כאן טחן
חטובין מאד: שרך וכאן מקו
מקומן הן: קולחי קלחי כרוב
גדלן עש עלין טלחן: וכרוב
אל ארץ ישראל היה גדו כאילן
כדאמרי בבבביות: הראוי לע
לערלה ערלה אונן טחן מין א
אילן וערל כנהג: בהן מקדטין
את ערוביה מטו ערלה: והראוי
לכלאי הכרס: כגון חלפי תרדי
וקולחי כרוב וככרן טאיכ מין
אילן מקדטין ערוביהן באסור
כלאי הכרס: את שדרכו לימנ'ו
סניכו: למלת' דר' מאיר: הניחא
לר' שמעון בן לקי' איכ' לאוקת'
לברית דלעיל קאי דקתני כיו'
לא בטלה כר' מאיר: האי תבא:
דלעיל: תבא דאירי גבי ליטר'
קציעות הוא דאח' כל דבר שיש
בו מטין אפי' במדי דרבב כגון
ליטר קציעות דאירי בתרומת
פירות דרבב לא בטול כדמסר'
לקמיה: וכל טכ' ביצה טרפה

אפי' באלף לא בטיל לא אי אמרת ספ'
טרפה דבר שאין לו מתירין הי' ותבטל
ברוב ובי' תי' ביצה חשוב ולא בטילה
הנחא למאן דאמ' כל שדרכו לימנות
שמנו לא למד את שדרכו לימנו שמנו
מאי איכ' למימדתגן מי שהיו לו חבילי
תלתן של כלאי הכרס ידלקו נתערבו
באחרות ואחרות באחרות כולן ידלקו
דברי ר' מאיר וחכמי אומ' יעלו באחת
ומאתים שהיה ר' מאי' אומ' את שדרכו
לימנות מקדש וחכמי' אומ' אינו מקדש
לא ששה דברים בלבד ר' עקיבא אומ'
שבעה ואלו הן אגוזי פרך ורמוג בארן
וחביות סתומות וחלפי תרדין' וקולחי
כרוב ודלעת יונת ר' עקיבא מוסיף אף
ככרו של בעל חבי' הראוי לערל ערלה
הראוי לכלאי הכר' כלאי הכרס' ואתם
עלה ר' יוחנן אמ' את שדרכו לימנות ש
שמנו וה' שמעו בן לקי' אמ' כל שדרכו
לימנו שמנו המח' לר' שמעו בן לקיש
לא לר' יוחנן מאי איכא למימ' אמ' רב
פפ' האי תג' חג' דליטר קציעו הו' דאמ'
כל דבר שכמין אפי' בדרבנן לא בטיל
וכל שכן בדאורית דתגן ליטר קציעו'
שדרסה על פי עגול ואינו יודע באיזה
עגול דרסה על חבית ואינו יודע באיזו חבית ואינו
יודע באיזו כור דרסה ר' מאיר אומר ר' איעו אומ' רואין את העליונות
באן הן פרורות והתחתונ' מעלות את העליונות

ואחרות באחרות כו' תימה
דאי' אומר ספק ס
ספקא ובהתערובות דקאח' מי
איכא דאסר ספק ספקא באס
באסורי הנאה אמאי' ל' פשיט
ליה מהכא דאסורי נאעב דאיכא
ספק ספקא באלת' הויא דלעו'
דאח' וספק אסורה כתערבה
באלף כולן אסורי' נככל לסר'
כדפי' ר' נתן כתערב' באלף נאסור
עצמו קאי' אי' נמי הא דלעיל
ברותא הוי' ומאי אולני' דתך
ברית מהך ברית מכרית דהכ'
לבריתא דהצט' אבל מבריתא
ק למטנה עכ' לא גרים ר' נחח
ואחרות באחרות: ועוד אומר'
רבי יצחק בר' ברין דגר' ליה
ססיר והפ' סכתערב גס האסו'
דטרא' טמות הנחיל נאיכ' בעין
תרי רובי קמל' ועוד תרין היר'
יצחק דגר' ליה טסיר' ואעפ"כ
לא מטי למטסט מהכא דקי' לן
כל דבר שיש לו חשיבות אינו
בטל אלא בתרי רובי לכך אינו
בטל הכא אבל התס מוכיח לו'
מתרי רובי דקאח' אש כתערב
רובא בתוך רובא והתני' וכו'
אכל הכא און כאן תרי רובי ט
מהתערובת הראשון היה שנה'
וכשרק הערל פי'

דאוריתא: ליטר' קציעות טאינים סנתיכאן כשרה וקציען במקצוע והוא טס כלי העשוי לכך וחוקת' בו עוקצו התאינים: ואחכ'
דורסין אותה בכלי עגול: והן כדכקין יחד ונעטין כגבינה והוא נקרא עגולו דבלה נכסבאי' למכרן מפרידן במגריס ומוכרין
במשקל ליטרא: שדרסה על פי כלי ששמו עגול סכו עוטין העגולין: ואינו יודע באיזה עגול אבל יודע שעל פיו הוא ולא בתו'
בתוכו: ר' מאיר אומר כן כחלקן ר' אליעזר ור' יהושע בדבר זה ר' אליעזר אומר איצט' שאין ליטרות תחתונ' בספק דמוע ומטרסו'
התחתונות אל הסומים טל כל העגולין הללו: רואין אונת' כאילו הן פרודות אש און כאן מאה סומין טל היתר שהיא בהן כדי
להעלות פי האסור בחד ומאה רואין כאילו ליטרות טל כל הסומין פרודות מעל הסומין ומעורבות בטל טוליס ומחבאן כלס
בספק דמוע ומטרסות התחתונות להעלות את ליטרא טעל הפה: דהנחיל ותרומת פירות דרבב מקילין בהעלאתה: ור'

ור' יהושע אומר אם יש שם מאה פומין על היתר לבר פומין
של אסור מעלין אותו באחד ומאה ואם לאו הפומין אסורי
ואין הסוללים מועילין לבעול השומרי הנאיל ואין בספק ה
הדמוע: ר' יהודה אומר לא כן כחלקן ר' אליעזר ור' יהושע אלא

כן כחלקן ר' אליעזר אומר כן: ר'
יהושע אומר אפי' יש שם שלש מ'
מאות פומין וכול' בכלל הספק
אין מעלין את היחיד הנאיל וס'
נפומי הבלי דבר שיש שם מני'
הוא לא בטלי ואפי' כדרכן:
אכל דרם כעגו כן הכי קאמי'
דרסה בתו העגול דעכסוי אינן
ככרות: שהרי מדובקות ואינן
יודע היכן היא אם ככסונן של
עגול או כדדמונו הנאיל והשתא
לאן בת מנין היא ולא מכבר'
דברי הכל יעלג ותנא דלעז' ר'
יהודה ואלירבא דר' יהושע היא:
רב אפי' אי לעולם הא דקתני
וספקה אסור ספק יש ספק חול'
קאמי ודקשי לך לרב יוסף ולר'
ינחק ספק דרכן הוא נלקולא
הכא אזלינן לחומר הנאיל ויש
לן מתירי למחר: אפי' כדרכ'
כגון ביצה דגור פירן הנסור'
היא ולא בטלה בתערובת: וכי
היכי דכבטולה מחמירי: מהאי
טעמא כספיקה נתי מחמירינן
מהאי טעמא: ביצה תאכל אם
כולדה ביש: פטיטא היא ואמה
טריא כלומר אם כא לומר ככס'
לשמעינן ביצה אינה למה לי'
פטיט דטריא: היא ואמה אסור'
דשמעי לר' אליעזר דאית ליה מ'
מוקצה דתנן כס' אכילא ר' א'
אליעזר אומר עומד אדם על ה'
המוקצה כן אלא הכי כשי: אגב
אמה אם אכילי את אמה היום
תאכל אף היא: שלקחה סתם: ת'
תרכובלת זו קטאה סתם: גזמא
קתני טאד הרוב' להחזי דפרין
מדבר יתר ובעבודת לאכילה
קאמי ונחלק על כה' האוסרים:
ואמה לא אכיליכא ליה: אלא
גזים ואמי תלתא יתירא הכל יא'
יאכל גם את האב גם את האם
ר' אליעזר כן יעקב אוסר

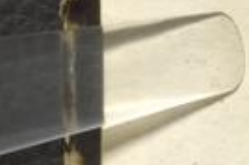
ר' יהושע אומר אם יש שם מאה פומין י
יעלו ואם לאו הפומי אסורי והשוליים
מותרין ר' יהודה אומר ר' אליעזר אומר אם
יש שם מא' פומי יעלו ואם לאו הפומי
אסורין והשולי מותרין ר' יהושע אומר
אפי' יש שם שלש מאות פומי לא יעלו
דרסה בעגול ואינו יודע באיזה עגול ד'
דרסה דברי הכל יעלו דברי הכל הינו
פלוגתיהו אמר רב פפא הכי קאם דרס'
בעגול ואינו יודע באיזה מקום עגול
דרסה אי לצפונא אי לדרומא דברי ה'
הכל יעלו: רב אפי' אמ לעולם ספק
יש ספק חול' דהו דבר שיש לו מתירין ו'
וכל דבר שיש לו מתירין אפי' כדרכ' לא
בטיל: תמ' אחרי' אומר משום ר' אליעזר
ביצה תאכל היא ואמה במאי עסקינן א'
אילימ' בתרגולת העומדת לאכילה פ'
פשיט' דהיא ואמה שרי: לא בתרגול'
העומדת לגרל ביצי: היא ואמה אסור'
אר' וירא תאכל אגב אמה היכי דמי'
אם אביי כגון שלקחה סתם: נשחטה
הובררה רלאכילה עומדת לא נשחט'

גימא קסבר רב קדושה אחת הן תימי לית דקסבר סתי
קדושות הן: אלא העצם הו' מני דאצק מאי לבין
המנושות דשמא יום שבת הוא אצק מאי לבולי יומא דיו' טני
ויל' דלא אמי' מני' מנס יום שהוא לשעבר דדוקא להכא א'

אחריכין הכי כגו בין השמנות
דתחלת יט' או בין השמנות דט'
דשבת שמא שבת הוא: ותיר'
דהא כסכה אחרי' כווי סוכה א'
אסורי ערב יט' האחרון של חב'
שהוא יום תשיעי שהוא ספק יו'
שמיני: ועכ' טעמי' מני' דאצק מאי
בין השמנות דסמי' יו' שמיני הוא
והינו לשעבר ויל' דמוקז מחו'
מזנה סאמי' כדמפר' טעמי' התם
דלמ' מתירי'א ליה סעוד' ואכיל'
כגוה והתם אחרי' אפי' לשעבר
אכל הכא דמוקז ה' וחול' אסור'
לא אחרי' הכי: אלא כהכ'
דרבה קושלג': ותיר'
דהא אחרי' כל היכא דמתיר'א
האידיכא מתיר'א גמירא לה ואי'
כשחל' יט' לאחר השבת והביצה
נולדה בשבת היא כגמרת בין
שהוא חול' ואי' הכנה איכ'
ויל' דמכל מקום כשנולד בשבת
הרי זו הכנה דגם כשעת לידה
שיך הכנה ועיל' דכיון דאם כ'
נולדה ביש הרי זו אסורה: אם
כאמר כשנולדה בשבת הרי ה'
מוקז' כשכיל אותה ליד דשבת
אכ' הו' שבת מוכי' ליש'

הובררה רלגרל ביצים עומדת: רב כרי' אמר גזמא קתני דתניא
אחרים אומר משום ר' אליעזר ביצה תאכל היא ואמה ואפרוח וקליפתו
מאי קליפתו אילימ' קליפה ממש קליפה בת אכילה היא לא אפרוח
בקליפתו עד כאן לא פליגי רבנן עליה דר' אליעזר בן יעקב לא דיצא
לאויר העולם אבל היכי דלא יצא לאויר העולם לא פליגי לא אפרוח
וקליפתו גזמא הכא נמי תאכל היא ואמה גזמא: אתמר שבת ויש'
רב אמ' גולדה בזה אסורה בזה זור' יוחנן אמ' גולדה בזה מותרת בזה
גימא קסבר רב קדושה אחת היא והאם רב הלכה כארבעה זקנים ו'
ואליבא דר' אליעזר דאם שתי קדושות הן לא הכא בהכנה דרבה קמ'
קמפלגי: רב אית ליה הכנה דרבה זור' יוחנן לית ליה הכנה דרבה:
כתנאי גולדה בשבת תאכל ביש' ביש' תאכל בשבת: ר' יהודה

אשרניחם שלא נפתחו עיניהם ופליגי רבנן עליה ולקמן תייתי לה בגמ': גזמא אפי' נ' דלא אסור גזים ואמי תלתא דטופיינא:
גזמא דבר שכוני טאוכו מתקבל: שבת ויש' הסמוכין: ויה' ליום טוב וסבת: קדושה אחת היא הרי הן כיום אחד חרין: ארבעה זק'
זקנים אליבא דר' אליעזר: בערובי' כס' ככל מערבין: דאמי' סתי' קדושות הן ומערב ליום אחד למזרח ולמני' למערב: הכנה
דרבה דאז' הכנה כידו שמים מתסרא ויש' לשבת דשעודת שבת כשיא הזמנה ויום חול מגזרת הכתוב: ועדיין

ר' יהודה אומ משום ר' אלעזר עדין היא מחלקת נאצב דסי לעיל דר' יהודה סל דלא נחלקו כ"ס וכה ב בדבר זה הוה לא קסיה מהבא דהא דיריה וזה דרביה ותנן אין מבטלין אסור לכתחלה נאצב דמדאורייתא חד בתרי בטול הינו היבא דמערכ מוילא אכל למער למערכיכוו בידים לבטולי אסור דהכי תנן במס תרומה סאה של תרומה טכסלה לתוך תעטעס ותפע של חולין וחר נכסל לתוכן סאה של חולי ורב עליהן כסוגב מותר כמזו אסור דאין מבטלין אסור לכתחלה ומטני הו מדאורייתא אכל מ בדרכנן מבטלי וניה הפילה א אסור דאין מבטלי אסור לכתחל אכל הכא לא אורי הכי דספי מבטלי לכתחלה נאצב לעיל גבי סגול דהו תרומ דרכנן יוסף פלני ויבטלי ויל דהא דאמ דרב מבטלין הינו בדבר שיעקרו מ מדרבנן כגון מוקצה דעיקרו אינו אלא מדרבנן אכל בדבר שיעקרו מדאוריית כגון תרומ דאכ טוס דבר דאורייתא כגון דגן תירס ויזהר אפי במקום שאינו אלא מדרבנן כגון כסאד פירו אין מבטלי וכן משמסר גיד הכס גבי ההיא שלב דיתא דתיב דכפל בדקולא סבר רב אפי למעריכוו בתלתא פלגי ד דיתא חל אכנה אל תולל כ כשיעורי כן ואם מבטלין נאצב לא הוסי עליה עד מאה כדי לבטל אותס אלא אף כיון דעיק אסור דאוריית כגו היב דאכ כזי הכ דליכא כזי וליכא אלא אסור דרבנן אין מבטלי

ר' יהודה אומ משום ר' אלעזר עדין היא מחלקת נאצב דסי לעיל דר' יהודה סל דלא נחלקו כ"ס וכה ב בדבר זה הוה לא קסיה מהבא דהא דיריה וזה דרביה ותנן אין מבטלין אסור לכתחלה נאצב דמדאורייתא חד בתרי בטול הינו היבא דמערכ מוילא אכל למער למערכיכוו בידים לבטולי אסור דהכי תנן במס תרומה סאה של תרומה טכסלה לתוך תעטעס ותפע של חולין וחר נכסל לתוכן סאה של חולי ורב עליהן כסוגב מותר כמזו אסור דאין מבטלין אסור לכתחלה ומטני הו מדאורייתא אכל מ בדרכנן מבטלי וניה הפילה א אסור דאין מבטלי אסור לכתחל אכל הכא לא אורי הכי דספי מבטלי לכתחלה נאצב לעיל גבי סגול דהו תרומ דרכנן יוסף פלני ויבטלי ויל דהא דאמ דרב מבטלין הינו בדבר שיעקרו מ מדרבנן כגון מוקצה דעיקרו אינו אלא מדרבנן אכל בדבר שיעקרו מדאוריית כגון תרומ דאכ טוס דבר דאורייתא כגון דגן תירס ויזהר אפי במקום שאינו אלא מדרבנן כגון כסאד פירו אין מבטלי וכן משמסר גיד הכס גבי ההיא שלב דיתא דתיב דכפל בדקולא סבר רב אפי למעריכוו בתלתא פלגי ד דיתא חל אכנה אל תולל כ כשיעורי כן ואם מבטלין נאצב לא הוסי עליה עד מאה כדי לבטל אותס אלא אף כיון דעיק אסור דאוריית כגו היב דאכ כזי הכ דליכא כזי וליכא אלא אסור דרבנן אין מבטלי

ר' יהודה אומ משום ר' אלעזר עדין היא מחלקת נאצב דסי לעיל דר' יהודה סל דלא נחלקו כ"ס וכה ב בדבר זה הוה לא קסיה מהבא דהא דיריה וזה דרביה ותנן אין מבטלין אסור לכתחלה נאצב דמדאורייתא חד בתרי בטול הינו היבא דמערכ מוילא אכל למער למערכיכוו בידים לבטולי אסור דהכי תנן במס תרומה סאה של תרומה טכסלה לתוך תעטעס ותפע של חולין וחר נכסל לתוכן סאה של חולי ורב עליהן כסוגב מותר כמזו אסור דאין מבטלין אסור לכתחלה ומטני הו מדאורייתא אכל מ בדרכנן מבטלי וניה הפילה א אסור דאין מבטלי אסור לכתחל אכל הכא לא אורי הכי דספי מבטלי לכתחלה נאצב לעיל גבי סגול דהו תרומ דרכנן יוסף פלני ויבטלי ויל דהא דאמ דרב מבטלין הינו בדבר שיעקרו מ מדרבנן כגון מוקצה דעיקרו אינו אלא מדרבנן אכל בדבר שיעקרו מדאוריית כגון תרומ דאכ טוס דבר דאורייתא כגון דגן תירס ויזהר אפי במקום שאינו אלא מדרבנן כגון כסאד פירו אין מבטלי וכן משמסר גיד הכס גבי ההיא שלב דיתא דתיב דכפל בדקולא סבר רב אפי למעריכוו בתלתא פלגי ד דיתא חל אכנה אל תולל כ כשיעורי כן ואם מבטלין נאצב לא הוסי עליה עד מאה כדי לבטל אותס אלא אף כיון דעיק אסור דאוריית כגו היב דאכ כזי הכ דליכא כזי וליכא אלא אסור דרבנן אין מבטלי

ביום כתי שרי ואצול סל כערטוס משום דסבת לא חזי להסקה ויהא קא מהפך באסורא כסמולוכין בתכור מוית לזוית בה כהיקרא מהפך סהאסור בטל כרוב ויהא קא מבטל אסור בידים ותנן אין מבטלין אסור לכתחלה דאעב דאסורא בטול בר ברובא הו היבא דאערב מוילא אכל לאערובי ולבטולי בידים אסור דהכי תנן במסכת תרומות סאה תרומה טכסלה לתוך תעטע ותפע וחרה ונפלה סאה של חולין אס סוגב מותר ואם מזיד הפילה לאותה סאה אחרונה כדי להסליס מאה חולין לה העלות את התרומה אסור בדאוריית

בראשיתית כגון תרומה אבל בדרכי כגון מוקצה דהכא:
 של גליות שאין עושין אותה אלא בני גליות הרחוקים מבד
 ואין השלוחין יכולין להגיע אלם מראש חדש עד יט להודי
 להודיעם באזה יום נקבע החדש אם כיום שלש: אם בין

שלשים ואחד ועושין יומים יט
 מששק ומדאורייתא בין הראשון
 סבתן וכיום השביעי סבתן
 ותן לא: מותר בזה דחד מניה
 חול הוא ומהה נשטך שריא: אם
 אסורה בזה כדמש' ואזיל: לומא
 קסבר רב אשי קדושה אחת ה'
 חמשים קבענו על בני גולה
 לעשותם לזרנות מחמת שפק
 זה והטילום עליה כחומר יום
 ארוך: והא רב אשי מבדיל ומב
 ומכרך המכדיל כי קדש לחול
 דקסבר קיס לן בקבוע דירחא
 יוט שני חול גומר הוא: ומשום
 מנהג אבותי שלא ידעו בקבוע
 החדש כמונו ועשאום משפק מ
 מאלהן אטחנו עושין אותה: ס
 שפוקי משפקא ליה אם חק חב
 חמשים הוא טהטל על הגליות
 לזרני ואשי ירכו בהם חמתי
 יודעי העתים יהיו עושין אותן
 סנים ח"כ הרי הוא מדברו שם
 ספרים כיום ארוך או אם הן
 עשאום מאלהם משפקא מ
 מניה חול גליות דקיס ליה ב
 בקבוע דירחא בני אכרנלי:
 כותיה דרב אשי משתברא דא
 דאסיר: קיס לן בקבוע דירחא
 על ידי חסכון ממחשבו תול
 תולדותיו אנו למדים אם נראה
 ביום שלשים אש לאו: ועכריו
 תרי יומי אלמא חק קבוע הוא
 מתקנת חמשים על ישראל הר
 הרחוקים לבנותן ואשילו בלא
 שפק הלכך כחד יומא אריכא פ
 מוכיחו: כותיה דרב משתברא
 שאינו חק אלא מדאגת השפק

המ מילי בדאורייתא אבל בדרכי כב
 מבטלין זולרב אשי דאמ כל דבר שיש
 לו מתדן אפי' בדרכי לא בטיל מאי
 איבא למימר המ מילי היכא דאיתיה ל
 לאסורא בעימה הכא ממלא קלי אסו
 אסורא אתמ שני יט של גליות רב
 אמ גולדה בזה מותר בזה זורב אשי אמ
 גולדה בזה אסור בזה לים קא קבר רב
 אשי קדושה אחת היא והא רב אשי מב
 מכדיל מיום טבא לחבריה רב אשי ס
 כפוקי מספק ליה ועביד הכא לחומר
 והכא לחומר אר זירא מותה דרב
 אשי מסתברא דהא דנא ידעינ' בקבוע
 דירחא וקא עבדינן תרי יומי אמ אבי
 כותיה דרב מסתברא דתנן בראשונה
 היו משיאין משואות משקלקלו הכותי
 התקיננו שיהו שלוחין וצאין ואלו בטלו
 כותים עבדינן חד יומא והיכא דמטו ש
 שלוחין עבדינן חד יומא והשת' דידעינן
 בקבוע דירחא מאי טעמ' עבדינן תרי
 יומי משום דשלחו מתם הודרו במגדג
 אבתכם בידיכם זמנן דגורו שמדא
 ואתי לאקלקולי אתמר שני יט של
 רה רב ושמואל דאמרי תרויהו גולדה ב
 בזה אסורה בזה דתנן בראשונה היו מ
 מקבלין ערו' החדש כל היום כלו פעם
 אחת נשתחו העדים לכאונתקלקלו ה

הלויים בשיר התקיננו

ונתקלקלו הלויים בשיר בשיר של בין הערבים מיומי
 שאמרנו שירים של חול שלא היו סבורים שיבאו עדים אותנו
 יום ונהגו אותנו יום חול וכשבאו לאחר המנחה נמצא שהיו
 קדש אבל אינו אות בשיר של סחרית שאמרנו של חול בתמיד
 של סחרית שהרי אשי באו קוד
 הקד בת תמיד של סחרית היו א
 אות שיר של חול כדאמ' ב"ה
 לשי סרוב הפנים לא היו ממה
 ומתהרין כל כך לבא: ומק' רטו
 והיכא קלקול גבי מוספין וא
 ואתאי לא חסו אלא על עבדת
 התמיד דלכשבאו עדים מן ה
 המנחה ולמעלה כבר הקריבו
 התמיד: ואם אינן יכולין להק
 להקרי' המוספין דכתי' והקטיר
 עליה חלבי השלמים ודרטין
 עליה השלים כל הקרבנ' כלן
 שאין קרבן קרב לאחריה: ות
 ותרץ דאשי לא באו עד לאחר
 הקרב' התמיד: ומ' המוספין
 קרבי' דהיכא דלא אפשר סארי
 מד' אמוסר כפרים סמביא
 כפרתו לאחר הקרב' התמיד
 של בין הערבים ואוכל פסחו
 בערב דהכי את' בפ' תמיד נש
 נשחט ועול דאחי עשה דרכים
 ודחי עשה דהשלמה משום דא
 דאליס טשי דהכי את' בתמיד כ
 כרת נדחו עשה דהשלמה דאינו
 ענוס כרת וית דמעיקר' אייתנ
 התמיד: ומתנן אם לא יבאו
 עדי' יהא תמיד ואם יבאו יהא
 מן המוספין ואח' יבואו את
 התמי' וסאר קרבנות ולא נהיר'
 דאיכא בהדיא הת' דאמרנו שיר
 של חול עם תמיד של בין הער
 הערבים

החמירום עליהם הגליות: בראשונה קודם שקלקלו הכותים והשיאו הם משואות ביום שלא קבעו בו החדש כדי להטעות את ים
 וישראל: משאין משואות כמו להעלותם משאת העם מן העיר תבערה וברה' מסר' להו' זכהן היו יודעי' כל בני הגליו הקרובי'
 נהרמוקיס את קביעות החדש ולא היו עושין אלא יט אחד בכל מקום: שהיו שלוחים יוצאין ועד מקום שיכול להגיע בתוך עו'
 ימים הם מודיעין ועושין יום אחד והשאר עושין שני ימים: ואלו בטלג הכותים הדרינן ועבדינן משואות בראש החרי' וידעו
 הכל: ועבדי' חד יומ' בכל דוכתא והאידנא נמי היכ' דמטו שלוחין קודם יט עבדי' חד יומא: שני לא קבענו עליה' בתקנה לזרני
 דגזרו סגורא שלא יתעסקו בתור' וישתכח סוד העבד' מכס ומצבדו נמי חד יומ': ואחי לקלקול' ולבשות חסר מלא: ויאלא חסר
 ותאכלו חמץ בפסח: אשור' בזה טהס נדחי חק קבנ' להיות כיום ארוך מדרב' שמתחלה לא נחתי' שפק התחילו לעשות: כל היום
 שלשים של חול ומעבר הו' אוסרין בתלכסה טמא יתקדש החדש למחר נמצא טהלילה הזה יט וכן כל היום מצפין לעדות
 הוא הלכה אולי יבאו וכל טעה שבאין עד שתחשך היו מקבלין עדותן ומקדשן החדש בו ביום: ונתקלקלו הלויים בשיר
 תמיד של בין הערבים שאמרנו בו שירה של חול שהיו סבורים לא יבאו ערו' והיום חול: וכשבאו נמצא שהיו קדש ובטל סחר
 אין טענו דכתימי' של סחר אשי הוקדש החדש קוד' הקרב' בתו' שיר של חול היו אות' לשי סברני' הפני' אין העדי' ממהרי' לבא כל כך:

חא לך והא להו פה בני ארץ ישראל שמקדשין החדש על פי הראייה ואין עושין אלא יום אחד ופעמים עושין שנים כסבאן עדים מן המנחה ולמעלה ואשתני בסביל תקנת רבן יוחנן בן זכאי ואינן עושין אלא יום אחד אף כסבאן עדים מן המנחה ולמעלה ואשי כשהיו עושין שני ימים הרי הוא מחמת ספק נהרי הן ב' קדושות לפיכ היתה מותרת להן ואשי כשעושי אונתם שני ימים כגון שלא באו עדים לפי שאין זה מחמת המנחה אבל לבני חונה לארץ אסור שהרי עדיין הם עושין ב' יום ימים כבתחלה וא"כ לא אשתני

עד המנחה עד הקרבנות תמיד טל בין הערבים אבל לאחר מ' מכאן אונת היום הרי הוא מחוץ מעובר ומנוחן מיום המחרת ליום הספורי וסכות ואם באו עדים מן המנחה ולמעלה ח' ע' ש' א' מוכן למועדות מהיום ל' לא מזלזלי' ביה בהאי שלשים אלא גומרי' אונת באסורו כא' כאשר הזהירו עד המנחה ממל' ממלאכה כן נהני' ונזול' אונת' כקדושת' אלתא תקלת עשייה שני ימים לר' אשי' בבד' היה ו' ולא מספק שהרי ודאי טיט' למח' ואעפ'כ תקנו לעשות' ט' ח' חק חסתי ומנותן הוא לעשות' ב' באו עדים והחוקין ים עלי' עליהם לעשות' בכל שנה שמה יבאו עדים אחר המנחה והרי קדושת' אחת ואין כאן לומר מ' ממה כספק חד מניהו חול' ד' ד' ד' ד' חול' אלא שניה' קדש' אלו רבה נ' מתק' רבן יוחנן בן זכאי שהחזיר הדבר ליוטנו לקבל עדותן כל היום

התקינו שלא יהו מקבלי' את העדי' א' עד המנחה ואם באו עדים מן המנחה ולמעלה נוחגין אותו היום קדש ולמה קדש "אמ' רבה מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואילך ביצה מותרת דתנן משחר' בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהו מקבלין עדות החדש כל היום א' אמ' ליה אבי' והא רב ושמואל דאמרי' תרויהו ביצה אסורה אמ' ליה אמיג' לך אנא רבן יוחנן בן זכאי ואת אמרת לי רב ושמואל ור'ב ושמואל קשי' מתמתין לא קשיא הא לן והא להו ר'ב יוסף אמ' אף מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואילך ב' ביצה אסורה מאי טעמ' הוי דבר שבמ' שבמנן וכל דבר שבמנן צריך מנן א' אחר להתירו' אמ' רב יוסף מגא' אמינא להדכת' לך אמור להם שובו לכם לא לאהליכם ואומ' כמשוך היוכל המה יע' יעלו בחר'

להן מפני התקנה הנאיל' והתח' והתחילו לעשות שני ימים ולא פסקו בשום פעם לעשות יום אחד עדיו הן עומדי' באשורן להיות כיום ארוך ולא כיום ד' דמחמת ספק הן עושין ד' און יודעין אם באו עדים אם לאו אלא מחמת המנחה הן עושין כיון שלא כשתנה להן המנחה ואף לר' יוסי דאמ' בערוכו' נס' שני ימים של ר'ה נולד' בראשן' אסורה בשני' והא ר' יוסי באו הנה לאחר חורבן' וא"כ שתי קד' קדושות הן ואמאי ביצה אסור' נא' ל' דהיו קודם חורבן' דהיו קדושה אחת דא"כ מאי נפקא מ' מוכ' מאי דהיה הנה וכת' דהיו לאחר חורבן' והא דביצה א' אסור' הינו לבני בבב' לדדיהו קדושה אחת הן הא אינו' דר' יוסי מאו' נקט' מלתא בסביל' ה' הכל' ג' דלעולם ר' יוסי מקו' מוקדם חורבן' קאמ' ואין להק' להקשות מאי דהיה הנה הנאיל' ואשמעינן ספק דגם עתה שוי' לאחר חורבן' לבני בבב' כל' מנן אחר להתירו' ים שהיו דאונת' חרמנות שעושין לזמן' עד פסח או עד זמן' אחר דכ' יגיע הזמן צריך מנן להתיר את החר' אעפ' שעבר הזמ' דהא הרי הכא דהק' אסור להם תשמי' בסביל' מתן תורה' ומיילא ידעי' דלאחר ג' ימים דכתנה דמותרי' נא' בשכ' התיר' להם ולא הוי' דהכא אין כאן טעם זמן' דקרא' דהיו נכונים לסלשת ימים וגו' הזמינו עצמכם לר'ב' טיה' לסוף ג' ימים דאם כתי' והיו נכונים שלשת ימים בלא לז' של שלשת יום ימים הייתי מוכיח שפיר דכ' היכי דצריך להתיר תשמי' צ צריך כתי' להתיר החרס' ומדלא כתיב הכי ט'י גבי תשמי' צ צריך להתיר משום דכתיב אל תגשו אל אשה וגו' דמשמע ע' עולמית כי היכי דאסור להם קודם מתן תורה שלשת ימים' אבל חרמנות שמשומין לזמן' מוכי עבר הזמן מיילא עבר ו' ואין צריך היתר'

ולקדש היום כמזא' שאין ב' עושין ב' ימים והדחוקים הע' העושי' שני ימים אינן אלא מספק שאין יודעין אם נתקדש ביום שלשים' אם בשלש' ואחד נהרי הן כשאר יום של ג' יום' וכי' סביל' בזה מותרת בזה ממה כספק דחד ויכיהו חול' ולר'ב ושמואל קשיא מתני' דקתני דחור הדבר ליוטנו הא לן והא להו לבני אי' שעושין יום אחד מותרת אבל לירדן בני גולה אסורה שהרי עדיין אנו עושין שני ימים ועודנו כבת' כבתחלה מפני אונת' תקנה ראשונה לאו משני' שפק' הלסך הנאיל' ולא פסקו מאכלנו משהתחלנו אין להקל ולומר אין מ' מהבגנו זה מפני תקנה ראשונה אלא משני' השפק' וכי' מ' מותרת' הא לא אמרינן' דכיון' דלא פסקה אונת' תקנה מא' מאכלנו שנה אחת לעשות יום אחד עדיין באסורנו הראשן' עמדנו להינתס' כיום ארוך' הני דבר שבמנן' ביצה זו כא' כאסרה בקבוצ' חכמים סתמו ונמרנו לעשות' שני ימים ק' קדושה אחת' אם לא באו עדים לפני המנחה וכל העושין ש' שני ימים מחמת כן עשו שמה לא באו עדים לבד' קודם ה' המנחה' צריך מנן אחר שימנו לך ויתירוהו' ולקמן פרכינן' ביצה מי אתפרא במנן' והלא לא כמנו אלא על קבלת עדות נכ' ובהנא חזר בני רבן יוחנן והתירו' מנא' אמינא לה' דכל דבר הנאסר במנן' צריך מנן' אחר להתירו' ואשי' אירע דבר שא' יכול להנרות בו היתר' ולומר אם תקנת מנן' הראשון' עומדת כי הכא אשי' הכי אסור' עד שהתירוהו בפירוש בקבוצ' חכמים' לך אמור להם והא משרם להו היכי יליף' ואומ' כמשוך היוכל ליקמן משרא' והתניא מני'

דבר שבמנן צריך מנן אחר להתירו' ים שהיו דאונת' חרמנות שעושין לזמן' עד פסח או עד זמן' אחר דכ' יגיע הזמן צריך מנן להתיר את החר' אעפ' שעבר הזמ' דהא הרי הכא דהק' אסור להם תשמי' בסביל' מתן תורה' ומיילא ידעי' דלאחר ג' ימים דכתנה דמותרי' נא' בשכ' התיר' להם ולא הוי' דהכא אין כאן טעם זמן' דקרא' דהיו נכונים לסלשת ימים וגו' הזמינו עצמכם לר'ב' טיה' לסוף ג' ימים דאם כתי' והיו נכונים שלשת ימים בלא לז' של שלשת יום ימים הייתי מוכיח שפיר דכ' היכי דצריך להתיר תשמי' צ צריך כתי' להתיר החרס' ומדלא כתיב הכי ט'י גבי תשמי' צ צריך להתיר משום דכתיב אל תגשו אל אשה וגו' דמשמע ע' עולמית כי היכי דאסור להם קודם מתן תורה שלשת ימים' אבל חרמנות שמשומין לזמן' מוכי עבר הזמן מיילא עבר ו' ואין צריך היתר'

ותניא כמי דצריך מנין אחר להתירן : כרס רבעי טאמרה
תורה קודם הלולים וגמרי קדם קדם ומעשר סני דכתיב ב
בית קדם וכל מעשר הארץ מורע הארץ ופרי העץ וגו' ו
סצריך להעלות הפירות לירושלם או לפדותן ולעלות הדמ

ותניא כרס רבעי היה עולה לירושלם י
מהלך יום אחד לכל צד וזו היא תחו
תחומה עלת מן הצפון ועקרבת מן ה
דרום לוד מן המערב וירדן מן המז
המזרח ואם עולא ואיתם רבה בר ב
בר חנה אמר ר' יוחנן מה טעם כדי לע
לעטר שוקי ירושלם בפירות ותניא כ
כרס רבעי היה לו לר' אליעזר במזרח
לוד בצד כפר שביובקש להפקירו לע
לעניים אמרו לו תלמידיו ר' כבר נמנו
עלך חברך והתירוהו מאן חברך ר
רבי יוחנן בן זכאי מאי ואומ' מכדי כ
כתי' היו נכונם לשלשת ימים אל תבשו
אל אשה לך אמור להם שובו לכם לא
לאהליכם למה לי שמע מינה כל דבר
שבמנין צריך מנין אחר להתירו וכי תי
תבא לשמחת עונה הוא דאתא תא ש
שמע במשוך היוכל המה יעלו בהר מ
מכדי כתיב גם הצאן והבקר אל ירעו
אל מול ההר ההוא במשוך היוכל למ
למה לי שמע מינה

הדמים לירושלם ותקנו חכמי
במהלך יום אחד לכל צד שלא
ישנהו אלא הפירות עצמן יע
יעלה ויאכלם עם כדמשרט ל
לקמן כדי לעטר שוקי ירושלם
בפירות: במזרח לוד הינו בין
לוד לירושלם בתוך מהלך יום
דחא אמרי לה בתוך מהלך יום
מן המערב כדמזרח מזרח בין
לוד לירושלם ככיסוד מברכין
ים פלוגתא חד תני כטב רבבי
נחד תני כרס רבעי: להפקירו
לעניים שילקטנהו הם ויענהו
לירושלם ויאכלנהו עם שהיה
עליו טורח להעלו עם הפירות
: כבר נמנו עלך חברך והת
והתירוהו לפדותן ולהעלות דמ
דמיו ואב' דלאחר חרבן הנה
קסברי קדושה ראשונה קדושה
לשעתה וקדושה לעתיד לבא ו
צריך להעלות הפירות או הד
הדמים שצמח דמנו הא לא
כמנו לא ואב' דממילא ליתא
לתקנתא קמיתא דחא כדי לע
לעטר שוקי ירושלם הנה דהנה
נכין דחרכה מה לנו לעטרה ו
לצורך הגוים ואפילו הכי צריך
מנין: ומאי נאמי כלום כיבד א
אנו למדי מן התקרא הראשון
ולמה תקראו טביס הק כאן ל

למד מן הראשון מכדי כתי' היו נכונים לשלשת ימי אל תבשו
אל אשה וממילא אשתיו בתמיים לאחר ג' ימים תקבלו את
התורה למה לי לתהדר ולמתן להו רשות לשוב לאהליהם ד
דהינו תמיים: ש"ה הויל קודם כרי הוא אשר בעי למשרוי
הא נשי בהדי ויה' לכל דבר שבמנין וכי תי' כלום וקר'
דבמשוך היוכל דליף תבא מניה להכי הדר ביה ולי' מהתם
ד' זבי קאז' לך וכי תי' דהוא סוכו לכס לאו למשרי תמיים
דחא ממילא למשרי אלא לצוות לשוב במצות המלך על כ
כרחן שלא לגרוע עונות כשותיהן תם מהכא במשוך היוכל
שימשוך בהסתלק שכינה מן ההר ויארץ התוקע את קולו כ
כמנהג התוקע באחרונה לשון אחר במשן היובל שימשוך ה
התוקע מלצקוע והכי מפ' לה במחילת' במשן היוכל כפסוק
היובל: מכדי כתי' בלחן האחרונה ואיש לא יעלה עמך וגו'
מסופיה דקרא יליף וז' מול ההר הנה כל זמן שהוא בהיות
קדושה שהשכינה עליו אסור אבל כסתלק שכינה מותר שני
שמיים ממילא: למה לי לאדכורי שריותא בהדיא בלחות ה
הראשונה ולמית' כסתלק' שכינה הנה יעלו והלא לא כסתלק'
שכינה ממנו מיום מתן תורה עד אחד בחדם שהוקם המע
המשכן בעשרי' באייר טעלה העכן והיה לו ללמוד היתר כ
כסתלקת' תאל מול ההר ההוא וכמס' תענו כתי' מהאי קרא
ילפינן דתניא ר' יוסי אומר לא מקומו של אדם מכבדו אלא
הוא מכבד ותקומו שכל זמן שהשכינה היתה בהר אמרה תורה ב
במשוך היוכל המה יעלו בהר הלך למה לי למכתב בהדיא המה יעלו ולא אשתרי ממילא מדוקיא דההר ההוא :

ובקש ר' אליעזר להפקירו לעניים ואת' ה' קסבר קדושה
אחרונה קדושה לשעתה ולא קדושה לעתיד לבא
א"כ מה הרווחו עניים בזה הא היו צריכים לפדותו קודם א
אכילה טהרי לא היה חונה לירושלם ולא היו יכולין לאכלו

בסוס מקנ' רק לפדותו קודם
אכילה ויל' לפרט' ניחא דפורס
קדושה ראשונה אליבא דר' אל
אליעזר קדושה לעתיד לבא אם
כן יכולין עניים להביא פורן
לירושלם ולאכלן עם בלא פד
פדוייה' א"כ אפי' ס' לא קדושה ל
לעתיד לבא מ"ה היו מרניחין
העניים דחא הקדש שנה מנה ע
פחללו על שנה פרוטה מחוללו ו
ואפילו ל' בתחלה בזמן הזה כד
כדאיתא בערובין מכדי
כתי' גם הצאן והבקר
אל ירעו וגו' פי' מכדי כתי' אל
מול ההר הנה דממשע כל זמן
שהוא בהיותו בקדושה ששכינה
שרייה עליו דוקא אסור אבל כ
כסתלקה שכינה מותר ואם כן
במשוך היוכל למה לי ואת' ו
הא אל מול ההר ההוא בדבר
אחרונות כתיב ובמשוך היוכל
כאמר קודם לכן בלחות הרא
הראשונה ואי לא במשוך היוכל
לא שמיים שריותא בלחות ה
הראשונות ופיר' בקו' שלא נסת
כסתלקה שכינה ממנו מיום ו
מתן תורה ועד יום שהוקם ה
המשכן בעשרים באייר בטע
השנית טעלה העכן ואם כן
שריותא דבמשוך היוכל לא היו

עד הסנה שניה ואז נאמר כבר אל מול ההר ההוא דממשע מ
מינה שריותא כדפיר' כך שיטת הקו' דדוקא הוא דחא במ
במשוך היוכל ממשע שגב כן כיוס דמתן תורה הותרו לע
לעלות כשימשוך היוכל וע"ק שלא היו קולות רק בלחות ה
הראשונות כסיון ואם כן שריותא דבמשוך היוכל לא היה
עד הסנה שניה ועו כיון דמהיא משתל' היתר בהדי כדפיר'
אם כן אין צריך מנין אחר להתירו מדי דהנה אחרתו לאחר
הזמן לכן כר' לי ה"פ תם במשוך היוכל וכן למה לי והלא כ
בלאו הכי יש להתיר מסברא דחא לא אסר להם לעלות אלא
מטום שכינה וא"כ ממילא משתריין כמסתלקה שכינה והא
דקאז' מכדי כן זהו שלא תאמר דבמשוך היוכל אתי למשרי
כשיפסקו קולות אע"פ שלא כסתלקה שכינה עדין ודאי ה
התר' לא הנה שמיים ממילא מסברא והשתא לא תפסנו מדי
הא לא אסר לנו דמכדי כתי' וגם הצאן והבקר אל ירעו ב
בלחות אחרונ' אע"פ שלא היה עם קולות' ומסתת' ה"ה כתי
בדבר הראשונה שכאשרו כל זמן ששכיב בהר אפי' כשיפסק
הקולות כמו באחרונ' א"כ במשוך היוכל לא בא להתיר אלא
כשיפסקו הקולות כמו באחרונות א"כ במשוך היוכל לא בא
להתיר אלא כשיפסקו הקולות כמסתלקה שכינה והאי היתר'
שמיים ממילא מסברא אלא ש"ה סצריך מנין אחר להתירו

הוא מכבד ותקומו שכל זמן שהשכינה היתה בהר אמרה תורה ב
במשוך היוכל המה יעלו בהר הלך למה לי למכתב בהדיא המה יעלו ולא אשתרי ממילא מדוקיא דההר ההוא :

בני לא מודה רבן יוחנן בן זכאי כן דהיום קדש ולמחר קדש ואת והא עצמו תקן לקבל עדות החדש כל היום ופ"ה ה"ת לענין שמונת המועדים מיום הראשון ונאפי' באן לאחר המנחה אבל מלעשות יום שני קדש לא כע

כעקרה תקנה ראשונה ממקומו נק' דמני' ליה הך סברא דתקינו לענין מועדות לחוד הא לענין י"ט הוי יום שני כמי קדש וז"ל תהא הביצה אסורה ואי' כיון שהתקין סוהו מקבלין כל הוי א"כ כשהיו עושין שני ימים הם מנשק וסתי קדושו כיכחו וכי' מותרת לכ"כ כפרח דגרי' מי לא מודה שאם לא באו כן' ויזיק דכיון שלא באו א"כ הוי ב' ימי' מספק וז"ל סתי קדושות כיכחו וכיכח מותר' וז"ל דהם שאם לא באו עדים עד סמוך לחסכה ויוד החשיך ולא היה שהות כ' ביום כדי לקבל עדותם ויזיק הוי יכולין לעשות מעט מלאכה ולא הוי עושין אלתא דקדושה אחת כיכחו והא דאמ' התקינו סוהו מקבלין עדותן כל היום היכו היכא דבאו עדים ביום א' או קודם המנחה או לאחר מיד והשתא דאיתת להי' און למחוק גר' הספרי' א"כ באו וכו' כדפי' ויזיק י"ט לישב פרסי' ודקטי' לך מנא ליה הך סברא ה"פ מי לא מודה רבן יוחנן בן זכאי וכו' כגון קודם חורבן ד' דהוי קדש אחת וז"ל גם לאחר חורבן כמי כשהיו עושין שני ימים כמו קודם חורבן הם קדושה אחת' מובנות עזרא ואילך לא מ' מצינו אלול מעוב' ואת והאמר' בערוכין דר' יו' יוסי אוסר הביצה סגולה כפ' בשני וז"ל היכי פליגי בהרדעי לר' יוסי שה' תנא ז"ל דלר' יוסי אוסר אי' אתרמי ובהרדעי אמרי' דלא אתרמי' יום שני לגבי מת כחול' טויה רבנן אפי' למגד ליה גל' גלוי' ואפי' למגד ליה אפי' ותיז' דכמועד קטן את' און חופרין כוכין כמועד והכא משמ' דאון זו מלאכה וז"ל כפ"ח דפי' שהיו רגילין לחפור הרב' ביחד כדי טויהו מוונות כשיבאו מתים ועל זה קאת' דאון חופרין במ' כמועד לגורך אחר המועד י'

שמע מינה דבר שבמגן צדיק ממן אח' להתירו' וכי תימ' הנ מילי בדאורייתא אבל כדרבנן לא' תא שמע נרם רבעי' והא כרם רבעי' דרבנן וקא אמרי' ליה כבר נמנו עליך חביריך והתירוהו וכי תימ' ביצה נמי אמנו עלה רבן יוחנן בן זכאי ושריוה כי אמנו אעדות אביצה ל' לא אמנו אמ' ליה אבי' אשו ביצה במג' במגן מי הואי ביצה בעדות תלי' מלתא אתסר עדות אתסר ביצה אשתרי' עדו' אשתרי' ביצה רב אדא ורב שלמן ת' תרויהו מבי בלוחית אמרי' אף מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואילך ביצה אסורה מאי טעמ' מהרה יבנה בית המקדש וי' ואמרו אשתקד מי לא אמלנו ביצה ב' ביו' טוב שני השתא גמי' מכול ולא ידעי' דאשתקד שתי קדושות הן והשתא קד' קדושה אחת היא אי' הכי עדות נמי לא נקבל מאי טעמ' מהרה יבנה בית המקדש ויאמרו אשתקד מי לא קבלנו עדות החדש כל היום כלו השתא גמי' נקבל הכי השתא התם עדות מסורה ל' לבית דין ביצה לכל מסורה רבא אמ' אף מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואילך ב' ביצה אסורה מי לא מודה רבן יוחנן בן זכאי שאם באו עדי' מן חמנה ולמעלה שנוהגי' אותו היום קדש ולמחר קדש ואמ' רבא הלכתא כותי' דרב בהי' תלת בי' לקולא בי' לחומרא' אמ' רבא מת בי' ראשון יתעסקו בו עממין מת בי' שני יתעסקו בו ישראל ואפי' בשני י' ש' של ר' מה שאין בן בכיזה נהרדעי' א' אמרי' אף בכיזה דמאי דעתך דלמא מעברי' ל' לאלול הא אמ' רב חיננא בר כהנא אר' מימו' עזרא ואילך לא מצינו אלול בעובר' אמ' בר וטרא לא אמרן אלא דאשתהי אבל לא אשתהי משהינן ליה רב אשי אמ' אעג' דלא אשתהי גמי' לא משהינן ליה מאי טעמא יום טוב שני לגבי מת כחול' שויה רבנן

א"ל צדיק מנין אחר להתירו' כן' הני תלי' בדאורייתא' באסנ' סיבא משי הבבירה הוצרכנו לשמוע התיר מפיו אבל במני' דרבנן לא בעינן טריותא' בהדיא אלא מכללא' ת"ס כרם ר' רבעי' דהא דהוצרך להעלות פירות עמין במהלך יום דר' דרבנן הוא וקא בעי' מנין וא' זאב' דאיכא למשרייה מכלל' וכי תימא ביצה כמי וכו' הש' השתא הדר רב יוסף לאסוקי' מ' מלצא דאמר אף מתקנת רבן יוחנן בן זכאי ואילך ביצה א' אסורה ביצה במגן מי הנאפי' כלום הוצרכה במגן הראשון לאסרה' מהרה יבנה בית המ' המקדש ויתחונן תקנה ראשונה טלא לקבל עדו' אלא עד המנח' וסוהו לכד' און נזקקין לה א' אלא בית דין והם יודעין טע' טעמו של דבר ולא יטעו' לכל מוסרה לוד הכל הוא באה' וא' ואון הכל באון ליטאל וסומכי' על מנהגן' מי לא מנד כן' אעב' דתקן לקבל עדות החדש כל ה' היום להיות מוכין למועדות מן הראשון ואפי' באו עדים לאחר המנחה אבל מלעשות י' שני לא כעקרה תקנה ראשונה ממקומה א' אל רבא מת בי' ראשון הוא כן' מה שאין בן בכיזה ל' לענין ביצה לא הקלו ב'ט שני דראש סנה להטות לטל גלויות דאילו ראש הטנה כולדה בזה א' אסורה בזה אף בכיזה כולל' בזה מותרת בזה דמאי דעתך לאסרה בשני לר' חוקים מבית דין' דלמא מעברי' ליה לאלול' כתקנה הראשונה למנות מיום שני ולעשות שני ימי' כגון טלא באו' עד יום שלשים ואחד' מיונות עזרא ואילך וכו' ואעפי' שתקנו לא אירע טכאו עדי' מן המנחה ולמעלה חוץ מאותה ה' השעם ועדין לא נתקנה האי דקט' מיונות עזר' משו' דבימינו עבדיהו דכתיב בעזרא וכיום השני' ובראש הטנה משתעו' לא אמרן יתעסקו בן ישראל אלא דאשתהי ומתירא טלא יסריהו'

מת כחול' שויה רבנן

אשר הדם היו מביחין אותו על מטת מת לכבודו דאיכא חב
 חברי אומה רשעה שהיו בימי פרסיוס וכופין את ישראל ל
 לעשות מלאכתן וכיט היו נדחין מהן על ידי שאמרין להם
 יש הוא ואש יראו אותם מקברין מתייהם יכופו אותם לתל
 לזלכה והוא גלימא דאמריין
 לעיל איכא צורך המת שהרי יש
 לן תכריכי אחרי כל צרכי שאם
 צריך לן ממי אפי דקאמי הא א
 אמריי ביש טני יתעסקו בני ישראל
 ועסק זה חציבת קברו וחתוך ת
 תכריכין הלכך על כרחיך כב
 בגלימא שאינו צריך לן מיירי
 דומיא דאשא דטרנ למצויה ו
 וקיל דאצב דטרחא דלא צריך
 הוא אלא תמוס כבודו ענאי לן
 ינתי מדאי מותר לעשו לן כיון
 דלבי מת כחול שויה רבין :
 חזייה רבינא לרב אפי דהנה ע
 עציב הו אמאי עציב מר: אמר
 ליה דלא אותיבי ערוכי תבשי
 תבשילין לא הושבתי כלנול לא
 הכנתי לי ערוכי תבשילין לא
 לאשות מיט לשבת דתמן לקמן
 עושה אדם תבשיל מערב יט ל
 לשם ערוכי האירכ: ביש ראשן
 והן חמישי בשבת ועל תבאי הוא
 אומי אש הינס הוא חול ולתחר
 קרש יהא ערוכי ואש הינס קרש
 ולתחר חול אינו צריך לכך: מי
 אזי נהרי הם כיון אריך נשניה

אפי למיגו ליה גלימא ולמיגו ליה אסא
 אמ רבינא והאידינא דאיכא חברי חיי
 חיישינן רבינא הוה יתיב קמיה דרב
 אשי בשני ימים טובים של ראש השג
 חזייה דהוה עציב אמר ליה אמאי עציב
 מר אמר לי דלא אותיבי ערוכי תבשילי
 אמר לי ולותי מר האידינ מי לא אמר רב
 מנח אדם ערוכי תבשילין מיט לחברו
 ומתנה אמר ליה אימ דאמר רבא בשני י
 יש של גליות בשני יש של ראש השנה
 מי אמר והא אמר נהרדעי אף ביצה מות
 מותרת אמר ליה רב מרדכי בפירוש אמר
 לי מר דלא סבר לה להא דנהרדעי
 אתם אפרוח שגולד ביש רב אמר אסור
 ושמואל ואיתמר ר יוחנן אמר מותר רב
 אמר אסור מוקצה הוא ושמואל ואיתמר
 ר יוחנן אמר מותר הואיל ומותר עצמו
 בשחיטה אמרי ליה רב כהנא ורב אסי
 לרב וכי מה בין זה לעגל שגולד ביש

והאידינא דאיכא חברי חייסו פרסי סכופין לישראל
 לעשות מלאכה וכשהוא יש מביחין אותה וא
 ואש היו רואין שיקברו מתייהם יכופו אותם לעשות מלאכה
 והשתא בזמן הזה שאין חברי מותר ואל סצריך מנין אחר
 להתיר דכיון דזה הטע משום
 חששא ועברה החששא עברה ה
 הטע והיך אמר גבי מים מגולין
 דאסורין שמה כחם טפה מהן
 ועכשיו שאין נחשו מכוין ביב
 בימינו אנו שותין מהן אפי לכ
 לכתחלה אפי שהיא דבר טבת
 טבמנין וזמ רת היה איסור
 ומעשה היה בתלמוד שנות
 אדם אחד ביש טני
 ויצו להתעסק כן לקברו ונער
 בהן רת ושלח להם בני בסכר
 אינן בני תור ואתם בני תורה
 כדאית בשבת שלא רצו לקבור
 מת ביש טני משום דלאו בני ת
 תורה נינהו ואפי לזלוני ביה
 אכל הרי את דאין זה דמיון ד
 דהא לענין הרבה דברים אשכ
 אשכחנא דאין בני תורה כדא
 כדאיתא ביבמות חזנהו דקא כ
 אכלי תורמוס דטלקי גוי ואמר
 להם ופרכיין והא כאלל כמו
 שהוא חי וכל שהוא כאלל כמו
 שהוא חי אין כן משום בטולי ג
 גויס ומטי שלא היו בני תור
 ואנו אין אנו חוששי בדבר זה

דקל דכל שהוא כאלל כמו שהוא חי אין כן משום בטולי גוי
 והיך יחיל אומי דלא דמי דשאני הכא דכבנע הוא אונס
 בביתו ולא אונסא מלתא אבל לקבור מתים בפרהסי אונסא
 מלתא ואין נכון להתיר ועוד אמר רת דבזמן הזה כמי יש י
 יהודים שהן משועבדים למלכות לעשו מלאכה כגון לקבל
 המום ולהתעסק בצרכיהם הלכך אש יראו שיתעסקו לעשות
 מלאכה במת יכופו אותם לעשות מלאכה למלכות
 אפרוח שגולד ביש וכן כראה לומר דאיתמי טפסתחו
 עיניו הינס דאי לא כפתחו עיניו קיימא לן ד
 ויתיר עצמו בשחיטה פרסי מתיר עצמו בלידתו להיות נשחט אבל קודם לידתו היה אש
 לשחיטה איתקן כמי לענין מוקצה ותיור למה להו לשמואל ור יוחנן הך טעמא תפוק לי מ
 מנס דלית ליה מוקצה כדאית פר מי שהחטיך דשמואל וצירי ור יוחנן כר שמעון סבירא להו ויל דהכא קאמי טעמא אכילג
 לר יהודה דאית ליה מוקצה שרי והאי טעמא ולכך צריך האי טעמא אכ אצטרך אפילו לר שמעון דלית ליה מוקצה דמונה כ
 בהאי מוקצה דהיא כגרוגרות וצמוקין והכי מוכח בשבת
 מצי לתימר הואיל ומוכן אבא אינו דהא אינו טרפה והוא מותר
 כתר בד סיווכין בשחיטת אינו או כדדידה ואש כן יוכל להוסיף ידו במעי אינו וישחטנו ויהיה מוכן בהאי גנא ויל דקאמי תל
 תלמודא אליבא דר אופשיא דקמבעיא ליה התם בחולין אש כתר בן פקועא כד סימנין אכ יל הואיל ולכתחלה אין לו לשחטו
 כהן שאינו יכול לראות מדי דהיה אונסו בליה דאסור לכתחלה לא מקרי מוכן ועוד יש לומר דהתם מייירי דארע טכלו לן ח
 חרשין והכא מייירי בלא כלו לן חרשין עד הינס ואש כן לא הני מוכן הינס הואיל ובין השמשות לא הנה חזי הסתא

קדש: אמר ליה רב מרדכי לרבין מנהרדעי לא תתבי לומר
 בשירוש שמוע ליה מניה דלא סבר לדנהרדעי: רב מרדכי
 תלמודו של רב אפי היה כדאמריין כסוטה גבי לניה לרב
 עד פרסה רב מרדכי אלמיה לרב אפי כן: הנהיל ומתיר ע
 עצמו בלידתו להיות נשחט מה שלא היה לפני לידתו אף ת
 מוקצה התייר אף עצמו בלידתו דמגו דאתקן להא אתקן ל
 להא: לעגל שגולד ביש דתיבא לקמן שמונתר כן בינס לרב
 לרבדי הכל: מוכן אב

דאפי בחול אסור הואיל
 אסור וכיון דאתקן
 משום דלית ליה מוקצה כדאית פר מי שהחטיך דשמואל וצירי ור יוחנן כר שמעון סבירא להו ויל דהכא קאמי טעמא אכילג
 לר יהודה דאית ליה מוקצה שרי והאי טעמא ולכך צריך האי טעמא אכ אצטרך אפילו לר שמעון דלית ליה מוקצה דמונה כ
 בהאי מוקצה דהיא כגרוגרות וצמוקין והכי מוכח בשבת
 מצי לתימר הואיל ומוכן אבא אינו דהא אינו טרפה והוא מותר
 כתר בד סיווכין בשחיטת אינו או כדדידה ואש כן יוכל להוסיף ידו במעי אינו וישחטנו ויהיה מוכן בהאי גנא ויל דקאמי תל
 תלמודא אליבא דר אופשיא דקמבעיא ליה התם בחולין אש כתר בן פקועא כד סימנין אכ יל הואיל ולכתחלה אין לו לשחטו
 כהן שאינו יכול לראות מדי דהיה אונסו בליה דאסור לכתחלה לא מקרי מוכן ועוד יש לומר דהתם מייירי דארע טכלו לן ח
 חרשין והכא מייירי בלא כלו לן חרשין עד הינס ואש כן לא הני מוכן הינס הואיל ובין השמשות לא הנה חזי הסתא

השתא מוכן לאדם לא הוי מוכן לכהונה דתנן מחתכין וכו' ר' יהודה כו' לפי שאינו מוכן ותימ' היכי הוי מוכן לאר' אררבה לא הוי מוכן לאדם דכין השמשות לא מצי שחיט לה דשמא הוא סבת ויהיכי מוכח מהכא מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים על כן כר' להרר' דג' חס לא היתה נבלה מערב יום טוב ולכ' דהא בהדיא את' לעיל דגבי סבת מתניא דקאת' גבי ס' סבת דסתק' לן תנא כר' שמעון וכו' ותייתי הך משנה ניל דטסיר מיירי בסבת נתייתי מן היתיר דאי לא אשמעינן כי אש גבי ס' סבת לתני ר' יהודה אנו' אש לא

היתה כבילה מעט אסורה ותו לא והייתי יודע דאסורה משום מוקץ ונאמאי היה צריך למתני לפי שאינו מן המוכן אש אינו ענין לסבת דהא שמעינן ליה תנאו ענין לט' ואשי הכי אסור וצ"ע דהנה מוכן לאדם בין הא הטמנות משום דמוכן לאדם ל לא הוי מוכן לכלבים ותימ' הא דתנן בסבת אין נתינן כלית תחת הכר בשב' לקבל כו' טמן ואש נתינו מבעוד יום מותר ו אין כאותן היתנו לפי שאינו מן המוכן והתם תאי דרטינן מן היתיר ולא סייך לרבות יו' ויש לומר דהתם כמי מרכינן מ' הן היתיר אע"פ שכבה הכר כבר אסור אחריוכן לפי שאינו מן המוכן ויהרר' ועק' מקורבניו תרן דטסיר מיירי דוקא לעני' סבת וצ"ע כן מוכח טסיר דת דמוכן לאדם לא הוי מוכן לכל לכלבים דאי טר' מוכן לאדם הוי מוכן לכלבים אש כן בערב סבת מבעוד יום אש הוי מוכן לאדם היה כמו כן מוכן לכלבים לפי דבריו דיו' דמוכן לאדם הוי מוכן לכלבי' אש כן כשהטק' וקדש היום אע"פ דכסתלקה הכנה דאדם ס' שאינ' ראוייה לאדם עכשיו ותי' היתה מוכנת לכלבים מבעוד יום וכו' ותימ' מהיתה מוכנת להס' ההכנה לא נסתלקה בקדו' היו' מוכן לכלבים הוי מוכן לא לאדם דעתייה דאיניש אכל מדי דחוי ליה וק' דאש כן אשרוח כמי יהא מותר' סמוכן לכלבים יום לומר דבעינן מ' מוכן ועומד וזה אינו עומד ל לכלבים עגל סנוולר ביים טוב מותר' ותימ' תכל מקום הוי אסור מש' מאוס נולד כמו ביצה ויש לומר דהא דחוי דסייך למיטר נולד הינו דוקא בדבר מאכל דומיא דשירית הנספירן ומקין סוכ' אכל כעלי חיים לא כ' בינים נמורת

אמ' להו הואי ומוכן אגב אמו בשחיש' ומה בין זה לעגל שנולד מן הטרפה ש שתיק רב' אמ' רבה ואיתמא רב יוסף מאי טעמא שתיק רב לימ' להו הואיל ו ומוכן אגב אמו לכלבים אמ' ליה אביי השת' מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבי' דתנן מחתכין את הרלוועין לפני הבת הבהמה ואת הנבלה לפני הכלבים ר' יהודה אומ' אש לא היתה נבלה מערב שבת אסורה לפי שאינה מן המוכן מו מוכן לכלבים הוי מוכן לאדם אמ' ליה אין מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים דמאי דחוי ליה לאיניש לא שדי ליה ל לכלביה מוכן לכלבים הוי מוכן לאדם דדעתייה דאיניש אכל מדי דחוי ליה תמא כותיה דרב תמא כותיה דשמואל ו ואיתמר ר' יוחנן תמא כותיה דרב עגל שנולד בי"ט מותר' אפרוח שנולד בי"ט אסור ומה הפרש בין זה לזה זה מוכן א אגב אמו בשחיטה וזה אינו מוכן אגב אמו תמא כותיה דשמואל ואיתמר ר' יוחנן עגל שנולד בי"ט מותר' ואפרוח שנולד בי"ט מותר מאי טעמא זה מוכן אגב אמו וזה מתיר עצמו בשחיטה תנו רבנן אפרוח שנולד בי"ט אסור ר' איעור בן יעקב אומ' אף בחול אסור' לפי שלא נתפתחו עיניו כמאן אזלא הא דתנן כל השרץ השרץ על הארץ לרכות אפרוחים שלא נתפתחו עיניהם כמאן כר' איעור בן יעקב אמ' רב הונא אמ' רב ביצה עם יציאתה נגמרה מאי עם יציאת' נגמרה אילימא עם יציאתה נגמרה ומותרת לאכלה בחלב' הא כמעיי אמה אסורה לאכלה בחלב' והתמ' השוחט את התרנגולת' ומצא בה ביצים

מוכן אגב אמו בעודו בתוך מ' מעיה אש נטחטה האש היה כ' כאכל' טרסה' במעיי אמו אסור' אש מוכח בתוסה דעובר' ירד' אמו הוא הנזיל וצ"ע חתם חתם בא לאכל' וכי נולד בי"ט מן ה טרסה ליכא למימר הנזיל הו' נמוכן הוא אגב אמו ואשי הכי בשחיטת ע"צמו מותר לשחטנו ו נלאכלו דלא אשכח מין דאסי' לכלבים דכין השמשות היתה א אמו עומדת לכך אבל אשרוחט סבוקליפה אינו עומד לאכילת כלבים ואף לא היה ראוי הלכך נולד הוא מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים למאן דחוי לי' מוקצה דהא נתכבלה בשבת ל ל' יהודה איתמר בין השמשות סיתה עמדת' לאדם נקח חטוב ליה מוקצה בהא לגבי כלבים: אכל מדי דחוי ליה ועובר' סב' סבמעיי טרס' ראוי לו לכשתלדי' הלכך מאתמל דעתייה עלויה א' אש יולד יאכלנו לפי שלא נפ' כשתפתו עיניו ואצרכי לאסור' מכל השרץ השרץ על הארץ כ' כדלקמן: עם יציאתה נגמרה כשינכאה נגמרה כדיוקת' אבל מקמי הכי לא שחיבא ביצה נז' נמורה ולקמיה מפרס נזיל ל למאי הלכתא: לאכלה בחלב' דהשתא הוא ביצה ולא בשר' א' אכל הכתבאת במעיי אמה איכס' ביצה נאשרה לאכלה בחלב:

כמאן כר' איעור בן יעקב אמ' רב הונא אמ' רב ביצה עם יציאתה נגמרה מאי עם יציאת' נגמרה אילימא עם יציאתה נגמרה ומותרת לאכלה בחלב' הא כמעיי אמה אסורה לאכלה בחלב' והתמ' השוחט את התרנגולת' ומצא בה ביצים

ביצה

ביצים גמורות ואשי בלא קליפה לבנה אלא שהחלמון לבדו גמור ואינם שמוערה עדיין בגודין שריא כדלקמן מדפליג ר' יע
יעקב עליה ואלי היו מעורות בגודין אשורות כ"ט והכי קאמי יצתה ודאי מבעוד יום מותר כי ודאי הוא הנגמרה בחול אבל
לא יצתה לא נגמרה בחול ואשורה משום הכנה דרבה וכו' תיול אין הלכה כברייתא זו דאשמעינן בה מאי דלא אשמעינן בה
במתני ובטעם משנה לא סתם לן ר' הכי ואם ר' לא סמך ר' חייא מניין לן אלא הא דתיבא כו' הק' ברייתא דלעיל מאן קתני לה לא
כ"ט ולא ב"ה לא כ"ט דמאי איר
אריא במעו אמה אשי כולדה
כ"ט שרי ולא ב"ה דאשי במעו
אין אשירי : ומגדלת אשירי
ולענן דין מקח וממכר אשת
דאש כולדה נגמיר בטולה נראו
נדאניה לגדל ומנה אשירי
אכל כמזאת במעו אמה איכה
מגדלת אשירי ואש תבעונה
למכור כמים לגדל אשירי
אש מכר אלגו הוי מקח טעות
ובטל מקח : דפחיא כמון
דשעי הנולדים מן התרנגולת
חיה טעוה בלידת : פשיטא
דמקח טעות הוא : דהא בהדיא
אין ליה דפחיא : דבריבין לשון
מבטלות כל טרין : כמון טרבת
כונה ובטל וכו' כו' מאן דבעי
להו לאכילה כו' מאן דבעי להו
לאשירי למתבא ליה דכתי
בימי להחזי לן דמי מעלה סבי
ביעי דפחיא לביעי דמחטה ו
ואי בעי להו לאכילה אי המקח
בטל דהא כתיב אכילה כוכו : א
אלא שאילן פיסת מהס ויחזי לן
דמי מעלותין : ק"ל ר' אשי דם
דסתם מאן דבעי ביעי דפחיא
לאשירי כביעי להו : ואין אלגו
טון לן ככוס : דדברא שילדתן
תרנגולת מתרנגול ולא כתחתי
כתחמימה מן הקרקע לקולטן
בלא זכר : דסתם מארעא מת
מתחמימה בקרקע וילדת ביעי
ואותן ביצים אין מגדלות אש
אשירי : ספחא קולטת ביעי
כשמתעשרת בקרקע ובסמוך
לקומן אמרי כל היכא דאיכא ז
זכר לא ספחא מארעא : כלומר
איכה קולטת ביעי מן הקרקע
אלא מן הזכר : ואינו אלא לשון
פשוטי טמוני חול : עם יציאת ר'
רובה נגמרה ולענין יט אשת
דאש יצתה רובה מערב יט וח
וחזרה בתו מעוה וילדת בליה
מותרת דהויא לה כאלו כולדה
מאחזל : כדר' יוחנן דאמר ל
לקומן הכי : ואיבעי איך רב לא
לאסוקי מדר' יוחנן אשת' ועם
ביצתה דקאמי עם יציאת כולה ולמעוטי יציאת רובה : מעורר

ומצא בה ביצים גמורות מותרו לאכלן
בחלב בא עם יציאתה נגמרה ומותר
לאכלה כ"ט : הא במעי אמה אסורה ל
לאכלה כ"ט : והא תניא השוחט את ה
התרנגולת ומצא בה ביצים גמורות מ
מותרות לאכלן כ"ט : וכי תמ קמל כב
בברייתא מאי דלא אשמעינן במתני
הא גמי תמנא ביצה שנולדה כ"ט כ"ט
אום תאכל : וכה אום לא תאכל ועד כ
כאן לא פליגי כ"ט וכה אלא כנולדה א
אכל במעי אמן דברי הכל שריין וכי תי
תמ' בה אפי' במעי אמן גמי אשירי והאי
דקתמ גולדה להודיע כחן דב"ש דאפי'
גולד גמי שרי : אלא הא דתניא השוחט
את התרנגולת ומצא בה ביצים גמורו'
מותרו לאכלן כ"ט ממ לא כ"ט ולא כ"ה
בא עם יציאת גמור' ומגדל' אפרוחי'
במעו אמן אינ' מגדל' אפרוחי' למאי
נמ' למק' וממכר' כי ההו דאמ' להו ביעי
דפחיא למאן יהבו ליה ביעי דשחוטת
אתא לקמי' דר' אמי אמו להו מקח טעו'
הוא והדר פשיטא מהו דתמא האי לא
לאכילה קא בעי להו והאי דקאמ' דפ
דפחיא משו' דצריבן למאי נמ' למתבא
לה ביעי ביעי : ההוא דאמ' להו ביעי
דדברא למאן ביעי דדברא למאן יהבו
ליה ביעי דספנא מארעא אתא לקמיה
דר' אמי אמו להו מקח טעו' הוא והדר'
פשיטא : מהו דתמ' האי לאכילה קבעי
להו והאי דקאמ' דדברא משום דשמ
דשמינן שפי למאי נמ' למיתבא ליה ב
ביעי קמל' ואי בעי אימ' מאי עם יצי'
יציאתה נגמרה עם יציאת רובה נגמור'
וכדר' יוחנן : דאור' יוחנן ביצה שיצאה
רוכ מער' יט וחזרה מותר' לאכלה כ"ט
ואיכא דאמרי מאי עם יציאתה נגמרה
עם יציאת כלה נגמרה עם יציאת כלה אין אכל רובה לא' ולאפוקי
כדר' יוחנן : גופא : א ב א

ביצים גמורות מותרות לא
לאכלן בחלב : וק' ד
דאש אש' בעדיית ביצת ככלה
כל טעמוה נמכרת כמק' כ"ט
מתירין וכה אשירין והכי הכי
מות' לאכלן בחלב ויל' דטעו'
משום דכשר עוף בחלב מדר'
מדרכבן : ואשי כ"ה מורו וק'
דאש' בערבין אשי' ביעתא כ'
בכתיבתא לא לשרי אינוס במקו'
רביה מאי קת' ל' פשיטא והאיכ'
בסמוך ר' יעקב דאשרי' ויל' דכ"ט
מורו דביצים גמורו מותרות
לאכלן בחלב וטעו' דכה דאש
דאשירי ביצת ככלה הינו משו'
דבריוכן אטו ביצת טריפה כד'
כדאמי בעדיית מורו' בביצת
טריפה טהיא אסור' ומפני טהיא
גולה באסור' : וכו'
ק"ל בברייתא
מאי דלא אשמעינן במשנה י'
פרשי' נגילה לנו ר' הואיל ולא ס'
סתם לן במשנה הכי דהברית
משוכסת דר' לא סמך ר' חייא
מניין ליה : נתיב אש' מאי פריך
הא כולדה אשורה לא כ"ט ולא כ'
כה' : ואמאי דחיק נפטייה לאוק'
לאוקומה אליבא דתנאי' : הואיל
ומשוכסת היא על כן כריך לפ'
לפרש הכי וכת' ק"ל בברייתא
מאי דלא אשמעינן במתני'
כלומר מה שטייר במתני' קתני
הברייתא דאי לא תבא אלא מת'
מתני' הייתי אומ' שמתקרי' כ"ט
דוקא כשנולדה אכל במעו א'
אמה היו מורוים דאסור' ושריך
תכיכא דאדרבה כולדה חמורה
יותר מבמעו אמה נאיתא כמי
ככה וכו' דבמעו אמה דברי
הכל שריא : כוני לא ככ"ט
ולא ככה' : ואינו יכו'
לפר' דקתני בברייתא מה שטייר
במתני' דהא ס' עכסיו טכולד'
חמורה מבמעו אמה : ומכ'

מעוררות מחוכרות: כבלת עוף שהורית ממאה האוכלה לטמא בגדים שהיא לבנה בשעת בליעתה ואין לה טומאת מוצץ ומטא ו
ובמסכת נדה ולפיכך לה והאוכל אחד מן הדברים הללו וממנה: מן השלל של ביצים כשהן כבוסין ושלולין וקבועין בסדרה
כלומר האוכל אותם ביצים בעודן מעורין בגדין. מן הגדין וקסבר אין בגדין בנותן טעם: שלל בשטח כמו שלל של כובס
כוכסין: כשר שנתלש מן החי לא נכלה היא: מן האוכל ימכר הסדרה שהביצים ארוקין טעם: או שהמחה את החלב התך א
את הסומן ונמענו טמא ובהענן

והרוטב פרכיין והא אכילה כ
כתיבא ביה וחד שמעון בן לק
לקיט הכסף לרבות את הטמא
והכא כתי' נכפש אשר תאכל כב
ככלה וכבבלת עוף שהורית
מתקנס בתכ' מאן תבא מן הש
השלל של ביצים שהור' אלמא
לאו כשר הוא: דלא כר' יעקב
לעכיון אסורא דאעב' דלאו כש
בשר כינהו אשר לה מדרבנן ה
הואיל וקרובים להיות בשר ואו
ואיכא למגזר משום בשרי אבל
לעכיון טומאה לא דלאו בשר ה
כינהו דלטמא: וכי תימא לעכיון
טומאה כגזר' דלטמא מדרבנן
כי היכי דגזרינן לעכיון אסורא
אפשי טומאה הוא' דאיכא הש
הפסד שהרית: ואפשי טומאה
מדרבנן לא מפסינן ואע"פ שב
טגורו בטומאות במקומות הרבה
ליכא למימר הכא כמי נגזר ד
דלא טמא לן דלשון בטומאות:
ואיכא דאמרי' דאשכול דנספא
הוא משמע ליה לרב יוסף כי
ביצים המעוררות בגדין ושלל
הוא משמע ליה שאינן מעוררות
כל כך כמו אונתן הגמורות קרו
קרובות לבא בהן קליפה הלב
הלבנה שאינה דבקת יפה אלא
מעט: מאשכול גושיה בשר הר
הדבוק בסדרה והביצי' ארוקין
בו: נולד ביצים ינקבותיו יולדו
בין: עטלף קלבא טורין בלע
מערכ יום טוב: כן השמעות
דשוב לא ילדה אלא בליה: הש
השכים קודם עלות השחר' וה
והאי דנקט בדיק רבותא קילל ד
דאעב' דבדיק ולא מצא דליכא נ
למתלייה בגולה בחול אפילו
הכי מותרת דטומכיין אכריתא
דקתני כל טתמויטו ביה נולד
בין והא ודאי לא ילדתו בליה:
אימר יתה רובה וחורה הואי
ואעב' דמלתא דלא טכחא היא נ

גופא השוחט את התרנגולת ומצא ב
בה ביצים גמורות מותרות לאמון בח
בחלב ר' יעקב אומ' אם היו מעורותו
בגדין אסורות' מאן תגא להא דתנו
רבנן האוכל מנבלת עוף שהור מן ה
השלל של ביצים מן העצמות ומן הג
הגדין ומן הכשר שנתלש מן החי שה
טהור' מן האשכול של ביצים מן הקו
הקורקבן ובני מעין או שהמחה את ה
החלב וגמעו טמא' מאן תגא מן הש
השלל של ביצים שהור' אמ' רב יוסף

ומצא בה ביצים גמורות ו
וכו' ר' יעקב אומ' ה
היו מעורות בגדין אסורות' י
תיל' כיון דגמורות כשר היו י
מעורות ופי' בקובטרי' דגמורות
קאי אחריון אבל לא נתקשת ע
עדיון השפסרת מכחן דק ה
הקרוס' על כן קאי ר' יעקב וק
נקאמ' אש היו מעורות' ולפי ה
השפרי' דלא גרסי בגמור' טמא
וה' ומטא בה ביצים מותרות
לאכלן בחלב ר' יעקב או וכו'.

דלא כר' יעקב' דאי' ר' יעקב האמ' אם היו מעורות בגדין אסורות'
אמ' ליה אביי ממאי דלמא עד כאן לא קאמ' ר' יעקב התם לא לעמן
אסורא אבל לעמן טומאה לא' וכי תימא לעמן טומאה נמי נגזור א
אפשי טומאה הוא ואפשי טומאה מדרבנן לא מפשינן' ואיכא
דאמרי' מאן תגא מן האשכול של ביצים טמא' אמ' רב יוסף ר' יעקב
היא דאמ' אם היו מעורות בגדין אסורות' אמ' ליה אביי ממאי דאש
דאשכול מהנך דתליא באשכול דלמא אשכול גופיה' וכי תמא אש
אשכול גופיה כאי למימרא מדי דהוה אקורקבן ובני מעין דאעב' ר
דבשר מנחו כיון דאיכא אינשי דלא אכלי אצטרדין לאשמועינן' הכ
הכא נמי כיון דאיכא אינשי דלא אכלי אצטרדין לאשמועינן'
תנור כגן כל שתשמישו כיום נולד כיום' כל שתשמישו בלילה נולד
בלילה כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה נולד בין ביום ובין בלילה'
כל שתשמישו כיום נולד כיום וזו תרנגולת' כל שתשמישו בלילה
נולד בלילה עטלף' כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה אדם וכל ד
דדמי ליה' אמ' מר כל שתשמישו כיום נולד כיום וזו תרנגולת ל
למאי נפקא מינה' לכדרב מרי בריה דרב כהנא' דאמ' רב מרי בריה
דרב כהנא בדיק בקינה של תרנגולין מערב יום טוב ולא מצא בה ב
ביצה ולמחר השכים ומצא בה ביצה מותרת' והלא בדיק' אימר לא
בדיק יפה יפה' והלא בדיק יפה יפה' אימר יצתה רובה וחורה הואי ו
וכדר' יוחנן והא אמ' ר' יוסי בן שאול אמ' ר' בדיק בקינה של תרנגול'
מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה ולמחר השכים ומצא בה ביצה א
אסורה' התם בדספנא מארעא' אי הכי דרב מרי נמי אימא מארעא
ספנא' בדאיכא זכר בהדה' בדאיכא זכר נמי אימא מארעא ספנא'

מוג' דפשיטא לן דאינה יולדת בליה תליין בה: בדספנא מארעא והיא יולדת אף בליה: אי הכי דיע יולדת בליה: דרב מרי
מרי היכי שריא אימא מארעא שפכא וילדה בליל יום טוב: דשמעה קליה כימחא

דשמעה קליה ביומא סהקול אינו נשמע ביום כבלילה עובדא דכרין מערב יט ולא תבא והשכים ויזא ולא היה תרכנגול זכר
עד שפי בתים וסמך רב מרי על התרכנגול והתיר את הביצה: תבא גמר: מיכרא חבל קצור בראשי סתי יתדות אחת תקועה ב
בשפת הכהר מזה ואחת תקועה בשפת הכהר מזה ועץ קצר מוטל לרוחב הכהר ועוברין בו בדוחק על ידי שאוחזין בחבל וב
ועוברין: במאי אוקיימתא: לדר יוסי בר שאול: אימא מתתיל הווי דכין דרובא ביומא ילדן אי לא בדק תלינן ביומא: דר יו
יוחנן לא שכיחא הלכך בדאיכ
זכר כיון דקיס לן דאינה יולד
בלילה תלינן כר יוחנן אבל ב
בדפסנא מארעא לילד בלילה
סכיח ספי מיצתה רובה: תומא
סחיקא סומין סחוקין: לבגויא
הנחש סתתה תומכא חס מוצאן מ
מבולה ומיטיל בו ארס: חס כן
דחד סיעורא לתרויהו: סיעורו
של זה כן: להכי לא יליף שאר נ
ומחין תמוס דחמין בככותבת
דלא תיז דיו לבא מן הדין לה
להיות ככדון ושאר נמי בככות
להכי כתביה בהדיא לטעורין
בשיעורא וטא ושיעורא רבא
ולכי קטע ככותבת דבחי הני
יתבי דעת' כדמס טעמי כות'
אי נמי סיעורין הלכה למשה ו
מסיב: לית להו דר זירא בתו'
והא קרא בהדיא כתיב: פתח ה
הכתוב בשאר שאר לא יזא כ
בבתיכם: וסייס בחמין כי כל
אכול חמין והוה ליה למכתב ס
כל אכול שאר כן דהא את עכשו
עס אזרתי: זון שאר כן כזה ו
כן זה: לענון אכילה כע לא של
פליגי דאי כע מודו דחמין כ
חייב בכזית כרד זירא באר א
באכילתו וכבעורו: אבל לבי
לבעו לבש לא השנו מראטרין
קרא למכתביהו לתרויהו לא
ירא: לך חמין ולא יראה לך ש
שאר לא ילפינן למימי כי היכי
דבאכילה השנה הכתוב אכילת
חמין לבעור שאר אף לבעורו
השנה לו דמראטרין למסת
למכתביהו יס חלוק כשיעורין
: תכיא נמי הכי: דכבעור הוא
דפליגי ולא באכילה: השוחט ד
דעבד: דאי שחט משמע אבל
לכתחלה לא שרו ליה כע לשחוט
אלא חכ יס לו עפר מוכן תיחוח

דשמעה לקליה ביומא ו
ובלילה משמיעי
קולס למרחוק יותר מבין ולא
נקט בלילה משום דאינה יולד
אלא ביו' אי נמי משו דתשמישו
ביום: כי לא בדק אימא
מתתיל הווי וחתיה
ביצה דכר סיט לו מתירין: חכ
סזקא לחומרא ויל דשאי הכא
משום דבס כי ספכא מארעא י
סכיח דיולד ביו' יותר מבלילה:
לומר לך סיעורו של זה לא כ
כסיעורו של זה פירשו
דאי לא כתב שאר הייתי אומר
דיו לבא מן הדין להיו ככדון'
ודוקא בככותבת ואית מכלל ד
דשיעור חמין בככותבת אימא
כביצה או כשיעור אחר וסה ד
דהלכת גיורי לה דהיו ככותבת
ולא נהי דאכ קרא למה לי עכ
כר' פי אחר: הוואיל וידענא דמי
דשיעורו של זה לא כשיעורו ס
של זה נוקיס ליה סיעורו כדא
כדאסכח בעלת גבי יס דהו
בככותבת: דאמר ר' זירא
פתח הכתוב בשאר
נסייס בחמין וכו': וכה סברין
ילפינן בעור מאכילה: וחתל
למה ליה כריכותית דלעיל הא
ידענא שפיר דשאר בכזית תה
מהכא: ויל שלא תטעה למיר ת'
הוואיל וחלקו הכתיב בכ' לחמין ל
לא יראה לך שאר ולא יראה לך
חמין ודאי אין סיעורין שנה דזה
בככותבת וזה בכזית קולל הב
הכריכותית: ויית הוואיל ואית להו
הכריכותית למה להו דר זירא
יל לא הייתי מסיס כרת אלס כ
בחמין דכתיב ביה כרת:

אמ רבינא גמירי כל היכא דאיכא זכר
לא ספנא מארעא ועד כמה אמ רב
גמדא משמיה דרב כל היכא דשמעה
קליה כיממא עבד רב מרי עובדאו
עד שתן כתי' ואי איכא נהרא לא עב
עברא ואי איכא מברא עברא ואי איכ
מיצרא לא עברא הוה עיברא ועברא
אמיצרא במאי אוקימתה כדספנ'
מארעא מאי איריא בדק: כי לא בדק
נמי: כי לא בדק אימ מאתמל הווי
אי הכי כי בדק נמי אימ יצתה רובה וח
וחורח היא וכדר יוחנן דר יוחנן לא
שכיחא ואמר יוסי בן שאול אמר
האי תומא שחיקא סכנתא לגלויא
מתנ' בש אום ש
שאר בכזית מאי שעמיהו דבש א
אם כן לכתוב רחמנא חמין ולא בעי ו
שאר ואנא אמינא ומה חמין שאין חמ
חמוצו קשה בכזית שאר שחמוצו ק
קשה לא כל שכן שאר דכתב רחמנא
למה לי: לומר לך שיעורו של זה לא כ
כשיעורו של זה וכה צריכי דאי כתב
רחמנא שאר הוה אמינ' משו דחמוצו
קשה אבל חמין דאי חמוצו קשה אימ
לא צריכא ואי כתב רחמנא חמין משו
דראוי לאכילה אבל שאר שאין ראוי
לאכילה אימ לא צריכא: ובש לית
להו דר זירא דאר זירא פתח הכתוב
בשאר וסייס בחמין לומר לך זהו שאר
זהו חמין לעמן אכילה כלי עלמא לא
פליגי כי פליגי לעמן ביעור בית שמ
שמאי סברין לא ילפינן ביעור מאכילה
ובית הילל סברין ביעור מאכילה

אתמר נמי אמר יוסי
בר חמנא מחלוקת לעמן ביעור אבל לעמן אכילה דברי הכל זה ו
זה בכזית תנא נמי הכי לא יראה לך שאר ולא יראה לך חמין והו מחלוקת שבין בית שמאי
ובית הילל שבית שמאי אום שאר בכזית וחמין בככותבת וכה אום זה וזה בכזית מתנ'
השוחט חיה ועוף ביום טוב וכו' השוחט דיעבד אין לכתחלה לא וכה אום לא ישחוט מכלל
ב ב

אילן סייא

בעפר תחוח והא קא עבי גומא תימי תממע דמייד גומ
אף בעפר תחוח וכסכת פר כירה אמרינן אף טו
טומכי ביצה בחול רב אל גורה סמא יטמין בריון ור זירא
אל גורה סמא יוז עפר תחוחו מאי ביניהן איכא ביניהן

עפר תחוח פי לתד סמא יטמי
בריון איכא למורי אבל לרד
סמא יוז אף באן מנס סמא י
יזיז ניל דהתס מייורי טכל המקן
טכיס עפר תחוח וכסכתביה ה
הכיסה אז נטל הקרקע ואין כ
כסר כון סיס גומא אבל סמא ו
מייורי סמא קסה טכיס והעפ
תחוח באמצע ואכ כסכתביה ו
הביצה כסית הגומא ואינו
צריך חלה לעפרה פטו

היינו מלאכה שאינה צריכה
לכתיבה לטובה ולרעה עליו ותינו
דאכפטור אבל אסור לכתחלה
ולדממע סמא יטמי יענין א
אפי' לכתחלה ותינו אפי' כן למע
לי דקר כעון ויל דמיי כעיון
טיהא מוכן מערב יטמי הבי

קאל ואשר כירה מוכן
הוא ותימי דאמרי כסר כסוי ה
הדס בם אורי אף מכסי באשר
דאשר לא תקרי עפר והיכי קא
קאל סמא דאשר מוכן הוא לבי
לעסו כסוי לכס דהא קתני ליה
גבי מנין כותבי גיל דמלתא
דהכא באשי כססה קאל רבה כ
כלומי ואשר הכירה מוכן הוא ו
לעסו טלטול שאר דברי כגון
לכסות בו גומא וכיוצא בו אבל
לא קאי אכסוי דלעבי כלל חיל
דהתס מייורי באשר חוכלין דא
דאינו מגדל מחו הלכך הואיל
נאינו מגדל מחו אף מכסין ו
כר אבל סמא מייורי באשר עבי
דמגדל מחו ואל כן דלח ו
תקרי עפר מכסין בו דקאל ד
דבר המגדל מחו אפי' דלח
אקרי עפר ואי אקרי עפר כסו
מקום אפי' דלח מגדל מחו
מוכסין בו כדתינו היה הלכך כ
במדבר ואין לו עפר לכסות ט
טורף דיכר זהב ומכסה בו ה

מכלל דתקן סבר ישחוט והא השוחט קאלו זה לא קאי
לא ישחוט דבה אכסוי לחודיה קא מהדרי נהכי קאמרי לא י
יגומר תעשה השחטה דהינו הכסוי לא ישחוט וכסה אפי'
שחט לא יגומר השוחט טכא לימלך אפי' דהשוחט דעלתו

מכלל דתקן סבר ישחוט הא לא קשיא
לא ישחוט וכסה קאמ' אימ' סיפא ו
ומודי שאם שחט שיחפר בדקר וכסה
מכלל דרישא לאו דיעבר הוא אמ' ר
רבה הכי קאמ' השוחט וכו' לימלך כי
כיצר אומ' לו בם אומ' אומ' לו שחוט ו
חפור וכסה ובית הלל אומ' לא ישחוט
אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעו יום
אם ליה אביי לרב זוסף לים מר ורבה
כדר זירא אמ' רב קא מפלגינן דאד
זירא אמ' רב השוחט צריך שיתן עפר
לכטה ועפר למעלה שנה ושפך את ו
דמו וכסהו בעפר עפר לא גאם אלא
בעפר מלמד שהשוחט צרי' שיתן עפר
למטה ועפר למעלה דבר אית ליה ד
דר זירא ורבה לית ליה דר זירא אמ'
ליה בין לדידי בין לרבה אית לן דר זי
זירא וזכא בהא קא מפלגינן רבה סבר
אי איכא עפר למטה אין אי לא לא חי
חיישינן דלמא ממליך ולא שחט ול
ולד די אדרבה הא עדיפא דאי לא ש
שרית ליה אפי' לאמנועי משמחת יט'
מתנ' ומודים שאם שחט
שיחפר בדקר וכסה אר וריקא
אמ' רב יהודה והוא שיש לו דקר געוץ
מבעוד יום והא קא עכיד כתישה אמ'
רב חייא בר אשי אמ' רב בעפר תחוח
והא קא עכיד גומא כדר אבא דאד
אבא החופר גומא בשבת ואינו צריך ו
לא לעפרה פטור עליה מתנ'
שאפר כירה מוכן הוא אמ' רב יהודה

כירה מאן דבר שמה אמ' רבה הכי קאמ' ואפר כירה מוכן הוא

דיעבר על כרחי הכא לכתחלה
השוחט טכא לשחוט כהו וכו'
לימלך לנו מה יעשה אם ישחוט
אם לאו הואיל ואין לו עפר תח
תחוח בם אומ' כן רב יוסף או
אומ' כן ולקמי' תשרס במאי ק
קמפלגי רבה ורב יוסף חליבא
דבם בעפר תממע טהו ככלל
וטמין בעפר קודס הכסוי וכ
וכסהו עפר הני תממע דלא ק
קסיד חלה אכסוי אית לן דר זי
זירא וכעין עפר למטה נהכי
קאל רבה אם יכולין למורי לנו
שחוט מיד טיס לו ככר עפר ל
למטה טריין ליה אבל אם חנ
צריכין למי לו חפור תחלה לא
כתיר לו דלת' לאחר חסירה ת
תמליך ולא שחוט כמא מחוטר
בחסה הא עדיפא דלח תגור ו
הכי והא קא עכיד כתישה לרב
יהודה פריך דאלו הוא טיס לו ו
דקר כעון חלה דטעני דמתני'
לאו מנס דאפי' עשה דוכסהו
בעפר ודחי אית לא תעשה כל ת
מלאכה חלה מנס דכבר חפור
ועומד הוא והא קא עבי כתיש
סעדיין רבובס מדוכסיה ס
ואין ראויין לכסוי חלה אם כן
כותסין וכותס תולד דטוחן הוא
ומלאכה היא והא קא עכיד גו
גומא וחייב מנס ככין פטור
עליה כדמפר טעמ' כסר קניא
דחנניה דכין דאינו צריך חלה
לעפרה ולא לגומא אינו כונה ו
לא חורט חלה תקלקל וכל הונק
המקלקלים פטורים מאן דכר
סמיה דקאל שאר כו דממע
דיהיב טעמא למלתיה דלעיל:

היה הולך כסויה ואין לו עפר לכסות טורף טליתו ומכסה בו ופריך אשכחן אשר מקרי עפר שנאל ולקחו לטמא תעפר טר
סרפת החטא ולכך טורף טליתו ומכסה בו חלה דיכר זהב מלא ליה דכתי' ועפרות זהב לו ועל כרחיך עפרות זהב וסרפת טל
טלית לא מגדלי מחו וכלך הונך פסוק לומר דמקרו עפר דכל דבר המגדל מחו מוכן התס מקרא דוכסהו אפי' דלא ו
אקרי עפר כגון כסות טל חרטים דקה וכעורת טל פסוק דקה ומחיקת כלי מתכות ואם כן אשר הכירה וחול דק וכעורת טל
פסוק וטיר ומגשה סכתסן מותר לכסות

היינו מלאכה שאינה צריכה
לכתיבה לטובה ולרעה עליו ותינו
דאכפטור אבל אסור לכתחלה
ולדממע סמא יטמי יענין א
אפי' לכתחלה ותינו אפי' כן למע
לי דקר כעון ויל דמיי כעיון
טיהא מוכן מערב יטמי הבי

שהוסק מערב יט' מאתנל דעתיה עלויה לכל מילי: אבל הוסק ביט' דליכא למימ' דעתיה עלויה מאתנל אסורי: ואם ראוי לצלות
בו ביצה יט' עדיון ריחן חס: מותר דמאתנל בעודן עמים היו מוכנים להסק ולבטל ולצלות ועודנו בתמימותן זה ואידי דחזו
להפוכי ביה מדי לכלית ביצה שקיל ליה כמי ומנח ליה על הדס: הכנים עפר הרבה במקום אחד לצורך גבתו או לצורך חור
חורבתו לשוטחן בהן מותר לכסות בו דכל זמן שהוא צבור דעתיה עלויה לכל צרכיו: מכנים אדם מלא קופתו עפר בסתם ונ

אמר רב יהודה לא סנו חלה
שהוסק מערב יט' וכן
נר' דהכי הלכת' דהא מיימי לים
סיועתי' מברית' וכו' וליכא תנאן
דפליג דאפי' ר' שמעון מודה ד
דהאי דהוסק ביט' דהוי כולד ב
גמור דמעיקר עמי' והסת' אשר
והוי כמיא בעיב' מבלע בליעי
דמודה ר' שמעון נא'ת ואנן הי
הי'ך אנו מסלקין אשר הכירה
ביט' לאפ' הפסטי'א אינ' סאן
ראוי לצלו בו ביצה ואנן הר' ד
יחזק דמוקצ' אינו אסו' לטלטול
ביט' כסביל אוכל נפט' ושמחת
יט' נראייה מדלקת' פר' און צדי'
וכי'רונסלמי מפר' דהכא מיידי
כטלא סחט' אבל סחט' טרי' אינ'
אעב' שהוסק ביט' שלא לעקור ו
מנות כסוי' ואמר רב י
יהודה מכנים אדם
מלא קופתו עפר וכו' נא'ת מאי
כא להוסיף על הברייתא דקתני
אפי' הכנים לגבתו או לחורבתו
וכס' מלא קופתו ויל' דלפ' טי' ז
ניחא דכס' הכנים עפר לגבתו
מיידי שהכנים הרבה ביחד וכל
זמן שהן צבור דעתיה עלויה לכל
צרכיו ואינו בטל אגב קרקע' א'
אבל הכא מיידי שלא הכנים הר'
הרבה רק מלא קופתו מעט מ'
משני אשר נסד' דיבטל אגב ק'
קרקע' יח' יל' דהתם לא מיידי ר'
רק לכסות בו אבל באר צרכיו
לא והכא אמונע'ינן דהואיל ו
ומלא קופתו עפר עביד בו כל
צרכיו ואי איתא לכסיה
כדרב יהודה משמע

אמר רב יהודה אמר רב לא שנו לא שח
שהוסק מערב יט' אבל הוסק ביט' אסו'
ואם ראוי לצלות בו ביצה מותר תנא
נמי הכי כשאמרו אפר כירה מוכן הוא
לא אמרו לא שהוסק מערב יט' אבל ה
הוסק ביט' אסו' ואם ראוי לצלו בו ביצ'
מותר הכנים עפר לגבתו ולחורבתו מ
מותר לכסות בו אמר רב יהודה מכנים
אדם מלא קופתו עפר ועושה בה כל צ'
צרכיו דרש מר זוטרא משמיה דמר
זוטרא רבה והוא שייחד לו קרן זוית'
מתבי כוי אין שוחטי' אותו ביט' ואם ש
שחטו אין מכסין את דמו ואי איתא ל
לכסיה כדרב יהוד' ולטעמיה לכסיה
באפר כיד' או בדקר געוץ לא דלי' ליה
הכא נמי דלית ליה אי הכי מאי אריא
ספק אפי' ודאי נמי לא מבעי קאמ' לא
מבעיא ודאי דלא לשחוט' אבל ספקו
אינו משום שמחת יט' לשחוט' ולא לכ
לכסיה קמל' והא מדקתני סיפא ואם
שחטו אין מכסין את דמו מכלל דריש'
בראית' ליה עסקינן לא אמר רבה אפר
כירה מוכן לודאי ואין מוכן לספק' ל
לספק מאי טעמ' לא דקא עביד גומא
ודאי נמי קא עביד גומא אלא

וכתונה במקו' אחד ועושה בה
כל צרכיו ולא אמרינן בטלה ל
לה לבכי קרקע הבית אידי דז
דזוטרא: והוא שייחד לה כו' ולא
שטחה דמוכחא מלתא דלצרכיו
קא בעי לה וכעפר תחומ' קאמי'
סאינו מחוסר לא חזירה ולא כ
כתיב' אלא הכנה: כמי' ספק חיה
ספק בהמה: אין שוחטין אותה
ביט' תשום דשמי' חיה הו' נצריך
כשני והוא אינו יכול לכסותו כ
ביט' כדקתני: ואם שחטו אין מ
מכסין את דמו דמא' בהמה ה
הוא ואין בו מנות כסוי' ואין מ
מטלטלין העפר לכך ואם אית'
דיו עפר שמוכן לכל צרכיו א'
אדם אפי' הוא בהמה לכסיה י
כדרב יהודה אס' הכנים קופת
עזר: ה'נ' ולטעמי' לכסיה כדקר
נעוץ או באפר הכייה: דהא כ
בהדיא תני במתני' דמוכן הוא
אפי' ודאי כמי' דהא ככה קל' ד
דאפרי ואפי' בלא דקר נעוץ: ל
לא מבעיא קאמי' הא דקט' כמי'
אין שוחטין כ' חיה גמורה הט'
הטעונה כשני והוא אינו יכול ו
ול' בנותא אשמיעינן כמי' ולא מ
מכסי' ודאי: והא מדקתני סיפא
כו' כלומר בטל' אין שוחטין ד'
דרישא אטעריך כדקתני דלא
תימא כשחוט' תשום כבוד יט' כ
בלא כסוי' אלא סיי' דקתני אין
מכסין אי דלית ליה חרא מהכי
לכסו תאי אטעריך לא אמונע'ינן
דלגבי נדאי מכסין ואמונע'ינן דספק
באפר הכייה: מוכן לודאי ואין מוכן
הכנסתו מוצלת לודאי ואינה מוצלת
ליכא ספק מאי טעמ' לא מכסין: תשום
דקא עביד גומא בתמייה:

דקאי אסיפא וכן פ'ט' בסמוך בהדיא דקאי אסיפא ועב' צ"ל דקאי אסיפ' דאי קאי אריס' מאי פריך לכסיה מאי פריך לכסיה הא ביה
סל' דלכתחלה לא ישחוט וכו' וכי פריך תלמודא דלעבוד ככס' אבל תימ' מדפרי' בסמוך והא סיפא וכו' מכלל דעד השת' איורי
בריש' יול' דלעולם קאי אריס' ולא גר' בדקר נעוץ אלא גר' לכסוי' באפר הכירה עיל' דלמה שפ'רת לקומן כיו' דפי' דמונחלפ' הסטה
דב' אונ' יחשר בדקר ויכסה וכו' אונ' לא ישחוט' והסת' פרי' חליב דב' א' הכי מאי אריא ספק אפי' ודאי כמי' תימ' מאי ו
אלי' סייך הכא אפי' כו' ליקא דרב יהוד' טי' להק' הסא לכסוי' בדקר נעוץ וכו' וצרי' לשנויי' דלית לי' יול' דהס' אפי' דלית לי'
דרב יהודה לא קשיא ליה אברית' דאיכ' למימ' דלית ליה דקר נעוץ ואשר הכיר' לכני' אדם לא סכימי' טי'ס' להס' דקר נעוץ ואשר ה
הכיר' שהוסק מערב יט' נדרב יהודה אית' לי' טי'ס' לז' עפר מוזמן' דסכימי' הוא טפי' ונא'ת אין לכסו' כדרב יהודה בעפר' דליתא דרב
יהודה ואין הלכה כרב יהודה ואין להקשות מאי אריא ספק וכו' הואיל ולייתא לדרב יהודה נדקר נעוץ לית ליה דהא ודאי איתא
לדרב יהודה לענוץ שמתכה בו כשהוא ודאי חיה או עוף אכל' מה שאל' רב יהודה ועושה בה כל צרכו לא סכימי' לן כותיה ולא
טרי' לכסוי' בו כמי' אבל כיון דאיתא לדרב יהודה צריך ליה לכסוי' דלי' כל' הני' ואפי' עפר מוזמן' אין לן נא'ת אפי' נדאי כמי'
הדב' רח' און מתעשרות הכתוב בראש השמור שמעבר לרף מתחיל והא מדקתני סייך בסוף עמוד זה ב ג

אלא כדר' אבא ודאי מאי טעמ' טרית כדר' אבא דאח' לעיל מקלקל הוא נשענר עליה: דלמא קא עביד כתישה גר' סמא יהו סס ר
רבבים ויכתסס: ודאי כמי כגזר מסוס כתישה וימסני כיון דרוב פעמים איז צריך לכתסס לא גזר רבנן מסו כתישה דאי כמי
אחי לידי כך לאן אסורא דאורייתא איכא דאחי עשה דנכסו בעפר ודחי לא תעשה מלאכה דקל בסק דיבמות עשה דוחה את
לא תעשה: מילה בצרעת דכתי' השמר כנגע הצרעת ותניא בקונץ בהרתו הסת' מדבר ותני' בגמ' דאס לא הביא כלום במס'
טבת ימול כסר ערלתו אחי' ב

במקום בהרת יקנן: אי כמי ב
צוצית בכלאים דכתי' לא תלבט
פעטנז ומתק ליה גדילי תעשה
לך: דבטעת מילה או בשעת ל
לביסת הטלית מעקר לאו ומק
ומקיים עשה: אבל עשה זה כס
כסאו כותש עובר בלאו והעש'
אינו מקיים עד שיכסה: עשה ל
ולא תעשה הוא דכתי' כיום הר
הראשון שבתן דמטמע סבן:
ואין דעתו לסקל הלכך אסור ו
מוקנה איכא והוא הדין לדרבי
יהודה: נאודא רבא לטעמיה דא
דאח' מי מדעתו לנדאי לא רמי
אכשמה לאזונו למידי דספק
: הכנים עפר לכסות בו צואה
ביט' שיש לו תינוק וירא סמא י
יטול רעי ביט' לפניו: דס כסור
מותר לכסות שיש לו לסחוט ב
ביט' דכיון סחומיכו לספק כמי
לנדאי: אסור לכסות בו צואה ו
אס' יש לו תינוק קטן והטו צוא'
ביט' מוט' דס כסור ודאי היה לו
שימטנן ויהא צריך כסוי אבל
הצואה ספק הוא אס' יארע בת
במקום האזונו לו ודעתו לנדאי
ולא לספק: מותר לכסו בו צוא'
כיון דאזוניה אזונו דהא כמי
קרובה לנדאי: כהרבלאי: אחרי
בסנהדרין דהא רמי בר ברי
בריוני: כיון הרי הוא כצואה: ה
המכנים עפר לכסות בו צואה ו
מותר לכסו בו דס כיון דזה נזה
ספק: נחד אחי אינו כצואה ינחמ
והמכנים עפר לכסו צוא' אסור
לכסות בו דס כיון דכיון לגבי צ
צואה כספק לגבי ודאי דצואת
תינוק סכיחא וקרובה לנדאי: ת
תסתיי דרבא הוא דאח' צואה
כספק וכיון מותר בהזנח צואה
: דאח' רבא הכנים עפר לכסות
בו צואה מותר לכסות בו דס צ

צפור דס כסור אסור לכסות בו צואה: אלמא ספק הוא: מסוס הקרת חלבנו דאי טרית לכסוייה אחי למימר חיה הוא: בחול אחרי
לכקר חצרו כן: הרואה אוח' לא מפני טענון כסוי חלל כדי לכקר חצרו הוא מכסהו: לא גר' ולטעמי' אלא הב' בא לימלך מאי איכ'
למימר מיו שיש לו כיון ובא לימלך לחמיוס אס' צריך לכסותו וכחול זהו מוריס לו סצריך כסוי: מאי איכא למימר: איהו גופיה
אחי למימר חיה הוא דהא מצרכו ליה כסוי: אלא לא גר': בחול אי כמי ספק הוא כן: כלומר בחול זה שהורוהו לכסו לא יחזיק ליה
בחיה ודאית דמימר אחי אי כמי מספקא להו לרבנן אי חיה אי בהמה אחרי ליה זיל טרח וכסי כן: אחרי ליה גר': לא כיון בלבד א'
אחרי: דאין מוסין ביט' דדין הוא סלא יכסוהו סמא בהמה הוא וטרח טרחא דלא מצוה נאטילנו באפר הכייה: אלא אחי שחט

לא כדר' אבא ודאי מאי טעמ' טרית כדר' אבא דאח' לעיל מקלקל הוא נשענר עליה: דלמא קא עביד כתישה גר' סמא יהו סס ר
רבבים ויכתסס: ודאי כמי כגזר מסוס כתישה וימסני כיון דרוב פעמים איז צריך לכתסס לא גזר רבנן מסו כתישה דאי כמי
אחי לידי כך לאן אסורא דאורייתא איכא דאחי עשה דנכסו בעפר ודחי לא תעשה מלאכה דקל בסק דיבמות עשה דוחה את
לא תעשה: מילה בצרעת דכתי' השמר כנגע הצרעת ותניא בקונץ בהרתו הסת' מדבר ותני' בגמ' דאס לא הביא כלום במס'
טבת ימול כסר ערלתו אחי' ב
במקום בהרת יקנן: אי כמי ב
צוצית בכלאים דכתי' לא תלבט
פעטנז ומתק ליה גדילי תעשה
לך: דבטעת מילה או בשעת ל
לביסת הטלית מעקר לאו ומק
ומקיים עשה: אבל עשה זה כס
כסאו כותש עובר בלאו והעש'
אינו מקיים עד שיכסה: עשה ל
ולא תעשה הוא דכתי' כיום הר
הראשון שבתן דמטמע סבן:
ואין דעתו לסקל הלכך אסור ו
מוקנה איכא והוא הדין לדרבי
יהודה: נאודא רבא לטעמיה דא
דאח' מי מדעתו לנדאי לא רמי
אכשמה לאזונו למידי דספק
: הכנים עפר לכסות בו צואה
ביט' שיש לו תינוק וירא סמא י
יטול רעי ביט' לפניו: דס כסור
מותר לכסות שיש לו לסחוט ב
ביט' דכיון סחומיכו לספק כמי
לנדאי: אסור לכסות בו צואה ו
אס' יש לו תינוק קטן והטו צוא'
ביט' מוט' דס כסור ודאי היה לו
שימטנן ויהא צריך כסוי אבל
הצואה ספק הוא אס' יארע בת
במקום האזונו לו ודעתו לנדאי
ולא לספק: מותר לכסו בו צוא'
כיון דאזוניה אזונו דהא כמי
קרובה לנדאי: כהרבלאי: אחרי
בסנהדרין דהא רמי בר ברי
בריוני: כיון הרי הוא כצואה: ה
המכנים עפר לכסות בו צואה ו
מותר לכסו בו דס כיון דזה נזה
ספק: נחד אחי אינו כצואה ינחמ
והמכנים עפר לכסו צוא' אסור
לכסות בו דס כיון דכיון לגבי צ
צואה כספק לגבי ודאי דצואת
תינוק סכיחא וקרובה לנדאי: ת
תסתיי דרבא הוא דאח' צואה
כספק וכיון מותר בהזנח צואה
: דאח' רבא הכנים עפר לכסות
בו צואה מותר לכסות בו דס צ

בחול אמרי לגקר חצרו הו' צריך שחט באשפה מאי איכא למימ' בא
לימלך מאי איכ' למימ' בא בחול מספק אמרי לי רבנן זיל טרח וכסי
ביט' מספק מי אמרי לי זיל טרח וכסי: תגר' זיל לא כיון בלבד אמרו

והא מדקתני סיפא אס' טח
טחטו וכנ' ואת אחאי
לא פריך אי אית ליה פטיטא ד
דאין סחטו דבמאי יכול לכסו
נפ' דאי קאי אריוטא הנה אחיכ'
דלסחוט ולא לכסוי מסו סמחת
יט חלל אסיפא דקתני אין חכ
מכסין אי דלית ליה חדא מהכי
אצטריך למימ' אין מכסין אנתו
השתא ודאי אין אנו מכסין כ
כבה דאסרי' אפי' דיעבד בלא ו
דקר כענן ספק תבעיא חלא ט
טמ' כדאית ליה דנדאי מכסין א'
אבל ספק לא והדרא קוטיא לר
לדוכתן לכסייה כדרב יהודה
או בדקר כענן: סוף סוף
עשה ולא תעשה
אח' רבא וכנ' וצית דהכ' מטמע
לרבא דאית לי עשה ולא תעשה
מדדחיק כפטייה לסכויי ובשרק
במה מדליקי' אח' רבא הוא ולא
מכסויי' לברו ולא מילה טלא
בזמנה ורב אפי' אפי' יט עשה ו
ולא תעשה וכנ' מטמע דרבא ל
לית לי ההז טעמ' זיל דתלמודא
דחיק כפטייה לאוקומי מלתא ד
דרבא חליבא דהלכת' דוט עשה
ולא תעשה אפ' דרבא עצמו ל
לית ליה האי סברא: תני
ר' חיילא לא כיון בלבד
אחרי וכנ' ואת וכי יס כח ביד
חמיוס לעקור דבר שהוא מן ה
התורה דהא כסוי דאוריית' דכתי'
נכסו בעפר זיל דאין הכי כמי
דשכ ולא תעשה יט כח
בידס

בחול אמרי לגקר חצרו הו' צריך שחט באשפה מאי איכא למימ' בא
לימלך מאי איכ' למימ' בא בחול מספק אמרי לי רבנן זיל טרח וכסי
ביט' מספק מי אמרי לי זיל טרח וכסי: תגר' זיל לא כיון בלבד אמרו

אלא אפי' שחט כג' דאיכא חד טעון כסני אפי' הכי אין מכסי
 מטוס דקא טרח כמי בשל כהונה פשוטא דהא לא טרח כס
 כסביל בהמה מדוי: אין מכסין אותו כיון דהיה לו לכסות מ
 מבגוד יוס ונטל אינועו תשמה יט ליכא זמנו דלא מכסי
 דס לא מתער צפור באכילה: מ
 גלגל עיסה מערב יט מפרש ג
 זמנה חלה ביט וא' דתקן ל
 לקמן אלגו הן מטוס סכות אין ו
 מבגדין תרומו ומעשרו כט ו
 נהא כמי טרומ דבן דמי: שהיה
 יכול להפריש מערב יט אשילג
 הכי מפרש טלח גזרו על תרומ
 עיסה שהרי מותר לגלגלה כט
 ולא שותה כדי לאכול פת חמה:
 אין מפרש הימנה דלא התירו
 להפריש חלה אלא בעיסה טכס
 טכס בגלגלה כט אבל זו היה לו
 להפריש לערב יט כתרומ דבן
 ופירות: חלה תרומה חלה טור
 טו: טל חלה שמימיין לתרומה
 שמימיין מן העיסה טכסונה
 לארץ הנחיל נאיה מן הצורה ו
 כדקיימין לן בקדושתן כל זמנה
 התלויה כצורות הגדלי בארץ
 אינו טהור אלא בארץ: אוכל זה
 נהולך כל השת נמיאיר כדי חל
 חלה ומפרישה באחרונה אלתא
 הפרטה טלח לגזר היא ולא
 הניח הפרשה והיא פרישה כט ו
 אינו כמתקן דלפני כ' אחר הג
 הגבהת תרומה דגזר בה רבנ'
 מפי: שרחה כמתקן: מוי לחת
 מורה: זמנה חלה אעפ שאינו צריך
 להפרישה טאך קרא עליה שס
 טחל עליה שס חלה נאגרה לו
 לריש: אלתא שס תרומה עלה

גלגל עיסה מערב יט מפרש חלה כיון פ' רש"י דאע"ג דה
 דאין מבגדין תרומו ומעשרו ביט נהא כמי כתרומ
 גרן דמיא טהו היה יכול להפריש מעיט דהא מתחיל התחיל
 זמנה להפריש דתקן מאומתו חיוב חלה מטלגלג: אפי' הכי ו
 מפרשין לה טלח גזרו על תרומ
 תרומ עיסה שהרי מותר לגלגל
 ביט ולא שותה כדי לאכול פת חמה
 נהא מותר להפריש זמנה חלה
 כיון טכס כלונה: ח"כ לא היה ה
 הפרשת חלה ככלל אשג הגבהת
 תרומה ואפי' כסגללה מכעני י'
 יעיל דלפי פירו' דקמייורי טלח
 גמר הליטה מעיט וא' ג' דסוף
 סוף היה יכול להפריש מכעני
 יוס משעת גלגול מ' אחריו טכ
 טכסונה הליטה ביט הנה ליה כ
 כאלו כעשת כל הליטה ביט טר
 שרובלות טלח להפריש חלה עד
 גמר הליטה ולעולם הפרשת ח
 חלה היו ככלל הגבהת תרומה
 היכא דהיה לו להפריש מתחיל:
 אבל לא מצי למימר דלהכי מ
 מחלק בין כסני משג דבכי כטו
 לא ממכע משמחת יט דאין הכ
 הכסני מעכב האכילה דזה אינו
 דהא מייירי הכא בחוצה לארץ
 כדאית' בסמוך נא'כ אוכל ואח"כ
 מפרש דמטו דלוי מאן דגלו
 בזה ובתוספת פי' דעשת דרב
 דמייירי בחוצה לארץ ולא חזי
 כ' מתקן ומטו לפי הלשון דסבר
 זו פשוטה ולכך נר' עיקר כדפי'
 לעיל דאפי' כאו' מתיר רבא וא'
 נאכזה דמיואל אפי' אפי' בחל'
 ונתעב דהא נדאף הירושל' מייירי
 בא' נאפי' הכי לא קא אסר אלא

גלגל עיסה מערב יט מפרש חלה כיון פ' רש"י דאע"ג דה
 דאין מבגדין תרומו ומעשרו ביט נהא כמי כתרומ
 גרן דמיא טהו היה יכול להפריש מעיט דהא מתחיל התחיל
 זמנה להפריש דתקן מאומתו חיוב חלה מטלגלג: אפי' הכי ו
 מפרשין לה טלח גזרו על תרומ
 תרומ עיסה שהרי מותר לגלגל
 ביט ולא שותה כדי לאכול פת חמה
 נהא מותר להפריש זמנה חלה
 כיון טכס כלונה: ח"כ לא היה ה
 הפרשת חלה ככלל אשג הגבהת
 תרומה ואפי' כסגללה מכעני י'
 יעיל דלפי פירו' דקמייורי טלח
 גמר הליטה מעיט וא' ג' דסוף
 סוף היה יכול להפריש מכעני
 יוס משעת גלגול מ' אחריו טכ
 טכסונה הליטה ביט הנה ליה כ
 כאלו כעשת כל הליטה ביט טר
 שרובלות טלח להפריש חלה עד
 גמר הליטה ולעולם הפרשת ח
 חלה היו ככלל הגבהת תרומה
 היכא דהיה לו להפריש מתחיל:
 אבל לא מצי למימר דלהכי מ
 מחלק בין כסני משג דבכי כטו
 לא ממכע משמחת יט דאין הכ
 הכסני מעכב האכילה דזה אינו
 דהא מייירי הכא בחוצה לארץ
 כדאית' בסמוך נא'כ אוכל ואח"כ
 מפרש דמטו דלוי מאן דגלו
 בזה ובתוספת פי' דעשת דרב
 דמייירי בחוצה לארץ ולא חזי
 כ' מתקן ומטו לפי הלשון דסבר
 זו פשוטה ולכך נר' עיקר כדפי'
 לעיל דאפי' כאו' מתיר רבא וא'
 נאכזה דמיואל אפי' אפי' בחל'
 ונתעב דהא נדאף הירושל' מייירי
 בא' נאפי' הכי לא קא אסר אלא

היכא דלש' אבל ערס טרו דהינו גלגל' ונראה דהלכה כרבא
 דהו' כתר' ודוק גלגל טלח כגמר ליטתה לגמרי דהו' כגמר'
 לגמרי אפי' רבא מורה דאין מפרשי אותה ביט נה'כ איתא כ
 בירושל' כל הלש מעיט אין מפרשי חלתה ביט וקא' ל'
 לש אין ערס לא נה'כ דוק לש דכגמר מעיט דאין מפרשיין'
 אבל ערס לא דלא כגמר הליטה מעיט מפרש: נה'כ מייירי כ
 אנגלגל טהוא כיון ערס נה'כא דטכח ולא הפריש מן השפת מ
 מעיט ק'ל דחלת חל' אוכל נהולך נא'כ מפר' נא'כ ישייר מן
 השפת מכל אחד ואחד נא'כא טאך ולמחר יפריש חלה נצריך
 שתיחא גדולה כדי שיהיה לה ככר אחר הפרטה דכתי' ראשית
 דכענין שיהיו סיריה ככר': נה'כא דאש' עריבה מלא עיסה
 מעיט נא'כח ולא הפריש חלה מעיט ישייר פת אחת בשביל כ
 כלס עד למחר מפני טבולין כאחד: אבל כמנו בער' הפסח
 כל אחת ואחת בפני עצמה ולמחר יכח כל החתיכות בשל אחד
 ונצ'רסן לחלה נפריש מן כלס אחת ומי' אש' ירצה לעטו דכר קל יעשה מזה אחת נא'שה אותה ויצרפס ויפריש מכל האחרות א'
 אגב אותה מפני שחובה בא עכשיו: מתני' אין מוליכין האנלס תימי אשילגו הסין אותה מתחיל מכל מקום אית
 בהא מטוס צודה כדאמרינן לקמן הפד
 יוני טוכך פטור אבל אסור ניל דמייירי בקטניס טלח פ' חו'

ד ב

נאית' ככלל אין מבגדין תרומות ומעשרות כיון: מתני'
 אין מוליכין את האנלס' קד' טולס המיוחד לכך וככר
 טהוא של טוכך נ'ט צמח דכ' מפרש כגמרא דאשרי נאעפ ט
 טהוא כ' ליטול גזלות לשמחת יט: מחלקן לחלקן: באותו טו
 טוכך עמנו טכן דרך טוכך להיו כן מחיצו' הרבה קן לכל
 ז' ב' חזונו חלקן לכל קן וקן: גר' הרואה: טהוא מוליכין
 אור' להטיח בגג הו' כרי' יחדי הו' ענשה מלאכה כיון: להטיח
 טהיו טחין בגגתיה כמייט לפי טלח היו מטוסעין אלא עטו
 עשוין כיון תקרת עליה ומשתמשין בהן לשיכ טחין אותן
 ומשעין הטיח לכד הכתלי' טחובו ומימינו: טוככו מוכיח ו
 עליו טוככו טל טולס מוכיח טהוא ככר טהוא טל טוכך: מו
 מותר: שהרי אין ארס נואהן: נהאמר

אש טכח ולא הפריש צריך לשייר מכל אחת ואחת משני טבולין כל אחת ואחת בפני עצמה ולמחר יכח כל החתיכות בשל אחד
 ונצ'רסן לחלה נפריש מן כלס אחת ומי' אש' ירצה לעטו דכר קל יעשה מזה אחת נא'שה אותה ויצרפס ויפריש מכל האחרות א'
 אגב אותה מפני שחובה בא עכשיו: מתני' אין מוליכין האנלס תימי אשילגו הסין אותה מתחיל מכל מקום אית
 בהא מטוס צודה כדאמרינן לקמן הפד

והאמר רב יהודה אמר רב כו' וקטיל דרב אדרב חסן' וכו' דרב אמורא הוא מקמי מיניה מפני שרבין על כל בני הגולה היה בר

כדורו חסן משמאל: תבאי היא איכא תבא דקאי כותיה: שוטחן בחמה וכו' שכתבו כליו בדרך כמו בשמים שוטחן בחמה והן נב
כגבין מאליהן: אבל לא כנגד העם: ולא יאמרו כבסן בשבת אלמ' מדי דמשום תראית העין מותר במקו' כנגד: לית רב דאמר
כבס' לרב חסן קא פריך דאוקי לבית הילל כרסן הרבי אסרי וברסן היחו שרין אכ' לרב חסן רב דאמ' כל תקו' שאסרו כו' דאמר
כבי' שמאי בתמי' הא ודאי לא ט
טכיק כה' ועבד כבית שמאי ו
ועל כרחיק לבי הילל אפי' בר
ברסן הרבי מות' מסו' דטובכו
מוכיח עליו דאי ברסן הרביס
אסור וברסן היחי' פרי' לא הוה
אמ' רב להא שמעתא: תבאי היא
' כלות' אמ' לך רב חסן ודאי רב
סבר דבית הילל אפי' ברסותה'
הרבי' שרין ופליגי עלי' ואכא דא
דאמרי כי האי תנ' דאמ' שוטחן
בחמה דלית לי' דרב' ויהוה תבא
מוקי כי הילל כותי' דלא התירו
אלא ברסן היחי' ור' אלעזר ור'
שמעון דסביר להו כרב מוקמי
פרייתא דבית הילל דמתניתין
ואפי' ברסות הרבי' דהא סברי
טובכו מוכיח עליו ואסרי ואפי'
בחדרי חדרים: ור' לרב קא פ
פריך ואמ' לך רב תבאי הי' ולא
מלתא היא דמאי רבנותיה דר'
אלעזר ור' שמעון במקום בית
הילל' הא בית שמאי כמי' טובא
הו' ואין הלכה כמותן: מתני'
דקתני בהולכת סולם פליגי ד
אלאו כי האי תנ' דקתני בהולכ'
מזדו מפני שזרד' יט היא אבל
של עליה אסור' דההוא ודאי א
אמרי להטיח גגו הוא כרד': ו
מדדן כו' אס החלון רחוק וא'
ואין ראש הסולם מגיע סס כה
בהטיה מדדה רגליו של סולם
מעט מעט: לקרייתא לכפרים
לראות מדותיהן: סולם בא ליד
לידנו: הולכת סולם של עליה
לסוכך: מכלל דתק' סוכ' בסל
עליה פליגי בחזקתה ומגוריס
בהולכה: טעמי' דתק' קא מפרס'
' ובסל עליה ליכא למאן דשרי'
: ממאי מדקתני במלתיה דתק'
ומסוכך לסוכך אלמא בסולם
המיוחד לסוככין קאי: מי קתני
של סוכך' דההו' משמע דבסל
סוכך קאי משוכך לסוכך קתני
קתני' ולעולם בסל עליה ורב
ועב

והאמר רב יהודה אמר רב כו' וקטיל דרב אדרב חסן' וכו' דרב אמורא הוא מקמי מיניה מפני שרבין על כל בני הגולה היה בר
כדורו חסן משמאל: תבאי היא איכא תבא דקאי כותיה: שוטחן בחמה וכו' שכתבו כליו בדרך כמו בשמים שוטחן בחמה והן נב
כגבין מאליהן: אבל לא כנגד העם: ולא יאמרו כבסן בשבת אלמ' מדי דמשום תראית העין מותר במקו' כנגד: לית רב דאמר
כבס' לרב חסן קא פריך דאוקי לבית הילל כרסן הרבי אסרי וברסן היחו שרין אכ' לרב חסן רב דאמ' כל תקו' שאסרו כו' דאמר
כבי' שמאי בתמי' הא ודאי לא ט
טכיק כה' ועבד כבית שמאי ו
ועל כרחיק לבי הילל אפי' בר
ברסן הרבי מות' מסו' דטובכו
מוכיח עליו דאי ברסן הרביס
אסור וברסן היחי' פרי' לא הוה
אמ' רב להא שמעתא: תבאי היא
' כלות' אמ' לך רב חסן ודאי רב
סבר דבית הילל אפי' ברסותה'
הרבי' שרין ופליגי עלי' ואכא דא
דאמרי כי האי תנ' דאמ' שוטחן
בחמה דלית לי' דרב' ויהוה תבא
מוקי כי הילל כותי' דלא התירו
אלא ברסן היחי' ור' אלעזר ור'
שמעון דסביר להו כרב מוקמי
פרייתא דבית הילל דמתניתין
ואפי' ברסות הרבי' דהא סברי
טובכו מוכיח עליו ואסרי ואפי'
בחדרי חדרים: ור' לרב קא פ
פריך ואמ' לך רב תבאי הי' ולא
מלתא היא דמאי רבנותיה דר'
אלעזר ור' שמעון במקום בית
הילל' הא בית שמאי כמי' טובא
הו' ואין הלכה כמותן: מתני'
דקתני בהולכת סולם פליגי ד
אלאו כי האי תנ' דקתני בהולכ'
מזדו מפני שזרד' יט היא אבל
של עליה אסור' דההוא ודאי א
אמרי להטיח גגו הוא כרד': ו
מדדן כו' אס החלון רחוק וא'
ואין ראש הסולם מגיע סס כה
בהטיה מדדה רגליו של סולם
מעט מעט: לקרייתא לכפרים
לראות מדותיהן: סולם בא ליד
לידנו: הולכת סולם של עליה
לסוכך: מכלל דתק' סוכ' בסל
עליה פליגי בחזקתה ומגוריס
בהולכה: טעמי' דתק' קא מפרס'
' ובסל עליה ליכא למאן דשרי'
: ממאי מדקתני במלתיה דתק'
ומסוכך לסוכך אלמא בסולם
המיוחד לסוככין קאי: מי קתני
של סוכך' דההו' משמע דבסל
סוכך קאי משוכך לסוכך קתני
קתני' ולעולם בסל עליה ורב
ועב

והאמר רב יהודה אמר רב כו' וקטיל דרב אדרב חסן' וכו' דרב אמורא הוא מקמי מיניה מפני שרבין על כל בני הגולה היה בר
כדורו חסן משמאל: תבאי היא איכא תבא דקאי כותיה: שוטחן בחמה וכו' שכתבו כליו בדרך כמו בשמים שוטחן בחמה והן נב
כגבין מאליהן: אבל לא כנגד העם: ולא יאמרו כבסן בשבת אלמ' מדי דמשום תראית העין מותר במקו' כנגד: לית רב דאמר
כבס' לרב חסן קא פריך דאוקי לבית הילל כרסן הרבי אסרי וברסן היחו שרין אכ' לרב חסן רב דאמ' כל תקו' שאסרו כו' דאמר
כבי' שמאי בתמי' הא ודאי לא ט
טכיק כה' ועבד כבית שמאי ו
ועל כרחיק לבי הילל אפי' בר
ברסן הרבי מות' מסו' דטובכו
מוכיח עליו דאי ברסן הרביס
אסור וברסן היחי' פרי' לא הוה
אמ' רב להא שמעתא: תבאי היא
' כלות' אמ' לך רב חסן ודאי רב
סבר דבית הילל אפי' ברסותה'
הרבי' שרין ופליגי עלי' ואכא דא
דאמרי כי האי תנ' דאמ' שוטחן
בחמה דלית לי' דרב' ויהוה תבא
מוקי כי הילל כותי' דלא התירו
אלא ברסן היחי' ור' אלעזר ור'
שמעון דסביר להו כרב מוקמי
פרייתא דבית הילל דמתניתין
ואפי' ברסות הרבי' דהא סברי
טובכו מוכיח עליו ואסרי ואפי'
בחדרי חדרים: ור' לרב קא פ
פריך ואמ' לך רב תבאי הי' ולא
מלתא היא דמאי רבנותיה דר'
אלעזר ור' שמעון במקום בית
הילל' הא בית שמאי כמי' טובא
הו' ואין הלכה כמותן: מתני'
דקתני בהולכת סולם פליגי ד
אלאו כי האי תנ' דקתני בהולכ'
מזדו מפני שזרד' יט היא אבל
של עליה אסור' דההוא ודאי א
אמרי להטיח גגו הוא כרד': ו
מדדן כו' אס החלון רחוק וא'
ואין ראש הסולם מגיע סס כה
בהטיה מדדה רגליו של סולם
מעט מעט: לקרייתא לכפרים
לראות מדותיהן: סולם בא ליד
לידנו: הולכת סולם של עליה
לסוכך: מכלל דתק' סוכ' בסל
עליה פליגי בחזקתה ומגוריס
בהולכה: טעמי' דתק' קא מפרס'
' ובסל עליה ליכא למאן דשרי'
: ממאי מדקתני במלתיה דתק'
ומסוכך לסוכך אלמא בסולם
המיוחד לסוככין קאי: מי קתני
של סוכך' דההו' משמע דבסל
סוכך קאי משוכך לסוכך קתני
קתני' ולעולם בסל עליה ורב
ועב

סבר פליגי' ולא היא ר' יהודה טעמי' דתק' קא מפרס' ממאי' מרקתמ
מוליכין את הסולם משוכך לשוכך ואי' סד' בסולם של עליה פליגי ו
האי מוליכין את הסולם משוכך לשוכך' מוליכין את הסולם לשוכך
מבעי ליה' אלא לאו הכי קאמ' של שוכך אין' של עליה לא' ואידך מ
מי קתני סולם של שוכך משוכך לשוכך קתני ואפי' לכמה שוככין'
איכא דאמרי אמרו לו הטוי סולם של עליה בא לידנו והתרגוהו' א
אמ' להם צאו ואסרו מה שהתרתם' איגהו סבור

ורבנותא אשמעינן דיונלככו מעליה לסוכך ראשון ומוכני לכמה סוככין: הטוי סולם של עליה והולכין לסוכך תכבוד יוס ועב
ועכשיו בא להטות מחלון לחלון: מאי דקא אסר

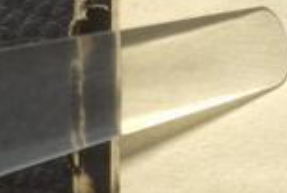
בואי דקא שרי תיק קא אסר ר' דוסא דאפי' בסאר סולמות לא שרי אלף הטור ותימי' ר' דוסא דאז' כמאן דלכע' שרי הולכ' בסאר סולמות ויל' דר' דוסא יאז' דלא כחלקן כ"ס וכה' כדבר זה משמע דק"ל כר' דוסא ותימי' דאז' בערובי' פר' חלקן מטלטלין את הסולם וככנלי' משמעו' משום דאסו' לטלטל סולם על עליה' ור' דוסא אסר אפי' סולם על סוכך ויל' דאפי' מיני סולמות הן - וכן משום כהדי' פ' חלקן והתם מיירי בקטני' והכא מיירי בצדולי' והר"ד אכריהס תכונר' גויל' פי' דהתם מיירי בסבת דממאי טע' טעמי' אסרי' לטלטל הסול' משום

דמחזי' דלהטיח בגו' הוא צריך' וצבסכ' ליכא חשט' טאסן' להוציא' לחו' : אבל הכ' מיירי ביט' דמונת' להוציא' לחו' ואל' איכא קר' ח חשט' א' ולפי' זה אסור' לטלטל ה הסולם שלכו' ביט' ואפי' בביתו דשני' הלכ' כר' דוסא' וצ"ע עוד' אלמא' גבי שמחת' יט' כ"ס לח' לחומר' וכן' נא"ל אחי' לא שרי' תביצ' סגולד' ופי' הק"ו משו' דגבי ביצ' לא סיק' שמחהו' טאיץ' בה שמחת' יט' כ"ס ומה' שח' שמחתי' כ"ס הינו' מטעם' דלית' להו' הכנה' ומטעם' דלא דמי' לש' לפירו' הנוטרי' ולמשקן' שזכו' אמר' ר' יוחנן' מוחלפת' הטיטה' פד"ס' ה"היא דתריסין' דב"ה סברי' איץ' מסלקי' התריסין' ביט' וכל' הק"ו משכני' דמיייתי' ל' מוחלף' ואתה' דהשוחט' כדקאי' קאי' נק' טובא' להדי' פי' דאל' מית' מתקין' לשי' המסקנא' כל' הכי' ש' סנווי' דחוקי' דלעיל' דמיייתי' הו' האיל' גלא' מוחלף' כשנס' שניס' איתתה' דהשוחט' ועוד' קשה' מאי' קאי' גבי עור' משום' דמחזי' לת' למאן' עליה' הא' מש' טעמי' לקמן' דהתירו' סופן' משום' תחלתן' וע"ק דאל' דאותה' דהשוחט' כשארית' ב' במוקמה' אל' רבה' ורב' יוסף' ה' שקלי' וערו' אליב' דב"ט' וזהו' דוח' גדול' וע"ק' כיון' דמוחלפת' היא' דתריסין' סביד' להו' לכה' דאיץ' ו

אינחו סבור מאי דקא אסר תנא קמא ו קא שרי ר' דוסא ולא היא מאי דקא ש שדי תנא קמא קא אסר ר' דוסא אבל משהו מחלוק לחלוק וכו' אלמ גבי שמחת יט' כ"ס לחומרא וכה' לקולא ו רמינהי השוחט היה ועוף ביט' או אומ' יחפור בדקר ויכסה' וכה' אומ' לא ישחוט אא"כ היה לו עפר מוכן מבעוד יום' א"ר יוחנן מוחלפת השיטה' ממאי דלמ' עד כאן לא קאמרי' כ"ס התם לא היכא דאיכא דקר נעוץ' אבל היכא דל' דליכ' דקר נעו' לא' ואי' נמי' עד כאן לא קאמרי' בית' הילל' הכא' לא' דשוככו' מוכיח' עלי' אבל התם לא' לא' אי קשיא' הא קשיא' בית' שמאי' אומ' לא' ישול' לא' א"כ נענע' מבעוד יום' וכה' אומ' עומדו' ואומ' זה וזה' אמי' נוטל' אלמ' גבי שמחת יט' בית' שמאי' לחומרא' וכה' לקולא' ור' ורמינהי השוחט היה ועוף ביט' א"ר יו' יוחנן מוחלפת השיטה' ודלמ' לא' היא' עד כאן לא' אמרי' כ"ס לא' היכא דאיכא דקר נעוץ' אבל היכא דליכא דקר נעוץ' לא' אי' נמי' עד כאן לא' קאמרי' כ"ס הכא' לא' כיון' דמוקצה' הוא' בעומד' ואומ' זה וזה' אמי' נוטל' סגיא' אבל התם לא' לא' אי קשיא' הא קשיא' ב"ש אומ'

מאי דקא אסר תיק' דר' דוסא ד דה"ו' יהודה דאז' בסולם' על' פליה' אסור' להולך' קא שרי' ר' דוסא מיהא' להטו' : ולא' הו' מאי דקא שרי' תיק' דהיכא' על' סוכך' ו להולך' קא אסר' ר' דוסא' ואתא' למיז' הולכ' אסור' הטיה' שרי' וב' ובטל' עליה' לא' איירי' כלל' : מוח' מוחלפת' הטיה' : כאן' מוחלפת' ס' סתתן' וצריך' להסק' דכריהס' : וממאי' דמוחלפת' ומאי' קמי' ליה' לר' יוחנן' דלית' טעמיהו' דכ"ס' ה' התם' משו' דאיכ' דקר' נעו' וליכ' כד' אסור' : אבל' היכא' דליכ' דקר' נעוץ' דאיכ' כד' רוח' חסירה' לא' פיר' ואפי' בעשר' תחוח' טהור' כחפור' ועומד' : והכא' נמי' לא' ס' טא' דהא' איכא' חסדא' דלשטיח' גגו' : אבל' התם' לא' דגורי' משו' כתישה' דלית' זמני' דבעי' כתיש' : אלא' אי קשיא' מתני' אהדדי' טה' שיהוצרך' ר' יוחנן' להחלי' טיטתן' וצריך' להסק' דכריהס' : הא' ק' קשיא' על' זו' החליפה' : לא' יטול' : מן' הגולמות' ביט' אל' כעכע' מ' ומבעוד יום' : ולא' סני' בהכנה' ב' כדכ' בעלמ' כדומ' לקו' טעמי' דלית' למחר' כיו' סקיל' להו' חייס' ו' עליוה' ומתלי' : אבל' היכא' דליכ' דקר' נעוץ' לא' והא' נמי' להא' ד' דמאי' דלמא' ממלך' ואסתכח' ד' דלטלה' ככדי' : כיון' דממלך' בטלה' לה' הזמנה' למטרע' : אלא' כיון' דמוקצה' הוא' כיון' דאינו' אסור' אלא' משום' מוקצ' בהזמנ' בעלמא' סני' : את' העלי'

משלקי' משו' דים' בנין' נסתירה' בכלי' זכרי' פ' כל' הכלי' סתים' לן' תנא' דאיץ' בנין' נסתיר' בכלי' : לכך' שרית' דמוחלפת' הטיטה' הינו' היא' דהשוחט' דב"ה' סברי' יחסר' בדקר' נוס' וכן' והסתא' כיוחא' הכל' ואת' רית' תמי' אפי' על' מה' הצריכו' העולם' הכנה' וזכור' אפי' דבימי' נע' בערתי' לא' היו' מצריכי' כלל' אך' עתה' לפי' מה' טעמי' דסבורי' דמוחלפ' לא' קאי' אהשוחט' וכ' וכן' לחומר' לפיכך' מצריכי' הכנה' ומי' זה' אינו' דלפי' פי' נמי' לכל' השמות' סברי' כה' מאי' דסברי' כ"ס מעיקרא' וכה' בעו' דקר' נעוץ' ואפי' בעשר' תחוח' בעו' דקר' נעוץ' מבעוד יום' משום' הכנה' כרפ"ה' ונדע' דאל' כ' הא' דקאי' רב' יהודה' לעי' והוא' שיש' לו' דקר' נעוץ' לא' אליכא' דב"ה' הוא' לשי' המסקנא' דאז' כ"ה' שיחסר' בדקר' לכתחלה' וישחוט' : ואע"ב' דמיייתי' מלתיה' דרב' יהודה' גבי' ומודים' מ"ה' קאי' אכלה' ל' מתני' כדשרי' : וסברא' היא' דלא' פליגי' בית' שמאי' ובית' הילל' אלא' בהא' דבכה"ג' דסרו' כיו' שמאי' כדיעבד' שרו' כיו' הילל' לכתחלה' י' ולעולם' בעו' דקר' נעוץ' משו' הכנה' ועו' ראיה' מדקאי' רב' יהודה' גוטי' לעי' ממלא' קופתו' ועושה' בה' כל' צרכו' משום' דבעי' הכנה' לפי' האות' ואע"ב' שיש' לשר' דבסאר' צרכי' מיירי' כגו' לכסו' בו' צואה' אבל' לכסו' דס' לא' כשיוכ' הכנה' לא' משמע' הכי' לעיל' לפי' ה' המסקנא' נגס' עתה' דאז' מוחלפת' הטיטה' איץ' להחליף' פירי' דברי' האמוראי' : וא"כ' יפה' כהגו' העולם' טלא' לכסו' דק' בעשר' מוכן' ס' טהו' תחוח' כגו' מצבור' על' אפר' או' טראוי' לצלל' בו' ביצה' ולא' מעשר' תחוח' טעמי' קריקע' טהור' בטל' אגב' קריקע' ולא' מאסר' הכירה' פה' אסקה' ביט' אפי' אינו' ראוי' לצלות' בו' ביצה' ותימי' אל' דמוחלפת' קאי' אהיא' דהשוחט' וב"ט' לחומרא' היכי' מונח' לה' בתם' עדיות' גבי' הק"ו' דבית' שמאי' לקולא' ובית' הילל' לחומרא' ויל' דמונח' לה' לפי' הטענות' דנאטת' קודס' דמוחלפת' הטיטה' .

את העלי דף עב וכבוד וכו' וכו' כן חטום לטרינס וטיסני והיו מלאכתו לאסור וקא סברי כס' אסור לטלטלו ואפי' לצורך גוסו
סכריך לבוף הכלי למלאכה המותרת היום: תורת כלי עליו ואפי' שמלאכתו לאסור ויותר לטלטלו לצורך גוסו: איך כותבין את
העור שהפסגט ביש: לפני הדורסן: לא יטחטנו במקום דריסת הרגלים סזהו סורך עבוד סמתעבד עי' הדריסה: וכה' מתירין:
קסד' משום סמחת יש דחי לא סרית ליה לא סחיש: למזגא עליה כן היתה ישיבתם סנטחין כגדים עב' הקרקע וכסמכין מוטבין
על כריסהם כסופין כדאמרי

בסמחים הנה זענן אכרכי דה
דהדדי וכמ' אפי' טיחתו סורך
יש: תריסין: דלתות החלונ' של
חטיות ססופין בהן החלונות
בלילה ומסלקין אותם ביום ו
וכותבין אותן לפניהם וסנטחי
עליהן תכלין למכור לרכיש:
וביש מות ליקח מחטוי המכיר
אותו ובלכד שלא יסכיר סכוס
מקח: אף להחזיר ולסגור בהן:
וחזרה ודאי שלא לצורך היא ויא
ואפי' דאמרי איך כנין בכלים
טרחא דלאו סורך מיהא הוא ו
וקא סרינן ליה משום תחלתן
כדלקמן: אלא משום סמחת יש
מקילינן וקסי' כה' דכסוי: הכא
ליכא דקר געוץ סלומר ליכא ו
טעמא להיתרא דקא סברי יש ו
כנין בכלים: מתני' עומר
ואומ' מבסגור יום: גיר'
בכריכה ראשונה דרך מנדלי
יוניס להניח כריכה ראשונה ו
של כל סנה להיות סנות לאמה:
גורין כי סקיל להו למחר אחי
לאחלוכי וחיים עליהו ויה' של
טלטול שלא לצורך ומסכעט
ומשמש בהן מבסגור יום לשחי
לשחיה ולא חס עליהו תו לא
חייסין דחיים: כריכה קוביל
בלעז' סהיוניס וילדים כריכה
ככל חרס נחרס נהן סני גזלתי
זכר ונקבה ומססיקין בתקופת
טבת וחזרוס וילדים כניסין:
לית להו כריכה וכי סקי' למחר
דלמא לא סני אומין והוא לא ה
הזוין את כלס אלא כדו טרכו:
ולג' סתחים הרבה כלס סתחין
אז כלס סגוריס: כלס טחאיש:
כל כלי' המונחי בחלל הסתחין

בש אומ אין נוטלין את העלי לקצב עליו בשר ובה מתירין אלמ גבי
שמחת יש בש לחוכרא ובה לקולא ורמינהי השוחט היה ועוף בש
וכו' אך יוחנן מוחלפת השיטה ממאי דלמ לא היא עד כאן לא קא
קאמרי בש התם לא היכא דאיכא דקר געוץ אבל היכא דליכא דקר
געוץ לא אי גמי עד כאן לא קאמרי בה הכא לא דאיכא תורת כלי ו
עליו אבל התם לא לא אי קשיא הא קשיא בש אומ אין נותמן את
העור לפני הדורסן ולא יגביהנו לא אי יש עליו כוית בשר ובה מתי
מתירין אלמ גבי שמחת יום טוב בש לחוכרא ובה לקולא ורמינהי
השוחט היה ועוף ביש וכו' אך יוחנן מוחלפת השיטה ממאי דלמ
לא היא עד כאן לא קאמרי בש התם לא היכא דאיכא דקר געוץ אבל
היכא דליכא דקר געוץ לא אי גמי עד כאן לא קאמרי בה הכא לא
דחוי למוגא עלויה אבל התם לא לא אי קשיא הא קשיא בש אומ
אין מסלקין את התריסין ביש ובה מתירין אף להחזיר אלמא גבי ו
שמחת יש בש לחוכרא ובה לקולא ורמינהי השוחט היה ועוף ביש
אך יוחנן מוחלפת השיטה גא' בשלמ בש גא' אי גמי עד כאן
כמאי דלמ עד כאן לא קא אבש לא קשיא לא קאמרי בה הכא לא
אמרי בש התם לא היכא ד התם דאיכא דקר געוץ אלא משום דאין כנין
דאיכא דקר געוץ אבל הכ' געוץ הכא ליכא בכלים ואין סתרהו
דליכא דקר געוץ לא אלא דקר געוץ אלא בכלים אבל התם
בה אבה קשיא אך יוחנן מ בה אבה קשיא לא

מתני' בש אומ לא יטול לא אב געגע מעבוד יום ובה אומ
עומד ואומ זה וזה אפי' נוטל גמ אמ רב חנן בר אמי מח
מחלוקת בכריכה ראשונה דבש סברי גורין דלמ אתי לאמלוכי ובה
סברי לא גורין אבל בכריכה שניה דברי הכל בעומד ואומ זה וזה
אפי' נוטל סגיא ובה למה לי למימר זה וזה אפי' נוטל לימ מכאן אפי'
נוטל למחר וכי תיש בה לית להו כריכה והתנן המת בבית ולו פת
פתחים הרבה כלן טמאים גפתח אחד מהן הוא טמא וכלן טהורין
חשב להוציאו באחד מהן או בחלון שיש בו ארבעה על ארבעה מ
מצלת על כל הפתחים כלן בית שמאי אומ

תחת עבי התקרה של פתח טמאים ואפי' טאכנו תחת הגג המאהיל על המת סגורו חממים טומאה על מקום שהוא דרך יציאת
הטומאה ססופו לצאת דרך סס וכאן אין אכז יודעים באיזה יציאנו הלכך כלס טמאים: נפתח אחד מהם לאחר מיתת המת:
הוא טמא בין כלים דמעיקרא בין כלים דלכסוף המוכאין לו מבחון: וכלס טהורים לרבוי הכל מוקמינן להו דמנדו הכל ו
מכאן ולהכא בכלים המוכאין לתוכן אחרי כן מבחון דודאי בההוא נפתח מסיק ליה: ארבעה על ארבעה בכך סעריהו ר'
דחי להנחת מתיס: מנלת על כל הסתחים מלטמא כאלו נפתח:

ביצה

אף משימות המצויקד דכבריה פליגי ובכלים שהיו בהם בין מיתה למחשבה כ"ס סכרי לא אמרי הוכרד דמעיקר דעתו להכי הנאי ולא ירדה טומאה לשאר הפתחים נכ"ה סכרי הוכרד ולמאי דס"ד הטחא סבירא לן דכנסתח אחד מהם נמי הוו פל פליגי בכלים דמעיקר דמאזריס דקא תני לעיל לדברי הכל בכלים דמכאן ולהבא: הא איתמר עלה כו' ואפי' ב"ה לית להו הוב הוכרד ואין תמזרין אלא כלים דלבסוף דלאחר מחשבה אבל הראשונים טמאים נכ"ס מטמאין אף האחרונים דקא סכרי מט מטרדה תורת טומאה לפתחיה

בית טמאי אור' והוא טחסב עליו וכ"ה אור' מט משימות המת וקס"ד דמירוי ב' בכלים דלמפרע וזה דפליגי כנספתח אחד מהם ובכלים ד למפרע והא דקאמ' לעי' כסת' אחד מהם הוא טול' (הן טהורי ולא פליגי כ"ס מירוי בכלים ה הבאים אחר כן ט"ס ותימ' ארפליגי בחטב לפלגי כנסת' ובכלים דלמפרע יול' דקקטח חטב מטוס רכותא דכ"ה דאפי' במחשבה דעלמ' פליגי דמועי' להגיל כל הפתחים אחר' אבל תימ' לכ"ה דאית להו בריר' היכי משכחת כטמת כבי ונל' פתחי' הרבה דכלן טמאים הא איכא למימ' לבסו כטמאי' בההוא פתח הוכרד הדבר מתחלה דס דסופו לצאת דרך ט"ס יול' כגון פיעטאו פתח חדס והציא המת דלא סידך בריר' איכ' מירוי דכ"ס דכשאר המת במקומה " איכא

כ"ס אומ' והו' שחשב להוציאו עד שלא ימות המת וכ"ה אומ' אף משימות המת הא אתמ' עלה אמ' רבה לטחר את הפ הפתחים מכאן ולהבא וכן אר' אושעי' לטחר את הפתחי' מכאן ולהבא מכאן ולהב' אין למפרע לא רבא אמ' לעולם למפרע וזה' הינו טעמ' דלמ' מטלטל ושביק מטלטל ושביק' וקא מטלטל מדי דלא חזי ליה' והא אמרת בעומד ואומ' זה וזה אמ' נוטל סגי' המ' מערב יט' אבל כ"ס אסור' וזמנן דמשתכחי ש' שמג' כחוש' וכחוש' שמג' וקמטלטל מדי דלא חזי ליה' אג' זמנן דמשתכחי כלחו כחוש' ושביק להו ואתי לא מנועי משמחת יט' מתמ' זמן שחורים ומצא לבנ' לבנ' ומצא שחורים שנים ומצא שלשה אסורי' שלשה ומצ' שג' מותר' בתו' הקן ומצא לפנ' הקן אסורי' ואם אין שם גא' הם הרי גא' מותר' " גמ' " פשיטא אמ' רבה הכא במאי

עסקינן כגון שומן שחורי ולבני והשבים ומצא שחורים במקום לבני ולבנים במקום שחורים מהו דתימ' הג' אינהו נגהו ואתפוכי אתפוך קמל' הגך אודו לעלמ' והג' אחריני נגהו ל"מ מס"ע ליה לר' חגיגא דאמ' ר' חגיגא רוב הלך אחר הרוב כדאמ' אביי ברך' הכא גמי ברך' " שנים

לפני מחשב' כתיבת המת טוב אינו עולה מהם אלא על ידי מ מעטה כגון כפתח וכנסתח א אחד מהם לא פליגי תרי' רבא אמ' לעול' למפרע נמי מטרי' ב"ה דאית להו ברירה והכא דת' בתני' הינו עבת דברי' לברר ולת' חלו חמי נוטל דלת' לנחר מטלטל וכודק השמיים ושביק הא וקקיל אידך' כמח' מטלטל מה שלא הזמין שהרי לא היה ד דעתו אלא בכדי זרכו' הלכך אור' זה וזה חמי נוטל ולתח' על כרחיה הני הוא השקיל: והא את אמרת' בעומד מרחוק ואין מכ' ומכ"ס שגא' אלת' לא ברך מ' מאת' על הכנסים והשמיים " נאכתי איכא למיח' הית' מערב יט' כגומ' הוכא דירע תצר' יט' דהני הוא דאומי' דתני בין טהן כחושין בין טהן טמאים לא ג' שקיל אחריני שהרי יודע טמון טמון טמון הם שלא זמנן: אבל כ"ס ככא לברך כ"ס כגומ' שלא ברר דבריו מכבוד יוס' סומך על בדיקת מתד' סיכודן את' כלן: וזמנן דמשתכחי טמאים כחושין וכחוש' טמאים אית' הנראים טמאים למראה עיניו כמח' כחוש' כחוש' כחוש' והכחוש' כמח' טמאי' מדי דלא חזי ליה' כל איתן מטלטל יותר על זרכו' וקק' הין: אי

כ"ס בר' איכ' זמנן דמשתכחי כלהו כחושין וקא ממכ' משמח' יט' וכל זה ע"י שלא ברר איתמל דבריו לשיכך סמך על סקר לומר אי אפשר שלא יהו טמאים או שלשה טובים ולמחר טמאין כלם רעים' אבל כשאתה מקוקן לברר טוב אינו סומך על אלנו היו טמאים היו כחושין ולהעת' כן זמנן וכא וכוטלן ולא זמנן: ותימ' זמן שחורים ולא היה טס עוד ולמחר תח' הכל לבנים ודאי המזומנים הלכו להם ואלו אחרים דאית להו מעלמ' לסוכך: וכן טמאים ומצא שלשה ואינו מכיר את המזומנים כלם הם אשורים: שלשה ומצא טמאים מותר' האחד הלך והטמאים כ' אחר' ולא אמרינן הנאיל' והאחד הלך כן הלכו כלם ואלו אחרים הם: זמן בתוך הקן ומצא לבני הקן וכתוך הקן לא מצא כלום: ה"י אלג' אשורים וכג' משר' לה: גמ' " כגון זמן שחורים ולבנים כ"ס קטין וכלן הקטין מוכדלין במחיצות ועליות כדרך כל סוככין עשויין עליות עליות הרבה: וכל עליה יש בה מחיצות הרבה: והטמאים ומצא כו' והכי קאמ' זמן שחורים בקן זה ומצא בני לבנים: ולבנים זמן כ"ס ומצא בני שחורים: דר' חגיגא' ככ"ס בתרא' בלא יחשור: רוב וקרוב אש' כ"ס מעשה לשניהם יוש' לתלתין בדבר הקרוב לו להתיר או לאשור יוש' לתלת' לתלת' אחר הרוב לענין אחר חלוקה: הלך אחר הרוב ומתני' נמי הכי אמ' דהא איכא למתלינהו להנך שחורים באותן שהיו את איתמל בקן סבבדו וכן הלכתי וכן הלכתי ולא תלינן אלא אחריון מעלמ' אתי מרובא פירסו: כדאמ' אביי לקוקן: ברך' ט"ס דף לפני האוכך כולט ויוצא ממנו טס באים ויוצא יונים דמעלת תירי טמאי' ליכנס לקן משני טאותן סבבן מברטי' את כל הבא אליהן וכשיצאין לסוכך אלנו ככנסן' הלכך חייטין' שמה זמן הדף כאז לקטין הלכך אשורים דהו' להו כלהו קרן קרונים סבבך וסבבך הלכך זיל בתר' רובא: וזה כ"ס

מה כפסך כן פירושא דמתני' היא כלומר להכי אסורי דמח נפסך להתירם: הניח מנה ומענות מעשר שני בתיבה: חולין ומעשר שני מעושבין זה בזה האחד חולין ואינו יודע איזהו ונטול היפה טבה ואומר אם היא זו של מעשר הרי יפה ואם חולין הו' תהא חברתה תחוללת עליה: הכל חולין הנאיל ולא מצא כמו שהניח תולין להקל ולומר נטול את הראשון והניחו במקום אחר והניח טוב את אלו וטבח שאין אדם מניח מענות חולין ומענות מעשר ביחד: מנה מנטול וכשאר הק' מנה ומעשר: הכל חולין הנאיל ונלא העלתו לירושלם לא השרי

השרידן זה מנה ושניהם נטולין והניחם במקו' אחד זה חולין הוא שהניח הלגס אחרי כן וט' וטכס: שאני גזולות להכי איכא לתימ' האח' הלך וחבריו כשארנו: הנאיל ועשוי' דגילי הק' להי' מדדין אחד אחד ונוכחין וככב' וככסין' אבל מנה לא הלך מ' ומאליו א"כ נטול וכשנטול נטול שניהם: ולמה לי לשנויי' עלה נ' ר' יוחנן נר' אלעזר מה דנחקן ז' לתלות טעם מתקנתו במדדי' הא לדידהו מתקנתו טפי כרבב' כללאו האי טעמ' דהא איכא חס' אשליגו בהאי דמעש' חד אמר מחלוקת במונחין שני הוינן בכים אחד: בהנא הו' דקאמרי רבבן דכשנטול כל הכיס נטול' אבל בשני כיסין מורו דהאחד נטול והניח השני נחד את מחל' מחלוקת בכ' כיסין בהנא הוא דקא' מנה מונח ומנה מוטל: האי מאי לא גר': בשלמ' ליה כ' כו' המקס' שווי' מסי' למתני' ומפרש קמיתני' בשלמ' מאן ד' דיונקי' שלגנתי' בכ' כיס' דהינו כדומי' דמתני' דהונו שני גזולות צריך לשנויי' דתקנו מתניתין כרבבן ומהאי טעמא הנאיל וע' ועשויין לדרות' אלל' ליה כב' כיסין מורו רבבן השתא למה לי לשנויי' משנס דעשויין לדרות' י' הא בשני כיסין כמי' הכי קא' קאמרינן: השת' ומה כו' לא גר' אלל' ה' אלל' ליה ככים אחד ז' מחלוקת' אבל בשני כיס' דברי הכל מנה מונח ומנה מוטל: השת' למה לי לשנויי' עלה הא' בשני כיס' לא פליגי' נחד מהני

שנים ומצא שלשה אסורין' מה נפשך אי אחרינ' מנהו הא אחרינ' מנהו ואי לא אחרינ' מנהו הא איכא חד דמערב בהו' שלשה ומצא שנים מותרים' מאי טעמא הני אינהו מנהו וחד מנהו אזל לעלמא' לימא מתנ' ר' היא ולא רבבן דתמא הניח מנה ומצא מאתים ח' חולין ומעשר שני מעורבין זה בזה ד' דברי ר' וחכמים אומ' הכל חולין ה' המח מאתים ומצא מנה מנה מונח ומ' ומנה מוטל דברי ר' וחכמי' אום הכל חולין אפי' תם רבבן הא אתמר עלה ר' יוחנן ור' אעזר דאמ' תרויהו שאמ' ג' גזולות הואיל ועשויין לדרות' ולמה לי לשנויי' עלה שאני גזולות הואיל וע' ועשויין לדרות' והא אתמ' עלה דההיא דר' יוחנן ור' אעזר חד אמ' בשני כיסין מחלוקת' אבל בכיס אחד דברי הכל ז' חולין' וחד אמ' בכיס אחד מחלוקת' אבל בשני כיסין דברי הכל מנה מונח ומנה מוטל' בשלמ' למד' בשני כיסין מחלוקת' הינו דאצטריך לשנויי' הכא שאני גזולות הואיל ועשויין לדרות' לא למד' בכיס אחד מחלוקת' אבל בשני כיסין דברי הכל מנה מונח ומנ' מוטל' השתא למה לי לשנויי' עלה' הא אמ' אמרת בשני כיסין לא פליגי' אמ' רבו אשי' הכא בגזולות מקושרים וכיסים

איכא חד דמערב בהו' ואת' ולכטיל ברובא ויל' ד' דבעלי חיים לא בטלי דחסיבי ח' ה' דבר שיש לו מתירי' לאח' יש נכל' דבר שיש לו מתירי' אשי' באלף לא בטיל' חד מניהו אזל לעלמא ואת' וכי ה' תלינן לקולא בדבר שיש לו מת' מתירין' ויל' דהנאיל וכשארנו טכ' סכים במקו' נדאי' ככה' תלינן לקולא' חולין ומעשר ט' שני מעורבין' זה בזה פ' בורר מנה היפה שכסניה' ויחוי' אם זה של מעשר מוטב נ' ואם האחר של מעשר הרי זה ס' מחולל על זה ותימ' דמפר' פר' הזהב דאין מחללין כסף על כ' כסף ולא מענות על מענות לכך נר' דמחלל בתחלה המנה של נ' מעשר על פרוטות של כחשתו נאח' מחלל על מנה היפה טב שבטניהם' הכל חולין' שאני אורי' הוא לקח' מענות של מעשר שני והני אח' אחריני' טיבה' ותימ' דהא לא א' אמרי' שאני אורי' להקל אלל' כס' כשהוא מדרבבן כדאיתא בפס' בפסחים דקאמ' שאני תרומה תבלין דרבבן' לפיכ' אני תולה להקל לומר שאני אורי' וכן ויל' ד' דכיון שאין אדם מניח חולין אלל' מעשר תלינן טפי' לקולא נאמרינן נדאי' לקח אלו מטע' נ' וטכס' ואח' הכיח אלו טכ' ..

מקושרים עסקינן' גזולות מנתחי אהרדי' ור' אמ' לך כיסין גמי' זמנין דמתעכל קטריהו' בתוך הקן

רבבן או ר' יוחנן או ר' אלעזר אוקמה הכי ולעיל אמאי סגן תריהו הנאיל ועשויין לדרות': אמ' רב אשי' הכא בגזולות כו' מאן ד' דאז' בכיס אחד מחלוקת' בשני כיסין כעין כיס אחד קאמ' דהינו שני כיסין מקושרין נדקאמ' אלל' בשני כיסין דברי הכל מנה מונח ומנה מוטל בשאין מקושרין ומתני' אשי' בגזולות מקושרין משמע דהכתיבין מותרים' ולא אמרינן אותן טולג' כו' כלס' ואלו אחריים הלכך אי לא דשאני גזולות הנאיל ועשויין לדרות' לא הוה מתקנתו כרבבן דהא בכיסים מקושרין אמרי' רבבן הכל חולין והשתא אגב' האי טעמא מתקנתא טפיר' כרבבן דגזולות דמדדין מתקנתו אהרדי' ואיכא למתלי' לקולא דחד מניהו הוא דאזל ליה אלל' כיסין לא מתקנתו וארס' בא ונטול' וכיון דמקושרים הם שניהם נטול': דמתעכל קטריהו כתר הקשר שלהם נמ' ומתפרק תאליו' והבא ונטול' שמה לא מקושרין מהאש נחטף האחד והלך לנ': לפני הקן

לפני הקן דרך כל תוככיך להיות מעט מן דף העליה בולט חוץ למחיצה של כל קן וקן ונסת היונים יוצאים לאויר ונחוס סס כרעונס וחוזרים לקן הלך אחר הרוב כי הכא דלא אמרינן אלג איתן שזמן בתוך הקן שהנא קרוב ללפני הקן אלא אמרינן מ מעלמא אית בדף דכלהו קרוב ניכחנן הלכך הלך אחר הרוב דאיכא תרתי דבא חת הא לא אצטריך לשמוענין אלא בסני קי קיין זו למעלה מזו ובשתייהן גזולת חוץ אית סכוז ולא זמן אית סכוז ולמחר בא ולא מנא בתנ' הקן שזמן אלא לפניו ובאותנן שלא זמן לא מנא לא לפניו ולא לתוכו הלכך אסירי ולא תטוס חטטא דינוי דעלמ' אלא תאחר שלא תנאן בתקומן ועוד טב סבין האחר המוקצה לא מנא כלנס ים לחוס סמא אלג סמא לפני הקן המוקץ לא תעוכן יב יבאו אלא מתוך המוקצה ולא מ תבעיא קאית לא גרסי אלא הכי גר ולא תבעיא זמן בתחנתה ו נלא זמן בעליונה כו כלגות ות תבא דאצטריך לשמוענין א חסריין לאו כשזמן אית טל תח תחנתה ולמחר מנא בתחנת' לפניה ולא בתוכה ולא מנא כ בעליונה כלנס אצטריך לתומ' דאסירי דחייסין דלמא הכי ד דאזנין אורי להו נהך סמאל ל לפניה וטל בעליונה באו ואת נאצטריכוני אצטריכוני למטה ו נכחיתו הא לא אצטריך דאזנינן זמן בעליונה בתוכה ולא זמן אית טל תחנתה ולמחר מנא כ בעליונה לפניה ולא בתוכה כלל אסירי נלא תיני לאו ארמיה למסך ו ומיסך בגרין קטניס אלא אצטריכוני סרנין מן תחנת התחנתה המוקצת נטליקן לפני העליונה: ואם אית עא חלא סן אה אן סכיביתיה אצטל ח חלא סן היי אלג מנצרי דודאי אלג סן סהומי בתוך הקן וכאז לפניה ומנצרי גרני וסורתי למרתוק אדרני אדרני מאותנן קן ואצט להכא כדמסר ואזיל ד דער חמצי איה מדדה: בקרן זיית סזות הכית בולט להלאה מן הסוכך וקן זה שזמן בו ענ

פשיטא דמותרין דאח' מר נ עוקבא כל הונדה וכי יקס' וכי מייתי רחוייה ממר עוקבא סהנא אמורא: גיל דעב' חנן כריסין לומ' כדמר עוקבא דאס לא כן לא מתקומא מתני' דלא יחזר: אין נוטלין ס העלי ותימ' הא כצרי מנשנן או מתקומן אצט מלאכתן לאסור נוטלין אצט ביט' גיל ד דכפר' כל הכלים מוקמין ליה כזוקצה טיס בו חסרין כיס ד דכ' מנור דאסור כגן סוכי ז' זרי וזוורי דקפיד עליהן גכ' שמתירין הינו דוקא תטוס סו שזחת יוס טוב כדומ' בגל'

בתוך הקן ומצא לפמ הקן אסורין ל לים מסייע ליה לר' חנינא: דאר' חנינא רובוקרוב הלך אחר הרוב: אמ' אביי ב בדף דבא אמ' בשני קמן זו למעלה מזו עסקינן וזלא מבעי' ומן בתחנתה ולא זמן בעליונה ומצא בתחנתה ולא זמן בעלמ' והנך אשתרבוכי אשתרבוכ ונחות' בא אפי' זמן בעליונה ולא זמן כ בתחנתה ובא ומצא בעליונה ולא מצא בתחנתה הנך גמי אסירי דאמרינן ח הנך אולו לעלמא והנך סרובי סרוך ו וסליקו" מתנ' ואם אין שם בא הן הרי אן מותרין" היכי דמי אי

אלימ' במפורחין' איכא למיס' הנך אולו לעלמ' והמ אררימ' נגהו בא כמדדין' אי דאיכא קן בתוך חמשים אמה אדרוי' אדרו' ואי ד דליכא קן בתוך חמשי' אמה פשיטא דמותרין' דאמ' רב עוקבא בר המא כל המדרה אין מדרה יותר מחמשים אמה' לעולם דאיכא קן בתוך חמשי' אמה וכגון דקיימא בקרן זוית' מהו דתמ' אדרוי' אדרו קמל' כל היכא דמדדה והדר חוי לקנה מדרה' ואי לא לא מדרה' מתנ' בש' אום אין נוטלי' את העלי לקצב עליו כשר ובה מתירין' בש' אום אין גותנן את העור לפני הדורסן ולא גביהנו בא אם כן יש עמו כוית כשר' ובה מתירין' גמ' תנא ושזין שאם קצב עליו כשר שאסור לסלסלו' אמ' אביי מחלוקת בעלי' א אבל כתבא גרמי דברי הכל מותר' פשיטא עלי' תנן' מהו דתמ' הוא הדין דאפי' תברא גרמי גמי' והאי דקתני עלי' להודיעך כחן דנה' דא דאפי' דבר שמלאכתו לאסור גמי שרו' קמל' איכא דאמרי' אמ' אב אביי לא נצרכא אלא אפילו תברא גרמי חדתי' מהו דתמ' ממלך ול ולא תבר עלה קמל' ובש' לא חיישי

עומד לכדדין' דאי הנה אצט להכא לא הנה חוי לקניה סהזית טל בית עומדת לפניו: בית זיית לטלסלו דאצט כיד ז מלאכתו לאסור' לכתום כוכפת' תטוס חוי אצט ליה בית סמא: גל' שאסור ליה סרוך יוס טוב: כתבא גרמי' הוינחדת לקצב עליה כפר' מהו דתימא הוא הדין בש' דלמא בתר' דטלסלו ממלך ולא תבר' ואצטכא דטרח בכדי: איכא דאמרי' אמר אביי עלי' תנן' סני אביי גרמיה הכי לא כצרכא הא דאמרינן אכל תברא גרמי' הכל מותר: אלא לתברא גרמי' חדתי' שלא קצב ע עליה מנבלס דאיכא למיחש דחייס עלה וממלך: לא חיישי

לא חייסין לאמלוכי בתמיה נפרוך לאבי: אין מוליכין טבח וסכין וכן אם היו רחוקים זה מזה דלמא בדבר דטרחא ממליך:
 מדוך בוכנא מדוכין בו תכלין במדוכה: נשכק האי קדרה מין תכסיל זה טיהא צריך תכלין כגון כסר וכסלים: נאצבד קד
 קדרה דלא בעיא תכלין כגון כרוב ולפת: מאי איכא למיזר גר קמל לא גרסי: סמולחין עליו נאעפ סהמלח מועיל לעבוד: לכ
 לצלי דאין מולחין אותי ושה: הא קמל דאבי לצלי כעין קדרה אסור האי אבל לקדרה דקאמ אבי צלי כעין קדרה קרוב ל
 אדם המולח צלי ושה קרוב ל
 למליחת כסר טלצורך קדרה ו
 דלא תימל כל צלי שרי: אין מול
 מולחין את החלבים: ביט כדי
 טלא יסריחו ואבי כסחט הבהו
 ביט: ומאי טנא מעור לפכי הד
 הדורסן דשרו בה משנס דאי ל
 לא טרית ליה ממכע ולא טחיס
 : התם לא מוכחא מלתא: טתא
 טטיחתו לכורך עכוד דמימר ו
 איז האי דשרו ליה רבנן לתני
 לפכי הדריסה מפני כורך יש ה
 התיירי טאף טטיחתו כורך יש ה
 דחוי למזגא עליה: אבל הכא ג
 גבי חלבים כי טרית לסנחין ו
 מוכחא מלתא טלקין החלבי
 התיירי ואפי כמי לממליחהו:
 ומליחה מאכזת מלאכות היא ב
 בדבר שיש בו עבוד דתנן והו
 והמולחן והמעבד: בבת אחת:
 דחר ער' לכלהו: מעריס: לאחר
 טמלחן לאכלה היום אונ' חב
 חכריתא ערבה עלי לאכלה היו
 וחזר ומולחה: חנויות: כמנ תי
 תיבות הן ועמודו כסוק ואיכ
 מחוברו לקרקע: תריסי: דלת
 פתיחין: הותרו סנפ: טאיכו ב
 כורך יט: משנס תחלתן טהוא ו
 כורך יט: ואי לא טרית סנפן לא
 עבד תחלתן: עור לפכי הדרי
 הדורסן: הותרה טטיחתן משנס
 טחיתן: תריסי חנויות הותרה
 חזרתן משנס סלוקן: וחזרת רט
 רטיה כשבת פ' כלל גדול אל'
 הממרח רטיה כשבת חייב משנ
 ממחק: בתקדש ילכהן טלקה ב
 כורו וטרי לעבד עבדה וליטן
 רטיה מעל ידו טלא תהא חוכב
 בין ידו לעבדה מחזיר הרטיה
 לאחר עבדה דאי לא טרית ליה
 להחזיר לא טקל ליה מעיקרא:
 נרחבא אל' רבי יהודה ימ טסק
 משמי דר' יהודה נטיאה טסק מ
 משמי דרב יהודה נאבי אונ' לא
 ראה רחבא את ר' יהודה נטיאה
 דהא משומכרית הנה ולא מביכו
 טעלה לאי וענ' כי אמרי בעלמ
 דדייק ונמר טמעתא מרביס

ובש לא חיישי לאמלוכי והתמא בש
 אום אין מוליכין טבח וסכין אצל בה
 בהמה ולא בהמה אצל טבח וסכין ו
 ובה אום מוליכין זה אצל זה בש אום
 אין מוליכין תכלין ומדוך אצל מדוכה
 ולא מדוכה אצל תכלין ומדוך ובה א
 אום מוליכין זה אצל זה הכי השתא
 בשלמ בהמה את לאמלוכי דאם נש
 נשבק האי בהמה כחושה ומיינתא ב
 בהמה אחרית דשמינה מינה: קדרה
 נמי את לאמלוכי דאם נשבק האי רד
 קדרה רבעיא תכלין ומיינתא אחרית
 דלא בעיא תכלין: הכא מאי איכא למ
 למיט: ממלך ולא תבר כיון דשחטה
 לתכירא קיימא: מתנ' בש
 אום אין נותנין את העור: תנא ושוקן
 שמולחין עליו כשר לצלי: אמ אבי
 לא שנו לא לצלי אבל לקדרה לא פ
 פשיטא לצלי תנן: הא קמל דאפילו
 לצלי כעין קדרה אסור: תנו רבנן א
 אין מולחין את החלבים ואין מהפכין
 בהן: משום ר' יהושע אמרו שוטחן ב
 ברוח עג יחדות: אמ רב מתנה הלכה
 כר' יהושע: איכא דאמ' אמ רב מתנה
 אין הלכה כר' יהושע בשלמ למד הל'
 הלכה כר' יהושע אצטריך סד' יחיד ורב'
 הלכה כרבי' הלכה כרבי' מהו דתמ' מ
 ביחו: לא למד אין הלכ פשיט' יחיד ורב'
 הלכה כרבי' מהו דתמ' מ
 מכתבר טעמי דר' יהושע דאי לא שרית לי
 ממנע ולא שחית קמל':
 ומש מעור לפני הדורסן: התם לא מוכחא
 מלת' משום דחוי למזגא ע
 עליה חבא אתי למיט' כש' שרו לי רבנן
 כי היכי דלא לסרח: מה לי ל
 למשטחיהו מה לי לממליחיהו: אמ רב
 יהודה אמ' שמואל מולח
 אדם ככה חתכו כשר בבת אחת אעפ'
 שאינו צריך לא לחתכה אחת
 רב אדא בר אהבה מערי ומלח גרמא
 גרמא: מתנ' בש
 אום אין מסלקין את התריסין ביט
 ובה מתירין אף להחזיר: גמ'
 מאי תריסין: אמ עולא תריסי חנויות:
 ואמ עולא שלשה דברי התירו
 סופן משום תחלתן ואלו הן: עור לפני
 הדורסן ותריסי חנויות וחז
 וחזרת רטיה במקדש ורחבא אמ' רבי
 יהודה אף הפותח

ושוקן סמולחין עליו כשר ל
 לצלי לאו משנס דברי
 מליחה לצלי כדמש' בחולי אלא
 משנ טכהג למלחן כדי ליתן ט
 טעם: מערים ומלח גרמא
 גרמא: וכן רגילין
 הצולם טעירימי ואוכלי מעט
 מן התרכובות ואוכלין הסכר:
 ומי היד' סמולח' היה אונ' היכו
 דוקא קודם אכילה אבל אחר א
 אכילה לא: אמר רחבא ו
 אל' רבי יהודה פי'
 רש' דלחבי קאמ' האי ליטכ' משנ'
 טהיה מסופק אם טמע טמועה
 זאת מר' יהודה הנטיא אז מרבי
 יהודה ולא כהו' דרחבא היה כש
 כפומכריתא ולא מביכו טעלה
 לאי וענ' מביכו כשסחיס דדייק
 ונמר טמעתא תשמיה דרביה
 כרחבא דשומכריתא כו' ועוד
 דאכ טהיה מסופק ממי טמע ט
 טמוע' היה לו לומר דאפי' ספיקו
 דגברי גרים כדאל' בחולין ב
 כשמעתין דמזגות לטך כר' ו
 לי דלטך אל' רבי יהודה משנס
 טהיה רבו מוכהן והא דקאמר
 ונמר טמעתא תשמיה קאי א
 אהא דקאל' טעין לפיסי מסטין
 ולא קאמ' אסטוכית דאית' לטון
 טמע מרכו ולא רצה לסנות:

כרחבא דשומכריתא הנה לן למימר דאפילו ספיקו דגברי גרים כדאמרינן בדרכ יהודה בהכל טמחין ונראה בעיני משנ דרבנן
 מנפקה היה ולא לומר מרב אחר הנה קרי ליה רבי דלא כשקיה כדרכ יהודה אחריתא: אף השותח

אף השותח את חביתו חבר כשהתחיל למכור ייטב או ככרן לעולו רגליס ברנל ומשמטו בה יד הכל וטומאת עס הארץ ברנל נ
 טהורה כל ימות הרגל נכמה טכסאר לאחר הרגל כחלקן ר' יהודה וחכמים בפרק חומר בקדש ר' יהודה אולי יגמור וימכרה ל
 לחכמים ולכל אדם ויחר שלא יבצ עס הארץ וחכמים אולי לא יגמור ולא ימכרה עוד משום דטומאת ברנל כמנצ עס הא
 הארץ וכהי דכל ימות הרגל אסתריו שלא לבייש ימיה לאחר הרגל חלה למשרע ואשמעין רחבא דר' יהודה לא אית יגמור א

אלא משום תחלתן דאף לא סר
 טרית ליה לא שתח לי מעיקרא
 תכינא במתני ובית הלל מתני
 מתירי אף להחזיר גרם דאין
 כנין בכלים אין אסור כנין ו
 נסתירה בכלים אלא בכתיס ד
 דמחייב בכנין כל דהו והענא
 כלי או גומרו כיום טוב או כס
 בשבת משום מכה בפטיס הוא
 דמחייב שהא חייב לכל גמר ו
 מלאכה או אס דכר שהא מחל
 מחליקו חייב משום ממחק וא
 נאס טריך קצוע חייב משום מ
 מחתך וכך חזיר או מסך או ענ
 תופר אכל כנין נסתירה לא ס
 טיך כהו לחיובי בשלוק נחו
 נחורה דהא דתנן הכונה כל ר
 שהו בכתיס תנן והלכך בית
 הילל אפי כתיבות חבית טרנו
 לשלק דלתיניהן ולהחזיר ואצב
 דלאו לשמתת יום טוב קילע
 עולא דאצב דאין כנין נסתירה
 בכלים קאסרי ליה בית הילל ו
 מדרבנן אי לאו משום תחלתן
 דחגיגות שהן טרכי רבוס אין
 אכל תריסי כלי חבית לא תטיב
 בערבובין ומחזירין רטיה כו
 בתקדש אכל לא כתידינה מהו
 דתימא דהתירא משום דלא נז
 גזרו על הסכות סכמקדש ולק
 נלקסור רטיה וכן כל דבר רשע
 רשואה שאין מלאכה אלא סכות
 הוא סגורי חכמים בכל רשואו
 גזיה משום פחית סוכין : תכ
 תכינא בחבנה : כט זיה סוניה
 רבנן דאשמכנה אקרא כאיס א
 אחד חברים : נטעמ דר' יהודה
 משום דלא הדרה חיילא ואבד
 דלא התחיל על גב הרגל למוכ
 למכרה ואירע טכנצ בה עס

אף הפותח חביתו ומתחיל בעיסתו על
 גב הרגל ואיבא דר' יהודה דאמ יגמור
 " עור לפני הדורסן תנינא מהו דתימ
 טעמיהו רבית הלל משום דחזי למונא
 עליה ואפי מערב יום טוב גמי קמל ה
 התירו סופן משום תחלתן דיום טוב אי
 אין דערב יום טוב לא " תריסי חגיגות
 גמי תנינא מהו דתימ טעמיהו רבית ו
 הילל משום דאין כנין בכלים ואין סת

סתירה בכלים ואפי דבתים גמי קמל התירו סופן משום תחלתן דח
 דחגיגות אין דבתים לא " חזרת רטיה במקדש גמי תנינא מחזירין
 רטיה במקדש אבל לא במדינה מהו דתימא טעמ מאי משום דאין
 שבות במקדש ואפי כהן דלא בר עבדה הוא קמל התירו סופן משו
 תחלתן דבר עבדה אין דלאו בר עבדה לא " פותח את חביתו גמי
 תנינא הפותח את חביתו ומתחיל בעיסתו על גב הרגל ר' יהודה או
 אומ יגמור וחכמים אומ לא יגמור מהו דתימא טומאת עס הארץ ק
 ברנל כשהרה שזויה רבנן ואעב דלא התחיל גמי קמל התירו סופן מ
 משום תחלתן התחיל אין לא התחיל לא ועולא מאי טעמ לא אמ
 הא בפלוגת לא קא מיירי הנך גמי פלוגתא מנחו בית שמאי במקו
 בית הילל אינה משנה " מתמתין דלא כי האי תנא דתמא אמר ר'
 שמעון בן אעזר מודים בית שמאי ובית הילל שמסלקין את התריסין
 ביום טוב לא נחלקו לא להחזיר שבת שמאי אומ אין מחזירי ובית
 הילל אומ אף מחזירין כמה דברים אמורים בשיש להן ציר אבל א
 אין להם ציר דברי הכל מותר והתמא כמה דברים אמורים בשאין י
 להן ציר אבל יש להן ציר דברי הכל אסור אמ אביי בשיש להן ציר
 מן הצד דברי הכל אסור אין להן ציר כל עיקר דברי הכל מותר כי
 פליגי בשיש להן ציר באמצע מר סבר גזרינן ציר באמצע אסור ציר ו
 מן הצד ומר סבר לא גזרינן " מתני " בית שמאי
 אומ אין מוציאין לא את הקטן ולא את הלולבלא את ספר תורה ל
 לרשות הרבים ובית הילל מתירין " תני תנא קמיה

הארץ ברנל קאל כמי ר' יהודה דאין נגצו משמאה ואשי לאחר הרגל קמל רחבא דמשום תחלתן הוא בפלוגתא לא קא מייירי וה
 נהא פליגי רבנן עלה מתניתין דקתני בשלוק כמי לאו כי האי בסיס להן ציר ידות לטני ראשין דדמו לכנין : והתניא בשאין ל
 להן ציר הוא דשרי בית הילל אכל בסיס כו : אול אביי דכולי עלמא תרניהו הנך תנאי דבריתא דפריס לן פלוגתא רבית שמאי ו
 ובית הילל דברי הכל אסור : ובשאין להן ציר כל עיקר דברי הכל בית שמאי ובית הילל בסיס להן ציר באמצע : בעין פליטא
 ותנחבין אותי כחור סכמנצ דנשן שתח התיבה מר סבר בית שמאי ומר סבר בית הילל : והנך מתניתא לא אשלבג אלא מר א
 אשמעינן חדא ומר אשמעינן חדא ולא פליגי מתניתא קומיתא הכי קאזי כמה דברי אמורי בסיס להן ציר באמצע אבל אין ל
 להן ציר כל עיקר דברי הכל מותר ותנא בתרא הך במ דברי אמורי דכחלקן בסיס להן ציר באמצע מן הצד אבל בסיס להס
 ציר מן הצד דברי הכל אסור : מתני " לא את הקטן כל מיילי דלאו נזרך אכילה : גמי " עולה כדבה "

מהו דתימו טעמיהו דכה
 דאין כנין נסת
 נסתירה כו דקל אין כנין נסת
 נסתירה כשהוא מהדק ומשרק
 כי אס בענשה כלי שהוא חייב
 משום מכה בפטיס או בכונה
 על גבי קרקע כדאמרי הכונה
 כל שהוא חייב קמל ותימו האו
 קימל לן אין כנין נסתירה בכלי
 " ול מה אסור מולא יתקע "

השוחט עולה כדכה כ"ט לוקה וכו' ויהי דמצי למימר ר' עקיבא היא דלית ליה מתוך אלא כח ליה למחוק כ"ט דסבירא להו הכי כהדי טעמי נתינת הנאיל מנוקמין לה אליב דכ"ט א"כ לית הסוחט עולה חוכה כ"ט לוקה דהא כ"ט אית להו לקמן על עולה ראיה דלוקה דדרשינן וחנותס חגיגה אין עולה ראיה לא ויל משנס דיוקא נקטיה דהו הנה נקט עולה חוכה הנה אמ' אמרי' עולה חוכה מחייבי אבל שלמי חוכה כיוצא כן פטור הנאיל והס חוכה וגם יש בהן צורך האדם אבל שלמי כדכה חייב הנאיל והיה יכול להקריב למחר והשתא דקט עולה כדכה אשת' אשתמי עיב רבותא דדוקא עולה כדכה חייב כדולה כליל אבל שלמי כדכה פטור אע"ב שאינו חייב בהן והיה יכול להמתין ע' עד למחר הנאיל יום בהן צורך הדיוט ואלת כ"ה מודו דלוקה דס' דסביר' להו לקי' דכדרי' וכדכו' אין קרבי' כ"ט ואמאי מוקי' לה אליבא דכ"ט ויל דמהיכא אית' ל' ליה דכדרי' וכדכו' אין קרבי' כ"ט מלכס ולא לבנה וא"כ הוי לאו הבא מכלל עשה דאין לוק' לוקח עליו ואלת כיון דאהדריה

עולה כדכה דאילו עולת חוכת היוס רחמנא פריה' אבל זו יש להקריבה לאחר יום טוב: לוקה משנס לא תעשה כל מלאכה: לצורך אך אשר יאכל לכל כפס: בערוב הנזאה: אם כחשרה ו הנזאה ביום טוב ונתקטו הלכ' הלכות ערובי חצרות ליום טו טוב אם לאו:

תע תנא קמיה דרב יצחק בר אבדימי השוחט עולה נדכה ביום טוב לוקה אמ' ליה דאמ' לך מג' בית שמאי היא ד אמרי' לא אבדינן מתוך שהותרה הב הוצאה לצורך הותר נמי שלא לצורך דאי בית הילל הא אמרי' מתו' שהותרה הוצאה לצורך הותרה נמי שלא לצור' הכא נמי מתוך שהותרה שחיטה לצו

לצורך הותרה נמי שלא לצורך מתקף ליה רבא ממאי רבית שמאי ובית הילל כהא פליגי דלמא בערוב הוצאה לשבת ואין

אהדריה לאסוריה קמ' דהא אמרי' גבי גזוז פסולי המוקדשין דלוקה אע"ב דלא ידעינן אשור גזיזה רק מדכתי' תזבח ולא גזיזה דהיינו לאו הבא מכלל עשה דאין לוקח: אלא ש"כ כיון דאהדריה אהדריה לאסורא קמ' כלומר ללאו טהיה כן קודם שנפסל: וגם גבי כדרי' וכדכות' מיימא הכי דהדריה לאסוריה קמ' ולוקה ויל דמצי גזיזה שלא הותרה בפסולי המוקדשין כלל כהדרי' וא"כ הנה הנאיל ואשתכח סינך בהו לאסורא מוקמינן ליה באיסורא קמ' אבל הכא גבי יום טוב דאזכר כפס הותר דכתי' אשר יאכל וגו' ויהי בכדרי' וכדכות' מתוך שהותרה וכו': וא"כ כן אשכחנא דהותרו כהדרי' וכיון דאשכחנא דהותרו כהדרי' לא אמרי' אהדריה לאסורא קמ' אלא למאי דאהדריה אהדריה נלמאי דלא אהדריה לא אהדריה וקמ' דוקא אעשה: דלמא בערוב והוצא' קמ' שלמי פי רש"י ערובי חצרות וק' מאי צריך ערובי חצרות גבי יט הא כללוא הכי מותר לטלטל מחצר לחצר חיים כהן דגרסי' ערוב הנזאה כלל ויז והכי פירשנו א"כ אסור הנזאה מערוב כו' כין שאר מלאכות אע"ב שהיה מלאכה ג' גרועה וא"כ שייכא אסור הנזאה א"כ לא קמ' שלמי ומהו יום ליעב דג' ערוב הנזאה דצריך ערוב מאלל להוציא דברים שאינן לצורך יום טוב כלל ואין ערוב להוצאה לית דשמי הנזאה דגרועה היא וכל שאר מלאכות יום ספרי דג' ק' דיוקא אל ואל תז תוציא משא מבתוכס ביום השבת בשבת אין ביום טוב לא דמועט לה כהדרי' מטעם דהוצאה גרועה היא ה"ג רש"י אלא מע מעשה לפלגו באכניס ומדלא פלגו באכניס ש"כ וכו' והכי פירשנו אלא מעשה דבית הילל לית להו אסור הנזא לפלגו בטלטול אכניס ולשמעינן רבות' דלית להו בהן אסור הנזאה דהא לא נאשר בשום דבר טלטול אשי דבר שמלאכתו לאסור וגם אינו צו צורך י"ט אלא גזירה שמא יצא כדאית' כהדרי' פר' כל הכלים נאשי דבר שהוא צורך יט כגון כלי הצריך לו היה ראוי לאסור גזירה שמה יצא אלא שאין בחרין גזירה על הצבור אלא אם כן רוב הצבור יכולין לעמד בה' ומדלא קמ' שלמי באכניס שמה מיכה כהוצאה וכו': דבית הילל סברי מתוך וא"כ תאמי' כיון דבית הילל אית להו מתוך אמאי אין מתירין אשי טלטול אכניס וכל דבר אשי אינו צורך יט ויל דהדרי' אין הכי נמי דמדאורייתא הנאיל והותרה הותרה לערובי' אלא רבנן גזרו על דבר שאינו צורך יום ט טוב רבין דעיקר הוצאה נאשרה יש לאשר בדבר שאין צורך יום טוב כלל: ע"כ פי רש"י ולא רצה לגר' לזון טיט בספרי' אלא מעשה הוציא אכניס לכה"כ דלא מחייב דא"כ הנה מסיק לפי זה הוציא אכניס לכה"כ דחייב גרמי' קיס ליה דכה"כ סבירא להנה הנאיל והותרה הותרה לגמרי' אלא רבנן הוא דגזרו בדבר שאינו צורך יט כלל: וק' חדא דאמרינן בפסחים האושה מיט לחול לג לוקה ולא אמרי' מתוך וכו' נאשי' לרבה דלא לקי הינו מטעם הנאיל וזו אחריתי ליה אנרחיס אבל מטעם מתוך לא קאמי' ועוד ד דמוחק גרס הספרי' לכן כ"ל לפר' דג' כג' הספרי' אלא מעשה הוציא אכניס לכה"כ דלא מחייב: פי' מדאורייתא מלקות וכת' ה"כ א"כ לפלגו באכניס' אלא נדאי מרלא קמ' שלמי וכו' ודוק בהוצאה טיט בה צורך יט קצת מתוך שהותרה לצורך יט דכל אוכל כפס מותר הותרה נמי שלא לצורך אוכל כפס הנאיל ואיכא צורך מקצת טיט צורך יום טוב: אבל שלא לצורך יום טוב כלל וד נדאי דאסור מן התורה כגון אושה מיום טוב לחול ומוציא אכניס דליכא לא צורך כפס ולא שמחת יום טוב חייב מדאורייתא וכי פליגי בית שמאי ובית הילל בדברים שאינן לצורך אוכל כפס ואיכא בהן צורך יום טוב קצת: כגון קטן למולו דהוצאה כקדחת צורך יום טוב ולולב לצאת בו וספר תורה לקרות בו וכן פירש רבינו חננאל' אבל ליתא פירו' דלאו דוקא קטן למולו דהוא הדין שלא למולו דשרי ג"כ טיול דהא אשכחן נמי דמשחקין פכדור שקורין פלגטא בלעז ביום טוב ברשות הרבים אע"ב דליכא אלא טיול: וא"כ תאמר הסוחט עולה מה צורך יש לו בה' יש לומר דהכא נמי איכא שמחת יום טוב שלא יהא טלחנך מלא ו נאלחן רבך ריקן כדמוכח לקמן

ואין ערוב הוצאה כו' יאצב דעיקר הוצאה מויעבירי קול במחנה כפקא לן בא ירמיה וסיד' שלא כאסרה אלא כמכת ומסוס ס
 הכי קא טרו אכל מחיטה שהיא אב מלאכה וככלל לא תעשה כל מלאכה היא אימי לך אפי לבה אס הותרה לצורך לא הותרה
 שלא לצורך והך מתני' אפי כה מתקוף לה רב יוסף אהך אתקפתא דרבה : אלא מעתה דסכירא להו לבה אין אסור הוצא לטו:
 לשלגו באכניס אי אין אסור הוצאה אין אסור טלטול שלא כאשר טלטול אלא ממסס הוצאה ומה שלא גזרו על כל טלטולי הפי'
 על אכילס וכליס ממסס דאין

גזרוין גזרה על הכו' אלא רוב
 סבור יכולין לצמד בה: אלא מ
 מדלא שלגו באכניס טו' דכ
 דכלי עלת יש הוצאה לטו' אלא
 שמן התורה הותרה לגזר' וכה
 אית להו כיון דהותרה לצורך
 הותרה מן התורה לגמרי אלא
 דכגן גזר במדי דהיי טרחא ד
 דלא צריך כגון אכניס : אבל
 בקטן ושאר תורה דצריכין ל
 להו ביט לא גזר' וכט' לית להו
 מגו ומדי דגזר' אכילה שהתורה
 הותרה הותר ושאינו צורך אכ
 אכילה באסור עומ' מן התורה:
 ואף ר' יוחנן סבר במתוך גר'
 פלגי כג' וכה דכלי עלת איס
 אסור הוצא לטו' מויעבירי קול
 במחנה דמסס בשאר מלאכות
 וירמיה היה מזהיר על השבת
 שהן חמורין והלאו יאמרו : ל
 לוקח ממנו מבזל גזר' שהכסול
 אב מלאכה הוא וכאזל גזר' ד
 דבר האסור ואינו ראוי לאכיל'
 ועומד באסור לא תעשה כל מ
 מלאכה דלא הותר אלא לצורך:
 ולוקח ממנו מבזל כשר בחלב
 לאו ממנו יט' דמלקות דכסול ט
 יט' הא תבא ליה אלא אפי' הוא ח
 חול לוקח ממנו מבזל כשר כ
 בחלב דכתי' לא תבזל גזר' כ
 בחלב שלשה פעמים אחד לא
 לאסור אכילה ואחד לאסור הכ
 הוצאה ואחד לאסור כסול: תאנ'
 הכערה שהיא מלאכה לצמיה
 נקא סבר יש חלוק מלאכות לטו'
 ללקות פעים על שתי מלאכות
 ממסס יט' הכערה וכאזל דט' א
 אינה משכה ללקות עליהן דמת

הבא כמי כיון שהותרה ה
 הכערה לצורך וכג'
 והתורה צורך איכ במכס גזר
 כיון שהיא אסור יל כיון שהיה
 בדעתו של זה לאכלו הינו צורך
 יט' מתני' אין מוליסין
 חלה ומתנות לכהן כו'
 פי' לאו דוקא מוליסין דהיה אס
 יבא הכהן לביתו לא יתנס לו'
 וכן ממעב בירושלמי בהדיא
 דקאמ' התם מי שקרא סס לת
 לתרומת מעשר דמאי ולמעשר
 עכו לא יטלס בשבת אבל אס
 כה ועט רגלי' לאכזו אכלו באי'
 ואוכלין וכלכר סיודיעס פי' מ
 מואתיל נקאמ' עליה דההוא ד
 דקאמ' לא יטלס הינו מתני' לא
 יתנס ומייתי' הך דהכא אין מו
 מוליסין וכו' ומסיק ילפי' הוא מ
 מההיא נהיה ילפי' תהוא' הוא
 ילפי' מההי' ה' יט' היא שבת פי'
 ה' ק' דהיא דכסבת ילפי' מההוא
 דאין מוליסין דמירי' ביט' והוא
 ילפי' מהיא' דוקא מה שמקריין
 כה' הינו דוקא כשרגלין לאכזו
 אכלו' ואזתה טל ירושלמי קרי'
 היא אלת דאס' אין למדי' לאכזו
 אכלו' לא יתנס אפי' אס יבא הכ
 הכהן לביתו ממסס דלא הלך א'
 ארעתא דבר אכס למיכל פיסת
 פיסתיה וכו' ויסכרו העולם ס
 שהוא תרס אותס ביט ולכך ה'
 הוא אוכל כביתו' גז'

ואין ערוב הוצאה ל'ט קא מפלגי' כר
 סבר ערוב הוצאה לשבת וערו הוצאה
 ל'ט וכר סבר ערוב הוצאה לשבת ואי'
 ערוב הוצאה ל'ט כדכתב לא תוציאו
 משא מביתכם ביום השבת בשבת אין'
 ב'ט לא' מתקוף לה רב יוסף בא
 מעתה לפלגו באכני' בא מודלא מפלגי
 באכניס שם בהוצאה שלא לצורך פל'
 פלגי' ואף ר' יוחנן סבר כמתוך שה
 שהותרה הוצאה לצורך הותרה גמי ש
 שלא לצורך פלגי' דתני' תג' רמיה דר'
 יוחנן המבשל גזר הגשה בחלב כ'ט וא
 ואכלו לוקח חמש לוקח משום מבשל
 גזר' ולוקח משום אוכל גזר' ולוקח מש
 משום מבשל בשר בחלב ולוקח משו'
 אוכל בשר בחלב ולוקח משום הבער'
 אל' פוק תני למרא הבערה ובשול אינה
 משנה ואס' תמצא לומר משנה בש' ה
 היא דאמ' לא אמרי' מתוך שהותרה הו
 הוצא לצורך הותרה גמי שלא לצורך'
 הכ' גמי לא אמרי' מתוך שהותר' הבער'
 לצורך הותרה גמי ט' לא לצורך' דאי'
 כה' כיון דאמרי' מתוך שהותרה הוצאה
 לצוך הותרה גמי שלא לצורך' הכ' גמי
 מתוך שהותרה הבערה לצורך הותרה
 גמי שלא לצורך' מתני' בש' ה
 אומרי' אין מוליסין חלה ומתנות לכהן
 ביום טוב בין שהורמו מאמש בי' שהור

שהורמו מהיום ובית הלל מתירין אמרו להם בש' גזרה שוה' חלה
 ומתנות מתנה לכהן ותרומה מתנה לכהן כשם

דמתוך שהותרו לצורך הותרו כמי שלא לצורך מן התורה: איכה משנה לא כמכת מעולם בבית המדרש: ואס' תוצא לזו' משנה'
 אס' ואמריו תבאים כמכת דדאי כג' טכאונה: מתני' אין מוליסין חלה אפי' שמונת בהפרטתה לא טרו ליה הנלכתה אלא
 תקון לתקן עיסתו הותרו לו ולא יתיר: מתנות הזרוע והלחיים והקיבה אף הן הרמות הותרה לו שהרי כמנהג להריותן והיאך
 יאכל שאר הבשר ואעפ' שאין טובלין כשאר טבל לאסור הבשר באכילה: וי' אס' לא פירס שאר הבשר מהן הרי הוא אוכלין וענו
 ועובר בעשה הלכך הרמתן הותרו ולא הולכתן וכלן ממסס גזרה דאין מגביהן אותה: גזרה שניה' לאו דוקא דכלה מדרבנן
 גזר' אלא דומיא דגזרה שנה בדרכין: מתנה לכהן מעשרים וארבע מתנות כהונה הן: כשם

ג

כשם שאין מוליכין דבהא ונודיתן לן שהרי מתמל הנבחה: שאינו זכאי רשאי לא נתנו חכמים לאדם כח חכמת בהפרכתה: נמר' לא ר' יוסי ולא ר' יהודה אלא אחרים גר' שמוליכין אותן כו' ומתני' קתני בין שהורמו מהיום: וקס' דבנשחטו היום קא מיירי נאמר: על המתנות שמוליכין הוהיל זכאי בהרמתן והוא הדין לחלה: נחד מניהו נקט: אלא על המתנות: ואשילג כשחטו מהיום משמע כי מתני':

מצינן למימר דמתני' כתיב בשל אמש קאמי ותתקם אליביה או כזקק על כרחינו לומר דלא כר' יהודה: ומי קתני מתני' בין שהו שהורמו וכשחטו מהיו' ולעולם שחיטתן מאמש אבל בהנך דכשחטו ביש' מונד: לומר ר' יהוד' הוא ולא אחרים: כיון דמתני' ד דוקא דבשל אמש קאמי מדלח' ק קתני כשחטו היום כיומא דלא כ כאחרים דהא אחרים על המתנות קאמר: בהנך דכשחטו מאמש: על המתנות דקאמר: אחרים בשל אמש קמיירי: טס טפלה: ר' יהודה מתיר לטפל ל ולהולך של אמש עם של יום: ואחר' סברי דאש' לטפל כתי אשרי בט' ומתני' לא מיירי בט' בטפלה כלל איכא למימר כר' יהודה ואיכא למימר כאחרים: הלכה כר' יוסי ואליבא דבה' ד דאש' תרומה כתי מותר להולך: אשורייתא חבילות של חרדל בסריבטין והרע בתוכן: מהו לטרוכי הסריבטי' ולהוצי' הרע ביש' ומי שרי ביש' כשחיטה וכב וכבסול' או דלמא כיון דאש' מיער' יט' לא דתולדת דיעה הוא: מוללן מלילות דרע כל' אחר' יד הוא ואש' בשב' דלאו דאורייתא הוא אלא מדרבנ' וכיט' לא גזר מליג' של חטין שמוללן כידיו כשהן רכים: גבי סבת' גר' מיד ל' וגבי יט' גר' על יד על יד: מי' ליד שלא כדרך חול: קקון כליו' הוא ראשון אחד רחב והסני עט עשוי כעין מרזב קצר ונתן ה הקטניות בתוך הרחב ומכעכע והאכל מתגלגל דרך המרזב ו והססולת כשאר ככלי: תמחוי קערה גדולה: על יד על יד' מ מעט מעט: אבל לא בטבלא סנ'

כשם שאין מוליכין את התרומה כך אין מוליכין את המתנות אמרו להם כה' לא אם אמרתם בתרומה שאינו זכאי בהרמתה תאמ' תאמרו במתנות שזכאי בהרמתן גמ' קא סלקא דעת' שהורמו מהיום ושגשחטו מהיום ושהורמו מאמש ושגשחטו מאמש מג' מתנתן לא ר' יוסי ולא ר' יהודה אלא אחרים דתנא אר' יהודה לא נחלקו בש' ובה' על המתנות שהורמו מערב יט' שמוליכין עם המתנו' שהורמו מהיו' ושגשחטו מהיום לא נחלקו אלא להוליקן בפני עצמן שבש' אומ' אין מוליכין ובה' אומ' מוליכין וכך היו בש' דגן חלה ומתנות ומתנות מתנה לכהן ותרומה מתנה לכהן כשם שאין מוליכין את התרומה כך אין מוליכין את המתנות: אמרו להם כה' לא אם אמרתם בתרומה שאינו זכאי בהרמתה תאמרו במתנות שזכאי בהרמתן אר' יוסי לא נחלקו בש' ובה' על המתנות שמוליכין לא נחלקו אלא על התרומה: שבש' אומ' אין מוליכין ובה' אומ' מוליכין וכך היו בה' דגן ח חלה ומתנות מתנה לכהן ותרומה מתנה לכהן כשם שמוליכין את המתנות כך מוליכין את התרומה: אמרו להם בש' לא אם אמרתם במתנות שזכאי בהרמתן תאמרו בתרומה שאין זכאי בהרמתה: אחר אחרים אומ' לא נחלקו בש' ובה' על התרומ' שאין מוליכין לא נחלקו אלא על המתנות: שבש' אומ' אין מוליכין ובה' אומ' מוליכין ל'מא א אחרים היא ולא ר' יהודה: אמ' רבא מי קתג' שהורמו מהיום ושגש יהודה היא ולא אחרים אפילו תימ' אחרים' ובהנך דנשחטו מאמש אי הכי היג' ר' יהודה' איכא ביניהו טפלה: אמ' רב יהודה אמ' שמואל הלכה כר' יוסי: רב טובי בריה דרבנחמיה הוה ליה גרבא דחמרא דתרומה: אתא לקמיה דרב יוסף אמ' ליה מהו לאכטוייה ל לכהן האידנא אמ' ליה הכי אמ' רב יהודה אמ' שמואל הלכה כר' יוסי: אושפיוכמה דרבא בר רב חנן הוה ליה אכורייתא דהרדלא: אמ' ליה מהו לפרוכי ומיכל מניהו כיום טוב לא הוה בידיה אתא לק לקמיה דרבא: אמ' ליה מוללין מלילות ומפרכין קטניות כיום טוב: איתניבי אבי' המולל מלילות מערב שבת' למחר מגפח מיד ליד ואוכל אבל לא בקגון ולא בתמחוי המולל מלילות מערב יום ט טוב למחר מגפח על יד על יד ואוכל ואפי' בקגון ואפי' בתמחוי אבל לא בטבלא ולא כגברה: מערב יט' אין

דמחוי כמאן דעביד לצורך מחר שאין דרך לעשות בכלים הללו אלא הדיכה: מערב יט'

הא ר' יוסי פירש' ומה מצינו דזכאי בהרמת' הינו אלו' דר' דאז' ים תרומה במלילות דסבר דהכנסתו דמלילין הינו גרסו וגר' מלאכה אבל תתני דקצני לא הינו גרסו ר' יוסי בר' יהודה דאז' און תרומה במלילות דאדגון קסיד רח רחמנ' נאון זו אלא קבר בעלת' וכסמוך גר' ובר' יוסי משכחת לה נכר' משמע לשי דלר' יוסי א' אפי' אכילת קבץ יכול לאכול ב' בלא מעשר דאם היה מחייב ב' באכילת קבץ משכחת לה לר' יוסי בר' יהודה דזכאי בהרמתה באכילת קבץ ותני' דהלשן לא משמע כן דהא קאי על אכילת עראי הכנסים שכלן לעשות מ' מהן עושה אוכל מהן עראי ופ' נשטר ועל מ' חסין למולל בת' במלילות ר' מחייב מעראי ור' יוסי בר' יהודה שטר מעראי - ועין לר' נמי הינו מצינו הוא ס' סזכאי בהרמתה ב'ט' הנאיל ד' דאית ליה דהכנסתו ז'ו גרסו וגר' מלאכתו ח' כפחייכו מ' מאתמל' ת' ב'ט' נא' און יכול לה' להפריש ב'ט' לכל דהא דאז' ד' דכין זכאי בהרמת' אפי' אלו' דר' יוסי בר' יהודה דפוט' דכין דסבר דהכנסתו לאו ז'ו גרסו נא' כ' מוללן ב'ט' כא לג חייב השת' נא' זכאי בהרמת' והא דאז' דאינו זכאי בהרמת' אפי' א' אלו' בר' דהכנסתו ז'ו היא גר' גרסו והיה לה' לתני' מאתמל' נא' איונו זכאי בהרמת' וכסמוך גר' נלר' משכחת לה וכו' ..

מערב יט' אין ביט' לא אפי' תימ' ביט' ואי ואידי דתנא רישא מערב שבת תנא ס' סיפא גמי מערב יט' אב' מצינו תרומה שוכאי בהרמתה ו' ותנן לא אם אמרתם בתרומה שאינו זכאי בהרמתה וכו' לא קשיא הא ר' האר' יוסי ברבי יהודה דת' דתנא חבמס שכלין לעשות מהן עיסה אוכל מהן עראי ופטור' למוללן במלי' במלילות ר' מחייב ור' יוסי בר' יהודה פוטר ולר' יוסי בר' יהודה גמי משכחת לה כגון שהבגס שכלין לעשות מהן ע' עיסה וגמלך עליהן למוללן ביט' דטב דטבלא ביומיה' אא מאי תרומה רוב תרומה .. אם אבי' מחלוקת בשבלין' אבל בקטנית דברי הכל אסורייתא טב טבלא .. לימ' מסייע ליה מי שהיו לו חבילי תלתן של טבלא הרי זה כותש ומ' ומחשב כמה זרע יש בהם ומפריש על הזרע ואינו מפריש על העץ מאי לאו י' ר' יוסי בר' יהודה היא דאמ' התם לאט טבלא הבא טבלא לאר' היא איר' ה' היא מאי אריא תלתן' אפי' שבלין גמי אא מאי ר' יוסי בר' יהודה לשמעיון ש שאר מינ' קטנית וכשתלתן' אא תלתן' אצטריכא ליה סד' הואיל' וטעם ע'צו ופריו שוה לפרו גמי אעצו קמל' איכא דאמרי' אא אבי' מחלוק' בשבלין אבל בקטני דברי הכל אסוריית' לא טבלא ..

דאז' כהרמת' כר' תרומת' קאמ' שישכן על ידי דישה ותרומת' והן מערב יט' מחלוקת בשבלין' בהנהו הוא דפטר ר' יוסי ד' דרובן לדישה נאון גרסו אלא במרווח' אבל קטנית ים בני ארס הרבה שאון חוכטין אותן יחד אלא כד' קריתן' לשיב' הכנסתן' בחבלים זהו גרסו תלתן' מין קטני הוא ומעט כו' מותנין בקדרה ליתן טעם בנותם זהו דרך דישתן' ומחשב א' אותן' ונאון מערי' על הצן' און צריך להשרי' מן הקטני נא' טעם ע'צו ופריו שוה לא חייבוהו חכמי' במעשרו' ומדקתני חבילין של טבלא אלו' אסורייתא טבלא' לשמעינון שאר מיני קטני' דטבלו בחבילי' נא' צ'ט' סהר' עוסי' מהן כרי ומרווח' וכש' תלתן' שהו מותני' מעט מע' בקדר' למתן' ונותני' בעצו' אלא תלתן' אצטריכ' ליה גר' ולעול' ר' היא ויה' לשבלין' ולא תשיעו' מהכא' איכא דאז' אמ' אבי' מחלוק' בשבלין' בהנהו מחייב ר' לשי' סהר' כונסין' אותן' למלוג' וקליו' מהן גרסו' אבל בקטני' פתס' הכנסתם למרווח' ואסורייתא לא טבלא :

דאז' כהרמת' כר' תרומת' קאמ' שישכן על ידי דישה ותרומת' והן מערב יט' מחלוקת בשבלין' בהנהו הוא דפטר ר' יוסי ד' דרובן לדישה נאון גרסו אלא במרווח' אבל קטנית ים בני ארס הרבה שאון חוכטין אותן יחד אלא כד' קריתן' לשיב' הכנסתן' בחבלים זהו גרסו תלתן' מין קטני הוא ומעט כו' מותנין בקדרה ליתן טעם בנותם זהו דרך דישתן' ומחשב א' אותן' ונאון מערי' על הצן' און צריך להשרי' מן הקטני נא' טעם ע'צו ופריו שוה לא חייבוהו חכמי' במעשרו' ומדקתני חבילין של טבלא אלו' אסורייתא טבלא' לשמעינון שאר מיני קטני' דטבלו בחבילי' נא' צ'ט' סהר' עוסי' מהן כרי ומרווח' וכש' תלתן' שהו מותני' מעט מע' בקדר' למתן' ונותני' בעצו' אלא תלתן' אצטריכ' ליה גר' ולעול' ר' היא ויה' לשבלין' ולא תשיעו' מהכא' איכא דאז' אמ' אבי' מחלוק' בשבלין' בהנהו מחייב ר' לשי' סהר' כונסין' אותן' למלוג' וקליו' מהן גרסו' אבל בקטני' פתס' הכנסתם למרווח' ואסורייתא לא טבלא :

דאז' כה' כמי פלוגי' אבל סהר' לא דכל הפחות הנה ליה למי למי דבקטני' מחלוקת' או בשבלין' כ' מודו' נתי' דהן ליטבא קמא מחלוקת' בשבלין' היכא שפירס' כהדי' סהר' סהר' לשבלי' אבל בקטני' ש' למוללן' דה טבלא ויה' דשלינו ב' בקטנית' פתס' ובאכלים פתס' ולא יכא דאז' הן מחלוקת' ב' בשבלי' פתס' שלא פי' למוללן' ויה' בקטנית' סהר' סהר' למי למוללן' וכן בשבלין' דשלינו' והשת' טיחא דלא הני להיטך ל' לגמרי' דהא דקאמ' גושכ' קמא דשלינו' מסיק הכא כדאיכא ד' דאז' דה טבלא נא' ויה' לא מירי' כלל בשלונתו' דק' במשר' סהר' סהר' לשבלי' ול' דמדקתני' סיפא למוללן' במלילין' ימנו' דמשת' כמול' למוללן' במלילות' דכל טבלא שירט' דהו' לעשות מהן עיסה הרי כמול' למוללן' במלילות' בשבלי' אבל תימיה' להאי' שירושא' דמין' כסמוך' מאי לאו ב' שבלין' וכו' מאי פריך' לשני' לי דתיירי' בכל עני' אפי' בשת' ועו' דכ' אלו' דכל דכלהו' ..

דאז' כה' כמי פלוגי' אבל סהר' לא דכל הפחות הנה ליה למי למי דבקטני' מחלוקת' או בשבלין' כ' מודו' נתי' דהן ליטבא קמא מחלוקת' בשבלין' היכא שפירס' כהדי' סהר' סהר' לשבלי' אבל בקטני' ש' למוללן' דה טבלא ויה' דשלינו ב' בקטנית' פתס' ובאכלים פתס' ולא יכא דאז' הן מחלוקת' ב' בשבלי' פתס' שלא פי' למוללן' ויה' בקטנית' סהר' סהר' למי למוללן' וכן בשבלין' דשלינו' והשת' טיחא דלא הני להיטך ל' לגמרי' דהא דקאמ' גושכ' קמא דשלינו' מסיק הכא כדאיכא ד' דאז' דה טבלא נא' ויה' לא מירי' כלל בשלונתו' דק' במשר' סהר' סהר' לשבלי' ול' דמדקתני' סיפא למוללן' במלילין' ימנו' דמשת' כמול' למוללן' במלילות' דכל טבלא שירט' דהו' לעשות מהן עיסה הרי כמול' למוללן' במלילות' בשבלי' אבל תימיה' להאי' שירושא' דמין' כסמוך' מאי לאו ב' שבלין' וכו' מאי פריך' לשני' לי דתיירי' בכל עני' אפי' בשת' ועו' דכ' אלו' דכל דכלהו' ..

מאי לאו בטבל טבול לתרומה כלומר ימאי לאו גבי ישראל קרי ליה טבול ועדיין לא נקרא עליו שם כפה ומתנת קריו טבול וחייב בתרומה שהיא תחלה לכל המעשרות דכתיב בה ראשית: לא בטבל טבול לתרומת מעשר לעולם איך חבילין גמר ולאכה נאלץ גבי ישראל הוא לא הנה מקרי טבול אלא כבן לוי קאי מקדש והלך אצל ישראל ונטל מעשר ראשון ממנו בחבילין והואיל וכל על טבולין הללו הם מעשר טבול אצלנו להפריש מהם תרומת מעשר מן המעשר טבול הלוי להפריש מהו כמותה וכל תורת תרומה עליה דתרומה קרייה ר

רחמנא: שהקדימו בטבולין: ה הקדימו לתרומה גדולה: שמו טבולו: שם מעשר ספקר עליו טבולו ואוסרו באכילת ערואי ובמיתת כדון טבול ער פירוש תרומת מעשר טלו ולקמי יהוב טבול: כותש למה לי אי כבן לוי מוקמי ליה למה מוטל עליו לעשותו דגן: אי אמרת בטלמא בישראל קאי ואסוריתא טבלא טסיר תנא כותש דכתיב דגןך ודרבנן דמיא דאורייתא תקון: קנסא על סהקדו ונרס להב להעירוס לעבדו על דברו תורה שהתסנה סדר המעשר: עובר בלאו מלאתך ודמעך לא תאחר דהכי קאזל לא תאחר תרומה להקדי לה מעשר: יעשה איתה גרן גרסי: אלא ון הגרן ומן היקב סגנמר כן: דכתיב דגן תירס ויצהר: מחשב הא מדויה בעי בטלמא אי בישראל מוקמת לה ובתרומה גדולה איכא למתני מחשב דטלת באומד סתירומה גדול לא כתנה בה תורה שצור דכתי ראשית דגןך: ורבנן הוא דאמרי סצור עין יפה ובינוני ורעה: הלכך באומד סני: דאי כמי לא יהיב סטיצור חטה אחת פוטרת כל הכרי: אבל גבי לוי מעשר מן המעשר כתי וצריך למדוד: איכא אלעזר בן גימל גרסי: וכחשב לכס תרומתכס: כלניס כתיב: בסתי תרומת הסתוב מדבר דכתי כדגן ון הגרן זו תרומה גדולה: תרומתכס זו תרומת מעשר: מה תרומה גדולה טלת באומד: כדשרי דלא כתי בה סצור: וכחשבה: ויצא עליו שם מעשר ורחמנא אי והרמותס ממנו מעשר מן המעשר ראשית מעשר הזקיקס לתרומתו: סטור תרומה גדול סהיה לו לכהן לטול תרומה גדולה תחלה שהיו קרויה ראשית: והלוי אחריו מעשר ביה סמטייר: וזה סנטל מעשר תחל: וכח' טלא הורמה תרומה גדולה ממעשרו וישראל לא יתן לכהן אלא אחד מחמשים ביה סטייר: כח' סהן מפסיד: פטור הלוי מתרומה גדולה סכמעשר זה סכאל והרמותס ממנו תרומת ה: פירוש ומה היא התרומה מעשר מן המעשר: אפילו

מתיבי מי שהיו לו חבילי תלתן של טב טבל הרי זה כותש ומחשב כמה זרעי יש בהן ומפריש על הזרע ואינו מפריש על העץ: מאי לאו טבול טבול של תרומה גדולה לא טבול טבול של תרומת מעשר וכדר אבהו אר שמעון בן לקיש: דאר אבהו אר שמעון בן לקיש מעשר ראשו שהקדימו בשבלין שמו טבולו לתרומת מעשר: כותש למה לי לימי ליה כי היכי דיהבו ליה הכי יהיבנא לך: אמ רבא קנסא תמא נמי הכי בן לוי שנתנו לו שבלי במעשרותיו עושה אותן גרן ענבים עושה אותן יין וזים עושה אותן שמן ומפריש עליהם תרומת מעשר ונותנן לכהן שכשם שתרומה גדולה אינה נטלת אלא מן הגרן ומן היקב כך תרומ מעשר אינה נטלת אלא מן הגרן ומן היקב: מחשב הא מרידה בעי הא מג אבא אעור בן גימל היא: דתמא אבא אעור בן גימל אומ ונחשב לכם תרומתכס: בשתי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומה גדולה ואחת תרומת מעשר: כש כשם שתרומה גדולה נטלת באומד ובמחשבה כך תרומת מעשר נטלת באומד ובמחשבה: גופא אר אבהו אר שמעון בן לקיש מע מעשר ראשון שהקדימו בשבלין שמו טבולו לתרומת מעשר: מאי טעמא: אמ רבא הואיל ויצא עליו שם מעשר: אר שמעון בן לקיש מעשר ראשון שהקדימו בשבלין פטור מתרומה גדולה שנאמ ות והרמותס ממנו תרומת ה מעשר מן המעשר מעשר מן המעשר א אמרתי לך ולא תרומה גדולה ותרומת מעשר מן המעשר: אמ ליה רב פפא לאביי

כשם שתרומה גדולה טלת וכו: נחת מה צריך ל למילף תרומת מעשר מתרומה גדולה דטלת במחשבה תפוק ליה דבהדיא כתי בה וכחשב ד דקאי לתרומת מעשר וכו: ופי' דלאו דוקא נקט מחשבה אלא א אומד דוקא נקט: ועיל אי לאו דילפינן תרומת מעשר מתרומה גדולה לא הייתי אומד תרומת מעשר טלת במחשבה: דאי וי מוטס קרא דכחשב דכתי גבי מעשר מוקמינן לה בתרומה ג גדולה דהק בירושל: כל התורה למדה ומלמדה חוץ התרומת מעשר דמלמדת ואיכה למדה: ו דהא ממנו דכתי גבי תרומת מעשר דמניה כפיק מוקף דר דרסוינן ממנו מן הסמוך לו ומוקמינן לה בתרומה גדולה דכתיב מוקף: אבל בתרומת מעשר מדאורייתא לא כתיבין מוקף: אלא גבי תמנו דכתיב במעשר מוקמינן ליה בתרומה גדולה וה' וכחשב כול כדשי:

נותן עכיו כצד זה ואוכל בצד אחר דכתיב וכחשב ואתרומתו קאי והא דקא יליף לה מתרומה גדולה מוטס אומד נקט לה הואיל ויצא עליו שם מעשר ורחמנא אי והרמותס ממנו מעשר מן המעשר ראשית מעשר הזקיקס לתרומתו: סטור תרומה גדול סהיה לו לכהן לטול תרומה גדולה תחלה שהיו קרויה ראשית: והלוי אחריו מעשר ביה סמטייר: וזה סנטל מעשר תחל: וכח' טלא הורמה תרומה גדולה ממעשרו וישראל לא יתן לכהן אלא אחד מחמשים ביה סטייר: כח' סהן מפסיד: פטור הלוי מתרומה גדולה סכמעשר זה סכאל והרמותס ממנו תרומת ה: פירוש ומה היא התרומה מעשר מן המעשר: אפילו

ביצה

אפילו הקדימו לתרומה בכרי מסכתורה כפטר לגי מהאי קרא: עלך את קרא כדי שלא תאמר כן: מכל מעשרותיכם תרומו את כל תרומת ה' וכלגיס כתי' ולהכי כתי' כל למי' דכל עד תרומה המוטלת כן יתן: מה ראית דהאי כל דמריבי עדות לי אהקדימו בכרי ואידך אהקדימו בטבלים אינו אכסא: האי ארגן הקדימו בכרי כער נעשה דגן ומסבא לכלל דגן חלה עליו חובת כהן ד כתיב ראשית דגנך הלכך מסתברא דהאי קרא דזכותא דכהן אכרי תעדייה: התקלף שעורים לאוכלן קלופים חיים: ואוכל י

ופטן מן המעשר דכי האי גונא אכילת עראי היא: ובטלא נתת נתמרחו קאי שמקלפן מתוך ט טבלת שלהן: חייב במעשר ד דהוה לי קבץ: וכן לשבת אחת אחת לאהני משרק תולדה דדש דכלאחר יד הוא אבל מעקבצן בידו הוה תולדת דיטה וחייב: כסי כסי מלא כנסות ואוכל כלל מעש: לתוך חיקי: בטולי כגדיו סקורי פהין: והרי גרנו טל מ מעשר כלות הרבה מלאכות ט פאחריו טה קובעו גון למעט לאשרו באכילת עראי ומותרות באכילת: איזו גרנו למעשר: ל לעיל מניה אידי בשירן וקאמר איזו גרנו מלאכות לקבע ל למעט: ומסיקסו מעטל פקס שלהן והוא כתיב פרח כראשן כמו טים בתפוחי: וכפל מאלו בשמתיבס: נטלא פקסו מעט מעטעמיד ערתי כלות ואש ער שלא פקסו העמיד ערתי תתן כתיב כרי הוקבעו אלמא העמדת ערתי הוה גמר מלאכה למעשר: ולענין שבת מעטבא בצלים לביתו מן העמדת ער עמדה מלאכה: אלמא מאי אית ל לך: אב' דלמעשר הוה מלאכה לשבת מחצבת שהיא מלאכה אוננות אשרה תורה שנסתכה פרשת שבת למלאכת המסכן ב בויקחל והתם מלאכת מחשבת כתיב: כיצד מולל: ביט דאירן לעיל מוללן מליבות והאי דאי טנו כעי מעובדא דחול: חרא אחרא בין גודל לאכבי: חרא אחרתי: בין גודל לשתי אכבי אכבעותיו: כיצד מנפח דאמרו לעיל למחר מנפח מיד ליד כס באכתי: מקשרי אכבעותיו ולא בכסו: מתכי: תוך הוא כוכבא שמיין כן כדרכו ואין ו צריך סנוי אבל בתלח כתיקוס טים מלח גסה: כפי טל חרס: ידוכנו כן במדוכה: או כפי ט סרורי כף גדולה שקורין פוקיא דמלח כעיא סנוי: ובגמרא מפרש טעמא:

אפי' הקדימו בכרי גמי אמ' ליה עליך א אמו קרא מכל מעשרותיכם תרומו את כל תרומת ה' ומה ראית' האי ארגן ו והא לא ארגן " תגן התם המקלף שעורים מקלף אחת ואוכל' ואם קלף ונתן לתוך ידו חייב אר' לעזר וכן לשבת אי' והא רב מקלפא ל' דביתהו כסי כסי ור' חייא מקלפא ליה דביתהו כסי כסי' בא' אי' אתמר אסיפא אתמר' המולל מלילו של חטים מנפח על יד על יד ואוכל ואם נפח ונתן לתוך חיקו חייב אר' לעזר וכן לשבת מתקיף לה ר' אבא בר ממל ורישא למעשר אין ל לשבת לא' ומי איכא מדי דלעמן שבת לא הוי גמר מלאכה ולמעשר הוי גמר מלאכה מתקיף לה רב ששת בריה ד רב אידי ולא' והא גרנו למעשר דחג איזו גרנו למעשה הקסואי והרלועי' משיפקסו וטלא פקסו משיעמי ערמה ונתן גמי גבי בצלים משיעמי ערמה' ואלו גבי שבת העמדת ערמה פטור' בא' מאי אית דך למימר מלאכת מחשבת אסרה תורה הכא גמי מלאכת מחשבת אסרה תורה " כיצד מולל' אבי' מש משמיה דרב יוסף אמ' חרא אחרא ורב אויא משמיה דרב יוסף אמ' חרא אחר אחרתי' רבא אמ' כיון דמשני אפי' חרא אכלהו גמי " כיצד מנפח אמ' רב אדא בר אבהא אמ' רב מנפח מקשרי אצבע אצבעותיו ולמעלה' מחיכו עלה במער במערבא כיון דמשני אפי' בכלה ידא ג גמי' בא' אר' לעזר מנפח בידו אחת וב וככל כחו " מתנ' בש' אומ' תבלין גדוכין במדוך של עץ' מה והמלח בפך ובעץ הפרור' וכה אמ'

ומה ראית' האי ארגן והאי ו לא ארגן ותימ' היכי ו אסיק אדעתיה דמק לומ' אשכא דכשכלין יהא חייב ובהקדימן בכרי יהא פטור' אש הא חייב כשכלין כס בכרי טכל מה טא פאחרי כן יהא חייב' ואז הררי דהק' מה ראית לחייב מכל כדד כדדן הקדימו ופטור כשכלין אינו דבין חייב וכין פטור בה בהקדימו בכרי פטור קורס ראיית פני הבית וחייב לאחר ת ראיית פני הבית' ומסכי האי א ארגן' פי' בהקדימו בכרי' ואכ דין הוא טיהא חייב מכל כד' ואם קלף ונתן לתוך ידו חיי חייב' פ' ד' ואם קלף ו מתוך הסכלין ותימ' היכי מקל מקלפא לרב דביתהו כסי כסי האי לעיל מוללן מליבו מערב שבת וכן מסו' הא בשבת אסור' יול דהתם מיורי לתלוג מן הס טבלים טהוא משרק וזה תול תולדה דדש טהוא אב מלאכה' והכ מיורי בשכר כתלוג מעט מן הסכלין אבל עור הן בקלי בקליפתן החיבונה ולכך שרי' ו ומה שפ' ט' הכ דאס קלף ונתן לתוך ידו חייב מפני טהו קבץ לא נהי דכסמוך מסו' טהעס מפני טהוא גמר מלאכה הוהיל והא קולף הרבה ביחד דהינו ד דגונ' כיצד מולל' פי' ביט' וכשכט' אסור למולל' וכיצד מנפח ר' בטכתי דביטו מנפח כקנן ובתמחו' ביצד מנפח וקאח' בין קשרי אכבעותיו ותימ' דלעי' את' המולל מליבות מעט למחר מנפח מיד ליד כן' אבל לא בק כקנן וכך' יול דלעי' הוי פירוש בין קשרי אכבעותיו וקנן ות ותמחו' דקט' מנוס יוס טוב כ נקט ליה "

ג ג

בית הלל אומ' תבלין כדוכין כמדוך של אכץ ותי' ד
דמשמע הכא תבלין מותר לרוך בלא סנוי וכחם
טבת קאמ' פלפלין בקתנא דסכינא חדא חדא טרי תרי תרי א'
אסירי וכי תימא דיש חלוק בין פלפלין לתבלין דז"א דבהדי'

והמלח כמדוך של עץ סנוי בעי אבל סני כהאי סנויא זוטא
גז' כל הקדרות כל מיני תבטול צריכות מלח הלכך ת
מאתמל הנה ידע דאכעי ליה לדוכה: ואי כל הקדרו' צריכו'
תבלין וארס אינו יודע מה יעלה בלבן לאכול מחרי: מפיגין

טעמין ממירין טעמין אס י
ידוכן מאתמל ריחו לא כתר ת
מתרמי לא סב: דידע מאתמל'
ואי קדרה בעי בסולי' לליטכא
קאמ' בעי סנוי לליטכא בתרא
לא בעי סנוי: אי מווי תבלין של
מוריקא איכא ביניהן: טי' קד
קדרה שמתבלין אותה בכרסס
ואינו מסיב טעמו אס כדך ת'
מבעוד יום והוא לא היה יודע
מה יבשל מחרי: לליטכא בתרא
בעי סנוי לליטכא קמ' לא בעי
סנוי: עומה: מלח ותבלין כא
כאחד: לא נחלקן אלא לדוכה ב
בפני עומה: כדרכה כשאר ת
תבלין: בסך וכעץ הסריר: על
ידי סנוי ולא כדרכה ולכלי דה
דאינו דבר מועט: בכל דבר ס'
סלקא דעתך ואפי' בדבר שאי'
נטל בפכת: לכל דבר ואשתיל ל
לקדרה: ועל כרחק כדרכה קא
אמרי: ככל דרך טטת התלמוד:
דעל מה נחלקן דומיא דלא ב
נחלקן קאמ' לא נחלקו על ה
התבלין ומלח כאחד: מנדוכין
כדוכין: על מה נחלקו על מלח
בפני עומה: שכל אמרי בסך
בסנוי ועוד מחמיר לכלי ולא
לקדרה: וכי הלל אנ' לכל דבר
כדוכת כדרכה ולא הנדך לפ
לפרס שסבר פירש: כי דיקת מ
מלח: אכלי אכלנוי נדוק הטה ה
המדוכה על צדה דסבר כשמו'
דאי' כדוכת כדרכה כמדוך של
אכץ ומי' סנויא זוטא לסני: קל ב' אכץ

ובה אומ' תבלין גדוכין כדוכין כמדוך
של אבן והמלח כמדוך של עץ גמ'
דכלי' עלמ' מיהת מלח בעיא שנוי מא'
מ"ט רב הונא ורב חסדא חד אמר כל ה
הקדרות כלן צריכות מלח ואין כל הק
הקדרות צריכות תבלין: וחד אמר כל
התבלין מפיגין טעמן: ומלח אינה מפ
מפיגה טעמו: מאי בימיהו איכא ביניהו
דידע מאי קדרה בעי לבשולי: אי גמי
במוריקא: אמר רב יהודה אמר ש
שמואל כל הגדוכין גדוכין כדוכין וא
ואפי' מלח והא אמרת מלח בעיא שנוי
הוא דאמ' כי האי תנא: דתנא אמר'
מאיר לא נחלקו בש' ונה' על הגדוכין
שגדוכין כדוכין ומלח עמיהן: לא נחל
נחלקו אלא לדוכה בפני עומה: שבש'
אומ' מלח בפך וכעץ הפרור לצלי א'
אבל לא לקדרה ונה' אומ' בכל דבר ב'
בכל דבר סלק' דעת' אלא איס' לכל
דבר: אל רב אחא בר דלא לכריה כי
דייקת אצלי אצלווי ודוק: רב ששת
שמע קל בוכנא אמר האי לאו מגויה ה
דביתאי הוא: ודלמ' אצלווי אצלי דה
דשמעי' דהוה צליל קלי' ודלמ' תבלין
הוה תבלין נבוחי מגבא קליהו: תר' אין
עושין טיסיג ואין כותשין במכתשת

הדוכה מלח: האי לאו תגויה דביתאי הוא: יודע אפי' טאין זה בתוך ביתי שאשרתי עליהם ל
לרוך כמדוך של אכץ בלא סנוי: דהוה צליל קליה: ואלו מכה בהשמטה באלכסון לא היה
קולו צלול: ודלמא תבלין הוה שאינן צריכות סנוי: ככוחי מוכבח כשהן משתברין הגרעי'
כשמע קולן כמדוכה כמכבחי: קרויטנט: אין עושין טיסיג ביש' טעורח גדול הו' שכותש
החטין עד שחלקים אחד לארבעה: כדאמרי' במועד קטן:

לשחון פלפלין ברחיים טלהס ומנ' ומחוי טעובדו חול' כשטוחין ברחיים סקן מוליטט בלעז בדאית' כפ' סני: אבל כמדוך
של אכץ מותר לדוכן בלא סנוי ואף לבי התנ' דאזלי לחומרא מית' מל' דתבלין מותר' היכא דלא ידע מאי קדרה בעי לבשולי' לפ
לפי טהן מפיגין טעמן: ומלח קאמ' איכא ביניהו פלפלין: אבל לפי מה שפי' כשם הגדולי' דק'ל דכל הגדוכין כדוכין כדוכין כ
יש להתיר: אפי' כי ידע מאי קדרה בעי לבשולי' ואפי' לא מסיב טעמו והמחמיר לדוכן מעוט הרבה ביחד: יתברך באלהי' וכשם
המיוחד: בכל דבר סד' פי' ואפי' בדבר שאי' נטל בפכת כגו' סיני זירי ומזורי דמונדי כהו' ר' שמעון אלא אימ' לכל דבר
לקדרה: ואפי' ואכתי מאי מיייתי דלת' לעולם בעי סנוי: ויל' כדפ' דטטת התלמוד כך היא דדומיא דלא כ'
נחלקן קאמ' דנחלקו וכי היכי דלא נחלקו על התבלין ומלח עומה: סדוכי' כדוכין ביחד בלא סנוי: דומי' דהק' דנחלקו בש' ונה'
על מלח בפני עומה: כדרכה כדרכה בלא סנוי: תרתי

קאמ' בתנא' עלה דהכא פלפלין
הדי הוא כתבלין: ויל' דהתס מ
מירי בסבת: ותדע דמשמעא
דהתס מירי בשבת דאס רוכה
למ' ביט' היה לו לפרס כדפ'ה
(והכא מירי בוט' ואכ' טרי כ'
כדוכו ואפי' כמדוך של אכץ א'
אבל מלח של יס צריך סנוי ל
למדוד אותן גרעין גרעין: או
אבל סליי' צריך סנוי הוא
הואיל והוא עשוי בידי אדם:
איכא ביניהו דידע כו' בעי
לבשולי' דליטכא קמ'
בעי סנוי ולליטכא בתרא לא
בעי סנוי: אי מווי כהאי סנויא
מסיב טעמו ולא ידע דליטכא
בתרא צריך סנוי: ולליטכא קמ'
לא צריך סנוי: ופסק ר' טי'
לאסור בכל ענין דאזלין לח
לחומרא אפי' דבשל סופרים ה
הלך אחר המקל: הואיל ולכל א'
אחר ואחד יש קולא לחומרא: מ'
מכל חד עבדין לחומרא ומי'
סנויים מותר לתקנס ביט בלא
סנוי מפיגין טעמן: וקלקלן בין
ביתר אס יעשה אותם מערב
וט' ועוד דאמר דדנח רעה פ'
טורה עליה' כשטוחין בליטה
' ומי' והאי' פסק לא כפקא לן מ'
מדו: דהא ק'ל כשמואל כסמך
דכל הגדוכין כדוכין כדוכין:
וכדתינא דמיייתי בר ממלח טז
מצריך מצלוני דרך סנוי מעט
וכן פסק רב אלפס דהואיל וא
נאזלי וצרי' אמוראי אליבא דה'
דהאי הלכתא אב' דבמתני'
פליג עליה קיימא לן ככריתא
וכן פסק רב יהודאי גא' דהלבן
פסקות: וכן יש מנהג הלכה ל'
למעשה דהק' מלתא תליא אב
באשלי' רברבי ומת' אסור לטו

לשחון פלפלין ברחיים טלהס ומנ' ומחוי טעובדו חול' כשטוחין ברחיים סקן מוליטט בלעז בדאית' כפ' סני: אבל כמדוך
של אכץ מותר לדוכן בלא סנוי ואף לבי התנ' דאזלי לחומרא מית' מל' דתבלין מותר' היכא דלא ידע מאי קדרה בעי לבשולי' לפ
לפי טהן מפיגין טעמן: ומלח קאמ' איכא ביניהו פלפלין: אבל לפי מה שפי' כשם הגדולי' דק'ל דכל הגדוכין כדוכין כדוכין כ
יש להתיר: אפי' כי ידע מאי קדרה בעי לבשולי' ואפי' לא מסיב טעמו והמחמיר לדוכן מעוט הרבה ביחד: יתברך באלהי' וכשם
המיוחד: בכל דבר סד' פי' ואפי' בדבר שאי' נטל בפכת כגו' סיני זירי ומזורי דמונדי כהו' ר' שמעון אלא אימ' לכל דבר
לקדרה: ואפי' ואכתי מאי מיייתי דלת' לעולם בעי סנוי: ויל' כדפ' דטטת התלמוד כך היא דדומיא דלא כ'
נחלקן קאמ' דנחלקו וכי היכי דלא נחלקו על התבלין ומלח עומה: סדוכי' כדוכין ביחד בלא סנוי: דומי' דהק' דנחלקו בש' ונה'
על מלח בפני עומה: כדרכה כדרכה בלא סנוי: תרתי

תרתן שני דברים יש כאן לא זה דומה לזה קתני אין עושין טיטני הא חלקא ודיוסא ספיר דמי דאין טרחן מרובה והדר תני אין כותשין כלל וליה אין כותשין נאכא ידעכא דתני לא מתעביר טיטני סתם ומכתשת היכנ גדולה: אבל קטנה אינו ספיר דמי אפי' טיטני קתל אין עושין טיטני כלל לפי שאין כותשין מוס כתישה כמכתשת והך מכתשת על כרחיך לא טכא גדולה ולא טכא קטנה מדתנא רישא אין עושין טיטני כלל: אבל כותשין בקטנה דהוי כלאחר יד דאיכה אלא לתכלין: כי תנן כמי מתני דלעיל מכתשת גדולה תנן ולא תימא

מה טעם קאמ' אלא תרתי קתני והכי קאמ' אין עושין טיטני כ כלל אפי' בקטנה ואין כותשין סאר כתישות במכתשת וספיר מכתש בגדולה קא מייירי: רבא אמ' לעולם מה טעם קאמ' וכו' ובקטנה כמי קחי וקאמ' אין כותשין כלל ודרמיין עלה אב אבל כותשין כן: הא לן דלית לן עבדי דמזלזלי: הא להו דאי דאית להו עבדי דמזלזלי ועו עושין בגדולה ואינו בקטנה ו עשינו: קלוג' צהריה: צהר מר מראיתו היה קלוג' ולכן:

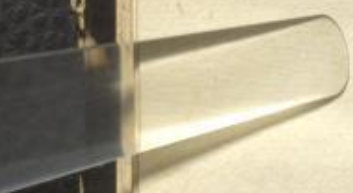
מתני' מדיח במים: ועולה: מפר' בגל' עולה הסולת טכא למעלה כמו מטיטלה בחביות דהיכנ כמי טוטל חרצני הספי על פי החביות: גז' בל' דשרן כה לעול' פסולת ממע ו ולהסליך: וי איכא מאן דשרי ואזי לטלטלן והא בטולי ליה מ מעוטא לבבי רבא והנה ליה כ ככליה פסולת ולא חזי: דכסיס בטרחא טיטני דק והכי קאמ' בל' כזמן סגורח האוכל מרז מרובה על של פסולת הוא דקא אמרי כה טוטל פסול' דמעונו בטרחא עדיף: אבל אש טורחן הפסולת מרובה על של האוכל דברי הכל כן: ונותשין עליו מים ונותניו בו מים עד שפיר על האוכל: אשכא אוכל למעלה ופסולת למט: עפרא למטה מן האוכל: גילי קס למעלה מן האוכל: מתני' אין תשל משלחין דנר' איש לרעהו: אלא מנות דבר המוכן ואינו עשוי להניחו למחר כגון חתיכות כ בשר חתיכות לפני האורחיו וכן דגים: אבל לא את התבואה שא טאיכ' ראוייה הינס שאין טוחני' בוט טהיה לו לטחן מתחיל ולא תשיב טעמה: ור' שמעון מתיר בתבואה שאח יבטלם ב בקדר וכתשם כמכתש קטנ':

תרת' הכי קאמ' מה טעם אין עושין טיטני לפי שאין כותשין במכתשת ול' ומ' אין כותשין במכתשת אי תנא א אין כותשין במכתשת הוה אמינא ה' במכתשת גדולה אבל במכתשת קטנה אימ' שפיר דמי קמל' והתנא אין כו כותשין במכתשת גדולה אבל כותשין במכתשת קטנה אמ' אביי כי תנן נמי מתמתין מכתשת גדולה תנן רבא אמ' לא קשיא הא לן והא להו רב פפי אקלע לבי מר שמואל איית ליה דייסא ולא אכל ודלמא במכתשת קטנה עב עכרוה דחוייה דהוה דייק שפי ודלמ' מאתמל עכרוה דחוייה דהוה קליף צי צהריה ואי בעי אימ' שאמ' בי מר שמ שמואל דאיכא פריצותא דעבדי

מתני' הבורר קטמת ביום טוב בית שמאי אומ' בורר אוכל ואוכל ובית הלל אומ' בורר כ בדרכו בחיקו בקנון ובתמחוי אבל לא בטבלא ולא בנפה ולא בכורה רבן ג גמליא אומ' אף מדיח ושולה

גמ' תנא אמ' רבן גמליא בל' כשהאוכל מרובה על הפסולת אבל על פסולת מרובה על האוכל דברי הכל נו נוטל את האוכל וממח את הפסולת פ פסולת מרובה על האוכל מי איכא מ מאן דשרי לא צריכא דנפיש בטרחאו ווטר בשיעורא רבן גמליא אומ' א אף מדיח ושולה תנא אר' לעור בר' צד צדוק כך היה מנהגן של בית רג' שהיו מביאין דלי מלא עדשים ומציפין עליו מים ונמצ' אוכל למט' ופסולת למעלה והתנא אפכא לא קשיא הא בעפרא הא בגילי מתני' בש' אומ' אין משלחין כיש' לא מנות ומה' אומ' משלחין בהמה היה ועוף בין חי חיי' בין שחוטין משלחין ינות שמנים וסלתות וקטנות אבל לא ת תבואה ור' שמעון מתיר בתבואה

גמ' ג ד

בפני מה אחריו וילך עתה משכי טהאים מתחמם כנגדו ויחל והא כפרת המטבן את כפ גר הנס דמקבל טומאה וקאר
נפלים מאות כהני וכו' ואע"ב דהאי טעמ' לא סידך בהו' ויל דטאנו פרכת הנאיל דמכף כיישי עלניה דארון הני הוא אהל
ומטוא במת' ומתוך דהיחך ומטואה בולד הטומאה דאמ' בתם סקלים פרכת סכטמאה בולד הטומאה ומיירי במסקה דזב וזכה
דאי לאו הכי לא מטמו כל' ויל כיון סכטמאה אהל יס להס תורת כל' ומטואי אף בולד הטומאה ונצו אומ' הר"ר סתנאל מאיכרא

טלא יעצנו כשורה לא יטלח ה
הדורון עי' אנשי הרבה דאנוסא
מלתא ובראים כמוליכי למכור
בטוק: תלתא גברי סלחו' ע"ס
תלת מיני: מאי מי אזלין בתר
כל מיץ ומי' נשירי כי הכי דיכנ'
לסלוח איס אחד ע"ס כל מיץ זה
בלא זה הסת' כמי שרי אז דלת'
הסתא מיהא אנוסא מלתא: לת
לגדינות מאכל חטין: רסיסין מ'
מאכל העשני מן העדשים:
מתני' משלחין כלים בגדי':
והן לצורך המועד וכגון תפיל
למאי חזו: אבל לא סנדל של ע'
עץ מצופה עור ומשמרות קבו
קבועין בו שגורו חמיו עליו
סלא לנעלו בסכת וביט' מסנס
מעסה סהיה סכרנו הרנוס
בסכת על ריני במסכת סכת:
ולא תנעל טאינו תפיל דלא חזו
למדי: אף לא תנעל לבן סלא
היה דרכו לנעלו: סכרין אומין
להסחירן: סכרין מתקסטין:
גז' למתך לסנול: סמא תכרך
לו כיומא וי"ס כיומין גדולי ונסי'
כגון של גלסקרין סקורי קיט'
ומחמתת במקומה ועוב' משנס
לא תלבס סעטנו: אי כמי כיומא
בעלמא כגון דעיקר הכגד מה
מהנהו ומחמתו מלמטה הויא
לה הא לביסה דאית בה הנאה:
דמפסיק מדי סנותן בגד אחד
ביכתיס: אסור לישן עליהס י'
מדרבנן: כיוולן סראני לפרסו
כנגד הספתח: מפני מה אחריו וי'
וילן טו' מקבל טומאה: ולא
עסאיהו כאחת ממחנות הכות
טאינן מקבלות טומאה: מפני

טהשמש מתחיל כנגדו מתעטף בסוליו לסיכך יס תורת כלי
עליו וכיו' דמתחמתים כנגדו אסור לעשותו כלא': בקסין
בגדי קסין סאי מחמיו מות לישב עליהן: כמטא לכד סקו'
פלטר'א כלעז: במדא קשה כמו גמוד מסאני דבד סהו כוון
כעסה קשה: דכרס: מקוס: סריא לישובה סאינו מחמס: ער

וכהעלמה אבל במדא אינו אלא דרבנן כדאמרי' בנה' דמדאורייתא בעינן סיהא טוע טווי וכוד והא דקאל' הלכדיס אסוריס
מיירי דוקא דרבנן וכיון דרכין ליכא אסורא אלא דרבנן סאי' כלביסה דקסין לא גזרי נהי סורפנוכטיס: סקו' באסכנו דמזילס
סאנו לנכטיס דפעמיס טיס בהן כמר' יל הנאיל אס' עוסין קרע קטן מוציאין אותן דרך הקריעה דחד מסרך סריך לחברו
סרי: אבל אס' הני מסימין בהן חתיכות קטנות של כגד סמר נדאי סיהא אסור

גם תג רב יחיא ובלבד שלא יעשנו
כשורה תנא אין שורה פחותה משלש
בני אדם בעיר כ אשי תלתא גברי
ותלת מימי מאי תיקו " ר' שמעון מתיר
בתבוא " תנא ר' שמעון מתיר בתבוא
'כגון חשי לעשות מהן לודיות שעורי'
ליתן לפמ בהמתו עדשים לעשות מהן
רסיסין " מתנ " משלחין
כלי בין תפורי בין שאינן תפורין ואעפ'
שיש בהן כלאים וחו' לצורך המועד א'
אבל לא סנדל המסומר ולא מגעל שא
שאינו תפור ר' יהוד' אום אף לא מגעל
לכן מפמ שצריך אומן זה הכלל כל שו
טנאותין בו ביט' משלחין אותו " גם
בשלמא תפורין חזו למלבש שאין
תפורין גמי חזו לכסויי' לא כלאי למאי
חזו וכי תיס חזו למימד תותיה והתנא
לא יעלה עלי' אבל אתה יכול להציעו
תחתך אבל אם חכמים אסור לעשות
כן שם תכרך לו נמי על בשרו וכי תיס
דמפסיק מדי דביני ביני והאר' שמעון
כן פוי אר' יהושע כן לוי אר' יוסי כן ש
שאר אר' משו קהלא קדיש דכירושל'
אפי' עשר מצעות זו עג זו וכלאים תח
תחתיהן אסור לישן עליהן משום שנ'
לא יעלה עליך לא כוילון והאמ' עולא
מפני מה אמרו וילון טמ' מפמ שהשמ'
מתחמ' כנגדו לא בקסין וכי הא דאמ'
רב הונא בריה דרב יהושע האי גמטא
גמדא דגרש שריא

כדאמ' הסס דלכרין אסורין מפני סהן טוע ול' דסריא ימס
משמע אפי' ללבוס ויל דאה' דסרי אפי' ללבוס ואל' מאי מ'
מיייתי מהא גמדא דגרש וכ' והא שי דקסין מותרין דוקא לה
להציע תחתיו אבל ללבוס אסורין ויל דגבי וילן מיירי ס'
סנהא טוע טווי וכוד נאז יס בו אסור כלאים מדאוריית' וכיון
סהן אסורין מן התורה אכ' אפי' קסין אסורין כלביסה וכה
נכהעלמה אבל במדא אינו אלא דרבנן כדאמרי' בנה' דמדאורייתא בעינן סיהא טוע טווי וכוד והא דקאל' הלכדיס אסוריס
מיירי דוקא דרבנן וכיון דרכין ליכא אסורא אלא דרבנן סאי' כלביסה דקסין לא גזרי נהי סורפנוכטיס: סקו' באסכנו דמזילס
סאנו לנכטיס דפעמיס טיס בהן כמר' יל הנאיל אס' עוסין קרע קטן מוציאין אותן דרך הקריעה דחד מסרך סריך לחברו
סרי: אבל אס' הני מסימין בהן חתיכות קטנות של כגד סמר נדאי סיהא אסור

כשהיו נושאין הפרכת ממקום
למקום הכלים לתוכה: א"כ יס
תורת כלי עליהם ובכ"ב אמר
וילן אסור: ויל אסור לעשותו
מכלאי: מפני טהשמש מתחיל
כנגדו ול' דלא אשכחא בסו'
מקום לא בכריתא ולא במטכה
דיהא אסור מכלאי: בסלמא טו'
טומאה אשכחא כדתבן סרו'
סיהא טמא מדרס ועסאז וילן
טהור מן המדרס: אבל טמא מ'
ונב " אלא בקסין משמע
סיהא בדבר קשה א'
אין בו משנס כלאי: וכן משני'
ביות דקאל' סהכטיס היו מן
ומקסלין בגדיהס תחת ראטיה
נשרי הא קא מתהבו מכלאים:
וכו' וכללא דסוגיא איתא התם כ'
כדאית' הכא נאז רב אשי סאינו
בגדי סהנה דקסין הן: ותתי'
דאל' בערכין הכל חייבין בני
ב' צינות כהני לניס וישראלים:
נשרי פטיטא משנס דכהני הן
יהיו פטורי ומפני מהו דתיתא
הנאיל וכתיב לא תלבס סעטנו
גדילי קעטנה לך אימ' כל סיעטנ'
בלא תלבס סעטנו וסנו בכלל
גדילי קעטנ' לך נהי כהני הנאיל'
נאשפרו כלאי לגביהו אימ' לא
לחייבו בני בני: ק"ל דכהניס
חייבי' והסתא תימ' תאי קאל'
הנאיל נאשפרו כלאי לגביהו הא
לא אשפרו כלאי לגביהו דסאינו
בגדיהס סהיו קסין לכ' דדוק'
להציע תחתיה הנאיל דברטי'
ליכא אלא אסור דרבנן להציע
בקסין לא גזרי ומייתי כי סהי'
וכו' כמטא גמדא דגרש סריא
גמדא סמתקסה מותר להציע ת'
תחתיו פריס אבל רבי אסורי'

כדאמ' הסס דלכרין אסורין מפני סהן טוע ול' דסריא ימס
משמע אפי' ללבוס ויל דאה' דסרי אפי' ללבוס ואל' מאי מ'
מיייתי מהא גמדא דגרש וכ' והא שי דקסין מותרין דוקא לה
להציע תחתיו אבל ללבוס אסורין ויל דגבי וילן מיירי ס'
סנהא טוע טווי וכוד נאז יס בו אסור כלאים מדאוריית' וכיון
סהן אסורין מן התורה אכ' אפי' קסין אסורין כלביסה וכה
נכהעלמה אבל במדא אינו אלא דרבנן כדאמרי' בנה' דמדאורייתא בעינן סיהא טוע טווי וכוד והא דקאל' הלכדיס אסוריס
מיירי דוקא דרבנן וכיון דרכין ליכא אסורא אלא דרבנן סאי' כלביסה דקסין לא גזרי נהי סורפנוכטיס: סקו' באסכנו דמזילס
סאנו לנכטיס דפעמיס טיס בהן כמר' יל הנאיל אס' עוסין קרע קטן מוציאין אותן דרך הקריעה דחד מסרך סריך לחברו
סרי: אבל אס' הני מסימין בהן חתיכות קטנות של כגד סמר נדאי סיהא אסור

וכהעלמה אבל במדא אינו אלא דרבנן כדאמרי' בנה' דמדאורייתא בעינן סיהא טוע טווי וכוד והא דקאל' הלכדיס אסוריס
מיירי דוקא דרבנן וכיון דרכין ליכא אסורא אלא דרבנן סאי' כלביסה דקסין לא גזרי נהי סורפנוכטיס: סקו' באסכנו דמזילס
סאנו לנכטיס דפעמיס טיס בהן כמר' יל הנאיל אס' עוסין קרע קטן מוציאין אותן דרך הקריעה דחד מסרך סריך לחברו
סרי: אבל אס' הני מסימין בהן חתיכות קטנות של כגד סמר נדאי סיהא אסור

ביצה

צדילין רחיקי בתשובת הגאונים סרגילין ללבשן תחת מנעליהן וטולין עליהם עור של תישים מעובדין תחת קרקעיתן וכב
וכנגד העקב של רגל יש עושיין אותן של צמר וקורין אותן כמשי: אין בהן משום כלאים דקפין הן: צדרי דפסיטי אין בהן מש
משום כלאים: בגד כלאים סרגורין כו מעות מותר לתת בחיקן מהמעות מקפין אותן ואינו מחמת: דבורטי סרגור בהם זר
זרעים: יש בהן משום כלאים ואסור לתת בתוך חיקן: אסור לבעלג ביט: ומותר לטלטלו דכלי הוא: מעטה סהיה במס סבת פ'
במה אשה יוצאה: בסיבי יתדות

קטנות של עץ: ויא תופר סתי ת
תפירות באמצעו וסתי בראשו
וסיים בעקב: ביצת הגיר גיר
מין קרקע המסחר: ביצת כל
דבר הכללם וכעשה עב קרוי כ
ביצת מטוסם כלעז: לבחנה ל
להחליקו כדמס לקמיה סבתק
סבתקומו היו הנפסי מקו כסר
מבחן ומקום עזר מבפנים
ודרך מקום כסר להיות בו מה
מרים וקלפן קלפות: באתריה
דר יהודה כסר לתת: לפנים
הלכך אין צריך לבחנה: והאנן
תנן כו: ותפילין אין באותן כ
בהן ביט כראוי בעניני יטאן
טבתות ויש טהן עמין אות: כל
סכאיתו כו בחול: סהוא מתקן
כל צרכו: ומלחין אותן ביט ד
דהאי ביט דקתני מתני לאו אכ
אכאיתין דלקמיה קאי אלא את
אמשלחין דבתריה ולאיתני תפ
תפילין אתא דאי כתיי מנח להן
ביט ליכא אסורא ומיהו סכדל
המוסרי לא דלא לימא מדרש
רבנן לסלחו טח מותר לבעלג:
היה בא כדרך בעט: מניח ידו
עליהן סלא יראוס וחכמים הת
התירוס לג להכניס לעיר דרך
מלבנש דהיא העברה כלאחרי
יד משום בזיון: לבית המדרש
בשרה היה נאיכו משתמר: לבית
הסמוך לחומה: משכנס לעיר
יתכס כבי הראשו ולא יולכס
עד ביתו: הא דמנרא באותו נ
בית הסמוך לבית המדרש אס
כמריה ס כו יתכס סס: מאי
ארי בראשו: סכבר היה מלכס
בהן מבנוד יוס דקא נקיש כ
אכיו: אפי מתתן ארעא כתי:
אשילגו לאחר טקדס היום מלאן
מונחי בקרקע התירו לג חכמי
להניחן בראשו ולהכניען:

הכי קאז כל סכאיתו בחול
וכו ואתי לאיתני תפילי
דמשלחין אותן דהא אפי אס ה
מניח אותן ליכא אסורא אבל נ
לא תני לאיתני סכדל המסומר ה
דנדאי יהא אסור לסלחו דאי סר
טרית לסלחו אתי לבעלג דאיכא
אסורא בדבר הזה אבל תפילי
נהי דטבת ויש לאו זמן תפילין
הן ויש ליכא אסורא להניחן:
היה בא כדרך ותפילין כ
בראשו וטקע: עליו ח
חמה וכו' אז יוסכ כבי המדרש
וכו: פדסי דתריניה מיידי בעט
דטבת לאו זמן תפילין וכי בא
כדרך וטקע עליו חמה התירו
לג להכיוא לעיר הנאי ומכיואן
כלאח יד: ולפי זה ק דאכ אמאי
נקט גבי בא כדרך וטקעה ולג
ולגבי יוסכ כבי המדרש וקדס
היום כיון דטעמי דתריניה טוין
אמאי סני כלעטניה לכך וכא כ
כדרך וטקעה מיידי בחול והו
והואיל וטקע חמה יש לג לסלקו
וקילג דליה לאו זמן תפילין ה
הוא: ואת אי מיידי בחול אמאי
איכו מבי איתס בידו ויל דלמא
משלחי ליה מדידה: וההיא דין
דיוסכ כבי המדרש נקט וקדס
היום דבעט מיידי וקילג דטבת
לאו זמן תפילין הוא:

אמ רב פפי ערדילין אין בהן משום כ
כלאים רב פפא אמ המ צדרי דפשיטי
אין בהן משום כלאים דבורמ יש בהם
משום כלאים רב אשי אמ אחד זה וא
ואחד זה אין בהן משום כלאים לפי ט
שאין דרך חמוס בכך " אבל לא סנדל
המסומר " סנדל המסומר מאי טעמ
לא משום מעשה שהיה " אמ אביי
סנדל המסומר אסור לגעלו ומותר ל
לשלטלו אסור לגעלו משום מעשה
שהיה ומותר לשלטלו מדרקתו אין מ
משלחין דאי סד אסור לשלטלו הש
השתא לשלטול אסור משלחי מבעיא
" ולא מנעל שאינו תפור פשיטא
לא נצרכא דאעג דנקיש כסיבי " ר'
יהודה אומ אף לא מנעל לבן תמא ר'
יהודה מתיר בשחור ואוסר בלבן מפני
שצריך ביצת הגיר ר' יוסי אוסר בשח
בשחור מפני שצריך לצחצחו ולא פל
פליגי מר כי אתריה ומר כי אתריה ב
באתריה דמר בשרא לתחת באתריה
דמר בשרא לעיל " זה הכלל כל ש
שנאותן בו ביט " רב ששת שרא להו
לרבנן לשרורי תפילין כיומ טבא אמ
ליה אביי והא אנן תנן כל שנאותן בו
ביט משלחי אותו הכי קאמ כל שנאות'
כו בחול משלחין אותו ביט " אמ אביי
תפילין הואיל ואתא לידן נימ בחו מלתא היה בא כדרך ותפילין בר
בראשו וטקעה עליו חמה מנח ידו עליהם עד שמגיע לביתו היה יו
יושב בבית המדרש ותפילין בראשו וקדש עליו היום מנח ידו עליהן
עד שמגיע לביתו מתברכ הונא בריה דרב איקא היה בא כדרך ות
ותפילין בראשו וקדש עליו היום מנח ידו עליהן עד שמגיע לבית הס
הסמוך לחומה היה יושב בבית המדרש וקדש עליו היום מנח ידו ע
עליהן עד שמגיע לבית הסמוך לבית המדרש לאקשיא הא דמוס
דמנטרא הא דלא מנטרא אי דלא מנטרא מאי אריא בראשו אפ
דהא תנן

אפילו מחתן בארעא נמי

המוצא גר' ולא גרסי' המוצא תפילין' כסב' כפרה: מכניסין לעיר: זוג זוג: כותן כראשו אחד ואחד כזרוע כדר' הכחתן בחול ומכניסין: וחוזר והולך ולגבש זוג אחר ומכניסין: תפילין של ראש ושל זרוע קרי זוג זוג: ולא תנטרא מחמת גבירי ואשמעינן אביי דהנאיל ולא תנטרא מחמת גבירי מאחר שהן כראשו יוליכס עד כותן אבל אם מצאן סס בתקן שהן כראשו יתן הסלבי לא יזוס ממקומו:

דחא תנן המוצא תפילין מכניסין זוג זוג לא קשיא הא דמנטרא מחמ' גנבי ומחמת כלבי הא דמנטרא מחמת כלבי ולא מנטרא מחמת גנ גנבי מהו דתימ רוב לסטים ישראל מנחו ולא מזוללי בהו קמל'

הדרן עלך ביצה

הדרן עלך ביצה

יום טוב כחלה לא יבשל כחלה להיו תחל' כפולו ועיקרו לש' סב' אלא לש' יט' יהא תחלת כפולו והמשוייר יהא לשבת כדקתני ואזיל: אבל מבשל הוא ליש' וכלא הערמה כדקתני לקמן: עושה תבשיל ל' לשם עירוב: וכיפה פעלתי שהיו טחין ביצה על הדג כפולין א' אנתו: אכלנו או שאבד קודם שב כפול כל צרכי שבת: סומך ע' עליו לבשל כפולו: גז' תכא הכי מילי לאו דוקא מקדאי וליף דעירובי תבשילין דרבנן והכי קא' מבעיא ליה איכא אשמכנה רבנן: זכור אין זכירה אלא בד בדבר המשתבח: זכרהו מאחר סבא להשכיחו כפול יט' בערע שבת קרוב שב' להשתבח מחמת

יום טוב שחל להיות ערב שבת לא יבשל בתחלה מ"ט לשבת אבל מבשל הוא ל"ט ואם הותר הותר לשב' ועושה תבשיל מערב י"ט וסומך עליו לשבת בש' אומ' שני תבשילין וכו' אומ' תבשיל אחד ושוקן בדג וביצה שעליו שוק שני תבשילין אבלו או שאבד לא יבשל עליו בתחלה ואם שייר ממנו כל שהו סומך עליו לשבת גמ' מנא ה"מ אמ' שמואל דאם קרא זכור את יום השבת לקדשו וזכרהו מאחר שבא להשכיחו מאי טעם אמ' רבא כדי שיברור מנה יפה לשבת ומנה יפה ל"ט רב אשי אמ' כדי שי שיאמרו אין אופין מ"ט לשבת קל וחומר מ"ט לחול' תנן עושה תבש תבשיל מערב י"ט וסומך עליו לשבת בשלמא לרב' אשי דאם כדי שי שיאמרו אין אופין מ"ט לשבת הינו דמערב י"ט אי' בי"ט לא' לרבא מאי אריא מערב י"ט אפילו בי"ט גמ' אין הכי נמי אא' גזרה שמא יפ' יפשע ותנא מייתי לה מהכא את אשר תאפו אפז' ואת אשר תבשלו ב בשלו מבאן

יום טוב שמרבה בסעודת היום ואינו מביח לשבת כדי כבודו והזהירך הכתוב לזכרו וכשמערב עירובי תבשילין כמז' שזכרו שהרי אינו עושה אלא מחמת שבת: מאי טעמא ליה תקנו עירוב קרא נדאי לאו בעירוב משתעי ולא עירוב משתמע מניה ואם ואשמכתא בעלמא הוא וכו' איתא קרא לקדוש היום איתא כדקתניא בפסחים זכרהו על היין ועירובא מדרבנן ומה ראו לתקן: און רבא כדי שיברור כו' מתקן שמערב זכור את השבת ואינו מכלה את הכל ליש' וכבוד מנה לזה ומנה לזה: רב אשי און לא לכבוד שבת תקנוהו אלא לכבוד יום טוב: כדי שיאמרין אין אופין מ"ט טוב לשבת אלא אם כן התחיל מבטול יום דאינו א' אלא כבודו והולך אבל התחילי לא: קו' דמיוס טוב לחול' לגמרי לא: כשלמא לרב אשי דאון לכבוד יום טוב תקנוהו: כדי שיא שיאמרין אשור להתחיל כפולו שבת ביום טוב הינו דמערב יום טוב הנזכר לעשותו: אלא לרבא דאון כדי שיברור: אשי' ביום טוב יעשהו לפני סעודת יום טוב יש כאן זכירת שבת לברור מכותיו: שמא יפשע: ישכח ולא יערב משום דטריד: ותכא מיייתי לה מהכא כן דרך שיטת התלמוד כשמתיחילין האמוראי להוציא טעם מן המקרא ויש תכא טל ברייתא לתד אנתו ממקום אחר נקט הכי כגמרי האמוראי למדנהו מכאן: והתכא לתד מכאן: אית אשר תאפו אפז' אשן ליה למכתב היום אשן וכפולו: אלא רמז הוא שיש לך יום ששי אפין אופין לברור תחר: אלא על האשן

אלה על האשני בחמשי בסבת אופין פת מבטלין תבטיל: שהיה יושב ודורס ביום טוב יצתה כת ראשונה לסעוד סעודת יש
והניחוהו דורס: בעלי פטסקי חביות גדולות הכינו להם באומלן ומסך משתאית לסיכך מהת לבאת כלומר בעלי כסם הן יא
ואינן יגעין לשמש תורה: הללו בעלי מארה שהיה בית המדרש מתרוקן מאד ונבא הדבר וקמה בעיניו: עד מתי הס יושבי ל"ב
התילו פנייה ומתקין כסבורין שכונם על כת ששית משני מאחורי לבאת וכש עלינו: חיי טעה סעודה: חכלו משמנים: מקרא
הוא כספר עזרא: עד כי חרות
ה' היא מעונכם: שלא היה לו לה
להניח: כגון שאברהם לו אברה
מערכ יש ומחזר כל היו אחריה
: חרות ה' שמהה שאתם עושי
בטבילתן הרי היא מעונכם: ה'
תעזו אתכם לסלס הקטניות כס
והלכותיכם שתלנו בטבילה: ש
שיתקיימו לו נכסיו שלא יהא א
אדם חומסן ונחל שדו ממנו:
ישע בהן אדר חילן שנוכ הוא
יש לו שס לתרוקן ואחרי סג'
יש לו אדר כסדהו ומתקן כך ה
היא בקראת על שמו ואש הולך
למדינת הים וכא אחר והחו
והחזיק בה יש לו עדים הרבה
שהיתה שגור נחל מכה היה ה
הקול יבא להיות בקראת על ש
שמו של שכי: שכ אדר במרום
כלומר שאדר לשון קיום וחזק
הוא ולכך בקרא אדר: כשמייה:
כשמו שמשמש בני אדם אר
שמו: כחמשת חמסן יחייב דמי
אלה שלקח כסח ויש קול לרב'
והיה אז תחד מווינו לבית ד'
דין: ושריית משתמין לא י
ידעבא מתי היא ימי סכונתין א
איתה על הבולין ויש לו צנסי'
הרבה והוא לשה לברד ולי ט'
שהוא מין עטכ שאוב וזרעו מ
מתערב עם השירית וכשה ל
לבן קחתי ומשתמרת התבואה
מן הסכניה ונתעלעיס שריח א
איתה זרע מכריחן והורב' כדא'
בחומסן שמשמר את התבואה
במס טב: כל מונותיו על א
אדם כל מה שעתיד להסתבר
בטנה שיהא כוזן משס קצוב ל
לו כך וכך ישתכר בטנה זו ויש
לו ליזהר תלעטו יציאה מרוב'
שלא יוסיפו לו טכר למונו אלה
מה שפסקו:

או חוכל ומותה אז יושב ויש
וטובה ואש"ב דלעיל ק
קחל לתלמידיו חכלו משמנים
וטתן מתקנים משנס דסייס ה
הדרסה הוא דהא בסאר ינוס
כמי היו חוכלי אחר הדרס נחל
חל להו חכלו משמנים וטתן מ
ימתקיס משנס שוחת'ט'
לוו עלי ואכי פורע והא ד
דאל עטה סבתך חו
חול נאל תבטרך לכריו הית כר
כסארין לו לפרוע'
כל מונותיו של אדם קבו
קצובין כו ואחאית ככ
כניו לתלמוד תורה פרו הכל
כשקי מקראו דלעיל מונותיו
דסבת כדאל' למו עלי ואכי פור
פורע תורה דכתי חרות וחרות
היא תורה דכתי סקנדי ה' יסרי'
משמחי לב'

מבאן אר' אעור אין אופין לא על הא
האפוי ואין מבטלין לא על המבושל'
מבאן סמכו חכמים לערובי תבשילין ו
מן התורה תר' מעשה בר' איעור ש
שהיה יושב ודורש כל היו כלו בהלכו'
יום טוב יצתה כת ראשונה אמר הללו ב
בעלי פטסקין כת שמה אמר הללו בעלי
חביות: כת שלישית אמר הללו בעלי כ
כדים: כת רביעית אמר הללו בעלי לג
לגינן: כת חמשיית אמר הללו בעלי כו
בוסות: התחילו כת ששית לצאת אמר
הללו בעלי מארה נתן עינו בתלמידי'
התחילו פניהם משתמן אמר להם בני
לא לכם אמ אום לא להללו שיצאו ש
שמנחים חיי עולם ועוסקים בחיי ש
שעה בשעת פטירתן אמר להם לכו א
אכלו משמנים ושתו כמתקים ושל

ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדננו ולא תעצבו כי חרות
ה' היא מעונכם אמר מר שמנחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה ו
והא שמחת יום טוב מצוה היא ר' איעור לטעמיה דאמ' שמחת יום
טוב כרשות דתנא ר' איעור אומ' אין לו לאדם ביום טוב לא או אוכל
ושותה או יושב ושוונה ר' יהושע אומ' חלקהו חציו לה וחציו לכם'
אמר ר' יוחנן ושמהם מקרא אחד דרשו כתוב אחד אומ' עצרת לה ו
אהיך וכתוב אחד אומ' עצרת תהיה לכם: הא כיצד ר' איעור סבר א
או כלו לה או כלו לכם ור' יהושע סבר חלקהו חציו לה וחציו לכם'
מאי לאין נכון לו אמר רב חסדא למי שלא הניח ערובי תבשילין'
איכא דאמרי למי שלא היה לו להניח ערובי תבשילין אבל מי שהיה
לו להניח ערובו ולא הניח פושע הוא אמר ר' יוחנן חרות ה' היא מעונכם
אמר ר' יוחנן משום ר' איעור בר' שמעון אמר להם הקב"ה לישראל בני
לו עלי וקדשו קדושת היום והאמינו כיומי פורע אמר ר' יוחנן
משום ר' איעור בר' שמעון הרוצה שיתקיימו נכסיו ישע בהן אדר שג
שגאמ אדר במרום ה' אי גמי אדרא כשמייה כדאמרי אינשי מאי
אדרא דקיימא לדרי דרי תנא גמי הכי שדה שיש בה אדר אינה
נגזלת ואינה נחמסת ופירותיה משתמרין תמרבת חליפא א
אזוה דרבנאי תזאה כל מונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה ועד יום הכפרים חוץ

חוץ מהוצאת שבתות חזקה לא פסקו לו מה יסתכר לזרחה ומהיכן תבואהו אלף לשי מה טרניל מתיאויס לו לטעה או לאחר ט
טעה: פוחתין לו כלומי מתיאויס לו סכר מנעט: מאי קראה: סקוצבין מזונות ברה: מהחדש מתכסה בו: טאוינה נראת לכל אדם
אלף סחרית לויטבי מזרח וערבית לויטבי מערב כדאת ברה עשרין וארבע טעי מתכסה סהרא: הני אונז זה ריה: דאלו טאר יט
כבר נתמלאת הלכנה במקצת ונראת בכל מקום: בכסא לויס חגנו: אכחדש קאי: תקעו כחדש הלכנה סופר כשהיא מתכסה
ביוס חגנו: ואלכל את הראשונ:
כחצא אכלה לון כדו שתהא ה
היפה נאללת בשבת דהניא לה ו
אכילתה של ראשונה לכבוד ט
שבת: לטס טמיס: בוטח סתוד
סתודין לו כלה לטבת: מחד ט
טכך לטבתך: מאחד בשבת ט
טלך תן לכך לטבת הבאה: יוס
יוס יעומס לכו: את צרכנו ועזר
ועזרתנו: אינו צריך להודיער
לנו: טלא יהא זה יושב ותיהא ת
מהיכן בא אלי דבר זה: ומטה
לא ידע: אלמא נתן לו הקב"ה ק
קרון עור פניס ולא הודיענו: ל
לדעת כי אחי נגו: דיסי דקרא
אך את שבתותי תשמירי: ומא ל
לדעת: רנה אחי סתודיעס מה
מתנה חסוכה אחי מבקש ליתן
להס: צריך להודיע את אמר לע
לעשות לו אונז וסימן טאס יאכ
יאכלנו קודס סיבא לאמו תרא
את האונז ותטאלנו מי עשה לך
כן והוא יאמר פלו נגס נתן לי פ
סת ויתקן כך ידעו אחיו ואינו
שהוא אנהבס ותרבה חבה ורע
ודעו בישראל: דעביד לאנגלוי
כגון קרון פניס דמטה טהוד
טהודיענהו הרנאים לא צריך ה
הנותן להודיענו: ומלי לי כנחלא
נותן כחול סביבות עיניו: לא
כעכסו גויס עלה ואלן אטכחן
סחור הקב"ה להעביטן על התנ
התורה ועל המצות דכתי נזרח
מטעיר לנו הוסיע מהר פארן
וכתי אלנה מתיומן יבא: נשמה י
תרה: רנחכ לב למנוחה ולטמ
ולשמחה ולהיות שתנו לרנחה ו
ויאלכל וישעה ואין כפטו קבה ו
עליו: ויכפט דרטיכן ליה אוי ע
על הכספס טהלכה לה:

חוץ מהוצאת שבתו והוצאת יום והוצאת
בניו לתלמוד תורה שאם פחת פוחתין
לו ואם הוסיף מוסיפין לו אר אבהו מ
מאי קראה תקעו בחדש שופר בכסא ו
ליוס חגנו איזהו חג שהחדש מתכסה
בו הוי אומז זה ריה וכתוב כי חק לישראל
הוא משפט לאהי יעקב מאי משמע ד
דהאי חק לישראל דמוזג הוא דכתיב וא
ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה
מר וטרא אמ מהכא הטריפני לחס ח
חקי תנא אמרו עליו על שמאי הוקן
כל ימיו היה אוכל לכבוד שבת מצא
בהמה נאה אומז זו לשבת מצא אחרת
נאה הימנה מנח את השניה ואוכל את
הראשונ: אבל הילל הוקן מרה אחרת
היתה לו שכל מעשיו לשם שמים שנ
ברוך ה יוס יוס תנא נמי הכי בש אומז
כחד שביד לשבתך ובה אומז ברוך
ה יוס יוס אר חמא בר חמינא הנותן
מתנה לחברו אין צריך להודיעו שנו
ומשה לא ידע כי קרן עור פניו מתיבי
לדעת כי אנה מקדשכ אמ לו הקב"ה
למשה משה מתנה טובה יש לי בבית
גנוי ושבת שמה ואני מבקש ליתנה לישראל לך והודיע אותם מכאן
אמר רשבג הנותן פת לתנוק צריך להודיע לאמו לא קשיא הא ב
במתנה דעבידא לאגלויי הא במתנה דלא עבידא לאגלויי שבת נמי
מתנה דעבידא לאגלויי מתן שכרה לא עבידא לאגלויי אמ מר
מכאן אמר רשבג הנותן פת לתנוק צריך להודיעו לאמו מאי עביד ל
ליה שייף ליה משחא ומלי ליה כחלא והאידנא דחיישינ לכשפים
אמר רב פפא שייף ליה מאותו דמין אר יוחנן משום ר שמעון בן
יוחי כל מצות שנתן להם הקב"ה לישראל נתן להם בפרהסיא חוץ מא
משבת שנתן להם בצנעא שנאמר כינו ובין בני ישראל אות היא לעולם
אי הכי לא לענשו גויס עלה שבת אודועי אודיענהו מתן שכרה לא אודיענהו ואי בעי אימ
מתן שכרה נמי אודיענהו נשמה יתרה לא אודיענהו דאמר שמעון בן לקיש נשמה יתרה נ
נתן הקב"ה באדם ערב שבת ולמוצאי שבת נוטלין אותה הימנו שנאמר שבת וינפש כיון ששבת ו
וי אברה נפש מתמ עושה אדם תבשילין

איוהו חג שהחדש מתכסה ו
בו וכו' פירש טהלכב
אינה נראת וק לשי זה דהנה ל
לנה למיני טהלכנה מתכסה: ל
לכך פרת מוזמן בו כלומר ט
טרניל לבא בו וכסא לטון זמן
כמו לוי הכסא יבא בתינו ירבי
משולס סי מתכסה טלא היה טע
טעיר טל רח קרב בו והק רית
דכתיס קאמר דקחסי לו טעירי
בטנה וקא חסיב יכ טעיריס ד
דראסי חרטיס ולא מצינו יכ א
חס לא היה טעיר דרח דר"ה זה
והסי לר רבי מטולס דלא עלה
על לבו לומר כן אלף הית אונז ו
דלא משר קרא בהדיא טל ראש
חדש דרא טמנה דכתי בשוכס
מלבד עלת החדש וחטאת לא ה
הזכיר ויית מתכס טאין ומכירי
אונז כמוסף דראש הטנה ורית
היה אונז אדרבה האיל והיה ק
קרב מזכירין אונז כמוסף ד
דראש הטנה ונתן רית לומר כ
כמוסף מלבד עלת החדש ונג
וכן נתן לומר טני טעיריס כה
כהלכתן נג טעיר אחד טל ראש
חדש וטעיר אחד טל ראש הטנה

אבו ר' אבא ערוכי תבשילין צריך שיהא בהן כזית וג' זינים יש בהלכות ערוכי ערוכי תחומין צריך שתי סעודות לכל אחד ואחד והכי מסיק בהדיא בערוכי ערוכי שיהא ב' סעודות ואם יש סם מזון ב' סעודות אינו צריך יותר ואפי' מאה יכולין לסמוך עליו ערוכי תבשילין בין לאחד בין ל למאה אינו צריך אלא כזית לכל מין ומין דגים מלוחים אין בהם משום בסולי גוים דהא כאלים כיון שהן חיוץ הנחיל ומלוחי אבל אם לא היו מלוחי

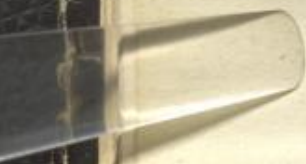
יש בהם משום בסולי גוים וית' ותי' דאין בהם ע"ז פרוק אין ת' מעידין כל שאינו עולה על ס' שלחן מלכים ללפת בו את הפת אין בו אסור משום בסולי גוים וק"ל עלה כנגן דגים קטנים ויל' דהתם בקטנים טפי מיוירי והכא מיוירי ברב' שאין קטנים כל כך שפעירי' שהן עולין על שלחן מלכי ללפת בו את הפת קב"ל קומחא עיקר מחאן א' אהן סומכין ליקח מין הגוים פת הכלום מין הביצים מקורי קטנויים ואוכליהם דמחי' כחוש אי משום פת עצמו הקורן חכמים אי משום ביצי' שטלקו בה הא אמרינן קומחא עיקר נ' ואין לחלק ולגז' דשאני הכא ל' לחומרא כלל דקומחא טהור ו' מן שלקות סביל' תנ' רבה אסור' חבל בעלת טהור עב' והוי מעב' תנוד טהור עיקר לא אזלינן לק' לקולא אי אשאר לומר כן דהא ת' קאתי הכא מהו דתימא הרסנא עיקר כלומר היה לנו להקור' א' אלמ' היכא דהיתר עיקר אזלינ' בתרי' חסי לקולא אי לאו דאסיק דקומחא עיקר ואין לחוש שמה הביצים מעושות טמאים דהא אינן מצויין ביטוני וטמאי יש ד' בביצים רובם אין בהם ד' ומה סבורקי' הביצי' ב'ז' שמשמין אותם ברובם אם יש בהן ד' זהו חומרא בעלתא ד' דהא א' לא כדקון מוצרין' וג' וג' אין לחוש משום ביצי' כב' כבלג' אז מטרות' משום ד' דאזלינן בתר' הרוב' ואת' הוא יש לחוש שמה כלומר בביצים

מתני' עושה אדם תבשיל מערב יט' אמ' אכיל לא שנו לא הב תבשיל אכל פת לא מאי שנא פת דלא א' לימ' מדי דמלפת בעינן ופת לא מל מלפתא והא דייסא גמי דלא מלפתא דאר' זירא בכלאי' טפשי' דאכלי' נהמ' בנהמ' ואמ' רב נחומי בר זכריה מש משמיה דאבי' מערבין בדייסא' אא' מ' מדי דלא שכיח בעינן ופת שכיחא וד' ודייסא לא שכיחא איכא דאמ' אמ' אבי' לא שנו אלא תבשיל אבל פת לא מאי טעמ' אילימ' דמדי דלא שכיח בעינן ופת שכיחא והא דייסא לא שכי שכיח ואמ' רב נחומי בר זכריה משמי דאבי' אין מערבין בדייסא' אא' מדי ד' דמלפת בעינן ופת לא מלפתא ודייס' גמי לא מלפתא דאר' זירא הנ' בכלאי' טפשי' דאכלי' נהמא בנהמא תנ' ר' חייא עדשים שכשולי' קדרה סומך ע' עליהן משום ערוכי תבשילין וה' אמ' רב יצחק בר רב יהודה שמנומת שעל גבי הסכין גוררו וסומך עליו משום ערוכי תבשילין וה' דאית ביה כזית

אמ' רבא' ז' אמ' רב דגים קטנים מלוחים אין בהם משום כשולי' ג' גוים אמ' רב יוסף ואם צלאן גוי סומך עליהם משום ערוכי תבשילין ו'אי עבדינהו גוי כסא דהרסנא אסור' פשיטא' מהו דתמ' הרסנא עיקר קמל' קומחא עיקר' א' אכא ערוכי תבשילין צריכין כזית אכעיא לחו כזית אחד לכלן' או דלמ' כזית לכל אחד ואחד ת'ש דא דאמ' ר' אבא אמ' רב ערוכי תבשילי' צריכי' כזית בין לאחד בין למאה תנן אכלו או שאבד לא יבשל עליו בתחלה' שיד ממנו כל שהו סומך עליו לשבת"

לא סני' דהוי ערוכי דמלפת ל' לשתן בעינן דמוכחא מלתא ס' סעמי' לשבת ופת לא מלפתא' הלכך לא מוכחא מלתא היא ס' סדרי' בכלי' י' יש לחש' סכסולי' קדרה' סכסארי' בלא מתכוין' סומך עליהם מערב יט' לס' ערוכי' ולא אמרינן לא חשיבי' ובטלי' גוררין מערב יט' אין ב' בהם משום בסולי גוים סגורין חכמים' בסולי גוים משום חצנות ועל סכסל' כיון שהן ח' לא גורי' על כו' דכין סכסל' כיון שהן ח' אינו כשולי' דלא א' אהני מדי' נאלו כאלין על ידי מלחן חיו' סומך ישראל עליהן דהא ערו' באכילה' כסא דהר' דהרסנא' מוטון' באומן קרבי' דג' ובקומח' חסידי' קומח' אי אין כאל' כיון שהיא ח' לפיכך יש בו משום בסולי גוים' ה' ס' סכסא עיקר סומך הרג' כ' בין לאחד בין למאה' די להם כזית' לא דאית

טרופות דאל' בחולין דאין לוקחים ביצים טרופות מן הגוים ויל' ה' בעיניהן משום דאית בהן רענות דמוכחא מלתא מהו שהיו טרופות דמוכחות וטרפות אתו חבנהו ישראל לגוי אבל הכא טלגסו דליכא שום רענות לא חיישינן לטוס דבר ויל' טכ סלגסו מביצים טלמות' ומיהו פאשטין של דגים טאפאז' גוי אין להקור' דיש בהן משום בסולי גוים הנחיל ונבלע טומן הדג' בתוך הביצה והדגים אסורים משום כ' א' אף העיסה שמתכחן אסורה ונבשה כלו בסולי גוים אע"ב שהעיסה אין בה משום כ' דהא היתר' את הפת וג' מה סכסל' בה אינו בעין' וילי' קודם סכסל' בעיסה היה בעין והיה כאשר נמת' שהעיס' כלגסה מן האסור' דרבנן ויש טמ' צריך השותן ואוכלי' אותן כה' ואתן טלגסו מלמ' מלמ' עליהן ברכת המוציא יש בהן משום כ' ומי' אית' הר' וחיאל' דאין בהן משום כ' כ' כ' דרך אשיות פת עכיד' להו וע' דאי קב' סגודתיה עליהו מברך ברכת המוציא אלמא פת טיבחה"

לא דאית ביה כזית ונגבו סכר שלם קרו ליה כל מהו תבשיל של זה של ערוב ככנס בחומץ ובחרדל ומיני ירקנות סלוק וככו
מכוסל הרבה מאד מכוסל כהלכתו קוליים האספנו דב תלוח הוא נרד נכאל כמו שהוא חי אלא סכנתין עליו חמין זה כסו
בסולו כדתנן במס' סבת שהדחתו זה ה' גיור ונלפתו : סכנתו עליו חמין גר' טעמו לו מערב יט כסול הראוי לו תחלתו כסע
כשעשה התבשיל אין לו שיעור כמה יהא כו' סופו אכלו או סאכר נשייר ממנו קצת מאי לאו אין לו שיעור כלל לא לרב ולא למ
למעט: לא אין לו שיעור למעלה

לומר שלא יוסף בו על כך וכך:
למטה לא ישחו מכזית: דריכו
דעת שידעו שלשם כך כעסו
ורב הנא לא סי דעתו ומס
ומפרטו לה אכן נאמרין הא
ודאי פשיטא לו דכי אמר רב הו
הו' דריכו דעת דעתו דמתיח
מיהא כפי דאיהו עדי טעמיה
למס כך מיהא כפי לו דעתו
טהיחו לברכו כגון דעמא
זה לצורך חברו כלום דריק סי
ס'ת' כו תחלה לעשותו על סיו
:עד תחו סבת ולעמוד חן
לתחום לא היה דעתו של מתיח
עליהם ולא עלו על לבו לצורך
: מסדר מתקנתו מהיה ירעו
מסכות בגרסא ומחזר עליהן
לפני מר שמואל מהו סדורית
כפיו כעיקרן : סמוך אדירי
דמערכב אכלה כהרדעא שהיא
עירי: למטה למטה האחר יראש
המטה היה שאין יכול להניח ול
ולתקנתו: לדיק אסיר שאין ד
דעתו על המזידין והשנאים
מאי חרדי לרבוי חכמים: לא
ערובי חזרו לטלטל מחזר דבר
כמתקן דבר: שאף חזרו בדב
האסור לו כתיב בידך לאסור
עליו מלעשות נרד ומחזר דבר
שהוא אסור כו בינש ויהינן תח
תחומין שאף ביט אסור למת
מן התחום: נאי איהו אסורין אי
כח בידך לאסור לו תלתקן למ
למחזר דבר מהו מותר כו בינש
ואסור טלטול חזרתי ליתיה כ
כיש: משום דשלח ר' אלעזר כו
לפיכך הוצרכו לשאל לקולא ק
קאמ' שמואל או לחומרא משום
דשלח ר' אלעזר לחומרא נאכו
סוכין דה לקולא לפיכך שאלו
אכו שמואל מקבע הלכה כר' הו
היכי משני לה לשלונתיה: נאי
רב תחלת הוראה וכו' דרב שלוב

רבי אנו מערבין ערובי
חזרות אכל לא ערוב
ערובי תחומין תימ' הא ר' סל'
בשר בכל מערבין דסבת ויט
קדושה אחת היא נאכ' היכי ת
מערכין ערובי חזרות מ'ט
לסבת ויט לומר דאדרב' הינו
טעמיה הכא דר' דהא דאית ליה
קדושה אחת הן הינו בדבר הכ
האסור לעשות ביט כגו תחומי'
אסור לעשות ביט בסכיל סבת
דהא קדושה אחת הן אכל כס
בסכיל סקדושה אחת היא לא א
אסריכו דבר המותר לעשות ב
ביט עצמו כגו לטלטל בחצר
לעשות ערוב בסכיל סבת

מאי כל שהולאו אע"ג דליכא כזית לא
דאית ביה כזית " תש' תבשיל זה צלי
ואפי' כבוש' שלוק ומבושל וקוליים ה
האספנו שנתן עליו חמין מערב יט ת
תחלתו וסופו אין לו שיעור מאי לאו א
אין לו שיעור כלל לא אין לו שיעור ל
למעלה אכל יש לו שיעור למטה
אמ' רב הונא אמר ערובי תבשילין צר
צריכו דעת פשיטא דעת ממח בעינן
דעת מי שהמחו לו בעינן או לא בעינן
תש' דאבוה רשמוא מערב אכלה גהר
גהר דעאר' אמר אסי מערבי אכלה
טבריא " מכריז יעקב בר אידי מי
שלא הנח ערובי תבשילין יבא ויסמוך

על שלי ועד כמה אמ' רב גהומי בר זכריה משמיה דאבי עד תחום
שבת " ההוא סמי' א דהוה מסדר מתנת קמיה דמר שמוא חזייה
דהוה עציב אמ' ליה אמאי עציבת אמ' ליה דלא אותיבי ערובי תב
תבשילין אמ' ליה סמוך ארידי' לשנה חזייה דהוה עציב אמ' ליה
אמאי עציבת אמ' ליה דלא אותיבי ערובי תבשילין אמ' ליה פושע
את לכלי עלמ' שרי לדידך אסי תר' יום טוב שחל לחי' בערב שבת
אין מערבי לא ערובי תחומי ולא ערובי חזרו ד' אום מערבי ערובי
חזרות אכל לא ערובי תחומין מפמ' שאתה אוסרו בדבר האסור לו
ואי אתה אוסרו בדבר המותר לו אתמ' רב אמ' הלכה כת' ק ושמוא
אמ' הלכה כר' " אנעיא להו הלכה כר' לקולא או לחומרא פשיטא
דלקולא קאמ' משום דשלח ר' אלעזר לגולה לא כשאתם שומן בבבל
ר' מתיר וחכמים אוסרין באר' אוסרו וחכמים מתירין מאי תש' דרב
תחליפא בר אבדימי עבר עובדא כותיה דשמוא ואמ' רב תחלת הו
הוראה דהאי צורבא כרבנן לקולא אי אמרת בשלמא לקולא
קאמ' הינו קולא לא אי אמרת לחומרא מאי קולא איכא כיון
דמקלקלי בה רבים הינו קולא " אמ' רבא אמ' רב חסדא אמ'
רב הונא הלכה כר' ולאסור " תר' יום טוב שחל להיות בשבת בית
שמאי אום מתפלל שמנה של שבת בפמ' עצמה ושל יום טוב בפמ' ע
עצמה " וכה

עליה נאמ' הלכה כתבא קו' : כיון דמקלקלי בה רבים טעמיה ומטלטלי כלל ערוב : הינו קולא אס' היה
מותר לערב אתמל והוא אסר: מתחיל כשל סבת

אין הלכה כאותו השוב ואת ואמרו לא קאמי הלכה כתיק ויל דמי הנה את הלכה כתיק הנה ומועזי אכל דבריו אף יומה שאלו ת
 מסיים בשל שבת והא ליתא דהא קיימ לך דהלכתא כר דאמי חותם ברוך מקדש השבת ישראל והזמנים
 למקמי שביעה בשבתא לא נחת למה לי האי טעמ האכא טעמא דהכנה כדאמי פ בכל מערבין מיט לשבת ויט
 לא משום הכנה ויל דמי לאו היא טעמ דמקמי שבת בשבתא משום טעמ דקאמי משום הכנה לא אכריכו הויל ויס טס ספק

דשמא חול הוא לגמרי הויל קט
 דהתם בערובין למה לי טעמ
 דהכנה תפוק לי משום דמקמי ו
 שביעה בשבתא לא ויל
 דהתם מיירי בערובי חצרות
 ולא סייק למקמי שביעה ויל
 מדקאמי אי אתה מודה משמע
 דלא פליג טוס אדם עליה והא
 פליגר עליה לעי דאמי מערבי
 ערובי חצרות לכך נרא לפרט
 דטעמ דהכא ויל משום הכנה
 והק אסור למקמי שבת בשבת
 משום דהיכו הכנה ואי מסינו
 מיט לשבת ואת לר יוחנן דמי
 לעיל נולדה סה מתרת כזה
 וקאמי טעמ לעיל מסו דלי ליה
 הכנה וכי פליגר יוחנן אכל ה
 הני תכא ומונראי דהכא ויל
 דהתם מיירי בהכנה סכעטת
 בידיס כגון ערובי תחומין
 ואי ר יוחנן מודה אכל מה ס
 סמתר ר יוחנן היכו גבי בינה
 דהי הכנה בידי טווס סכעטת
 מאליה ומיחן מההיא דגטין פ
 הורק גבי טכיס מרע דקאמי
 אימי תזיל ותמוד ותפתח והתם
 מיירי בשבת דטרי לעטר קנין
 והכא אסר למקמי שביעה אימי
 ב"ט ויל דשכיב מרע טאמי דה
 דהיירו עליו שלא קטרף דעתו
 וקדע דים חלוק בי טכיס מרע
 לאים אחר דהא התיירו לו לגרם
 בשבת ואין אנו מקדשין ואין
 מברסין ואעב דלא קאמי לקוץ
 אין מברסין והי למה יש לחלק
 בין קדושין לגרסין ועוד ד
 דכתוססת אמרו בהדיא אין מ
 וקדשין ואין מברסין

ובא אומ מתפלל שבע מתחיל בשל ש
 שבת ומסיים בשל שבת ואומ קדושת
 היום באמצע ר אומ אף חותם בה מ
 מקדש השבת ישראל והזמני תג תנא
 קמי דרבינ מקדש ישראל והשב והזמי
 אל אטו שבת ישראל מקדשי ליה והא
 שבת מקדשא וקיימא לא אימ מקדש
 השבת ישראל והזמי אמ רב יוסף הלכ
 כר וכדתריק רבינא תר שבת שחל
 להיות ברה או בחולו של מועד ערבי
 ושחרית ומנחה מתפלל שבע ואומר
 מעין המאורע בעבדה ואם לא א
 אמר מחורין אותי ר אליעזר אומר ו
 בהודאה ובמוספין מתחיל בשל שבת
 ומסיים בשל שבת ואומ קדושת היום
 באמצע רבן שמעון בן גמליא ור ישמ
 ישמעא בנו של ר יוחנן בן ברוק אומ
 כל מקום שחוקק לשבע מתחיל בשל
 שבת ומסיים בשל שבת ואומ קדושת
 היום באמצע אמ רב הונא אין הלכה
 כאותו השוב אמ רב חי' בר אשי אמ
 רב מנח אדם ערובי תחומין מיט לרב
 לחברו ומתנה אמ רבא מניח אדם
 ערובי תבשילין מיט לחברו ומתנה
 מאן דאמי ערובי תחומין כש ערובי ת
 תבשילין ומאן דאמי ערובי תבשילין
 אבל ערובי תחומין לא מיט דלמקמי ש
 שביעה בשבתא לא תר אין אופין
 מיט לחברו באמת אמרו ממלא אשה
 כל הקדרה בטר אעפ שאינה צריכה
 לא לחתיכה אחת טמלא נחתום חבית של מים אעפ שאינו צרי לא
 לקיתון אחד

מתחיל בשל שבת ברכ אחת
 לשניה ומתחיל להזכי טב תחלה
 ותתן לנו את יום המנוח הזה ו
 נחת יום חב פלוגי הזה ומסיים
 הכריכ בשל שבת ומקדש השבת
 ותר לא נאומ קדושת היום כא ו
 באמצע ותתן לנו הלהי את
 יום המנוח הזה וחת יום חב פ
 פלוגי הזה תני תכא קמיה דר
 דרכינא במלתיה דר מקדש יום
 ישראל והשבת והזמנים : אטו
 ישראל מקדשי ליה טקדמת קר
 קדושת ישראל לשל שבת : בשל
 בשמא זמנים צריך להקדים
 קדושת ישראל לקדושתן טעל
 ידי קדושת ישראל נקדשו הס
 ואלו לא נקדשו ישראל לא היו
 קובעים חרטים וקוראין מוע
 מועדים בבית דין : אלא שבת
 מקדשא וקיימא משעת ימי בר
 בראשית ואיכ תלניה בקביעו
 דראש חדש : מתפלל טכב כש
 כשאר שבתות כי היכי דבחול
 אין לו למוגד ברכ : קבוע ב
 בשלם תשלת הללן אף בשבת א
 אין צריך לקבוע לו ברכה לב
 לבית שמאי ולא לכלל לבית
 הלל : ומעין ה' הורע ראש חדש
 או ומועד : כעבדה כגון ועלה
 ויכא בברכת עבדה : כ
 בהודאה כיו שאנו על הנסים
 בחכמה ופניים : כל מקום סזן
 סזוקן לשבע ואפי ערבית וט
 ושחרית ומנחה : אין הלכה כא
 כאותו השוב : גר אלא כתיק
 דאמי ערבית שחרית ומנחה מ
 מתפלל שבע נאומ מעין הויל
 המאורע בהודאה כעבדה ימי
 מיהו לאו הלכתא כותיה כהא ד
 דקאמי ובמוספין מתחיל כו יא

אלא כהא הלכתא כר דאמי אף חותם בה מקדש השבת ישראל והזמנים אי ראמי חדשי כר"ח מיט לחברו אס כוכ ב"ט ראסון ו
 נחלו טמי וט חוטי וערב שבת ומתנה אס היו חול ומחר קדש ערובי עריב ואס חלוק אימי צריך לערב לתבשילין נכתחומין
 יהיו אס היום קדש אין כדבריו ולמחר יאמי כיו כן בשל תחומין ובאותה הפת עצמה דומה כשך היו ערובי אבל ב
 בשל תבשילין אין צריך לשנות ולחזור את תכא למחר דלמקמי שביעה בשבת לאו דוקא שבתא נקט אלא יט קרי שבתא לא
 התיירו לו לקנו שביעה ב"ט נאמי משקן ואס התיירו בערובי תבשילין התם משום כבוד שבת התיירו : אין אופי פתי ממלאה
 אשה כו דכחד טרחא טמי וכן כנחתוס לגבי הלוי :

אבל לאפות כל ככר וככר זריכה חשייה ורדויה לצמנו : בזמן שהתנור מלא : שתנורים קטני היו ומדביקין הפת בדפנות : ו
ויתוך שהוא מלא מתמעט חללו ואין מקום לחימונתו להתפשט : והפת נאפת יפה : הוא נאסר לאפות : וקמחו נאסר : שלא יהו
אחרי אופי קמחו בעורו של : לאקנויי קמחו : אם צריך לתת במתכה את קמחו טיהו אחרי מותר לאפותו ולתת לו : בסלח לב :
ולא יטוין : כדרך שמחמיין תבשיל סבת : עבר נאפה מאי והוה שיאכל בסבת : נאי איתה דעבר נאפ מותר מכדי תבא לתקנתא
קא מהדר נתני כתיב היך תקנתא

כהדי היך דמקנה קמחו : תקנתא
להיתורא העשויה בהיתר : שלא
יערים : לאחר שבשל להודך יט
לנוז ענ' אפי צרי להזוי אורחי
ויבשל תבשילי אחרים וייתיר
לפכת : אבל בקדרה אחת אם
ירכה בסבת הא אמריין דא
דאפי לחול טרי כדלנו ומלחה
אשה קדירה בסר נאעפ שאינה
זריכה אלא לחתיכה אחת : נאפ
הצרים אסור : לאכול דאחמור
רבנן בהא מלתא שלא לעקור
תורת ערוכב ולא דמי להערמה
דרב אדא בר אהבה דמלח גר
גרמא גרמ' דאין עבוד באוכלי
נאי משום טרחא הא עדיפא ד
דלת חס שלא יסריח הבשר ומ
ומונע ולא שחיס וקטר דה ה ל
לעבר נאפה : שאפי הערמה כן
לעולם עבר נאפה מותר והע
והערמה אינה ראויה לכאן דט
דשאפי הערמה מותר דאיכא ל
למית אחמור : בה רבנן בהערמ'
טמי ממזיד דאלו ממזיד רטע ה
לעבור על דברי חכמים ואין
אחרי למדו הימנו והוא עצמו
מסיב אל לבו וסב הלכך לאי
מעקר תורת ערוכב אבל מערי'
סבור לעשות בהיתר הלכך לא
יסיב אל לבו לחזיר בו ואחרים
למדון הימנו ומעקרא תורת ע
ערוב הלכך קנסוה רבנן : הא ו
מני דקתני אפ הערים אסור :
חכמה היא דשמעין ליה דמח
דמחמיר בערוכב תבשילין וא
נאליכא דכית שמאי : כתיב

אחד אבל לאפות אינו אופה לא מה
שצריך לו ר' שמעון בן אעזר אומ ממ
מבולאה אשה כל התנור פת מפני שה
שהפת יפה בזמן שהתנור מלא אמר
רבא הלכה כר' שמעון בן אעזר
אבעיא להו מי שלא הנח ערוכי תבשי
תבשילין הוא נאסר וקמחו נאסר או ד
דלמ הוא נאסר ואי קמחו נאסר למאי
נפקא מינה לאקנויי קמחו לאחרים אי
אמרת הוא נאסר וקמחו נאסר צריך ל
לאקנויי קמחו לאחרי : ואי אמרת הוא
נאסר ואין קמחו נאס לא צרי לאקנויי
קמחו לאחרי : מאי תש מי שלא הנח
ערו תבשילי הרי זה לא יאפ ולא יבשל
הא יטמין לא לו ולא לאחרים ולא א
אחרים אופין ומבשילין לו כיצד הוא ו
עושה מקנה קמחו לאחרים ואופין לו
ומבשילי לו שם הוא נאסר ואין קמחו
נאסר שם : אבעיא להו עבר ואפה
מאי תש מי שלא הנח ערוכי תבשילי
כיצד הוא עושה מקנה קמחו לאחרי
ואחרים אופין לו ומבשילי לו ואי אית
ליתני עבר ואפה מותר : אמר רב אדא ו
כר מתנה תנא תקנתא דהיתרא תמי
תקנתא דאסורא לא קתני : תשמי
שהנח ערוכי תבשילין הרי זה אופה ו
ומבשל ומטמין ואם רצה לאכול את
ערוכו הרשות בידו : אכלו עד שלא א
אפה עד שלא בשל עד שלא הטמין ו
הרי זה לא יאפה ולא יבשל ולא יטמי
לא לו ולא לאחרים ולא אחרים אופין ומבשילי לו : אבל מבשל הוא
ליט ואם הותר הותר לשבת ובלבד שלא יערי ואם הערים אסור :

אי אמרת הוא נאסר וקמחו
נאסר צרי לאקנויי קמחו
לאחרים : נאי אמרת אין קמחו
נאסר אין צריך לאקנויי קמחו
ותיב הנאיל וקמחו נאסר מה
מועיל הקנייה לאחריו מי יכול
לסלק האסור שבו כדי שיאכל
הוא עצמו אלא סבאסר : ועוד
ק' טינן שהוא נאסר מאי טעם
יהא מותר שאחרים אופי בשב
בשבילו וכי אחרים יכולים לע
לעשו בשבילו מה שהוא עצמו
אינו יכול לעשות בשביל עצ
שצמו לבן כל כג' דהג' : אי א
אמרת הוא נאסר ואין קמחו כ
נאסר מני לאקנויי קמחו לאח
לאחרים : נאי מועיל הקנין דאי
אמרת הוא נאסר וקמחו נאסר
לא מני לאקנויי קמחו לאחרים
דא לא מועיל הקנין : ובשוק
גר ט' אי הוא נאסר נאי קמחו
נאסר :
ובלבד שלא יערים : פ' רטו
בשתי קדרו שיאפי
אפי צריך להזיין אחרים או ש
יבאו לי אחרים : אבל בקדרה
אחת מותר להערים ולהרבות
דא חזינן לעיל דאפילו מוטל
לחברו טרי בכך ואת מ'ט מהו
דרב אדא דמערי' ומלח גרמא
גרמא : ויל דשאפי הקס דהוי ע
עבוד אוכלין בעלמא : ומשום
סמחת'ט היתיר דאי לאו הכי ה
חייט שמא יסריח הבשר וממנע
ולא שחיס אבל הכא מירי בכ
בבשול דחמור וגם היה יכול ל
לעשו תקנה ע' ערוכי תבשילי
מבעוד יום :

אמר רב אשי הערמה קא אמרת : שאמ הערמה דאחמירו בה רבנן טפי ממזיד : רב נחמן בר יצחק
אמ הא ממ חנניה היא ואיכא דבש' דתנא חנניה אומ כש אומ אין אופין לא אב ערב בפת : ואין
מבשילין לא אב ערב בתבשיל ואין טומנן לא אב היו חמין טמונן מערב יט' ובה אומ מערב בת
בתבשיל אחד ועושה בו כל צרכו : תנ

במזיד לא יאכל מעבר על השבת דאין מגביהין תרומות
 ומעשרות ביום טוב אלא אחיזק רבנן במלתיהו ואפי' גבי
 עונב שבת דאית ליה פירי אחריני לטבת: המטביל כליו ב
 במקנה שיש לו בחצרו ועבר אדרבנן דאמרי במתני' מט

מטבילין כלים מלשני השבת
 דנרא כמתקן: ושתמש בהן כו
 ביום: אשם בשאלה לשאל כליו
 מחכרו ולהשתמש: אשור דטב
 בשול שבת מאבות מלאכה הוא
 ואשן סקילה הוא הלכך קנסיה
 רבנן למזיד: אבל עבר ואשה
 ב'ט לשבת אסורא דרבנן הוא
 דעבד: על מה נחלקו על דבוב
 וביצה שעליו טבס אוח טני ת
 תבטילין צרי זה כתבטיל אחד
 טיחוב כו וטביל לגביה: וכה
 אוח דין כתבטיל אחד כזה: ויש
 נשני שאם פרפר ביז' ומבטלת
 ונתן לתוכו דלחודיה קאי שהן
 טני תבטילין: שרסק' ויכבוד
 בלעז: קפלטות כתי' פניוים
 בלעז: כתנא דידן דמתני דקת
 דקתני כה סרו כתבטיל אחד:
 אש התחיל בעיסתו לתקנה ול
 ולאשתה עי' ערובו: מתני'
 מטבילין את הכל כל הצריך
 טבילה בין אדם בין כלים: מל
 מלשני השבת דקל כרה חייב
 אדם לטהר את עצמו ברנגל רכ
 דכתי' וכבבלתס לא תגעו ומן
 ומוקיס לה ברנגל הלכך יטביל
 מערב שבת דאשור להטביל ב
 בשבת וביט: וכה אוח כו: והא
 דקטט שבת רבותא אשמועינן
 לכה דאפי' בשבת שרן באדם
 וכגמר משר' מאי טעם דכלים
 אסורים: נשון שמשקין את המ
 המים מי טיס לג' מים וישן לפ
 לטתות ונטמאו ממלא מהן כלי
 אבן ונטתס במקנה מים תלג
 תלומים עד שמשקין מים למי'
 וכתנא אלו דרועים ומחוכרי'
 למי המקנה ומבטלי' אבביהו ו

וטהרי' ואין עוד טהרה במקנה לכל אוכל ומסקה אלא למים
 ולא בתורת טבילה אלא בתור' דרעה כדאח' בפסחי' כפ' כל
 טעה: אבל לא מטבילין בגמ' מפרס שאין כותבין כלי עץ ט
 טמא הצרי טבילה להשיקן כו כדי להעלות טבילה לכלי אגב
 השקת המי': ומטבילי' מנב לבב ב'ט בגמ' מפר' לה ומחוכר'
 לחכורה: גמ' ויעבירו ד' אמות ברשות הרבים: ומ
 מתקומו עד המקנה: ומי גזרינן

על מה נחלקו על דב וביצה שעליו טבס אוח טני תבס
 תבטילין פי רסי' צריכין טני תבטילין: ודב וביצה
 שעליו אינו חשוב אלא תבטיל אחד וכה אמרי' תבטיל אחד
 כלות תבטיל אחד כה גכנן דב וביצה שעליו אינו חשוב ט
 טני תבטילין וק' דליטכא לא ת

מסמיע הכי' לככל דג' אפכא
 כ'ט אוח תבטיל אחד פי דב נב
 וביצה שעליו אינו חשוב אלא
 תבטיל אחד: וצרי עוד תבטיל
 אחר: וכה אוח טני תבטילין:
 פי דב וביצה שעליו חשוב טני
 תבטילין: אבו רבא
 הלכת' כתנא דידן ואלייב'
 דכה פרטי' אליבא דכה דקאי:
 תבטיל אחד ואר' דלאסיה צ

צריך לערב גם בסת' ואינו יס
 יכול לאפות על ערוב תבטיל
 אחד דהא קל כר' אליעזר דאח'
 אין איסין אלא על האשני' ואי'
 מבטלי' אלא על המבטל מדקא
 מיייתי סתור דתלמוד כותי' לעי'
 בריש פרקין דקאח' ותנא מיי
 מיייתי לה מהכא והא דקאח' כה
 לעיל ונתיא אדם ערוב תבטיל
 אחד ועושה בו כל צרכו קאי א'
 אחאי דקאח' כ'ט אין טומאי' את
 החתיץ אלא אי' היו לג' חתיץ ט
 טמוני' מעבוד יום וכו' וסברי'
 דאפי' כב' תבטילין צריך טיהא
 לכל אחד ואחד כנגדו: ועל זה
 קא מיידי' כה ואמרי' דעל תבס
 תבטיל אחד עושה בו כל צרכו
 כלומ' כל מיני תבטילין: כגון
 חומץ וכיוצא בו: והא דקאח' א'
 אביי לא סנו אלא תבטיל אחד
 אבל פת לא היונו דוקא היכא ד
 דאינו רוצה לאפות אבל אם ה
 היה רוצה לאפות היה צריך פת
 ולא כהיר' להיר' וצחק חדא דת
 דמכל הני מסמיע דלא צרי' אלא
 תבטיל אחד לכל דבר בין לא
 לאפות בין לבטל ומה שכתב
 תלמודא לעיל דר' אליעזר לאו

משום דהלכתא כותיה אלא אשמכתא בעלמ' מיייתי על ער
 ערובי תבטילין אלא אדרב' קל כר' יהושע לגבי דר' אליעז'
 משום דר' אליעזר סמוי' הוה יר' יהושע פליג' עליה בירנ'
 ואח' אופין ומבטילין על המבטל: ומ' אוח רי' לא מלאכי
 לבי לעבור על דברי דודי' וצריך טני תבטילין
 פת ותבטיל' וכן עת' דבר: שמא יעבירו ד' אמות
 כרהר' תיח' אחאי לא קאח' טמא ינואנ' מרה' לרהר'
 ויל' שיש היכרא כפתח וכבשופי החכר'

תנן המעשר פירותיו בשבת בשוגג יא
 יאכל במזיד לא יאכל לא צריכא דאי'
 ליה פירי אחריני " תש המטביל כליו
 בשבת בשוגג ישתמש בהן במזיד לא
 ישתמש בהן לא צריכ' דאית ליה מאמי
 אחריני אי גמי אפשר בשאלה " תש
 המכשל בשבת בשוגג יאכל במזיד לא
 יאכל אסורא דשבת שאמי "

בש אומ' שמ תבטילין " מתמתין
 דלא כי האי תנא דתנא אר' שמעו בן
 אעזר מודים בש וכה על שמ תבטילין
 שצריך על מה נחלקו על דב וביצה ש
 שעליו שבש אומ' שמ תבטילי' וכה או'
 תבטיל אחרי' ושון שאם פרפר ביצה ו
 ונתן לתוך הדג או שרסק קפלוטות ונ
 ונתן לתוך הדג שהן שמ תבטילין אמ
 רבא הלכת' כתנא דידן ואלייבא דבה "
 אכלו או שאבד הריזה לא יבטל עליו
 וכו' אמ' אביי נקיטינן התחי' בעיסתו
 ונאכל ערובו גומר " מתמ' חל
 להיות אחר השבת בש אומ' מטבילין
 את הכל מלפני השבת וכה אמרי'
 כלים מלפני השבת ואדם בשב' ושון
 שמשקין את המים בכלי אבן לטהרן
 אבל לא מטבילין ומטבילין מגב לגב
 ומחבורה לחבורה " גמ' דכולי עלמ'
 מיהת כלי בשבת לא מאי טעמא אמ
 רבה גזרה שמא יטלנו בידו ויעבירו
 ארבע אמות ברשות הרבים " אל

ד

7

גזרה יט אטו סבת נלא הני גזרה לבזרה דיט נשכת אחת
היא .. נגזור הסקה אטו הטבלה נקט לפרק
כגזר משנס סמא יעבירנו ארבע חמות ברשות
הרבים להסיק נול דגבי הטבלת כלי צריך למגזר סמא יע

נני גזרינו נני אחמור רבנן כולי האי בהך תקנתא דטבולת
כלי למגזר היתרא אטו אסורא וגזרה לבזרה : נתסברא דהא
קנטיא היא: מזהר זהיר בהו: שלא יטמאו וכיון דזהיר בהו הו
הויא להו טומאתן מלתא דלא שכיחא נלא גזרו בה רבנן: מד

מדלן מים: כדלי טמא והוא ט
טהור מאליו: והא לא דני למט
למטביל כלי ע"ג מיוניו דמתני'
דאסיר דהתם כל ע"ג לא בא
אלא לטהר בין מים בין כלי ה
הלכך מוכחא מלתא דטבילה ו
נעמ' דטבילה אסורה משנס ד
דנראה כמתקן כלי והאי מחזי
אבל הכא אף הכל יודעו שהדלי
טמא והרואה אומ' לשאוב מים
הללו היה צריך: כגזר דלמ' אפי'
לאטבולי בעיניה: בלא שאיבת
מים: מתק' שלא הותרה ל' טביל'
זו: אלא על ידי דליו: שאיבתו
שאין כן דרך שאר טבילין: זכור
הוא שהטבילה אסורה ביט: כלי
שנעמא מעיט: וכאב הטומאה
כדלקמן: אף מטבילין אונתו ב
ביט הנאיל והיה לו להטבילין מ
מכענ' יום: כיוס טוב מטבילין
אונתו: וישתמש בו היום חולין ט
שאין צריכין הערב טמא: דלא
שכיח' שהרי הכל מטהרין: כרגל
נכס' שזרידיס מלהטמא: כלי ט
שנעמא באב הטומאה מעיט כ
כדלעיל: אף מטבילין אונתו ב
ביום טוב: כיון דטמא מן הת
התורה הנה ליה כמתקן: כגזר
הטומאה: אף כאן תקנו דמדא
דמדאוריית' טהור מצילא הוא ט
שאין כלי טמא אלא באב הטו
הטומאה כדתי' בהכל שוחטין
אוכל ומשקה מטמאין מאויר כ
כלי חרס ואף כל הכלי מטמאין
מאויר כלי חרס משנ' דהנה ליה

אל אביי יש לו בור בחצרו מאי איכא ל
למימר: אל גזרה בור בחצרו אטו בור
ברשות הרבים: התנח שבת ביט מאי
איכא למימר: גזרה יט אטו שבת: ומי
גזרינן והא תנן ושזין שמשיקן את ה
המים בכלי אבן לטהרן אבל לא מטב
מטבילין: ואי איתא נגזור השקה אטו
הטבלה: ותסברא: אי אית ליה מים יפ
יפ'ס הנ' למה לי למעבד להו השקה:
לא דלית ליה וכיון דלית ליה מוהר זה
זהיר בהו: " איתביה מדלן כדלי טב
טמא והוא טהור מאליו ואי אית נגזור
דלמ' את לאטבוליה בעיניה: שאמ' ה
התם מתוך שלא הותרה לו לא על ידי
דליו זכור הוא: " איתביה כלי שנטמ
בערב יט אין מטבילין אותו ביט: ביט
מטבילין אותו ביום טוב ואם אית נגזור
דיום טוב אטו דערב ביום טוב: טומאה
ביום טוב מלת דלא שכיחא היא ומלת'
דלא שכיחא לא גזרו בה רבנן: " א
איתביה כלי שנטמ באב הטומאה אין
מטבילין אותו ביום טוב כולד הטומא
מטבילין אותו ביום טוב: ואם איתא נ
נגזור הא אטו הא: ולד הטומאה היכו
משכחת לה גבי כהנים: כהני זריון הם
" תש דאמו רב חייא בר אשי אמר רב

אכל בהסקת מים אף להוט ככ
להסיק דאשטר במים אחרים:
וכן בסמוך כולד הטומאה לא
צריך כגזר סמא יעבירנו לפי
סאינו להוט כל כך להטבילין כ
כיון דליכא אלא טומא דרבנן:
מדלן כדלי טמא והוא טה
טהור מאליו: תויו ד
דמתני' אף אף מטבילין כלי
על גבי מיומיו לטהרין נול דהת'
מיומיו טהור מלא מים ניש בו ה
הוכחה דלאטבולי קבעי ואם
נאסור להטביל כלי דמחזי כתי
כמתקן אבל הכא אף הכל יוד
יודעין שהדלי טמא נה' הרג
הרואה יהא סבור דלשאוב הוא
צריך: כלי טמא באב
הטומאה אף מטבילין
אונתו כולד הטומאה מטבילין
אונתו וכי' פרטי' דמיומיו שנעמא
מעיט דאי ביט אפי' באב הטו
הטומא מטבילין אונתו: והא דאח'
לעני מעיט אף מטבילין אונתו ו
ביט מיומיו שנעמ' באב הטומא
נעמא דאב הטומאה אף מש
מטבילין אונתו משנס דטומאה
דאורייתא היא נכראה כמתקן ו
אכל בטומאה שנעמא בתסקין
אינו טמא כי אש' מדרבנן ולא
מחזי כמתקן: ועוד שי' אחר
דמיומיו שנעמ' ביט ע"ג באב
הטומאה נה' אף מטבילין אף
אונתו ביט הנאיל נצריך הערב ט
טמא ואף מטבילין לצורך חול

ולד הטומאה שמה שבתוכו אף מטמא מחמת השרץ אלא ת
מחמת אויר כלי: יש מפרשי' כלי שנעמא באב הטומאה אפי'
טמא בין טוב אף מטבילין אונתו ביום טוב וטעמ' משנס
דבעי הערב טמא דטומא דאוריית' צריכ' הערב טמא הלכך
הנאיל ואינו ראוי היום לתשמיש לא יטבילנו: נקטי' לי הרי ר'
ראוי להשתמש בו חולין שאין הערב טמא אלא לתרומה וק'
נקדשו כדתקן טבל ועלה יאכל כמעט הערוב טמא אוכל
בקדשו: נולד הטומא היכי משכחת לה מו' הו' הצרי' להטבילין
אינו אלא כהן דהא נולד הטומאה ראשון וכלי שנעמא בו שני
ומותר לחולין שאין שני עושה שלישי בהן ואף צריך להט
להטבילין אלא לתרומה: זריו' הן: ולא אתי לנשרי דאב הטומא
אף כתי זריון מלבא טומא לכליהן והני מלתא דלא שכיחא:

אכל כולד הטומאה אינו צריך הערב טמא ומטבילין אונתו
ביט והא דאמרי' כתי' ביט מטבילין אונתו ביט מיומיו שנעמא
כולד הטומא: נלא נהי' לי לרש' דאכתי' מו' הרי ראוי להשתמש
בו חולין סאינו צריך הערב טמא אלא תרומה: נהדי' פי' דכתי'
לפי המסקנ' דמיומיו בתרומה דפס' צריך הערב טמא ואינו כ
כ' להדי' יצחק דאש' דאטו: פסיקא ליה דכהני לית להו חולין:
ומי' ק' היאך הוא מותר להטביל כלי שנעמ' כולד הטומא דאש'
רננה להשתמש בחולין וכמעט אף צריך טבילה: נא' משנס
תרומה הא בעי הערב טמא נא' לצורך חול הוא מטביל: נול
דלע' שפי' רמי' נוחא דבטבילה דרבנן כהו' ז' לא בעיא הערב
טמא כדתקן במה' פרה כל הטעון ביאת מים בדבריו חכמים
לאחר ביאתו מותר בכלן: " הויכו משכחת לה ככהניס: ו
נא' בישראל כתי' משכחת לה כל הפוסל תרומה
מטמא ומסקין להיות תולה: ניש לומר דמיומיו כלי סאינו ראוי לשמש בהן מים כגון כלי מנוקב: " מערמות

מערמות

שאין לה בגדים שהנריס להחליף וללבוש אחר טכילתה והיום יט ואינה יכולה להטביל את חלג מעליה מערמת וטובלת כט כשהיא לבושה וסלקא לה טכילה אף לכלים ולא מוכחא מלתא שהיא מתקנת דלטכילת עצמה ככנסה ואדם מותר לטבול ככה דבר כמתקן כדלקמן: רב יוסף אף טעמ דמתני דטכילת כלים כשבת ויט אסירא ומסוס סחיטת בגדים שאף הן בכלל כלים: שמא ישהא אי סרית ליה לאטכולינהו כיוט משהי להו עד יט שהוא פנוי ואחי בהו בתו כך לדי תקלה להשתמש בהן תרומה: רבא

מערמת וטובלת בבגדיה תימ היכנ טרייה וטרייה אסורה מפני שהיא חב מחכס ומלכך דאח טרייה זוהי ככוסו ויל דהנאיל דהני דרך כ טנוף טרי ותרע דהיאך חכו מ נככו ידיונ כחפה כשבת הא הני טרייה ואסור מפני שהיא מ מחכס ומלכך אלא כיון דהני דרך טנוף טרי הכא נמי כיומא סכי גורה שמא ישהא פי עד יט שהוא פ פנוי ויכא לדי תקלה להשתמ בהן תרומה אבל אדם אין מ משהא עצמו מלטבול ועוד לא סיך למחש לדי תקלה ככ וחדר ביה רבא מההיא פי מההיא פנוי דקא מ מפני כאן קודם כו לא סר דא דאח כל חיובי טכילת כו נתי ותימ מנא ליה דרבא הדר ביה מההיא פנוי לעולם אימ לך דהדר משנויא דהנאיל דמא מ מזיקין להו טעמ דהנאיל הא דקמטני מתני טעמ דבר כמתקן נאח דהדר ביה מההיא פנויא והדר ביה נמי מההיא פנויא ד דהנאיל והא דכלים אסורים מההיא טעמא דטכני אמוראי ד דלעיל מאוס שמא יעבידכו או ישהא או יסחוט ויל דמאי חדא תקמי תרתי הויה טכניא דהכא כאן קודם טכילה תקמי תרתי טכניא דמטני משנס מתקן כלי והנאיל ולא כהיר חדא דהא כ כה תליא דהא מה דמטני רבא הנאיל וטבת כו היה כלן להעמ להעמי טכני טעמ דבר כמתקן ועוד דהיה לו לפרש האי תקמי תרתי לככל דקיס ליה תלמוד דלא היה יכול לעקור מפני טו סכר כמתקן כיון דמתקן ליה עלה דמתני אבל היה סבור ל לעקן טכני דהנאיל ויהא נמי מיייתי דאיה דאי וכול לעקור כל חיובי

גדה שאין לה בגדים מערמת וטובלת בבגדיה ואם איתא גגור דלמא אתיל לאטבולי בעיניהו שאני התם מתוך ש שלא הותרה לה לא על ידי מלבוש זכו זכורה היא רב יוסף אמ גורה משום סחיטה אמ ליה אביי תינח כלים דבני סחיטה מנהו כלים דלאו בני סחיטה ננהו מאי איכא למימר אמ ליה גורה הני אטו הני איתביח כל הני תיובתא ו ושע ליה כרשנין רב ביבי אמ גורה ש שמא ישהא תניא כותיה דרב ביבי כלי שנטמא מערב יום טוב אין מטבילין א אותו ביום טוב גורה שמא ישהא רבא אמ מפני שגראה כמתקן כלי אי הכי ארס נמי ארס נראה כמקור הא תינח מים יפים מים רעים מאי איכא למימר אמ רב נחמן בר יצחק פעמים שארס בא בשרב ורוחץ אפי כמי משרה תינח בימות החמה בימות הגשמים מאי איכא למימר אמ רב נחמן בר יצחק פעמים שארס בא מן השדה מלוכלך בטיט ובצואה ורוחץ אפי בימות הגש הגשמים תנח כשבת כיום הכפרי מאי איכא למימר אמ רבא מי איכא מדי ד דבשבת שרי וזיוס הכפרים אסור לא הואיל וכשבת שרי ביום הכפרים נמי שרי ומי אית ליה לרבא הואיל והתנן החושש בשינו לא יגמע בהן את ההו חחומץ אבל כטבול הוא כדרכו ואם ג נתרפא נתרפא ורמינ עלה לא יגמע ו ופולט אכל מגמע וכולע ואם אביי כי תנן נמי מתמתי מגמע ופולט תנן ורב אמ אפי תמו מגמע וכולע ולא קשיא כאן קודם טבול כאן לאחר טבול ואם אית נמא הואיל וקוד טבול שרי לאח טבול נמי שרי הדר ביה רבא מההיא

אח טעמ דמתני מפני שכראה כמתקן כלי ודמיא לתקנת מל מלככה וגור עלה מדרכן: תי תינח מים יפין סודך לרחוץ בהן בשערב חוס: מי המטרה טמנין השפתן בהן: כיום הכ הכפרים: שאסור ברחיצ טעמ ענוי ומותר בטבילת תורה כד כדלקמן: מאי איכא למימר הא נדאי מוכחא מלתא דלטכילה מ מתכין ולא כמתקן: ומי איכא מ מדוי דמלככה דבשבת טרי ולי וליכא אסור דרבנן משנס דד דמיא למלככה: וכיהא אסיר משנס מלככה כיהא דבעית לתסריה עליה משנס דבר כ מתקן: כיון דבשבת דחמיר במלככה טרי משנס טעמ דת דמקור: כיום הכפרי נמי טרי ו נאב דלא נראה כמתקן שלא ת תחמיר לעבדן מלככה ביהב ת מטבת: ומי אית ליה הנאיל: בא באסורי טבת כה טעמ דטרי בהא לא תשרי בהא: לא יגמע כהן אף חומץ לרשואה דכל רשואה בשבת גור כה רבנן משנס טחיטת סומנין טחי חב מלככה טנוח: אבל מטבל הוא: כו מאלכו כדרכו: לא יגמע וט שולט דמוכחא מלת דלרשואה עביר: נאח אביי גר: ורבא אף גר: קודם טבול קודם אכילה מגמע וכולע דלא מוכחא מלתא דלרשואה דסכרי חומץ אהני ל ליה למיכל: לאחר טבול: לאחר אכילה וטבל מאלכו כחומץ ד דמוכחא מלת דלאו חומץ בעי למיטבס אלא משנס רשואה ומ נאחאי טרי קודם אכילה טבת היה בחצי טבת איה אסור וכ וכחצי טבת איה מתירי: כיומא הנאיל וקודם אכילה טרי דבר כחפץ כבלעית חומץ לאחר א אכילה נמי טרי שאין חלוק כט כטענו טל טבת: הדר ביה רבא מההיא דחומץ וטכניא כחכוי נאח זו דטכילה דאית ליה הנאיל אמר לאחר חזרה: דלת

ד ב

דלמא מהא דטבילה דיהב הדר ביה ושל חומץ אמר באחרונה
לא סד' למיסר טבילה ביהב: בין בתעבה באב בין ביהב
ואצט שאסורין כרחיבה: איך מטבילין כלר הכריך טבילה:
על גב הסקת מומין לטהרו: ה"ב דתיבא איך מטבילין את הכ
הכלי על גב מומין לטהרו ואיך

משיקין את המים בכלי אבן ל
לטהרו דברי ר' נחמיה אומר
מטבילין כלי ע"ב מומין לטהרו
ומשיקין את המים בכלי אבן ל
לטהרו וכו' או ר' קטיף השקה:
או רבנן קטיף הטבילה או בעי
אמר ר' או בעי אומר רבנן: או ב
בעי אומר ר' מתניתא ריש' בין
טוב וסיפא כשבת וכלה מתני'
ביום טוב: ואי בעי אומר רבנן
וכלה מתני' כשבת נהכי פי' או
ר' קטיף השקה דר' אסר ומתני'
תנן משיקין: או רבנן קטיף
הטבילה דאזיכנו שרן להטביל ו
ומתני' קטיף איך מטבילין: ומ
ומתני' רישא דמתני' רישא דמ
דמלתא דר' דאזיכר בהטבילה כ
למסרה הא השקה שריא איירי ו
בין טוב: וסוף דמלתיה דאסר
אף השקה איירי כשבת: וכך ר'
רבנן כתיב רישא איירי בין טוב
וסוף איירי כשבת: והכי קאמר
מטבילין כלי ע"ב מומין לטהרו
בין טוב וכש דמשיקין ומשיקין

את המים בכלי אבן כשבת השקה איך הטבילה לא ובתוס'
דביצה נדעבת בהדיא תני בה הכי: איך מטבילין את הכלי
על גבי מומין לטהרו בין טוב: ואיך משיקין את המים בכלי
אבן לטהרו כשבת דברי ר' נחמיה אומר כן והשתא דבריתא
מתקנת הכי או אומר מתני' רבנן הו' וכלה מתני' כשבת הלכ'
הטבילה אסירא והשקה שריא כרבנן דאמר משיקין את המים
בכלי אבן לטהרו כשבת השקה היא דשריא הא הטבילת כלי'
אסירא: ואי בעי אומר ר' דקתני לה: וכלה מתני' ביום טוב כ
כדאמר איך מטבילין את הכלי על גב מומין לטהרו בין טוב
הטבילה הוא דלא הא השקת מים בכלי אבן ספיר דמי: וכס
וכספרי' שלכן נחלשה רישא לסיפא וסיפא לרישא דקתני בהן
בריש' איך משיקין והדר איך מטבילין: ועל כן רוב התלמודי'
סגו כפירושא של סוגיא זו ואיך אדם יכול לישבה על כנה ו
וגורסין מפני דוחק ומתני' רישא ביום טוב וסיפא כשבת ו
ומתני' רישא דקתני משיקין ביום טוב קאמר ותנא השקה ו
והוא הדין להטבילה וסיפא דקתני אבן לא מטבילין איירי ו
כשבת ותנא הטבילה והוא הדין להשקה: ואיך ראוי לפר' כן
לדרדקי דבי רב דא"כ לתני קולת' נשמעי' חמדת' לטמעינן
הטבילה דמוותרת ביום טוב ואנא אמונ' דכ"ש השקה: אבן ה'
השתא דאשמעינן משיקין איכא למיזן דוק קתני אבן הטבילה
לא וכן לענין שבת דאשמעינן אבן לא מטבילין אי הו' להטק
סבירא ליה הנה ליה לאשמעינן איך ומשיקין ושמעינן כ"ש
דאיך מטבילין: אבן השתא דאשמעינן איך מטבילין איכא
לתימר הא השקה שרי וסייב לדברי' ספר התוספת' כך מצינו

בן ביהב סבת וכמסת' ביצה: איך מטבילין אותו

בל' חייבי טבילות טובלין כדרך בין בט' באב בין ב
ביהב הינו דוקא להכי מטבילין טבילת מצוה בזמנ'
אבל השתא סבל טבילות שנסתייגו טבילות הינו טבילה שלא
בזמנה דהן סופרות' וקיים ומסקן מהן זכות אינן טבילות

בט' באב ובין הכספרים: ומיהו
יש לחלק כדאמרינן ביומא נדעת
ויולדות טבילתן כלילה זכ' וז'
זכות טבילתן ביום: בעל קרי'
טובל והולך עד המנחה כדו' ס'
סיתפלל תפלת המנחה כשהרהר
אבל לאחר המנחה לא יטבול ו'
ומסר' התס טעמ' דאי מפוס ו'
תפלת נעילה היה יכול להמתין'
עד הלילה ויטבול ויתפלל תפלת
נעילה כלילה: ואמאי אינו טוב'
בין כדו' שתיהא הטבילה בזמנה
אלא ש"ז דקסבר ההוא תנא דט'
דטבילה שלא בזמנה לאו מצוה
היא ואפי' הכי כרי בין הכספרי'
ומי' בט' באב איך טובלין כר' ח'
הכי' כן אכתיבנא דאין כרי ב'
בית אלהינו לאכר טבילה אחת
בשנה וקאמר עלה בירוש' הורה
ר' לוי כר' חנינא בן אכתיבנא:
ול' הלכתא כהך משנה דקאמר'
כל חייבי טבילין וכו' ועוד אומר'
ר' דבזמן הזה איך טובלין לא
בין הכספרים ולא בט' באב דר'
דדוק' הם מהו עסקי כטהרות

היה צריך לטבול מיד כדו' שלא יטמאו הטהרות אבל השתא
דהטבילה אינה באה אלא לטהרה לכעלה יכולה היא לרחוץ
ולחוף: ערב יום הכספרי' כדו' שתצרוק שצרה וחופשת מעט
למזא' יום הכספרים תצנע דצריך חשפה סמוך לטבילה
וכן בט' באב דהא אפי' טבול ביהב וכו' באב אשורה לכע'
לכעלה: ושון משיקין המים בכלי אבן לטהרו א'
אבן לא: בכלי עץ לפי שהוא מקבל טומאה מן
האשקין ומתנא שהוא מטביל כלי' ואת אמאי איך מטבילין א'
אותו הא איכא תרתי לטבולתא חדא רעמא: ביט ועוד דלא נט'
כטמא כי אש בולד הטומאה וכ"ש מוריס דמטבילין לכל ה'
הפירוש' דלעיל' ולמאן דמוקי מתני' כשבת וכרבנן ניהא'
אבן למאן דמוקי לה ביט וכו' קטיף ויל' דתי' איך לגרס הט'
הטומאה לכלי בידים כדו' שיטבילנו דדוקא כשנטמא כבר
בולד הטומאה הוא דמטבילין אותו אבל אשור לטומאתו ע'
על מנת להטבילו ביט לכתחלה: איך מטבילין את ה'
הכלי על גבי מומין לטהרו ואיך משיקין וכו' ה'
הכי גריס רש' ההטבילה קודם השקה בין כדברי ר' בין כ'
כדברי חכמים: ובספרים היה כתוב אפכא השקה קודם ה'
הטבילה והכל אחד: אלא שג' הספרי' גר' רישא כשבת וסיפא
ביט ולגר' רש' רישא ביט וסיפא כשבת: ועל פי התוספתא ו'
הגיה רש' הגרס' לפי מה שכתוב בספרים השקה קודם הט'
הטבילה אלא אש כן מפרש שאיתביתן קאי דקתני משיקין
אבן לא מטבילין נטבנא הוא כדסידר רש' א' עולא

בן ביהב סבת וכמסת' ביצה: איך מטבילין אותו

אין מטבילין אותו בין השמשות יחפני שהוא ספק לילה וכמציא מטביל ב"ט: אף בחול אם אכז דחויס אדם המטביל כלי בין ס
 השמשות אכז כריכין להחזירו ולמחות בידו מפני שצריך הערב שמש וזה המטביל כלי בלילה ודאי דעתו להשתמש בו מיד: ו
 ולא להמתין הכרב שמש דלמחר: ותנא קמא לא בעי כז בתמי: אמכחתינהו לרבנן דבי רב לתלמידים שכבית המדרס: מע
 מעשיו: דקא רהיט במרוצה מידע ידע דבעי הערב שמש: והיכז דרהיט כסבור להספיק קודם יציאת היום וכפיראה שלא יט
 יספיק הנאיל וכו' למקוה גמיר

אבו עולה מחלוקת כז' ואלת
 לבש' למה להו למיזו
 טעמא משום וחגותס הא קאזו
 לקמן משום לכס ולא לבבנה
 ויל משום דלא תטעה לומר לה
 כל דלה' וזמק לפה למה להו
 למימר כל דלה' תפוק ליה מש
 משום דאית להו לבנה יתני וכו'
 והוי ספיר כורך קצת משו' שלא
 יאמרן סלחן סלך מלא ושל ר'
 רבך ריקן: כדשי לעיל סף ויל
 משום שלא תטעה לומר וחגותס
 חג חגיגה אין עולה לא

תנו רבנן כלי שגטמא מערב יום טוב
 אין מטבילין אותו בין השמשות ר' יצ
 שמעון שזורי אומ' אף בחול אין מטב
 מטבילין אותו מפני שצריך הערב הש
 שמש ותנא קמא לא בעי הערב השמ
 שמש' אמ' רבא אשכחתינהו לרבנן
 דבי רב דיתבי וקא אמרי במחשבתו ג
 גברת מתוך מעשיו קא מפלגי' והיכי
 דמיבגון דנקיט מגא בידיה ורהיט וא
 ואזיל בין השמשות לאטבולי' מר סבר
 האי דקא רהיט ואזיל מידע ידע דבעי
 הערב שמש' ומר סבר מחמת מלא

טבילתו ומתני' מלהשתמש בו
 עד שיצריב שמשו למחר הלכך
 בין השמשות ד"ט אשור משום
 דמטביל ב"ט שלא לצורך אבל
 בחז' לא מחיבין ביה דמחשבתו
 ככרת סלהערב שמשו הנא מת
 התכוון מתוך מעשיו של מחש
 מרוצתו: דכולי עלמא לא פליגי
 דהוא ככרת באיניס דעלמא
 והאי גברא דאשלב ביה ר' שר
 שמשון שזורי ואז' דלא אמריב'
 ביה מחשבתו ככרת מתוך מע
 מעשיו: כגון דאטמני ליה מלא
 אחריכא בשחית מכעדשה ית
 השרץ ואלת' לשינוי כז': הא הו'
 דלא גמיר דלא כתי' בהדיא כז'
 ככעדשה אבל הערב שמש דב
 דכהי'א כתיב ומגיר גמיר וכו'
 וככה' עסקי' דמשתמש בו תר
 תרומה: הרונה לבטן נתן על
 גבי כז': מי שהיו כליו טמאין
 והטבילן לדעת דריכת זתו וכו'
 וכאלך לבטן נתן: ענשה נתן
 על גב טבילה זו שהטביל לשם
 כזו ואין צרי לחזור ולהטביל
 לשם נתן והיא טבילה אטיה ה
 הבא להחזיר על עמו ולהטב
 קתני מתני' שהיא מטביל ב"ט
 שאין כאן תקון כלי ואינה טב
 טבילה שהרי אינה כריכה: כ
 בחבור' זו' על פסח: והיה טמא
 אז כליו טמאין: וטבל לדעת כן
 הרשות בידו: ואין צריך לחזור
 ולטבול וקאז' מתני' דאש בא
 להחזיר ולהטביל כליו לשם ח

מלאכתו הוא דהא רהיט' ואמינא להו אנא במחשבתו גברת כיתוך
 מעשיו דכולי עלמא לא פליגי' כי פליגי' כגו' דאטמי בפחו' ככעדשה
 ואתא לקמיה רבנן לשיולי' בפחות מכעדשה אטמי אי לא מר סבר
 מרהא לא גמיר הערב שמש גמי' לא גמיר' ומר סבר הא הוא דלא
 גמיר הא הערב שמש גמיר' ומטבילין מגב לגב' הר' כיצד
 מגב לגב' הרוצה לעשות גתו על גב כדו וכדו על גבתו עוש' כיצד
 מחבורה לחבורה היה אוכל בחבורה זו ורוצה לאכול בחבורה אח
 אחרת הרשות בידו' מתני' ב"ש אומ' מביאין שלמים ואין
 סומכין עליהן' אבל לא עולות' ובה' אומ' מביאין שלמים ועולות ו
 וסומכין עליהן' גמ' אמ' עולא מחלוקת בשלמי חגיגת
 לסמוך ועולה ראייה ליקרב' דב"ש סברי' וחגותם אותו חג לה' חגיגה
 אין עולה ראייה לא' וכית הילל סברי' לה' כל דלה' אבל גדרים וג
 וגדרות דברי הכל אין קרבין ביום טוב' וכן אמ' רב אדא בר אחבה
 גדרים וגדרות אין קרבין ביום טוב' מתני'

חבורה האחת מטביל ב"ט: מתני'
 מביאין שלמים ב"ט' לפי שיש בהן אכילת אדם: ואין סומכין עליהן שהם חייבה
 אשורה משום שכות טביל כחו היה סמוך והל' משתמש בכעלי חיים ותכן אין רוכבין על גבי בהמה: אבל לא עולות: אין מ
 מביאין עולות: חוץ מתמידין ומוספין שהן קרבן כבוד ומזמן קבוע אבל עולות יחיד לא יביא לפי שאין בה אכילת הדינוט ו
 וכתיב יעשה לכס ולא לבבנה: גמ'
 מחלוקת בשלמי חגיגה לסמוך ועולת ראייה ליקרב' מתני' דמוזו קרויהו
 בשלמים להביאין ולא אשלב בהו אלא בשמיכתן בשלמי חגיגה הונו בהבאתן מפני שהן חובת היום' כדאמרי' בחגיגה מוחב
 מוחבתי' איתנו חג ועולה טחלקו אף בהבאתן בעולת ראייה טחלקו וההיא הוא דקא שרו בית הילל מפני שהיא של יום טוב דכ
 דבשקא לן מלא יראו פני רוקס: אבל כדדים וכדבות: הנאיל ואין זמנן היום כלל דברי הכל אין קרבין ואפי' שלמי' וכל טכ
 עולות דיכול להביאין לאחר זמן ואע"ג דחגיגה וראי' יש להן תשלומין כל שכעה שרו בה טמא יאכס ולא יקריבנה בשאר הומו'
 ותכן עבר הרגל ולא חב' אינו חייב באחריותו והכי מסר' בבריית לקמן דמשום האי טעמא שרו לה: שאינה

ד ג

טאזנה של יט כגון כדר וכדבה: טאזנה קרבה דאזי כה תרתי
לאסורא און כה אכילת אדם ואשר לאחר זמן: ועל שלמים
שהן של יט כגון חגיגה ושלמי שמחה: סקרבין דאזיכא תרתי
להיתרא אכילת אדם וכן זמנן כרגל אס יעבר הרגל בטל

קרבנו: ועל שלמים טאזין כן
אלתא שלמים דדררי וכרבות
לכה קרבין וקאי לעולא: תנאי
סקלת מעלמא: וכי לא משכח
תנאי דאזי כעולא דתימז עולא כ
כי ההוא סבירא ליה דאטריכ
לך לטבוטה להא מתני ולתרוכ
תנאי היא אטכחן תכ אחריכא
דקאי כעולא: מחמת יט חגיגה
נאמחה: אבל כדררי וכרבו כן
ועולא דקאי כהי הוי תנאי: והי
תנאי דלקמן פליגי כי הני תנ
תנאי דלעיל בכדררי וכרבות: ת
משני חמץ שבה על חלת לחס
חמץ וגו: ולא בעצרת משני ט
שהוא יט ותעדה כדרים וכרבות
היא: בחג הסכות בחולו של מנ
מועד: ר' שמעון אומר כן לקמי
תפר לה: תנאי אדם תודתו כ
בחג הסכות לקמי תשרא אבי
ביט קאי: וינצא כה מטוס ט
שלמי שמחה נאעט שמחוייב כ
בתעדה זו ועומד דתניא כהמ
חגיגה ושמחת בחגך לריכו כל
מיני שמחת טל בשר לשמחה
מדלא כתי והבאת שלמי ואלת
טס נשמחת: ומי פטיט לן דכל
זמן טבית המקדש קיים און ט
שמחה אלא כבשר טכ וזכחת ט
שלמי נאכלת טס נשמחת והאי
קרא כהר גרזי כתי ולא בשלמי
שמחת יט כתי דשמחת יט אס
יש לו כסוגות ומעשר בהמה א
און צריך להביא שלמי: ואון
ינצא כה מטוס חגיגה דדבר ו
טכחובה הן וכל דבר טכחובה
אינו בא אלא מן החולין ותעדה
זו כבר מחוייב הוא כה ואון זו
מן החולי טיה טוט כה חגיגתי:

ר' שמעון אומר הרי הוא חנוח בחג המצות וגו' כל טבא כ
בחג המצו בא בחג הטבוטו ובחג הסכות כך משמע
מתוך פה דלקמן גרים הכי נאכ לפי זה מעיקרו דשר טבא
לזו דדררי וכרבות און קרבין בחול המועד הן כל טאזין

בא בחג המצות כגון תעדה וכ
וכינצא כה דאליב דתק תעדה
אינה קרבה בחג המצות ואסי
בחול המועד: וזהו דוחק דהיכי
וישמע ממלתיה דדררי וכדבר
חון מתעדה אינן באין בחג המצו
המצות: וטת דכל טאזין בא כ
בחג המצות רל ביט אכ לא הני
דומיא דחג הסכות ועוד דאכ ו
אמאי כתב בחג הטבוטו לזו
טאזין באין בחג הטבוטו והא
אף בחול המועד הסכות אינן
באין ועוד כי גס לפי המשק
לא חתי טסיר דקאי דלענין כ
בל תתח קאי והן כל טראני
לכא בחג המצות טכתייב כו
קודם חג המצות בא בחג הטב
הטבוטו ובחג הסכות טלא יאחר
מלהביאו או בעצרת או בסכ
ועתה און יביאנו והלא און ו
בו חול המועד: וטת דכדרים ו
וכרבות קרבי ביט הוי משמע ו
דכזי תנאי ליכא מאן דסבר
קרבין ביט רק ר' אלעזר בר ט
שמעון ודוחק הוא לפרש בא ז
בחג הטבוטות טכטיכא לרגל
יביאנו און קודם לכן ולא ביט
קאי: ועכ דגר הכי כל הבא ד
בחג המצות ובחג הטבוטו בא
בחג הסכות וכו' השת מעיקר
טד כל טאזין בא בחג המצות ו
כגון תעדה וכן טאר כדרים וכ
וכרבות טאזין באין בחג הט
הטבוטות כדקאי תק כהדיא ו
אינן באין בחג הסכות ואשילג
בחול המועד ולפי המשק הן
כל טבא בחג המצות ובחג ה
הטבוטות כלזו טראני לכא כ
בזמן טניהס כלזו טעבר טני
רגליס כסדרן בא בחג הסכות
יפי צריך טיביאנו בחול המועד

מתני אר שמעון בן אעזר לא נחלקו
בש ובה על עולה שאינה של יט שאינ
קרבה ביט ועל שלמים שהן של יט ש
שקרבין ביט עלמה נחלקו על עולה ז
שהיא של יט ועל שלמי שאינ של יט
שבש אומרי לא יביא ובה אומ יביא
תריץ ואים הכי אמר ר' שמעון בן אעזר
לא נחלקו בש ובה על עולה ושלמים
שאינן של יט שאין קרבין ביט ועל
שלמים שהן של יט שקרבין ביט על
מה נחלקו על עולה שהיא של יט ש
שבש אומ לא יביא ובה אומ יביא רבי
יוסף אמו תנאי שקלת מעלמא תנאי
היא דתניא שלמים הבאי מחמת זום
טוב ביט בש אומ סומך עליהן מערב
יט ושוחטן ביום טוב ובה אומרים ס
סומך עליהן ביום טוב ושורטן ביום ו
טוב אבל גדרים וגרבות דברי הכל
און קרבים ביום טוב: והמ תנאי כי המ
תנאי דתנאי און מביאין תודה כרג
המצות מפמ חמץ שבה ולא בעצרת
מפמ שהוא זום טוב אבל כביא אדם
תודתו בחג הסכות ר' שמעון אומר הרי
הוא אומ בחג המצות ובחג השבועות
ובחג הסכות כל שבא בחג המצות בא
בחג השבועות ובחג הסכות וכל שלא
בא בחג המצו אינו בא בחג השבועות
ובחג הסכות ר' אעזר בר' שמעון אומ
מביא אדם תודתו בחג הסכות ויוצא
בה ידי חובתו משום שמחה ואין יוצא
בה משום חגיגה אמר

טל סכות: וכל טאזין בא וכו' כלזו טאזין ראוי לכא בטניהס רק בעצרת ולא בחג המצות אינו חייב להביאו בחג הסכות זה
ודישא דקא סי בא בחג הסכות כלזו חובה להביאו מטוס כל תאחר וסישא לאו דקא סי סיפא דאינו בא רל אס לא ירנה טס
טהרי הוא יוכל להמתין עד סכות טל טנה הבאה אבל לעולם אס ירעה יקריב בחול המועד וקל להבין

אח' תר' העצה תהדר את תעיה לפרוסי תאיר דאל' לגיל בהקרבת נדרים ונדבות פלוגי: לבית הפסול' שמתעב' חזן אכילתן סא
סאינו יוכל לאכול חמץ אלא עד ארבע שעות ומצדך כך חמץ שכה בא לירי נותר: ר' שמעון אומר כן קסד למוסר נדרים ונדבות
בחולו של מועד אצא: העצה לר' שמעון דאמר הני: סלונתו מסלתוכן לוקטו עמים בסדה חן המחנכר בחולו של מועד דתכן
במועד קטן קוצצין עבדים חן המחנכר במועד לצורך המועד: אח' אביי בהקרב' כולי עלמא לא פליגי דשרי בחולו של מועד
למיקס עליה כבל תאחר וכלה
הך מתנית' לענין כל תאחר א'
אירי: תין סבר כל תאחר כד
נדרים שלם רגלים אפי' שלא כ'
כסדר עובר כבל תאחר וטעמ'
ילוף בראש הסנה יהא קרא
שלם פנמיס בסנה ונר' ליל
למכתב בחג המצות בחג הסב
השכוננו ובחג הסכו כיו דתני'
שלם פעמי' פאיטא דהני כיסנה
דהא דמיהו קא סליק לביגיל מכ
זמיה כתיב שומר את חרש הא
האכריב טבעה טבועות תספר
לך חג הסכות תעשה לך שני ל'
לכל תאחר לומר אלה קבעתי ל'
לך לתשלוס מתקנתך ונדריך
נהינו דקא אצא לאשמעיון ע'
ענה טובה כל מי שיש עליה תנ'
תודה יביאכ' בחג הסכו ינאצי'
הוא רגל ראשון אחר נדרים סאס
לא יביאכה עכסיו יבשרך לכא
בסכילה לירגלס שהרי בע'
בעלתך כרגל פסח לא יביאכה
ומפי חמץ שכה ולא כבצרת
ומפי שהיא יט' נמצא טאחרה
ברגלים שלא כסדרן ואצא ר'
שמעון לומר הרי הוא אומר
כן כסדרן חן שלא כסדרן לא
הלכך הנדרה לפני סכות יס ל'
לו שהת ער לטנה הכאה נהסי
קאול כל סכא בחג המצות סכ
סכר קודם הפסח והיה עליו
להביאה בחג המצות בא בחג
השבועות שלאחריו או בחג ה'
השבות ואין לו עור שהות וכל
סאינו בא בחג המצות: שלא ה'
היתה עליו להביאה בשסח סכ
סכר אחר הפסח אינו בא כ'
כלומר אינו צריך להביאה לא
בחג טבוענו שלאחריו ולא בחג
השבות שיש לו שהות עד חג ה'

גזיר ואינו מנבל ודוקא דק
דקאול הכי אבל אם א'
אח' אפכא על מנת שאכא משנ'
חגיגה הרי עלי תודה לא' וכך
בגזיר וכך משמע בטמון דקאול
טעמ' דאח' הכו ליה ולכסיב כן
וכן פי' בקץ ספיר טעמא משנ'
דכיון דאח' הרי עלי כתיביב ד'
דאמירה לבבנה כוונס דיתן להד'
להדיוט וכי אח' עית לאו מלתא
היא''

אמ' מר אין מביאין תודה בחג המצות
מפני חמץ שבה פשיטא אמ' רב אדא
בריה דרב יצחק ואמרי לה רב שמואל
בר אבא הכא בארבעה עשר עסקינן
וקסבר אין מביאין קדשי לבית הפסול'
ולא בעצרת מפני שהוא יום טוב קסבר
נדרים ונדבות אין קרבין ביט' אמ' בר
אבל מביא אדם תודתו בחג הסכות א'
אימ' אלימ' ביט' עצמו והא אמרת ולא
בעצרת מפני שהוא יט' לא בחולו של

מועד ר' שמעון אומר הרי הוא אומר בחג המצות ובחג השבועות וב
ובחג הסכות כל שבא בחג המצות בא בחג השבועות ובחג הסכות
וכל שלא בא בחג המצות אינו בא בחג השבועות ובחג הסכות''
מתקף לה ר' זירא השתא סלותי מסלתנן נדרים ונדבות מבעי' אמ'
אביי בהקרבנה מדי עלמ לא פליגי דשרי כי פליגי למיקס עליה ככל
תאחר תין סבר של רגלים אמ' רחמנא אפי' שלא כסדרן ור' ש'
שמעון סבר כסדרן אין שלא כסדרן לא ר' אעזר בר' שמעון אומר מב
מביא אדם תודתו בחג הסכות אימת אילים בחולו של מועד הינו
תין לא ביט' וקסבר נדרים ונדבות קרבין ביט' זמאי שנא דג' הס'
הסכות דנקט ר' אעזר בר' שמעון לטעמיה דתניא ר' שמעון אומר לא
יאמר חג הסכות שבו הכתו מדבר למה נאמר לומר שזה אחרון ר'
אעזר בר' שמעון אומר לומר שזה גורם ויוצא בה כשוכ שמחה ואי'
יוצא בה משום חגיגה פשיטא דבר שבחובה הוא וכל דבר שבחוב'
אינו בא לא מן החולין לא צריכא דאעג' דפריש כדכעא מנה ר' שמ'
שמעון כן לקיש מר' יוחנן האומר הרי עלי תודה ואצא בה ידי חגיגתי
הריני גזיר ואגלה ממעות מעשר שני מהו אמ' ליה נדוד ואינו יוצא
גזיר ואינו מנבל'' החוה גברא דאמ' להו הכו ליה ארבע מאה זוויל
לפלוג ולגסיב ברת' אמ' רב פפא ארבע מאה שקיל וברתה אי בעי
גסיב אי בעי לא גסיב טעמ' דאמ' הכו ליה ולגסיב אבל אי אמ' לגסיב
וחכו ליה אי גסיב שקיל ואי לא גסיב לא שקיל'' יתב כרימר זקאמ'
להא שמעתא משמיה דנפשיה'' אמ' ליה

הסכות של טנה הבאה שבערנו ברגלים כסדרן אלא ביט' וקסבר כן נהינו תנאי: לא ואמר חג הסכות כשהחזי' הכתוב להזכירן
לשלושת רגלים לכל תאחר לא היה צריך לכתוב ובחג הסכות כיון שכת' שלם פעמים בסנה וכתב בחג המצות ובחג השבועות
דומילא ידענא דכן היה הכתוב מדבר טב' סכות הוא עסקין וכה ככתב פסוק זה: שזה אחרון דבעינן כסדרן: שזה גורם'
את כל תאחר טאצי' כדור לפני החג כיון שעבר עליו חג הסכות עובר: דבר שבחובה הוא דכתי' וחגותם: חן החולין: ולא מת'
ממענות מעשר שני ולא תכדריס וכדכ' שהיא מחווי' ועומד בהן דאעג' דפרי': כסכר התודה פי' על מנת שיוצא בה ידי חגיגתי:
ואגלה ממעות מעשר שני קרבנות שגור עלי הכתוב ביום תגלחתי אקנה ממעות מעשר שני: כדור על התודה ואינו יוצא בה
ידי חגיגה: כזיר ואינו מנבל ממעות מעשר אלא חן החולין דכיון דאח' הרי עלי כתיביב דאמירה לבבנה כוונס דיתן להדיוט וכי
הד' אח' על מנת': לא מלתא היא: ההוא גברא מנהה מחמת מיתה היה: להא שמעת' דהאומר הרי עלי תודה ויוצא בה ידי
חגיגה: משמיה דכפשיה: ולא אח' לה כלסון בעיא: אלא מאלני אמירה האומר הרי עלי תודה ויוצא בה ידי חגיגה הריני כזיר וא'
ואגלה ממעות מעשר שני כדור ואינו יוצא ואינו מנבל:

ד ד אהן הכי

אתון הכי מתכונן לה יחסינה ולא תשתייה דר' יוחנן: אכן כדבעא מניה ריש לקיש מר' יוחנן מתכונן לה דאהדר ליה ר' יוחנן הכי ויקרב את העולה עולת יום שמיני של מלואים שהטיל הכתו על אהרן חובה ליום קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעולה ת

תמימים: ויעשה כמשפט מה משפט אהרן בעולת חובה על כרחיק כמשפט המשורש בעולת כדבה בויקרא קאמי סכל משפטו עולה ושלמים שם כאמרן וכשל כדבה דבר הכתו דכתו אדם כי יקריב זבח וכתו התם וסמך ידו ואתא האי כמשפט דכתיב בעולת ח חובה ללמד עליה שתענן סח סמיכה ושאר משפטו כדבה: איל ר יבחק לתנא: דאח' לך מני הא דאצטרך קרא להכי ולא גמר ו לה בככין אב דמה מצינו בכד בכדבה שהיא עולה וטעונה ס סמיכה אף חובה שהיא עולה ו כמותה תענן סמיכה: איל ליה ב"ט היא דאח' במתני' תבואין שלמי' של יט סהן חובה ואין ס סומכין עליהן וטענה תאי משל דסמיכה בויקרא כתי' בשלמי' כ כדבה ואם זכח שלמי' קרבנו ו וסמך ידו וגו' וקא סברי לא גמ במינין חובה מנדבה דפרכ דפרכינה מה לנדבה שכן מצוי בכל טעה שירצה יתקרב ויבי תאמר בחובה שאינה אלא לכס לכשיתחייב הלכך לא דחיא ס סמיכה דידהו יט הלכך עולת חובה נמי אי לאו דפרכ בה ק

קרא כמשפט לא הנה בעיא סמיכה דחובה מנדבה לא גמיר ו: ומתאי דבה כו דלמא לעולם חובה מנדבה לא גמירי' אלא בית הילל חובה מחובה גמרי' שלמי חובה מעולת חובה הל לכך עולת חובה בעיא האי קרא דמשפט להיות משור' ב בה ואי לא לא הנה ידעין סמיכה לא בעולה ולא בשלמים דחובה והך מתני' דברי הכל היא: אצתי תבויניא לעולם ת מתני' דתני תנא דברי הכל היא ואפי' לבה בעיא קרא ומיא ומאחר דקל סמיכה בעולת חובה ותאי קרא אתון להו שלמי חובה מת' ויהו משלמי כדבה ומעולת חובה: מה מצינו בס בשלמי כדבה טעונין סמיכה אף שלמי חובה סהן שלמים כמותן יטענו סמיכה: וכי פרכת מה לשלמי כדבה סהן מצו מצונין עולת חובה תוכיח שאינה מצויה וטעונה סמיכה אף אני אביא שלמי חובה שאינן מצונין יטענו סמיכה: מה לעולת חובה שכן כליל תאמר בשלמי חובה שאינן כליל שלמי כדבה ויכיון וחר' הדין: לא ראי זה כראי זה: לא ראי עולת חובה כראי שלמי כדבה לתלות טעם הסמיכה בראית סכן מצונין: דהך ראייה בעולת חובה ליתא: ולא ראי שלמי כ כדבה כראי עולת חובה לתלות טעם הסמיכה בראית סכן כליל דהא ליתא בשלמי כדבה וכתו בהו סמיכה: הצד הטנה פכהן על כרחיק תתלה טעם סמיכתן בטעם כד הטנה סב טכסניהם בעולת חובה ובשלמי כדבה: הצד הטנה טכסנ טכסניהם סקרבן יחיד הן וטעונין כסכים אף אני אביא כ כל הטעון כסכים והוא קרבן יחיד וטענן סמיכה ואתו ל להן שלמי חובה תהאי טעמא:

אל רבינא למרימר אתון הכי מתנתו לה אגן אדבעא מניה ריש לקיש מר' יוחנן מתנתן לה " תמי תגא קמיה דר' יצחק בר אבא ויקר' את העולה ויעשה כמשפט כמשפט עולת נדבה: למד ע על עולת חובה שטעונה סמיכה: אל דאמ' לך ממ' ב"ט היא דלא גמרי' שלמי חובה משלמי נדב' דאי מה כיון דגמרי שלמי חובה משלמי נדבה עולת חובה גמי לא תבעי קרא דגמרי' מעולת נדב' זממא דה' שלמי חובה משלמי נדבה גמרי' דלט מעולת חובה גמרי' ועולת חובה גופה בעיא קרא מאי שנ' משלמי נדבה דלא גמרי' שכן מצונין מעולת ח חובה נמי לא גמרי' שכן כליל: אלא א אתא מבינא " וסברי

ויקרב את העולה וכו' פיר' רטו דקאי אעולה של אהרן סכ' בז' שמיני ולא כהי' דהא קאי אעולת צבור דהכתו שיעיר העם ומיד אח' כתב וי ויקרב את העולה: ועולה של א אהרן מפורשת כמשפט אחר ב בפרש' לכך נר' דאין הכי נמי דקאי אעולה של צבור: למד על עולה שטעונה סח סמיכה: ותיו' דאח' התם דאין טעונין סמיכה בקרבנו צבור אלא כמתני' קרבנות וזו אינה ת מן המנין אלא פר של עו' ופר של העלם דבר' ולפי' רטו דפי' דהכא מיירי בקרבן של אהרן שהיא קרבן יחיד כיוח' נול דהא דקאי' דאין צריכי' סמיכה אלא בכ' קרבנו הינו דוק בקרבנות סהן לדורות: אבל הכא מיירי בקרבן המלואי שהיה לפי טעה

יחיד קט' דהיכי ילפי' דורות משעה דק' למד על חובה טענו טעונה סמיכה: ועוד היכי ילפי' יחיד מצבור דהא פי' דקרא דיעשה כמשפט מיירי בקרבן צבור ולפי' רטו' כיוח' ועו' יל טכניא הטנה לכסכים הנאיל ונלה לנו קרא דויקרב את העולה וגו' דילכיון טעה מדורות וקרבן צבור מקרבן יחיד דכתיב אדם כי יקריב לדורות וזה דלילפי דורות משעה ויחיד מצ מצבור ועוד אוח' הרמ' דיש לטכ' פי' רטו' ולעולם פטטה ה דקרא דויקרב העולה מיירי בקרבן צבור ואי קסיא הא אי איכה טעונה סמיכה כדקאל' טתי סמיכות בצבור: ול דאח' אלא אם אינו ענין לקרבנות צבור דהא קל דאין טעונין ס סמיכה אלא כמתני' קרבנות צבור וזו אינה מן המנין תנהו כ ענין לקרבנות אהרן שהיא קרבן יחיד: דלא גמרי' של שלמי חובה כו' הסתא אית ליה לר' יצחק בר אבא דטענה דב"ט דאמרי' אין סומכין הינו משנס דאין טעונין ס סמיכה ולא כו' יתאי דקאל' בסמוך דפליגי בתקף כו' רטו' פי' במתני' טענה משנס טבות שמשתמש כבעלי חיים ויפה פי' דכפ' אין דורטין משמע דכהכי פליגי לר' יוחנן: דרמא מעולת חובה גמירי' ואת' והא הוי דבר הכא מן ההיקס דעולת חובה לא ידעין אלא מנדבה ד דכמשפט נדבר הלמד בהיקס אינו חוזר ומלמד בבטן אב' ויל דבעיא היא בזכחיס אס חוזר ומלמד בבטן אב' אס לאו יוהא קאת אס תמני לית חוזרין ומלמדן בהיקס מעולת חובה גמירי' לה דחובה מחובה ילפינן: והכיא

לא נחלקו על הסמיכה בטלמי חובה שצריך אלא כך היו ב"ט אומ' סמוך עליהן מערב יט ושוחטין ביט ולא אמרו תקף לסמיכה ו
 שחיטה: הוא דאמ' כי האי תנא על תקף לסמיכה שחיטה שצריך כדבר הטעון סמיכה כדכתי' וסמך ושחט: על הסמיכה עצמה
 א"ש טעונין סלמי חובה סמיכה: נקבה היא שאין עולה נקבה ולזכאי שלמים הבאתיה מרוב ענותנותו של הילל היה מטנה ו
 משני השלגס: כשכס לה בזכבה כדי להטעותן שיהיו סבורים שהיא נקבה: צאן קדר מעולים היו: טוב מעשה כן: לאחר המע
 שזעשה הזה היה מעט בתלמי'

והביא כל צאן קדר בעזרה
 ותימ' הא איך מביאין
 חולץ בעזרה י"ל דלאו דוקא ו
 בעזרה אלא בהר הבית
 שכירתך פתוחה פה למזן כ
 כירה ממס' ונראה
 דר"ל כמו ויכרה להם כירה גד
 גדולה נדרים ונדרותיו
 יוכיחו פה סמוך
 להדיע במקום סמוכים לה
 להדיע לעשות כל זכוכו כגון
 ב"ט אסורין ליקרב לגבנה אש
 שלמים וכל סכן עולות

וסברי ב"ש שלמי חובה לא בעו סמיכה
 והתנא א"ר יוסי לא נחלקו ב"ש ובה על
 הסמיכה עצמה שצריך על מה נחלקו
 על תקף לסמיכה שחיטה שב"ש אומ'
 אינו צריך ובה אומ' צריך הוא דאמ'
 כי האי תנא דתנא א"ר יוסי בר' יהודה ו
 לא נחלקו ב"ש ובה על תקף לסמיכה ש
 שחיטה שצריך על מה נחלקו על הס'
 הסמיכה עצמה שב"ש אומ' אינו צריך ו
 ובה אומ' צריך ת"ר מעשה בהילל
 הזקן שהביא עולתו לעזרה לסמוך על
 עליה ביום טוב חברו עליו תלמידי ש

אחד כן: מה זו סמיכה שאתה
 רוצה לסמוך ולעבור על דברי
 ב"ש והלא אנו חנוקין עליכס:
 אמ' לנ מה זו שתיקה שהיה לך ל
 לשתוק ואיך שיתקן: שתקו כגו
 כנזיפה בגזרה: מקום שאסור
 להדיע: שבת שאסור לעשות ל
 להדיע כלום: מותר לגבנה ת
 תמידין ויושעין: מקו' סמוך
 להדיע י"ט דכתי' הוא לבדו יעט
 לכס כל ד' זכאי אכילה: אינו
 דין סמוך לגבנה כל זכאי א'
 אכילת חובת ואפי' עולת ראיה
 נדרים ונדרות יוכיחו: ש"ט ת
 מקו' המותר להדיע הוא נאחס
 מנדים לכו שאסורין להקריב ו
 נהן זכאי גבנה: אף זו קבוע ל
 לה זמן כן: י"ט לחוס סמא יא
 יפסע אן ואכס בסאר ימי המו
 המועד ולא יביא: והלא כבר כ
 באת לה: וחננתם חות' חג לה:
 אומ' בלשון אחרת: להאי קל
 וחומר דכית' הילל דלעו: כירה
 י"ט לה בית קבול לקבל שתי ק
 קדרות נטיף למותר בה סתו
 סתומה וסתומה: במאי

שמאי הזקן אמרו לו מה טבה של בהמה זו אמ' להם נקבה היא לו
 ולזכאי שלמים הבאתיה כשכס להם בונבה והלכו להם ואותו היום
 גברה ידם של בית שמאי על ב"ה ובקשו לקבוע הלכה כמותן והיה ש
 שם זקן אחד מתלמידי שמאי הזקן ובכא בן בוטא שמו שהיה יודע
 שהלכה כב"ה ושלח והביא כל צאן קדר שבירושלם והעמידו בעזרה
 ואמ' כל מי שרוצה לסמוך יבא ויסמוך ואותו היום גברה ידן של ב"ה
 וקבעו הלכה כמותן ולא היה שם אדם שערער בדבר כלום שוב
 מעשה בתלמיד אחד מתלמידי ב"ה שהביא עולתו לעזרה לסמוך ע
 עליה מצאו תלמיד אחד מתלמידי ב"ש אמ' לו מה זו סמיכה אמ' לו
 מה זו שתיקה שתקו בגזיפה והלך לו אמ' אב"י הלכך האי צורבא מ
 מרבנן דאמ' ליה חבריה מלתא לא להדר ליה מלתא טפי ממאי דאמ' ליה חבריה דאיהו אמ' לי
 מה זו סמיכה וקא מהדר ליה מה זו שתיקה תנא אמרו להם בית הילל לבית שמאי ומה במ
 במקום שאסור להדיע מותר לגבנה מקום שמותר להדיע אינו דין שמותר לגבנה אמרו להם
 בית שמאי נדרים ונדרות יוכיחו שמותר להדיע ואסור לגבנה אמרו להם בית הילל מה לנדרים
 ונדרות שאין קבוע להם זמן תאמר בעולת ראיה שקבוע לה זמן אמרו להם בית שמאי אף זו א
 אין קבוע לה זמן דתנן מי שלא חג ביום טוב הראשון של חג חוגג והולך כל הרגל כלו ויום טוב
 האחרון של חג אמרו להם בית הילל אף זו קבוע לה זמן דתנן עכר הרגל ולא חג אינו חייב באח
 באחריותו אמרו להם בית שמאי והלא כבר גאמ' לכם ולא לגבנה אמרו להם בית הילל והלא כ
 כבר גאמ' לה כל דלה אם כן מה תלמו לזמ' לכם ולא לגוים לכם ולא לכלבי' אבא שאול
 אומרה בלשון אחרת ומה במקום שכירתך סתומה כירת רכך פתוחה במקום שכירתך פתוחה א
 אינו דין שכירת רכך פתוחה וכן בדין שלא יחא שולחנך מלא ושלחן רכך ריקס במאי קא

במאי קא מפלגי דמר סבר כדריס וכדבות אין קרבן
פרטי תין דלח' כדריס וכדבן יוכיחו ומר סבר אכל
סאול כדריס וכדבות קרבן ביט' מרלא קאל' כדריס וכדבות
יוכחו ויהי' סמאל היה מפר' פי' אחר כדריס וכדבות יוכיחו

במקום טיש חלק להדיט כגון
טלמים ואסור לבבנה כגון עול
עולות במאי קמפלגי תין סבר
כדריס וכדבות קרבן ביט'
מדקאל' במקום שמועד להדין
כגון טלמים דהני כדריס וכד
וכדבות אל' דסל' לתק' כדריס
וכדבות קרבן ביט' ואסורין
לבבנה כגון עולה אכל אכל ס
סאול דאז' ומה במקו' סכידתך
סתומה משמע אשי' דטלמים א'
אלמא דסל' כדריס וכדבות א'
אין קרבן ביט' וק' להאי פי' ד'
דכס' חלו עוברין אה' כהדיא ו'
נסבר לה כאכל סאול דאז' לכ'
ולא לגניס' משמע אכל כדריס
וכדבות קרבן ביט' מרלא מו'
מוקי ליה לומ' לכס' ולא לבבנה
אלמא דסל' לאכל סאול כדריס'
וכדבות קרבן ביט' לכס' כס'
דאסין' לבס' ולא לגני'
בג' נמי דרשי' לכס'
ולא לבבנה למעוטי כדריס וכ'
וכדבות כדריס' בפ' אל' נקט
גויס' וכלכיס' דשוקא ליה'
במאי ביניהו' כגון סנטמאל
והית' כיו' דאז' ביניהו'
כגון סנטמאלו אמורין או סכ'
סכאכדו דלרבא זריק הנאיל נא'
ואיכא בסר' ולרבה בר רב הו'
הנא לא זריק כיון סנטמאלו ה'
האמורין' ותיצן הי' שמעון
מק' צי' דרבה בר רב הונ' מודה
להא דרבא דזריק את הדס על
מנת להעיר בסר' באכילה' דו'
דהני צורך אכל כסס' ושמחתי
יט' אכל הוא מוסף עליה' דק'
דקאז' אשי' כטמאל בסר' זריק א'

במאי קמפלגי אכל סאול ותין אכל דלח' אה' אמרין ל'
להן כס' כדריס וכדבות יוכיחו סכירא ליה כדריס וכדבות
קרבן לבנה' לא תימ' מדאנוריתא מחזא חזו' דלה' משמע כל
דלה' אשי' כדריס וכדבות' : סמאל ישהא' עד המועד סיהא לנ'
בסר' מצוי ברבל' וטל' כטיבא

המועד יארע לן אונס וכמחזא ת'
מאחר כדריס' מדאנוריתא נמי ס'
סכירא ליה דאסור דכי כתי' לה'
דומיא דחבנותס' קאל' עולות
הדומין לחבונה זמן קבוע ברבל'
כמות' דהא סתי הלחס דעצו'
דחוכת היום הן' ואיכן ראו'
ראויין לבא קודם לכן דלבוז'
בהו סמאל ישהא הנאיל ויכול ל'
לאסותן מערב יט' אמור רבסן'
במסכת מנחות דאין דוחין לא'
סכת כו' באשיתן דלאז' דומיא
דחגיגה היא סזמן סחיטתה קס'
קבוע ברבל' ואינו יכול להקדו'
ולאחר' : עבר נשחט מא'
מאי מהו סידוק את הדס' : על
מנת להעיר בסר' באכילה' : כ'
כלומר אש הבשר קיים סתמא
זריקתו צורך יט' סאכל הבשר
היום זריק נאש' לאז' אינו זריק'
על מנת להקטו' אמורין לערב'
אשי' אין כאן אלא צורך הבשר'
קרבן להקטור קרבן סאול ויכול
לדרי' בלילה וקטרת האמורין
כסרה כל הלילה וימתין עד ס'
סחשך ויקטירס' : לרבא לא'
זריק אעב' דלאז' מלאכה היא גו'
גזיר' בה משום סכות' ככסוי' ע'
עצרת' הבאים עס' סתי הלחס
כדכתי' בסר' עיר' או כסס' כעב'
בעצרת' וצמיטתס' סעיר' עזיס'
אחד לחטאת וצמי' כבטיס' ונגו' :
אלא לשמן' סצרי' לסחטן לשס'
סלמי' ככור' : נסחטן לשס' עו'
עולה : לפני זמן קודם עצרת'
נהס' הנפרטן לשס' ככסוי' עצרת'
הדס זריק והכס' יאכל' דקייני'

במאי קא מפלגי מר סבר נדרי ונדבו'
קרבין ביט' וכר סבר אין קרבין ביט'
אמר רב הונא לרבני האומ' נדריס ונד'
וגדבות אין קרבין ביט' לא תימ' מדאו'
מדאורית' מחזא חזו' ורבנן הוא דגורי'
בהו גורה שם ישה' לא אפי' מדאורית'
גמי' לא חזו' דהא סתי הלחס דחובת ה'
היום נגהו וליכא למגור' שמא ישהא ו'
ואינו דוחה לא את השבת ולא את יום
טוב' אבעיא להו לרבני האומ' נדריס
וגדבות אי קרבין ביט' עבר ושחט מא'
רבא אמ' זורק את הדס על מנת להתר'
בשר באכילה' רבה בר רב הונא אמ' וז'
זורק את הדס על מנת להקטי' אמוריס'
לערב' מאי ביניהו' איכא ביניהו' נשמא
בשר או שאכד' לרבא לא זריק לרבה
בר רב הונא זריק' מתוכי ככשי עצרת'
ששחטן שלא לשמן או ששחטן בין ל'
לפני זמן בין לאחר ומגן הדס זורק וד'
והכשר יאכל' ואם הית' שבת לא זורק
ואם זרק הורצה על מנת להקטיר אמו'
אמורין לערב' אם זרק דיעבד אין לכת'
לכתחלה לא' בשלמא לרב' נחא לא'
לרבה בר רב הונא קשיא קשיא'
ואיכעי' אימ' שאני שבות שבת משבות
יט' בעא ממהרב אויא סבא מרב הונ'
בהמה חציה של גוי וחציה של ישראל'
מהו לשחטה ביט' אמ' ליה מותר' "

את הדס עי' להקטיר אמורין לערב' אכל ק' היאך יהא הב'
הבשר מותר באכילה הא אמ' התם אמורין כל כמה דלא מק'
מקטירי' בסר' לא מתאכיל דהא דהקטור' אמורין לא מעכבא'
הי' היכא דליתנהו סנטמאלו או כאכדו' אכל היכא דאיתנהו
מעכבי' גי' מתרביס דהכא תיירי סנטמאלו או כאכדו' ול'
ולא כהירא דאז' לוימא דאיכא ביניהו' דהכל קיים דלרבא לא'
זריק ולרבה זריק' ועוד דבסמוך משמע אעב' דאיתנהו דק'
דקאז' ככסוי' עצרת וכו' הדס זריק והבשר יאכל' : ואם היתה
סבת לא חרוק' נאש' זרק הורצה עי' להקטיר וכו' אל' דמיירי דאיתנהו' ואעפ'כ' ביט' הדס זריק והבשר יאכל' וז' דהכא הנאיל
ואין יכול להקטיר האמוריס מעבוד יום הני כאלו כאכדו' או כטמאל' :

לן כל הזכחים סנוכחו סלא לשמן כסריס ליקרב ונאכלין
אלא סלא עלו לבעליס לשס' חובה' נאש' היתה סבת לא זרי'
סהרי אסור לבשל ולצ' לית היום ולא יאכל מן הבשר' נאש' ז'
זריק' ולא תמלך' הורצה על מנת להקטיר כו' כלומר ויקטיר
אמורין לערב' ולא יקטירס היום : לכתחלה לא הנאיל ולא י'
יאכל בסר' היום : שאני סבות סבת החמורו חמוריס' כרב'
כדבריהס בסכת מכוס טוב' : מה בין

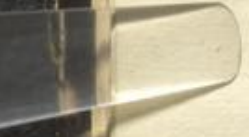
הדס זריק והכס' יאכל' דקייני'
הדס זריק והכס' יאכל' דקייני'
הדס זריק והכס' יאכל' דקייני'

אבל כדכתיב כי קא זכו משלחן גבוה קא זכו כהניס בחזה וסוק ויהישראל כבסדר משלחן גבוה כעבד סכונטל פדש
 מרבו כפ"ט וא"י לר' יהודה דאז קדשים קלים תמונן בעלום הן כב"ק וא"י לאחר זריקה קאז דממונן בעלום הם
 רק ביוצבות כהונה לית אונתו תמונן זכה משלחן גבוה דהא עיקר הקרבן כסביל גבוה והלכך כתי דהוי ממונן לקדש בו את ה
 האמה לית כל העבודות לגורך גבוה הם עושים עיסה חזיה על גוי וחזיה על ישראל ואת האזל לע"ר שמועז בן אל
 אלעזר אומ ומלחה אשה תכור

סת ואצ"פ שאינה זריכה אלף ו
 לפת אחת מסני שהפת כאשת י
 ושה בזמן שהתכור מלח ושרי
 לאפות ביט אשי לכתחלה וכי ו
 תימא דאציא לת"ק והא הלכתא
 כר' שמועז דמתיר ג"ל דשא"י ו
 התם דכל הפת של ישראל סהר
 סהרמות בידו לאכול כל אחד ו
 נאחד אז זה אז זה ועוד דלמא ו
 מקלעי ליה אורחים אבל הכא
 דחזיה על גוי אסור לאפותה
 ביט חזינן אי יהיבין לוב
 לינוקא דלא קפדי וכל
 חדא נחדא וכי פ"ט ופליגא א
 אה"י דלעי דרב חסדא דקאמי
 עיסה חזיה על גוי וכו' דאפשר
 למפלגה כליתה ואזני ר' דלח פ
 פליגי דשא"י עיסה דחזיה על
 גוי וחזיה על ישראל דישאלת
 מצי למפלגה ולאפות חלקו אב
 אבל הכא תיירי שהיה הקומח
 לבני חילא אלא שטורח אשייה
 הוי רימי אבני באגא הלכך לא
 היו יכולין ליקח כלל מן הקומח
 קודם האשייה לישותו לגורך ו
 התינוק אבל אח"כ שאבו כסבי
 החיל אז לא קפדי וכן בעגל ד
 דבסמוך לא סייק אפשר למש
 למפלגה סתתנן משלהם ויהי
 אם היו לוקחין ממנו היו מקפ
 מקפירי אש לא על ידי טורח ה
 הכסול כדרך מכסלי שאוכלין
 מעט מן הכסול ולהכי טריך
 אדרב הוכח דהכא וואיל
 ומקלעי אורחים וכו' ותימא
 הא את כסבת פ' המצניע
 הרודה חלות דכס ביט סישב א
 ארבעים ואח"כ לוקה לרבה ד
 דאז הכא הואיל וכו' התם כמי
 כיון הואיל דמקלעי אורחי וכו'
 ג"ל דשא"י התם דאפשר לעשו
 לעשותו מעיט דלענין אוכל כ
 כפס איך לחלק בין אפשר ללא
 אפשר כדש' בריש מכילתין גבי
 רב יוסף דאז תמוס פירות הכ
 הנשטין ג"ל דמיוודי סהרביט ו
 הדבס נאינן ראוי לאכילה אלא לכתיסה דגמלי ח"כ סתלס חלות דכס סמוך לחטכה ולא ה
 היה שהות אפילו באז אורחים לאכלן

אל וכי מה בין זה לגדרים וגדבות אל
 עורכא פרח כי נפק אל רבה בריה ל
 לאו הינו רב אויא סכא דמשתבח ליה
 בר בגויה דגברא רבא הוא אל ומאי
 אעכיד ליה אמ היום סמכני באשישות
 רפרוני בתפוחים ובעא מינאי מלתא ד
 דבעיא טעמא וטעמ מאי בהמה ח
 חזיה של גוי וחזיה של ישראל מותר ל
 לשחטה ביט דאי אפשר לכזית כשר ב
 בלא שחיטה אבל גדר' וגדבות אסור
 לשחטן ביט וכהמם כי קא זכו משלחן
 גבוה קא זכו אמ רב חסדא בהמה
 חזיה של גוי וחזיה של ישראל מותר
 לשחטה כיום טוב דאי אפשר לכזית ג
 בשר בלא שחיטה עיסה חזיה של גוי
 וחזיה של ישראל אסור לאפותה כיום
 טוב דהא אפשר ליה למפלגה בלישה
 מתירב חנא בר חמלאי עיסת כלב
 כלבים כומן שחרועין אוכלים ממנה ו
 חייבת כחלה ומערבין בה ומשתתפין
 בה ומברכי עליה ומומני עליה ונאפת
 ביט ואדם יוצא בה ידי חובתו כפסח
 ואמאי ותא אפשר ל' למפלגה בלישה
 שאני עיסת כלבים הואיל ואפשר לפ
 לפייסן בגבלה ומי אית ל' לרב חסדא
 הואיל והא אתמר האופה מיט לחול ו
 רב חסדא אמ לוקה רבה אמ אינו לו
 לוקה רב חסדא אמ לוקה לא אמרינן
 הואיל ומקלעי ליה אורחים חזי ליה ה
 השתא גמי חזי ליה רבה אמ אינו לו
 לוקה אמ הואיל לא לא תימ הואיל ו
 ואפשר לא כגון דאית גבלה דודאי א
 אפשר לפייסן בגבלה בעו מנ' מרב
 הונ' המ בני באגא דרכו עליהו קמחא
 דבמ חילא מהו לאפותה ביט אל חזינ
 אי יחבי ליה רפתא ליגוקא ולא קפדי

מה בין זה לגדר וכו' סח"ק
 לו נחמין לגבוה ואזר לשחטן
 משני חלק גבוה עורכא פרח
 עורב השורח למעלה השואל
 לדבר אחר כי נפק רב איני
 אל רבה ברי דרב הוכח לאכזה
 : לאז הינו כן ולמה דחיתו זה
 והלך לו בכלימה : אני היום ס
 סוכני באשישות : יט הוא ודש
 נדרשתו לרבים נחליתי מטורח
 הדרסה נקרא אני עלי סוכני
 באשישות הביאו לי עבודה וא
 נאשעוד : דבעיא טעמא נטריך
 אני להרהר ולעיון בה : וטעמ'
 מאי סוגיא דתלמוד הוא כהני
 משלחן גבוה קא זכו בחזה וס
 וסוק ויהי כעבד כסא הכסר
 כעבד סכונטל פדש מכות רבן
 כמזאת כל השחיטה לפס גבוה
 : חייבת כחלה דלחם קרינ' כ'
 : ומערבין בה ערובי חרות
 להוציא מכותי לחצר שהכתיס
 רשות לכל יחיד ויחיד והחצר ו
 רשות כלן ונריבין ערוכ להוצי
 כל אחד מכותו לחצ' ומשתתפי
 בה סתוף קרי דמכני שחרות
 הרבה שתוחן לו וכל חרות ו
 שכתלמוד לטני הכתי וינאיש
 דרך חצר לרשות הרבים אז ל
 למכני ומכריבין עליה המוני
 ומזוני עליה שלטה שאכלו כ
 כאחת : וכאשת ביט תמוס חלק
 הרעיש : ואדם יוצא בה ידי חו
 חובתו כפסח לילה הראשון של
 פסח שהוא מצוה לאכול מצה ד
 דכתי בערב תאכלו מצות וש
 נאזר הימים אש רצה לאכול ט
 שאר דברים בלא לחם הרשות
 בידו : לשיטן בגבלה ונמצאת
 כלה כאכלת לאדם : ומי אית ליה
 הואיל : סוף סג' מפרנס הסלבי
 מונ' שהרי איך לו כבלה ומשנ'
 אשמתא דהואיל ואילן היה לו
 כבלה קא שרי לה : מוט לחול ל
 לאחר סעוד אש דהא ודאי לח
 לחול הוא : כתי באגא ישראל ה
 הדריס ככשרים : דמזני עליהו
 קמחא דכתי חילא : הלך העיל
 עליהם לאפות ולבשל לבני חילן אנטי ומלחמתו :

לכם ולא לכלבים דברי ר' יוסי הגלילי אומר הר"ר
טמואל מאיברא בשם אחיו הר"ר משה דהלכה
כר' יוסי הגלילי ואעב דקיימין לן דהלכה כר' עקיבא מחברו
דאז אשכח סתמא דמעב כותיה בומס חלה בההיא דמיייתי

לעיל עיסת כלבים בזמן שהר
טהרועים אוכלי תמכה נאשת
ביום טוב ודוק בזמן שהרועי
אוכלין תמכה הא לאו הכי לא
והכי איתא בשפרי בהדיא
אבל אין הרועים אוכלי תמכה
אין אופין אותה ביום טוב
הגוי סופלי לחיותא היכי ש
סדיכן ואם תאמי תאי
ומסקא ליה דאמאי היה לו ל
לאמר אי תאמס טרחא מהא
לא מטמי מדי דמה בכך משנ
דחזיא להסקא והא כח טרחא י
יתירא ואי בעי לאסרן תאמס
מוקצה דאית להו דמאכל לבה
לבהמה מוקצה הוא לא היא
דאם כן תקשי היאך אכנו כותבי
תכן לבהמה ועוד תכן מטלט
מוטלטין טעם טל אשכנזי הוא
טהור ראוי למאכל בהמה ועוד
דאז כשר תפוח מטלטלי אותה
משני שהיא ראויה למאכל כלב
כלבים ויל דהכי גרעיני תמי
תורה אינן ראויין לבהמה א
אלא על ידי תקון גדול לחתכן
ולרבין היא תלכא וית רח
ראויין כוונתה על ידי החתכן
והואיל ואינן ראויין להיות שני
עיקר מאכל בהמה אלא על ידי
תקון גדול היכי סדיכן להו ל
למאן דדריש לבס ולא לכלבי
תאמס דהוויא תלכא ומשני ד
דמתירין לטלטל ליתכס לחיות
משני דחזו להסקא עושה
אדם כל צרכו בשת
ותיב דאז בשבת דלא אחר
היתר כשר או תינוק אלא למת
בלבד ויל בדבר שיכול לעסן
מבצור יום אי תתס דלא א
אז היתר אלא למת בלבד א
אבל הכי סופלי לא היה יכול ל
לעשות מערב יום טוב

כל חדא וחדא כן וסליג רב הונא אדרב חסדא דאז חזים
של בני נחמיה של ישראל אסור לאפותה התומני מתמכת
היה כדכתיב סמאן חתן התומני מתמכת אומס כלומ בין
הגרבים של יום טוב כלשת חיל גדול של גדודי גויס שמח
טמחשטי וכולטין לשלול סלל:

יצא טכרכס טכסתכרתס בת
במיומן יצא ואכר בסביל הס
הספר עונס שתעבסו על חל
חלל יום טוב ולא לכלבים
לא גרס והא חזי למיכל מניה
ולא יקפידו טהרי מטלהס היה
הינו דקחול ליה כן לא גר והכי
גר והא חזי לכלבי תקחוי היא
דאיכא תנא דאסר לכלבי לכל
כשם אך אשר יאכל לכל נפש
הכי סופלי גרעיני תמרי היכי
סדיכן להו כיון דלאדס לא ח
חזו ומאכל בהמה לא מתקרי א
אסירי בטלטול עושה אדם ע
כל צרכו בשת מטלטל על ידי
השת ולא חייטיין לבזוין דאכ
דאוכלי וסליגא דר יהושע כן
לוי הא דרב הונא דלעיל דח
דאז אי כי היכיין דסת לינוקא
כן סיורי כוסות של יין טסרה
כהן סתו ומטלטלן הסמס ל
להכניב הכנס דירך כתי הא
לא חזו דמאיסי :

כל חדא וחדא חזיא ל'ינוקא ושדרי ואי
לאו אסור והתנא מעשה בשמעון
התומני שלא בא אמש לבית המדרש
בשחרית מצאור יהודה כן כבא אמ
לו מפני מה לא באת אמש לבית המד
המדרש אמ לו בלשת באה לעירנו ו
ובקשה לחטוף את כל העיר ושחטנו
להם עגל והאכלנום ופטרנום לשלו
אמ לו תמה אמ אם לא יצא שרכם ב
בהפסדכם שדרי אמר תורה לכם ולא
לגוים ואמאי הא חזי למיכל מניה אמ
רב יוסף עגל טרפה הוא והא חזי לב
לכלבים תנאי היא דתנא אך אשר יא
יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם
ממשמע שנאמ לכל נפש שומע אני
אפי נפש בהמה במשמע בענין שנ מ
מכה נפש בהמה ישלמנה תלמוד
לומר לכם לכם ולא לכלבים דברי
ר' יוסי הגלילי ר' עקיבא אום אפילו
נפש בהמה במשמע אם כן מה תלמו

לומר לכם לכם ולא לגוים ומה ראית לרבות את הכלבים ולהוציא
את הגוים מרכה אמ את הכלבים שמוונותן עליך ומוציא אמ את ה
הגוים שאין מוונותן עליך אמ ליה אביי לרב יוסף ולר' יוסי
הגלילי דאם לכם ולא לכלבים הנ סופלי לחיותא היכי שדינן להו ב
ביום טוב אמ ליה הואיל וחזו להסקא תנחביבישתא ברטיבתא
מאי איכא למימר אמ ליה חזו להיסק גדול תנח ביום טוב בשבת
מאי איכא למימר מטלטלין להו אגב רפתא כרשמוא דאמ שמו
שמוא עושה אדם כל צרכו בשת ופליגא דר יהושע כן לוי דאם
ר יהושע כן לוי מומנן את הגוי בשבת ואין מומנן את הגוי ביום ט
טוב גורה שמא ירבה בשבילו רב אחא בר יעקב אמ
אפילו בשבת נמי לא משום שיעורי כוסות אי הכי דידן נמי דידן
חזו לתרנגולין דידהו נמי חזו לתרנגולין דידהו אסורי הנאח
נינהו ולטלטלינהו אגב כסא מי לא אמ רבא מטלטלין

כנונא אגב קטמיה אצב דאיכא עליה סברי עציס ואת מאי מיייתי מהכא דלמא סאני הכא סיס בו דבר המטלטל כגון קט
 קטמא פראני לכסות בו צואה או רוק אבל בלא קטמא לא סרי משנס דהוי בסיס לדבר האסור ואכ הכא בכנס סיס ו
 בו דבר האסור לטלטלו לא יום לומר דהכ מדמה בכל אחד סיס בו חדא לטבנתא וחדא לרעותא דהכא הכנס סרי לטלטל ומה
 סיס בתוכו אסור וצבי כנונא ים בתוכו דבר המותר והכנונא עצמו אסור לטלטל דמלאכתו לאסור והס כי היכי דמטלטל כנונ'

אגב קטמא הכא היה לטלטל ה
 הסידורין עס הכנס ואכ דלפוס
 דהטא משמע דהא דקאמרי מע
 מטלטלין כנונא אגב קטמיה ל
 לאו מכח הקטמא אלא היכי כס
 לצורך גופו ולצור תקומתו ולא
 דמי לכנס ואכ אף כי הני מלא
 מלאכתו לאסור סרי לטלטל אלא
 כר דטבנתא רכנס הני משנס ד
 דטורי כנסות גריעי טפי ורא
 נראויין להתבטל אגב הכנס כ
 כמו סברי עציס אגב קטמא
 ודאי פי' דלא תקרי בסיס לדבר
 מוצט סאיכו נקבע כגון סברי
 עציס וטורי כנסות ודאמריכו
 דכעיון קטמא היכו משנס טמ
 סמטלט סברי עצי תקן הכנונ'
 והיה לו לבערס אבל אי איכא
 קטמא לא היה יכול לבערס על
 סלא יפול הקטמא וכס טורי כ
 כנסות אצב דליכא היתר עמהן
 ולי סרי לטלטל אגב כסא לפי
 סאי אשטר לבערס לא
 יחס אדם חמין אכ
 ראוי לשתות ואת מאיזה טעם
 סרי כס ואפי' ראוי לשתיה הא
 לית להו מתוך ויל דמיירי כגון
 ססת ומרכ' לרחון רגלי ודאי
 איתא בהדיא בירושלמי דלכס
 צריך לשתות מהן וכה מתירי
 ודוקא לרגלי אבל לכל גופו ו
 מודו דאסור דדבר הסנה לכל ו
 כסס כעיון זה אינו ראוי אלא
 לכני אדם מעונגין אבל ידיו
 ורגלי סנה לכל כסס
 ומדליקין לו כר מכאן משנ
 סצריך להזכיר כ
 ככרסת ערובי תבשילין יהא ס
 סרי לבסולי ולאסויי ולאדלוקי
 וכו' ואס כסביל הדלקה לזה
 התכה משמע הכא דיהא אסור
 להדלי לו רוק כר אחד מרחויין
 דהצריך להזכיר אדלוקי הנר ד
 משמע דאסור ליהו סלא הכיח
 להדליק לו רוק כר אחד

כנונא אגב קטמיה אעג דאיכא עליה
 שברי עציס התם לאו אסורי הנאה נ
 מנהו הכא אסורי הנאה מנהו אל
 רב אחא מדפתי לרבינא ולהוי כגראש
 של רעי אל וכי עושין גראש של רעי ל
 לכתתה אדבריה רבא למר שמואל
 ודרש מומנס את הגוי בשבת ואין מ
 מומנן את הגוי ביש גורה שמא ירבה
 בשבילו מרימר ומר זוטרא כיה
 הוה מקלע להו גוי ביש אמרי ליה או
 מחא לך במאי דטריחא לן מוטב ואי
 לא טרחא יתרא אדעתא דידך לא ס
 טרחינן מתני' ביש אום
 לא יחס אדם חמין לרגליו לא אס כו
 ראויין לשתיה ובה מתירין עושה אר
 אדם מדורה ומתחמס כנגדה
 גם אבעיא להו האי מדורה
 מאן קתני לה דברי הכל היא ושני ו
 להו לבית שמאי בין הנאת כל גופו לה
 להנאת אבר אחד או דלמ כה קתני ל
 לה אבל כש לא שג להו תש כש אומ
 לא יעשה אדם מדורה ויתחמס כנגדה
 ובה מתירין מתני' שלשה דברים רבן גמליאל
 מחמיר בדברי כש אין טומנן את החמין לכתחלה ביש ואין זוקפין
 את המנורה ביש ואין אופין פתן גריצין לא רקיקין אמר רבן גמל
 גמליאל מימיהן של בית אבא לא היו אופין פתן גריצין לא רקיקין
 אמרו לו מה נעשה לבית אביך שהיו מחמירין על עצמן ומקילין לכ
 לכל ישראל להיות אופין פתן גריצין וחרירין גם
 היכי דמי אי דאנח ערובי תבשילין מאי טעמ דכש ואי דלא אנח ע
 ערובי תבשילין מאי טעמ דכה אמ רב הונא לעולם אימ לך שלא
 הנח ערובי תבשילין וכדי חייו שרו ליה רבנן ורב הונא לטעמיה
 דאמ רב הונא מי שלא הנח ערובי תבשילין אופין לו פת אחת ומב
 ומבשילין לו קדרה אחת ומדליקין לו את הנר משום ר' יצחק אמרו
 אף צולין לו דג קטן תנא נמי חבימי שלא הנח ערובי תבשילין א
 אופין לו פת אחת וטומנ' לו קדרה אחת ומדליקין לו את הנר ומחמין
 לו קיתון אחד ויש אומרים אף צולין לו דג קטן רבא אמ

כנונא כלי שמימיו בו הנחלי
 אגב קטמיה שהיכו צריסין ל
 לאסור והוכן מעט לכסות רוק
 או צואה ואצב דאית עלי סברי
 עצי' דלא חזו מטלטל להו עס
 כנונא: הכא אסורי הכא כיהנו
 ומקבץ טפי ולהו כגראש של
 רעי סמוך לטלטלו ולפנות ל
 לאשפה מחמת מאוס כדאמרי
 כס כתיב: וכי עושין גראש של
 רעי לכתתה כהו דכי איתי קומן
 מסלקין לה אבל לאתני קומן
 או למחל חכן לבביה כי היכי ד
 דמיאיש עלן וכסלקיה מי סרי:
 מתני' לא יחס אדם חמין
 לרחון רגלי' אכל כסס היתר
 הכי' ולא להבעיר אר כסביל
 דחייבה ומדורה היסק גדול:
 גם הכאת כל גופו דמיא ל
 לאוכל כסס: מתני' סלטה
 דברים כן: חס טעמ' כגול: אף
 זוקפין: משמ' אס כסלה מנורה
 סל מתכת אף זוקפין ומנסיבי'
 אותה: פתן גריצין ככרית ע
 עכיס משנס טרחא: חרירין ס
 סאנסיס על הנחלים:

ובית הלל סברי אין כנין וסתירה בכלי נחת והא בשבת כמנורה של חליות כע לא פליגי דאסור ויל דהתם חיירי בשבת והכא חיירי ביט ולא החיירי חמתים הנאיל ואין כנין בכלים אלא ל דהתם חיירי שכלה של חליות ונתפרקין אותה חברים חברים אבל הכא חיירי טאין חסד כאן רק להקומה קנת ואינה בעלת חברים דכלה מחוברת היא וחמסתפק מתנה חייב תשום תכבה אינו ר"ל משני שמתהר ככניה דלא הני אלא גרס ככני וגרס ככני ביט שרי אע"פ שמתהר ככניה

ובשבת נמי אינו חייב אלא היו הינו טעם הנאיל דבאותה טעה טהוא מסתפק מתנה תכבה ק קנת ומכסה אורו דלא יוכל לא לאתהירו כולי האי כי איכ טאין מונע כנר ונכך נר ככני ומכאן יש להתיר קדילה של ס טענה גדולה לחתוך למטה מת מתנה כיון דבטעה שחתך או אר"ה אינו מכחיש מאור שלה ו כלל אע"פ שהוא גורם לגרום כ ככניה שרי ודוקא לחתוך אותה בחור אבל בסוף אסור אליב דכ"ע דא"ל לקמן במתני חותם באור כשי טעו כרות קנבא שרי פדמי ומוקיד בלעז למחוט ראש הסתילה וז נעשה שחם ולא כהיר דלקמן נר המכבא קרי ליה מוחטו את הכר מאי מוחטין עדויי חושבא ולא קארי הכא כי היא לישבא דהתם לכ"כ דצרי טעמי יס' א אחד כטעם שדולק והינו ההוא דלקמן ויש אחר נאחר טכבה שמתקנין ארצה כדי שידליק ית מזר ומסיר השחם שבראש הז הסתילה וככך נוחה כשדליק אותה והינו ההוא הכא דשרי אין מכבין את הכקבת ו וכי מכאן יש למחוט את הכשים טרבילות להסי הסתילה מתוך האמן כשהוא דולקת וס נמשמין אותה על הקרקע וכן טלא לכסות את האור נחת מה פכהגו הגולש להדליק הכרת מיש לחברו ואין מדקדקי' אס הוא לילה ובעיל שי דהני הכ"כ ואין יש מכין לחברו ול דא"ב טאינו לילה וית הוא סמוך לח לחסכה ואף באותו יום צורך הוא אותה הדלקה והוא ר יהודה היא דאית ליה לכל כרכיב ואכן עכדיכן כר כנין נחת והאין ססקי לקר הלכה כר יהודה ויל דמסוק עליה ואין מורי כן אלא יל דהא ד שריכ ודרשא דלכס הינו דוקא בדבר שה' אכל נפש אכל לתמי' בעלמ' וכן טלא תתעשן הקדר' אסור

רבא אמי לעולם שהמחורושאמ הסמנ דמוכחא מלתא דאדעתא דשבתא קא עביד " איתביה אביי חנניה אומ בש אומ אין אופין לא אם כן ערב כפת ואין מבשלי לא אב ערב כתבשיל ואין טוממן אא"כ היו לו חמין טמונין מער י"ט הא היו לו חמין טמונין מיהא עביד ואע"ג דמוכחא מלתא דאדעת' דשבת קא עביד לא אם אביי כנין שערב לוח ולא ערב לוח וחנניה היא ואל"כ דבש" ואין ווקפין את המנורה מאי קא עביד אמ רב חננא בר ביסנא הכא כמנורה של חליות עסקי דמחוי ככונה דבש סברי יש כנין בכלים ונה סברי אין כנין בכלי ואין סתירה בכלים עולא אקלע לכי רב יהודה קם שמעיה וקף לה לש לשרגא איתביה רב יהודה לעולא הנו הנותן שמן כנר חייב משום מבעיר וה חמסתפק ממג' חייב משום מכבה אם ליה לאו אדעתאי " אמ רב קנבא ש שרי בעא מניה אבא בר מרת מאביי מהו לכבות את הגר מפני דבר אח' אם לו אפש' בבית אחר אין לו בית אחר מאי אפשר לעשות לו מחיצה אין לו לעשו מחיצה מאי אפשר לכפות עליו את הכלי אין לו כלי מאי אל' אסור איתביה אין מכבין את הבקעת כדי ל לחוס עליה ואם בשביל שלא יתעשן ו הבית או הקדרה מותר אם ליה ההיא ר' יהודה היא כי קא אמרינן לרבנן " בעא מניה אביי מרבה מהו לכבות את הדלקה בי"ט היכא דאיכ סכנת נפשו לא קא מבעיא לי דאפי' בשבת שרי כי קא מבעיא לי משום אבוד ממון מאי אל' אסור " איתביה אין מכביל את הבקעת כדי לחוס עליה ואם בשביל שלא יתעשן הבית או הקדרה מותר ההיא ר' יהודה היא כי קא אמרינן לרבנן " בעא

טערכ לזה ולא ערב לזה אשה ובשל מכעור יום לטע ערוב ולא טאין חמין במנורה של חל חליות נכנסתלה כשרדו חליו חליותיה יום תורת כנין בכלים וכונה חייב בכל סתו' יא' תורת כנין בכלים ואינו חייב הלא א"כ עטה כנ תלא' כנין ממחק או מחת' או אורג או תשר טאין חבות תלאכות לעצמן אבל חז חזרת חליות שאי בה אלא מסנ' כנין אין כונה אלא ככניס נא ואלו קס סתמי דעולא זקף לשרגא שהיה רז כה טיטלקה הסמן לחייריו ולא יוטך אחר הסתילה ותכבה שרגא כר של חרס קרוי'ויל בלעז הכנות טאין כנר בשבת המסתפק הכ סכונל מתנו ואוכל חייב משום תכבה וככני ביט לא אשתרי : לאו אדעתאי עטה השמש מהש טעשה קנבא למחוט ראש הז הסתילה טעשה שחם טקנין מוקיד בלעז משני דבר אחר לשמש ומתנו לעשות חיתה כ בסדין בקעת איטוילא כדי ל לחוס עליה טאין ככני זה צור יש ואני טעמתי ד"ל סתרי על מכת לכבות במקומו מותר' א אלת לצורך יש טיהנה היום ס שרי ר' יהודה דא"ל לקמן מכ מכסירי אכל נפש שרי נרדיש יעשה לכס לכל כרכיבס והאי כתי כרכיבס הוא וכן תעמיש נאכא דאסרכא כרכבן דדרעי הוא לכדני איתביה כו' ואי לק עשון בית גדול וין הדלקה וכו' נצורך יש הוא לככותה טלא לב יצטר' ליטב כשרב וכבשמי "

קא מבעיא לי משום אבוד ממון מאי אל' אסור " איתביה אין מכביל את הבקעת כדי לחוס עליה ואם בשביל שלא יתעשן הבית או הקדרה מותר ההיא ר' יהודה היא כי קא אמרינן לרבנן " בעא

למחול עינא לשנס בו כחול לרפואה: הירא טעושה רירי כי בא והוא סקורי קבדא בלעז טהנא עושה רירי טמגליר תמיד: דמא סקקנר: דמענא מדמענא תמיד: קדחתא לטון קדחה באשי טורפת והוא סקורי איסקלפיוסון: תחלת אוכלא תחלת החלי טל כל אלג: דאשי בשבת שרי כדארי במס' עז טוריטי דעינא באובכתא דלכא תלג: סוף אוכלא ופזנחי עינא סקרינכ להתרפאת הוא ו ואינו כחול אלף להניה מאריתו: איתכי בקעת שמונת להנחת הגוף שלא יתעטף: כדטנין ר' יהוד' הי דאמ' לכל זרכוס: עמין נפתח סוגר נפתח ריסי עיניו להכניס החכול: איכא רב זכור 'סיה מקשה לי כמותך: נטניו ליה נפרקתי לנ: מסייע אין בו מתעמי טחינו עושה מלאכה מתעמי טחינו עושה מלאכה ובלאו הוא מתעבדא אין בו מתעמי: והכי אמרינן במס' טבת בהמכניע גבי זה יכול זה אינו יכול יכול חייב וסאינו יכול טע פטור ונאבד דקא מסייע אין בו מתעמי: ומה שאין כן בכיפה דק דקדושה אחת הן ולא הקלו כיש סני של רה אלף לעבין מת כל כלכד: כשסח קט' טחינו יכול לשמרה מהחמין: וכמה פתע עבה שהתירו כה: סכן מצינו בלחם הפני' טהנו ומה כדאמ' בכל המנחה באות מזה: ועביו טפח כשמו לחם יש לו פנים ו ואין פנים פחותין מעטח: כור כזרין: של בית גרמו טהנו חז אומניס וזרין כדבר: פתע עמלה כרויז בלעז טהי טעון טלס מאות טיפה שטפוף כדור נחמס מאות כגיטה בארניף ט טף אחת כגיטה טחיס טף פת טחיס כגיט טלס כמנחות: ע עניס יבאסי ומט' באב היו טו פוסקי' מלכרות עז' למערכה במס' תענית ומעני לסכת הע העניס היו אוסין ומכשלי כל זרכי מקדש: בתנור חס' טמס שומיקין אותן בכל יום הן לת למנחות הן לכלי: מתכת במס' זכחי' ארירי תנור טל מקדש טל מתכת היה מטוס פתי הלחם ו ולחם הפני' שאשייתן נקדשתן בתנור הנה ליה כלי שרת וכלי שרת דחרס לא עבדינן: ביחוד בינו לבינו: ואיכא דאמרי רב גוסיה אחר שאלית את ר' ביחוד: ומנן רבי דרב רכינן הקדוש: לשון אחר ביחוד ככרור כד כדתבין בטקלים וידעו ביחוד טמס ארין כגנז: פת מרובה ולא מטנס חמון הוא אלף מטנס דטרח טרחא יתירא למחר וליום אחר: וכה מתירין

דנפישא כליטה פי רסי וכה מתירי מטנס דהר אליעזר ממלכה אשה תנור פת נכו' ולא נהי חדא דחכ הנה לי' לאתניי הא דר' אליעזר כיון דש דפלוגתיהו בהכי וענ' דלא דמו כלל לפתין גריצין ולחמי מייית מיייתיהו הכא לכך כל דשת מר מרובה הינו פתי' גדולי' ביונתר ועושה לזכור חול הנחיל ואין בו טורח ככ' והכי מסייע כירן בירוסלמי מתק' טאקה מייגעו ומכע ואין עוש אלף כדו זרכו דפת קטן יש בו טורח יותר ב כערוסת כל אחד ואחד: וכין ג גריצין וכין ריקין הינו כדו זרכו כלכד: נס הן טון בע כעין אלף דגריצין הינו גרו גדולות וריקין קטנות והא ד דקאין כסמוך מטנס דכי טרח טרחא דלא זריך הן מתק' טע טעושה ככרית גדולות אחי למ למעכד יותר מנורך יום טוב

בעא ממ' רב אשי מאמימר מהו לכחול את העין ביט' היכא דאיכא סכנה כגון רירא דיצא דמא דמענא וקדח' ותחלת אוכלא לא מבעיא לי דאפי' בשבת שרי כי קא מבעיא לי סוף אוכלא ופזנחי עי עינא מאי' אל' אסור' איתכיה אין מ מבכין את חכקעת' ושמי ליה כדשטון' אממר שרא למכחל עינא מגוי בשבת איכא דאמ' אממר גופיה כחל עינא מגוי בשבת' אל' רבאשי לאממר מ מאי דעתך דאמ' רב עולא בריה דרב עילאי כל זרכי חולה עושין על ידי גוי בשבת' ואמ' רב המנונא כל דבר שאין בו סכנה אום לגוי ועושה' הנ מילי הי היכא דלא מסייע בהדיה' אבל מר קא מסייע בהדיה דקא עמיץ ופתח' אל' א איכא רב זכור דקאי כותך ושמי ליה מ מסייע אין בו ממש' אממר שרא למכחל עינא ביט' שמי של ראש השנה

אל' רב אשי לאמימ' והא אמ' רבא מת ביט' ראשון יתעסקו בו עממין ביט' שמי יתעסקו בו ישראל' ואפי' בשמי יט' של ראש השנה מה שאין כ בן בכיפה אל' אנא כנהרדעי סכירא לי דאמ' אף בכיפה' ומאי דע דעתך דלמא מעברי ליה לאלול האמ' רב חינגא בר כהנא מימות ו עורא ואילך לא מצינו אלול מעובר' ואין אופין פתן גריצין א לא ריקין' תר' כש אומ' אין אופין פת עבה בפסח' ונה מתירין' וכמה פת עבה אמ' רב הונא טפח' שכן מצינו בלחם הפנים טפח' מ מתקיף לה רב יוסף אם אמרו בזרין' יאמרו בשאינן זרין' אם אמרו בפת עמלה' יאמרו בפת שאינה עמלה' אם אמרו בעצים יבשי' יאמרו בעצים לחים' אם אמרו בתנור חס' יאמרו בתנור צונן' אם אמרו בת בתנור של מתכת' יאמרו בתנור של חרס' אם רב ירמיה בר אבא שאלית את ר' ביחוד ומנו רב מאי פת עבה פת מרובה' איכא דא דאמרי אמ' רב ירמיה בר אבא אמ' רב שאלית את ר' ביחוד ומנו רב רבינו הקדוש מאי פת עבה פת מרובה' ואמאי קרו ליה פת עבה מ משום דנפישא בלישה'

מטנס ארין כגנז: פת מרובה ולא מטנס חמון הוא אלף מטנס דטרח טרחא יתירא למחר וליום אחר: וכה מתירין

וב"ה מתירין כדאמ' שהפת באשה יפה כשהתנור מלא: תניא כמי הכי דבטאר יט כמי כחלקו: מתכו' מכבדין ב' המטות
בית המסכה סאוכלין טס טהיו מסוכין ואוכלין על גבי המטות: מוגמר לבונה עג גחלים: מקולם כרעיו וכבי מעיו תלוין חו
חונה לו כצדו כסנולוהו והיו עושין זכר למקדש סכתו בו על כרעיו ועל קרבו ומקולם לשון גבור מוויין סכלי זינו תלוין לו
כצדו כדמתרגמי' וכוכב כחוסת וקולם דכחשא: וחכמים אוסרין כסלשתן ככבוד תמוס אשוניי גומות וכמוגמר תמוס דלאו
צורך כל כפס הוא ומחאי טע
טעמ' אחרי' ליה ככתיבות כפ'
דאשן אשר יוכל לכל כפס דכ'
הטוח לכל כפס וזה אינו אלא ל
למשנכידס אז למי טריחו רע'
וכבדי מקולם מפני טדומה לק
לקדסי ויחמרו מותר להקדיס ו
ולאכול קדסי בחו: גז' מחלקין
לגמר כטאסרין חכמים לא אס'
אסרין אלא כטמיוחו כדי לגמר
בו כלים סנותן המחקה עס ה
הלבונה והגחלים תחת הכבדי'
להכניס בהן ריח דלאו להכחש
הנוף הוא אלא להסעיר כלים'
אבל מניח לבוכ' על גבי גחלי'
להריח ריח מותר טהכחש הנוף
הוא ולאכול כפס דמי וחסת' ל
למאי דקח' רב אסי לא הוי טע
טעמ' דרבנן תמוס דבר הטוח
לכל כפס כרעיו לעי' אלא משנ'
דלקטנט כלים קא תכו' ולקמן
הדר ביה מחו קנסי: כטאסרין
ככנסין טהיו קרוין לטעודת
הכסוי לכבוד יט: ערדסקיאות
אנטיכטיירס והס ככוכיס וס
ומתוקבי: ומתוקין כקביהן ל
לשמר העטן והריח טלא יבא:
אס כן לא היו חביריו חלקין
עליו דאף כטכת מותר לעטן
כן אלא ודאי כ"ט היו מניחין ל
לטיכך כחלקן עליו מכל מקום
גמרינן מיכה דלאו לגמר הוה
אלא להריח ולכבוד האורחין וא'
ואשלגן רבנן עליה למיסר לה
להניחו ביט אליבא דתק' גלר'

עגלה של קטן פה סהקט'
ינשב כתיב: ולא כה'
דמאי קול' פטיטא' הא איך לך
כלי מיוחד גדול מזה: לככל דה'
דהינו כלי טענסין לקטנים ל
להתלמד להלך: והיא עומדת
על ג' אוספי' ואוחז בה כידיו'
והיא מתגלגלת לפניו תמיד'

אי נמי באתריה דהאי תנא' פת מרובה
פת עבה קרו לה' מכדי משו' דקא טרח
טרחא דלא צריך הוא מאי אריא פסח
אפי' בשאר ימים טובים נמי אין הכי ג'
נמי ותנא כיום טוב דפסח קאי' תנא
נמי הכי כש' אומ' אין אופין פת מרובה
כיו' טוב ז'טה מתירין' מתנ'

אף הוא אמ' שלשה דברים דהקל' מב
מכבדין ב' המטות וממחין את המוגמר כיו' טוב ועושין גדי מקולם
בלילי פסחים וחכמים אוסרין' גמ' אמ' רב אסי מחלוקת
לגמר' אבל להריח דברי הכל מותר' מתמי אין מכבדין ב' המטות
כיום טוב ושל בית רבן גמלי' מכבדין' אך לעזר בר' צדוק פעמים
הרבה נכנסת' אחר אבא לבית רבן גמלי' אלא היו מכבדי' ב' המטות
כיום טוב' אלא מכבדין אותן מערב יום טוב ופורסין עליהם סדינן ל'
למחר כשאורחים נכנסין מסלקין את הסדינן ונמצא הבית מתכבד
כאליו' אמרו לו אס' כן אף בשבת מותר לעשות כן' ואין ממחין את
המוגמר כיום טוב ושל בית רבן גמלי' מניחין' אך לעזר בר' צדוק
פעמים הרבה נכנסת' אחר אבא לבית רג' ולא היו מניחין את המוגם
כיום טוב' אלא מביאין ערדסקאות של כרול ומעשמן אותן מערב יום
טוב ופוקקין נקביהן מערב יום טוב למחר כשאורחי' נכנסין פותחי'
את נקביהן ונמצא הבית מתגמר מאליו' אמרו לו אס' כן אף בשבת
כיותר לעשות כן' אלא אי אתמ' הכי אתמ' רב אסי מחלוקת להריח
אבל לגמר אסור' אבעיא להו מהו לעשן רב ירמיה בר' אבא אמ'
רב אסור ושמו' אס' מותר' רב הונא אמ' אסור מפני שמכבה' אס'
ליה רב גחמן ונמי כר מפני שמבעיר' אס' ליה תחלתו מכבה וסופו
מבעיר' אמ' רב יהודה על' גבי גחלת אסור'

אלעז' בר' צדוק אשי' רבן גמלי' לא הצי' ואת ארית דברי הכל מותר: מחלוקת להריח: התס הוא דשרי רבן גמלי' אל להניח
ב' וס טוב כדו להריח כתק' דר' אליעזר בר' צדוק ורבנן אסרי דבעינן דבר הטוח לכל כפס: מהו לעטן שירות כעטן בשמים
לקלוט טעם הבסס: אסור' דתפסוק יתירא הוא ואין טוח לכל כפס אלא לאשטנסי' וכהאי עשון איכא אב תלאכה' כדמייב'
כדמפרש רב הונא טעמיה דרב מפני טהוא מכבה הנחלים כטנותן אכקת הבסמים עליהן: וטמואל איך מותר' דאכול כפס
הוא ודאי אף לענייס אלא שאינו מפני להס ודמי לטדומה לו כבי כיום טוב כדאמרינן ככתיבות: מפני טמכבה כרעיוס'
אינו טוח לכל כפס לטיכך אסור לעשות אב תלאכה כטכילה: וכיו' מר מפני טמבעיר הבסמים טבס זה אב תלאכה: איך ליה
תחלתו מכבה וסופו מכביר ותרניסו הוו ביה ואנא קמא קמא קמא קמא: על גבי גחלת אסור דאיכא תכבה ומבעיר: על

על גבי חרם מותר דכבוי ליכא והכערה כתיב
 על ידי פנוי הוא כללית יד וליכא חטאת דאורייתא דקא ת
 מוליד ריחא סכנס בחרם שלא היה בו ריח ואסור מדרכן
 שהמוליד דבר חדש קרוב הוא לעושה תלכזה חרמה סחופי
 כסא אשיראוי לכפות כוס ומב
 מכוסע על השיראויס של מל
 מלכוס להכני בהן ריח הכנס
 סכנס: אסור דקא מוליד ריח
 בשיראויס: תאי סכא ומוליד ר
 ומריח בו דתיכא כמשילין ב
 גבי עצי בשמים מוליד כן א
 אככעוניתו כתי להוציא ריחא א
 אז קוטמו טיהא מקנס הקטימ
 לח וכותן ריח ובתלפין ק
 קא מייירי: רבא חזי עב גחלת
 כתי מותר כשמואל דאוכל כפש
 הוא עסקן פירות זה נסיה לכל
 כפש ואי משנס כבוי והכערה
 נאולגדי ריחא תדי דהנה אכא
 אכשרא אגומרי דאיכא כל הני
 עשרי: קטורא שרי כן דרש להס
 ולא פירש דבריו: אי קטורא כ
 בידי עבוסין לבתי סוקיס ול
 ולבתי ודיס של חלוקי הנסיס
 ממקדשין איתן על עץ חלק אז
 על אגודה של קאים וקורין אז
 פרוכטור: תבשה איתן הוא
 ואסיר וקטורא לשן קשר: ואי
 קטורא לשן קטור הכבשן דהי
 דהיכא לעשן: אסור תשנס ד
 דמוליד ריח והיכא דריש עשרי:
 בשירא אגומרי: מוליד כתי ריח
 כשחוקין: אלתלא תורום אית
 חכס גדול וככבד: קדשים טדי
 תאי קרוב להחיל קדשים אי
 איכא היאך יכולין להני קדשי
 ואין חרם ומקדשן: אימא כתי
 קדשים והכי שלחן ליה טאצה
 מחיל את ישראל כעין קדשי
 דהינא: אינו הוקדשן לפסח:
 מתני פרתו יוצאה
 כשבת: כרענה סבין קרניה
 לכוי נאמור רבין משחי הוא
 ואינו תכשיט לה: ומקדשן אי
 אישטרויליר: כיצד דת של כ
 כרול טעניה דקניא נאעב דעבי
 חכורה: כרחיס שלהן כעין
 אותס טלכו: ומקדשן: כמגרי
 של עץ טעניה נשות ואי עושה
 חכורה: כמאי קמשלגי

על גבי חרם מותר ורבה אמר על גבי
 חרם גמי אסור משו דקא מוליד ריחא
 רבה ורב יוסף דאמרי תרווחו סחופי כ
 כסא אשיראי כיומ טבא אסור מט מ
 משום דקא מוליד ריחא ומאי שנא מ
 ממוליד ומריח בו וקוטמו ומריח בו ה
 התם ריחא מיהא איתא ואוסופי הוא ד
 דקא מוסי ריחא הכא אולודי הוא דקא
 מוליד ריחא רב אמר על גבי גחלת נמי
 מותר מדי דהוה אכשרא אגומרי
 דרש רב גביהא מבי כתיל אפתחא רבי
 ריש גלותא קטורא שרי אל אמרי מאי
 קטורא: אי קטורא בידי מעשה אומן
 הוא ואי לעשן אסור דהא קא מכבה
 אם ליהרב אשי לעולם לעשן מדי
 דהוה אכשרא אגומרי: איכא דאמרי
 אם ליה אמיר מאי קטורא אי קטורא
 בידי מעשה אומן הוא: אי לעשן אסיר
 דקא מוליד ריחא: אמר רב אשי אנא א
 אמריתה נהליה ומשמיה דגברא רבה
 אמריתה נהליה לעולם לעשן ומדי
 דהוה אכשרא אגומרי: ועושין גדי
 מקולם: תניא ר יוסי אומ תודוס איש
 רומי הנהיג את בני רומי לאכול גדימ
 מקולם בלילי פסחי שלחו לי אלמלא
 תודוס אתה גזורמ עליך גרמי: שאתה
 מאכיל את בני ישראל קדשי קדשי
 סדי: בא איש כעין קדשי: מתני שלש
 דברי ר' אעזר בן עזריה מתיר וחכמים
 אוסרי פרתו יוצאה ברצוע שבין קרני
 ומקדשין את הכהמה ביט ושוחקין את
 הפלפלין כרחיס שלהן ר' יהודה אומ
 אי מקדשי את הכהמ ביט מפני שעוש
 חבורה אבל מקדשין וחכמי אומ אי
 מקדשין אף לא מקדשין: גם
 למימרא דר' אעזר בן עזריה: הדא פרה
 הוא ליה והאמר רב ואמר ליה אמר רב
 הוה מעשר ר' אעזר בן עזריה
 ה

על גבי חרם מותר פרטי משנס סאין כאן כבוי ואי
 משנס הכערה הני הכערה כללית יד נשוי לעשותה
 ביט: והרד ינחק פי דספיר הני הכערה כדרכה וילוי שריא
 דקסבר הכערה שלא לבנה שרי לעשות ביט: וכן משמע
 כירוש מהו לאדלוקי כבוי של
 בטלה ביט: ר' יוסי אסר ורבין
 פרו: והעשס מאן דאסר סבר
 דהכערה לחלק יבתה והני אב
 מלאכה נאסור לעשותה ביט:
 ומאן דשרי סבר דללאן יבתה ו
 והכערה שלא לצורך מותר לע
 לעשות ביט ולא הני אב מלאכה
 ומיהו התם קאיל לא תאסור ולא
 תשרי: ומכאן יש ליהדר מלבי
 מלעשות הכערה שלא לצורך
 כדקאמ' כירוש לא תאסור ולא
 תשרי וילוי עב גחלת אסור לפי
 שיש כבוי עס הכערה דלכע ה
 האי לא שרי: והיול דאין זה ד
 דבר הסוה לכל נפש: ואשי למ
 למאן דשרי הכערה שלא לצור
 כלל כירושלמי הינו לפי שיסכ
 פעמי לצורך אוכל נפש: אבל
 כבוי דלעולם אינו לצור תקון
 אוכל נפש ודאי אסור לכע ביט
 ורבה דשרי אף על גבי גחלת
 הינו משנס דחשיב ליה דבר ה
 הסוה לכל נפש דאס הני עמי
 עשירים כריכין הן לכך:
 תליסר אלפי עבלי הנה מע
 מעשר ר' אלעזר בן
 עזריה וכו' ותימ וזה ר' אלעזר
 בן עזריה היה אחר חורבן הב
 הבית טובא: דהא רבין במלילא
 היה כשיא קודם ר' אלעזר בן
 עזריה: ורבין במלילא היה לאחר
 חורבן הבית: דהא רבין יוחנן
 בן זכאי היה עושה תקבן מוד
 לאחר חורבן משנס דרב לא ה
 הגיעו ימינו להיות כשיא: כדא
 כדאמ' משחרב בית המקדש ה
 התקין רבין יוחנן בן זכאי:
 ואחכ רבין במלילא ואחכ ר' א
 אלעזר: ור' אלעזר לא היה כו
 אס בן יח טעה כשהיה כשיא וכ
 וכשיאונתו לאחר חורבן: ואז
 כשריתו דלאחר חורבן נתבטל
 כל מעשר בהמה: ויל דלא נת
 כצבטל לאלתר כי אס לאחר ז
 זמן: א"כ אשטרפן של ר' אלעזר
 בן עזריה טהיה בימי הכי היה
 מעשר: א"כ לאן דוקא מעש' אלכ
 טהיה נתן למלך בכל טעה הע
 העשירית: וג מחלוקות

במאי קא מפלגי כולה לייסא אחריותא לב' ויהי' ושלם מחלוקות בדבר ר' יהודה סבר דכר שאין מתכוין אסור ויהיו קרוני קטנים ועושין חבורה קרצוף גדולים ואין עושין חבורה ולא גורנין קרצוף אטו קרוני ורבנן סברי לה כר' יהודה דאמר דכר שאין מתכוין אסור וגורנין קרצוף אטו קרוני ור' אלעזר בן עזריה סבר דכר שאין מתכוין מותר וסביר' ר' יהודה סבר חבור' אע"פ שאין מתכוין לה אסור ויהיו הק' חספא בקרוני אית הלכך אין מקרדין אבל בקרצוף ליכא למיחש משום חבורה: ורבנן סברי כמי כר' יהוד' דדבר שאין

מתכוין אסור ואין מקרדין ויחמדי מבי דגורי קרצוף אטו קרוני: ור' אלעזר סבר הנאיל ואין מתכוין לחבורה אע"פ דזמנין דמתרמי שרי הלכ' אפי' קרוני שרי: הלכה כר' שמעון ד' דאמר גורר ארס מטה וספק' דדבר שאינו מתכוין מותר: מתני' טמאה משום שלם כלים ומקבלת טומאה על סם שלם כלים כמ' דאי כמי אול חד טמא מבי טמאה משום אידך וכגו' מפר' לה: גו' תחתיה: טמא קבלת אבק הפלס' כמסופל דרך נקבי המכבר: משום כלי קבול: סכלי עץ שיש לו בית קב קבול הוא: אמצעי' שהיא מקפת את המכבר משום כלי עץ לא טמאה דאין קבולה קבול: אלא חכמים גרו טומאה על הכבר משום ארוב ואפי' אין המכבר של מתכת טמאה משום כלי כברה ופלס' שהיא של מתכת ו דאי טמאה משום פסוטי כלי מתכות: ועליונה שמכתפין נט ונחלקין בה הפלס' טמאה מ משום כלי מתכות דמשום כלי עץ ליכא לטמונה דפסוטיה ט טהריף אלא משום צשיה התח התחנן שהו עיקר והעץ בטל אכלו: מתני' עגלה של קטן שעוסף לו לשחוק ויושב עליה ומטרטנין אותה עליה: טמאה מ מדרס: אש התינוק זב נעשת ה העגלה אב הטומאה דמיחדת לייסבה היא דהא סומך קטן ע עליה כמצי' שהיא מיוחדת לג' לייסבה ואין אונורי' לו עמוד ו וכעשה מלאכתו דאלו לא מיה מיוחדת להכי לא הוה אב הטומ הטומאה כדתניא וכול כפה ס טאה ויטב עליו כו': ונעלית בט כשבת דתורת כלי עליה: ואיכ'

מעדריה כל שתא ושתא תנא לא שלו זיתה בא של שכנתו היתה ומתו שלא מחה בה נקראת על שמו" ומקרדין את הבחמה ביו טוב" תר' איהו קרוני ואיהו קרצוף קרוני קטנים ועושין חבורה קרצוף גדולי ואין עושין חבור' ושלם מחלוקות בדבר ר' יהודה סבר דבר שאינו מתכוין אסור מיהו קרוני קטנים ועושין חבורה קרצוף גדולים ואין עושין חבורה ולא גורנין קרצוף אטו קרוני ורבנן סברי גמי כר' יהודה דבר שאינו מתכוין אסור וגורי קרצוף אטו קרוני: ור' אלעזר בן עזריה סבר לה כר' שמעון דאמר דבר שאינו מתכוין מ מותר ובין קרוני ובין קרצוף שרי" אמ' רבא אמ' רב נחמ' אמ' שמוא ואמרי לה אמ' רב נחמן לחודיה הלכה כר' שמעון שהרי ר' אלעזר בן עזרי' מודה לו אמ' ליה רבא לרב נחמ' ולימ' מר הלכה כר' יהודה שהרי חכמים מודים לו אמ' לי אנא כר' שביעון סבירא לי ועוד שהרי ר' אלעזר בן עזריה מודה לו" מתני' הרחים של פלפלין טמא משום שלם כלים משום כלי קבול ומשום כלי מתכת ומשום כלי כברה" גם תנא תחתונה משו' כלי קבול אמצעי' משום כלי כברה עליונ' משום כלי מתכת" מתני' עגלה של קטן טמא מדרס ונטלת בשבת ואינה נגדרת לא על גבי כלים ר' יהודה אומ' כל הכלים אין נגדין חוץ מן העגלה מפני שהיא כובשת" גם עגלה של קטן טמאה מדרס דהא סמך עלוה ונטלת בשבת משו' דאיכא תורת כלי עליה" ואינה נגדרת לא על גבי כלים" על גבי כלים אין על גבי קרקע לא מאי טעמ' דקא עכיד חריץ מגיד יהודה היא דאמר דבר שאין מתכוין אסור

וג' מחלוקת בדבר מרס סבר גורנין קרצוף וכו' פי' רפי' דהלכה כר' שמעון טמא מתיר ודוקא במגרי' של עץ דאי עושה חבורה אבל במגרי' שלבן שהן של ברזל כע' מודו ד דאסור דפסוק רישיה ולא ימות הוא שתילג' טענות" בשום ב' כלים פי' ואש כטמא' זה לא טמא זה אפי' כשע' מלאכה שהן כלן יחד הנאיל וכל אחר ראוני כמלאכה בלבדו ולא דמי לויטפרי' של פרוקים ואחל' של דהיטוי דהתם הו' מחוככים ו יותר כשע' מלאכה" בשום כלי כברה שרשו' אע"פ שהיא של עץ ואי' לה בית קבול שאין כשאר בה כלל' ית' גורני עליה משו' ארוב ולכ' דלא טיך ארוב כמעשה של עץ כ"א ככב בכברה של סלתינת דקא' ביד בירגו' ככרן של סלתינת טמאה משום שיש עליה תורת כלי טמא טמא קבלת הסוכין שאינן יוכלו לכאת דרך נקבים והא דקא' משום כלי כברה ולא קא' משו' משום בית קבול הק' משו' תורת קבול כלי כברה דחייב קבול פלגה כדשי"

הדרן עלך יום טוב כלי כברה עליונ' משום כלי מתכת" מתני' עגלה של קטן טמא מדרס ונטלת בשבת ואינה נגדרת לא על גבי כלים ר' יהודה אומ' כל הכלים אין נגדין חוץ מן העגלה מפני שהיא כובשת" גם עגלה של קטן טמאה מדרס דהא סמך עלוה ונטלת בשבת משו' דאיכא תורת כלי עליה" ואינה נגדרת לא על גבי כלים" על גבי כלים אין על גבי קרקע לא מאי טעמ' דקא עכיד חריץ מגיד יהודה היא דאמר דבר שאין מתכוין אסור

נגררת' כשבת אלא עב' כלי' על גבי כגדיס מפני שעושה חריץ בקרקע וחופר חייב משום חורים: מפני שכובשת חריץ הכר' בהלכה לא על ידי חפירה הוא אלא ככובשת ודורסת הקרקע וכדע' תחתיה נעש' מקומה כמנך אבל איכה תזזה עשר המקומה: גו' לנעו' חריץ גו'

אין צדין

לעשות חריץ גרסי' כוכבסת אין' כוכבסת הניח אבל חריץ לא עבדא: תרי תנאי ואל' בא דר' יהודה' חד סבר העגלה נמי כטאר כל כלים לעגסה חריץ כגיריתקה ספעמיס סאין האוסף מתגלגל והוא נגרר וחופר' ואיך סבר לא סכיח הכי ואינה אלא כוכבסת ת תחת גלגלה: הדרן עלך יום טוב

דאיר שמעון האם דבר שאינו מתכוין מותר' דתנן ר' שמעון אום גורר אדם כמטה כסא וכפסל' ובלבד שלא יתכוין לעשות חריץ' אימא סיפא' ר' יהודה אום אין הכל נגררין בשבת חריץ מן העג' העגלה מפמ שהיא טבכשת' מפמ שכוכשת אין אבל חריץ לא עבדא' תרי תנאי ואל' בא דר' יהודה'

הדרן עלך יום טוב שחל

אין צדין דנ' א' ע'ב דסחיטה ואשייה וכסול תא מאבות מלאכות הן והותרו לנו לצורך יש טעם משנ' דאי אפשר מעיט דסחיטה חייס למחמר כ כסרא פן יתחמס ויסריח אבל צידה אפשר לצודו מבצוד יום וניחאנו בתצודתו במיט ולא י יונתו ולחמר ישלחו: כיכרי' סל דגיס' הן כריכו' סל מיס סקו' ויכירי' כיכרי' סל חיה קרשטו' מוקשין גרר סכיב וכנסמן לת לצוקן חיות הכר ויולדות ומג' ומגדלות סס: ואין כותבי' לפני הדגיס מוזנות ואשי' לתו' כשס בהמה במשמע ה' דמוזנותס עלך אבל דגיס אפשר להס כ בלא מוזנות סהס אוכלי' סרטי עסכיס וקרקע ונדול אוכלא'ץ הקטן: אבל צדין חיה ועוף טו' הווכס'ס ומצת' קסד סת'א כיון דמוקשין גרר הו' להו' ככס כסודין ועומדין אבל דגיס כ סמוטין לחורים ולסדקי' והניח צידה ב'ט: וכותבי' לפניה מוזנו' בימי החורף צריכי' מוזנות ואף בימי הקיץ כמתקן דריסת בני אדם סאין עסכי' עוליס בו: והמוסר צידה סכריך לצודו: גל' סהר כסור יון ה החון עד סהכניסו למגדל עץ סקו' ויטטייר' או עד כבי מן החון עד סהכניסו לבית כשבת: חייב דכיון דהכניס כסור למגדל וכעל לפניה הרי הו' אחו' ועומד וכגו' צידתו וכן צבי לבית וכעל כפניו: אבל כסור סהכניס לבית וכעל כפ כסניס כסור סינ'אל לו דרך חלונות ואין כאל' צידה או צבי ו סהכניסו מן החון לכיכר וכעל כסניסו אין זו צידה: נחכמי' אומ' כסור למגדל' הו' צידתו כאשר אמרתס אבל צבי אין צריך עד סיכניסו לבית דאף לניטה ולחמר ולכיכר הו' צ צידה ומתני' דקתני צדין מן הכיכרין כ'ט רבנן ה' דאמרי' מוסכנסו לכיכר הו' כסוד ועומד וכרית' ר' יהודה: אלא ע עשות קשיא דהא כלהו מודו דאין צידתו אשילגו לבית:

אין צדין

דגיס מן הכיב הביכרין ב'ט וא ואן גותנן לפנ להם מוזנות: אבל צדין חיה ועוף מן ו הביכרין ונותמן לפניהם מוזנות' רבן ו שמעון כן גמלי' אום לא כל הביכרין שוין: זה הכלל כל המחוסר צידה אסור ושאינו מחוסר צידה מותר' ג' ורמינהי ביכרין של חיה ושל עופות אין צדין מהן ב'ט ואין גותנן לפניהם מוזנות קשיא חיה אחיה קשיא עופות אעופות' בשלם חיה אחיה לא קשיא האר' יהודה הא רבנן דתנן ר' יהודה א או הצד צפור לכגדל וצבי לבית חייב לבית הוא דמחייב אבל לביכרין לא' וחכמים אום צפור לכגדל וצבי לגנה ולחצר ולביכרים' אא עופות אעופות קשיא וכי ת'ס הא גמי לא קשיא הא

אין צדין דנ' מן הכיכרין וכו' ס'ט' דא'כ'ב דאוכל כפס מותר הינו דוקא כ כגון כסול ואשייה וסחיטה דאי אפשר מעיט דיותר טוב פת ח חמה וגס כסול ב'ט וסחיטה ס סמא יסריח: אבל צידה אפשר לצודו מעיט וניחאנו במיט כ בתצודתו ולא ימות: ולא כה' כ כדומס' כריס מוילתו' גבי גרר סמא יתלגס' ואין לחלק באוכל כפס כין אפשר לעשותו מעיט לאי אפשר אלא דוק במכסירין יש חלק לכל כפי' ר' ח' מקיטן ס ספי' לעי' משנס דדמי לקצירה: ואין כותבין לפניה מוזנו' ס'ט' דאין מוזנותו עליו דהס אוכל'ץ עסכ' הנמ' במיט וגס ספעמיס אוכלי' עפר ונדוליס אוכלי' הקטניס: ואשי' למאן דכרי מאך אשר יוכל לכ לכל כפס דמשמע אשי' בהמה ו הו' דנ' לא הו'אל ואין מוזנות עלך: ותימ' דבגמרא סריך ור' ורמינהי ביכרין סל חיה ועוף אין צדין וכו' ומסני כאל' כב כביכר קטן כאל' כביכר גדול: והסת' תינח מצידה לצידה תרצת ספיר' אלא מוזנות מאי תרצת דבמתני' אמ' ונותנין לפניהם מוזנות והתס אמרי' אין כותבין לפניהם מוזנות: ל לככל דהא תליא בהא אס צידה מותרת מותר נמי ליתן לכס לפניהם מוזנות וה'ס אין צדין דגיס מן הכיכרין וכו' ואין כותבין לפניהם מוזנות גרר סמא יצודס דהא צידה סלהן אין מותרת כ'ט והסת' כמתירן כגון מצידה מהוזנות נמי טיחא דהא בהא תליא' ומ'ק דמשמע הכ' דהיכ' דצידה סל סלהן אסורה אשי' לזרען להס מוזנו' אסור: וכס מי סהסוך קאת גבי דכריס סאסור ליקח מהן למטר' קמיהו ספי' דמי' יול' דהסס מייירי כשבת דחמיר דאוכל כפס אסור' ולא טיך למגד' סמח וקח מהן' אבל הכ' מייירי ב'ט דאוכל כפס מותר' גרייך דלמא כסיתן להס מוזנות סמא יצוד מהן' ה' ג

מקורה שיש לו צד: הכא דקצני גבי טבת צפור למגדל ולא לבית: בצפור דרור: שדרה בבית כבסדה שמדעת להסתעף בצורת הבית לכל צד: ולכך נקראת דרור על סם דידה סר שדרה בכל מקום: הסתא דרתיית להבי דעוסנת אעוסנת לא קטן אהרדי ולא דחיקת לאוק

כל: היכא דפסלי טולא מן הסתלים ושיעור היה להם ב ככתלים של ביבין: כל שאומ' הכא מצודה וכצדונו וכו': ואלת ואלת אורי: דאורי נאורי חד שיעורא תאל: ודחוק תאל דאל אורי מפרס איתנו פעם אחרת ואלא פי לעי'

קטן אהרדי ולא דחיקת לאוק לאוקומי מתני בסלונת דתכאי חיה אחיה כמי לא תיקול בתכאי אלא תרויהו כרבין ומתני כב כביכר קטן וכן היה דעבת: וכדיתא דקצני אין צדן כבי כביכר גדול ויש לה להשמיט: ורבין שומעין בן גמליאל אף כ כביכר קטן פליג אס צריך ל לונן הכא מצודה אי כמי לאו לאפלוני איתא אלא לפרוטי כ שדלקמן: בחד שחיא בפעם א אחת סהוא שוחה עליו לתפסו אין לו להשמיט מומנו: עוקצי ע עוקצי: זיוות: דפסלי טולא דכית דכתלי אהרדי מרוכ קטנו וקט וקצרו: הלכה מכלל דפליגי ר רבין עליה למיזל כל הכיבין סוף בתני ואל אוקומי כביכר קטן ומשום דכבוד ועמוד: מאי נפקא לך מינה אי אמונא הלכ כל סכן דאי לא פליגי הלכתא היא: אמ' ליה גמרא גמור זנו זמורתא תאל: תסל שמיטס הוא כמו זכון וזכין תגרא אקרי: כך גמרא גמור אומ' לתלמוד ס שוטה למוד הן אמת הן סכוס ויהא לך למיר נסיר: הכא מצוד כלומר שצריך לבקש תחבולות לתפשו והיכו נמי שיעורא דבי דביכר גדול דלעיל ואילך בי ביכר קטן ורב אפי' שיעריהו לעיל בחד שיעורא: ורב יוסף בהאי שיעורא הרדסיאות: על סם מקומ' זיא ע"ש הורודוס וה נתן הגדלים בבתיס: לכלוכן סל שמתקבין בו כמו ככלוכ ת תלא עקף אונזין ותרנגולין בא באין לערב לכלוכ ונוח לתפ לתפסן סם: הלכך הרי הן ככ כצדורי ויעודי ומותר לצדור אפי' חוץ לכלוכן: יוני סוכך וי ויני עליה: יוני חבר הן נאטין ואוכלין בחוץ: בטפוחין כבי כבירות גר: כמון סבי כותנין בחומות הכירות והמגדלים ל לקין סם עוסו חבר: ומזונותן ולברוח משני בני אדם: לכלוכן

הא כביכר מקורה הא כביכר שאינו מ מקורה ואל בית דכביכר מקורה דמי ו זכין לר' יהוד' ובין לרבנן צפור למגדל אין לבית לא אמ' רבה בר רב הונ' הכא בצפור דרור עסקי שאינ' מקבל' מרות' דתנ' דביר' ישמעא' למה נקרא שמה צפור דרור שדרה כבי' ככסדה השתא דאמת להכי חיה אחיה גמי לא קשיא' הא כביכ' קטן הא כביכ' גדול היכידמי ביכר קטן היכידמי ביכר גדול' אמ' רב אשי כל היכא דרחיש אבתר' ומשי לה בחד שחי' ביכר קטן ואידך ביכר גדול' אי גמי כל היכא דאיכא עוקצי עוקצי ב ביכר גדול ואידך ביכר קטן אי גמי כל היכ' דנפלי טולא דכתלי אהרדי: ביכר קטן ואידך ביכר גדול' רבן שמעון בן גמליאל אומ' לא כל הכיברים שוין וכו' אמ' רב יוסף אמ' רב יהודה אמ' שמואל הלכה כרשב"ג אמ' ליה אבי הלכה מכלל דפליגי' אמ' ליה וטאי נפ נפקא לך מינה: אמ' ליה גמרא גמור ז ומורתא תאל: זה הכלל כל המחוסר צידה וכו' היכי דמי מחוסר צידה אמ' רב יוסף אמ' רב יהודה אמ' שמואל כל שאומ' הכא מצודה וגצודנו אמ' ליה אבי והרי אונזין ותרנגולין שאומרים הכא מצודה וגצודנו ותנא הצד אונזין ותרנגולים ויוג' הרדסיאות פטור אמ' רבה בר רב הונא אמ' שמואל הללו באין לכלוכן לערב' והללו אין ב באין לכלוכן לערב' והרי יוני שובך ויוני עליה דבאין לכלוכן לערב' ותנא הצד יוני שובך ויוני עליה וצפרים שקננו בטפוחין כבירות ח חייב' לא אמ' רבה בר רב הונא אמ' שמואל הללו באין לכלוכן לערב' ומוזנות עליך והללו באין לכלוכן לערב' ואין מוזנות עליך רבמרי אמ' חנ' עבדי לרבוי' והני לא עבדי לרבוי' לכלוכן קא אמרינן דע דעבדי לרבוי' מתנ'

היכי דמי ביכר גדול וכן לכלל דלעיל מיידי בכהמה נחיה: יוג' והכא מיידי בעופות: ואע"ל דלעיל קאל' הא כביכר מקורה ויג' לא פירס שיעור הכיכר ב בכמה לא הוי מחוסר צידה: וד והסתא תיחא דשריך עלה מאנו מאונזין ותרנגולין: ותנא הצד אונזין ותרנגולין ויוני הרדסיאות: ואלת ואל קל' כ כל שטורי דפכת שטור אכל א' אסור תדרבכ' ומתני כמי מודה דפטור אכל אסור תדרבכ' ויל לפי מה שפי' במתני' תיחא דגז דגזינן מזונות גזיה סמא יכא לצוד חתן דאל' עכ' צל דאסור מן התור' דאל' אינו אסור אלא מדרבכין לא הוה גזי' ליתן מן מזונ' המוס' סמא יגורס דהני גזיה לגזיה א"כ סמין אהיה דתפן ס' האורג כמס' שבת דאל' התס' הג' מחוסר צידה הצד לת' לתוכו שטור דהא מחוסר צידה והצד לתוכו חייב כראה דהכי פרי' הניחיל ואוקומי מחוסר צי צידה דר"ל כל שאומ' הכא מצוד מצודה וכצדונו: א"כ היכי קא קאמרית הכא הצד אונזין ותרנגולין ותרנגולין שטור הא שפיר חסי' מחוסר צידה סוף שצריך לומר' הכא מצוד וכצדונו: וכמחוסר צידה הצד מתוכו חייב והכא ה' הני הצד מתוכו: אלא כב

עליך: הלכך ככהת' הן נחסיכי מזונות: הני עבדי לרבוי': יוני סוכך עסויין להשמיט ולב ולברוח משני בני אדם: לכלוכן קאמרינן דעבדי לרבוי' פני הין עד קצן נצרי' לעלן אחריהן וגם סם כשמיט' תאנו ויורדין:

אין צדין

מתני' מותרין הן בגז' פרו מעשה לסתור: אין רצוני לקבל הימנו סאכי פנאני: גז' מעשה לסתור בתמיה דרך ה
המדרבירי לומר דבר ומביאין מעשה אחריו להכחיס דבור הראשון: ספק מוכן כלומר זון שאמרנו לא יטול מהן מספק דהיינו ו
ספק מוכן מספק מוקצה ואסור לאו דכרי הכל היא אלא פלוגתא דרבין גמליאל ור' יהושע היא לקמן בסמוכין מיייתכן לה ב
בבביתא: דמתני' לה להא דשמאל דאשר ספק מוכן: אהא מתן דמתני' אהא אין הלכה כר' ג' דלא סייך למימר הלכה כר' יה
יהושע משן דלא תבא ליה לר' יהושע בתתני': סוחטין מן הכ
הכגרין: סוחטין חיות מן ביב
ביכריס לפי סכנודי ועומדין
ועל סס סענוטין סס כגרי מיס
נחריצים למתות החיות סס ק
קרי להו כגריס: אבל לא מן ה
הרשותית תבא חיה במגדלתו ו
ספק כגוד הניס ספק מאתמל:
בא מעיש לתקוס טהיו פרוסי'
'נה) באורך מיל חו חצי מיל וכ
נכסחיה נפלת כראשן אחד מ
מתוך שמתפרקת ומתנתקת ל
לכאת המגדלות מתקלקלת כו
כולן נראשו הטני כתק מוקוס
סכתקע וסיומן הוא לו טיס חיה
בראש האחר: כתקלקלו כוטיע
עכ הכי משו טודחי כתקלקלו
ביט וכגו סכדקו מטחאסכה ולא
היו תקולקלי ועכשויו תקולקלי
ולהכי פריך הא גופה קטיא: ה
הב טעמא דכא ומתאן הו ספק
אשר הכי קאמי כו' וכולה חדא
מלת ה' בא ומתאן סכתקלקלו
מערכ יט בידוע סמעיש כגודו
נאס יט לחוש ולמו סכתקלקלו
כט כגון סלא בא ומתאן מתת
מתתמל תקולקלין הרי כאלני יד
ידוע סכיס כגודו: הלכה כר' ט
סמעין: דמת ספק מוכן אשר
נהיכא דכא ומתאן תקולקלין
מתתמל יט לסמוך דכגודו יט
מכגודו יט: לקבל: בטלטול ד
דכולי האי לא אמרי כספק מ
מוכן דלתסרו בטלטול אבל כ
באכיל לא סרסכו רבן גמליאל
: ולנו את מותריו באכילה קאמי
רבן גמליאל ולאו דסכודא לרב
ולנו כותיה אלא מלתייה הוא דת
דמשרטי: משולמיס: לחיס סו
מניישא כלעז: מותרין והא על
כרחוק רבן גמליאל הוא דמקל
: ספיר: נאעז' דלאו ספק הוא א

אלא בכגודי דאדיוני נכו' דודחי כגודו מעיש ו
וקרי ליה ככי יומן כפרמי' ולא
כחי דספיטא דמותרין לטלטל
ואתיא כדכרי הכל ומשאל דלא
אתי אלא כרבן גמליאל דמתיר
ספק מוכן: לכך כל דאין נדחי ו
ספוא מערב יוס טוב אלא ספ
ספק והסתא אחיא כרבן גמל
גמליאל דמתיר ספק מוכן "

מתני' מצודות חיה ועוף
ודגים שעשאן מערב יט לא ישול מהן
ביט לא אס כן יודע שגודו מערב יט
ומעשה כגוי אחד שהביא דגים לר'
לרבן גמליאל ואמ מותרין הן לא שאין
רצוני לקבל הימנו " גמ
מעשה לסתור: חסורי מחסרא והכי ק
קתני ספק מוכן אסור ורבן גמליאל מ
מתיר ומעשה גמי כגוי אחד שהביא ד

דגים לפני רבן גמליאל ואמ מותרין הן לא שאין רצוני לקבל הימנו
אמ רב יהודה אמ שמואל אין הלכה כרבן גמליאל ואיכא דמתני לה
אהא דתמא ספק מוכן רבן גמליאל מתיר ור' יהושע אסור אמ רב יהו
יהודה אמ שמואל הלכה כר' יהושע ואיכא דמתני לה אהא דתמא
שוחטין מן הנגרין ביט אבל לא מן הרשתות ומן המכמורות ר' שמ
שמעון בן אעור אום בא ומצאן מקולקלין מערב יט בידוע שמערב
יום טוב נצודו ומותרין בא ומצאן מקולקלי' ביט בידוע שביט נצודו
ואסורין הא גופה קשיא אמרת בא ומצאן מקולקלין מערב יום טוב
בידוע שמערב יט נצודו טעמ דכא ומצאן מקולקלין הא ספקא אס
אסורין אימ סיפ' בא ומצאן מקולקלין ביט בידוע שכיום טוב נצודו
טעמ דכא ומצאן מקולקלין הא ספק מערב יום טוב נצודו ומותרין
הכי קאמי בא ומצאן מקולקלין מערב יום טוב בידוע שמערב יום
טוב נצודו ומותרין הא ספקא נעשה כמי שגודו ביום טוב ואסורין
אמר רב יהודה אמ שמואל הלכה כר' שמעון בן אעור ואמ מותרין הם
מותרין למאי רב אמ מותרין לקבל ולוי אמ מותרין באכילה אמ
רב לעולם א' ימנע אדם עצמו מבית המדרש אפי' שעה אחת דאנא
ולוי הוינא קמיה דר' כי אמרה להא שמעתא באורתא אמ מותרין ב
באכילה בצפרא אמ מותרין לקבל אנא דהואי בי מדרשא הדרי בי
לוי דלא הוה בי מדרשא לא הרר ביה מתכי גוי שהביא דורון לוי
לישראל אפי' דגים המפולמין ופירות בני יומן מותרין בשלם למאן ו
דאמ מותרין לקבל שפיר לא למאן דאמ מותרין באכילה פירות ב
בני יומן מי שרו באכילה ולטעמך פירות בני יומן מי שרו בטלטול
אלא בכגודי דאדימי ופירי דכבישי

אלא נדחי מוקצה איכא למימר דמתיר בטלטול מי שרו כחי דמקל רבן גמליאל
בספק מוכן כודאי סאינו מוכן מי מקל: אלא בכגודי דאדיוני אדיומי פלא כס ליחן נאדמנומית סתחת לחייסן סכודקי חותן סס:
ה ג

ולערב אסורו בכדי שיעשו פי' רש' כדי שיעשו לקיטתן
שלא יהנה ממלאכת יט' ולערב ראשון קאמ' דת'
דממה כפסך הן מותרין אש היה חול' הריו היום כלקטנו ואש
היה היום קדם הריו הלילה הזה חול' וכסני יט' של גליות

מיוירי והבי' ראיה מבי' דלעי'
טכולדה בזה ומותרת בזה ומ'
ומהוא טובא דאיתיד ביום
ראשון ואלכו אותנו ביום שני ב'
בערובין כפרטו' ורבי' יצחק
הלוי דגא' גי' אסורו עד מוצ'
מוצאי ליל יט' שני' ומסר' בכדי
שיעשו לילה הראויה לעסיה'
ומי' בתשוב' רבי' גרסו' מאור'
הגולה מנחתו כמותו' וגם ר' ק'
קלונימוס אש' רומי' בקי' בכל'
התלמוד שלח לי כתב מעור' גר'
גרמיוזא כמותו' והק' הריו לסי'
רטי' דפי' הלכך בעינן כדי שיע'

ופירי רכבישי בירקא עסקינן ואמאי ק
קרי להו בני יומן שהן בעין בני יומן
אם רב פפא הלכתא גוי שהביא דורון
לישראל ביום טוב אם יש מאותו המין
במחומר אסור ולערב נמי אסורין בכ
בכדי שיעשו' ואם אין מאותו המין כמ
במחומר תוך התחו' מותר חוץ לתחום
אסור והבא בשביל ישראל זה מותר ל
לישראל אחר' אמ רבה בר רב

שיעשו כדי שלא יהנה ממלאכת יט' וא"כ המכסל בשבת אה'
אמאי יאכל הא נהנה ממלאכ' שבת אלא ודאי אין זה הטע'
אלא הטעם שמה יאמר לבני לך ולקט' ומזה הטעם אסורים
עד מוצאי יט' האחרון בכדי שיעשו דאי אמרת דמותרין כל
בליל יט' ראשון במוצאי יט' ראשון חייסין שמה יאמר לבני
בוט' ראשון לך והבא כדי לאכול מהן בסני' וא"כ ע"כ לילה
הראויה לעסיה קאמ' ומי' שהביא רש"י מבי' וכן יפ' לדחן'
אנתה דהתם טכולדה מאליה מן השמים' וגם ראיה שהביא
מההוא טובא דערובין' ול' דמיוירי שהיו המכודות פרושות
מע"ט ומאליו כבודו' וכללל הכי הוא דדבר הבא מאליו או
דבר מוקצה הבא בידים שהביא גוי בשביל עצמו או בשב'
בשביל גוי אחר וכן צנו' לישראל בוט' ראשון מותר בסני' א'
אכל אש הביאו בשביל ישראל מן המחומר אסור עד מוצ'
מוצאי יט' שני' בכדי שיעשו ואש' לאו שאין כתיבן במחומר
חון לתחום אסורין תוך התחום מותרים ורי' פי' שאין בת'
במינו במחומר הבא מחון לתחום לא בעינן בכדי שיעשו
דלא החמירו אלא בדבר שנעשת בו מלאכה דה"ל הקלו שם
שמותר לישראל אחר אשי' בו ביום וק' דר' יהודה את' כפר'
מי שהחך הביאו חליטין למת מחון לתחן לא יסגור בהן
עד מוצאי יט' ומסת' הת' בכדי שיעשו' וי"ל דשאני הת' דאנשא'
טפי מלתא דהכל יודעי' שהבאו בשבילנו ואיכא למגזר טפי
ויט' חלוק בין מת' לדברים אחרים כדאמ' התם עשה קברי'
לאביו כ"ט לא יקבור בו עולמית' א"כ בדברים אחרים
מותר בכדי שיעשו אחר שבת או אחר יט' .. ואומ' הרר'
שמנאל מ"א"כ"כ"כ דסק חון לתחום מותר' והביא

ופירו דכבישי בירקא כסלקטוס טמנוס מיד בירק שלא יב'
יברח לחלוקן כבישי טמונין כוונ' רישא בכבשא ונהי נד'
ודאי מוכן טיכהו דכריין שמערב יט' הן ואשמועינן דא"כ
דדמו לבני יומן לא חייסין למראית העין' רבנתי' פרגו כ'
כוני' דהדומי' מכותחי' הן כמו

הדומי' הדומה נקטי' לי אש כן
מאי למימרא: אש יט' מאותו ה'
המין במחומר אסורין' ומסו'
מוקצה ואשי' לר' שמעון יט' מו'
מוקצה כגריגרות נמוקין וי'
ומחומר כגריגרו' נמוקי' דמי'
מדלא לקטן מאתמל' אקציכהו מ'
מדעתיה ולא תחלוק במחומר
בין שלו בין של גוי' ולערב א'
אסורין בכדי שיעשו' כדי שלא
יהנה ממלאכ' יט' והא דקאמרי'
ולערב אסורים בכדי שיעשו'
הא לאחר כן מותרו אשי' לערב

ראשון כמי' א"כ דליל יט' שני' הוא ממתין בכדי שיעשו ומותר
ומותרין ממה כפסך אש' הלילה חול' הוא הריו המותרין בכדי
שיעשו ואש' קדם הוא נמצא סלקטו בחול' כך דעתו נוטה
ויט' לי ראיות הרבה מההוא בר' טובא דערובין ומבי'ה סכ'
טכולדה בזה המותרת בזה אלמא האחר חול' הוא' וממה נס'
כפסך מותר' ולא זכיתי לטאול את' פי' רבי' יעקב בדבר זה ו
כי היו נוהגי' בו היתר במקומו והיה לי הדבר פשוט' ולאחר
פטירתו של ר' שמעתי את' רבי' יצחק הלוי שהוא אומר עד ל'
ליל מוצאי יט' שני' וכל אשוי' עירין כמותו' וגם הלכות גדול'
אסורים כן' ודנתי' לפניו ולא הועיל לי הדבר וכל שעינו אי'
אינו אלא מדנקט בכדי שיעשו בלילה הראויה לעסיה קאמ'
ואשי' אומ' צריך להמתין בכדי שיעשו מסוס שמה היום היה
קדם והלילה חול' ותרע' מדלא קאמ' לערב של שני' אסורין ב'
בכדי שיעשו לערב הראשון קאמ' וכתב' סת' רבי' גרסו' מ'
מאל' הגולה מנחתו כמותו' גס עתה בא אליו מכתב מגרמיוזא'
סבא לשם אדם גדול זקן וינעב בוטיבה מן רומא' ושמו ר'
קלונימוס ובקי' בכל התלמוד והורה כן ונחלק עליהן: חון
לתחום אסורין' לא שמעתי טעם מקובל בדבר דאי' מסוס
מוקצה אמאי מותר לישראל אחר' מסוס סנעסה בני אסור' ב'
בשבילי אש' כן לישראל אחר' כמו' דגוי' שהדליק את' הנר ב'
בשבת תקן אש' בשביל ישראל אסור ולא חלקו בינו לחבר'
ויט' לומר דגוי' אסור תחומין דרבנן לא אחמור כולי' האי' ו'
ודיון אש' אחרונה על זה' טעם אחר נראה לי מחון לתחום
אסורין גזרה שמה יסלח בשבילנו' והבא בשביל זה מותר ל'
לאחר דליכא למגזר ביה שאינו מכירי': הסוכר אמת

והיו ספק אש' באו חון לתחום' וסיפא דברייתא לקולא' ורבי' יהודה היה אומר במחומר ובבי'ה אשי' לא הביאו' בשביל ישראל
רק בשבילנו או בשביל גוי אחר' ולא משמע כן גבי מרחצת בשבת דשרי' הנאיל ואיכא גויס בעיר' ואין סבירא לחלק בין דבר
אכילה לדבר אחר' ואומ' הררי' ד"ט שחל להיות בה בשבת וכערב שבת' או בא' בשבת ובכ' בשבת הבא ביום ראשון שרי' ל'
ליום שלישי ולא בעינן הראוי לעסיה דמסני' ומיס קודם לא שיק' שמה יאמר לבני' ויש להחמיר בדבר' וככדי שיעשו דאמרינן
פי' התנשפת' כדי שיתלסן ויובאו ממקום סכד אנתס' גס יט' לשפק אש' הביא קנסה מלאה פירות אש' צריך להמתין כדי סלקטו
באדם אחד או בכמה בני אדם' .. הבא בשביל ישראל זה מותר לישראל אחר' תימ' ומה טעם זה' אי' הני מוקצה אשי' לישראל'
אחר אסור יצאי אסור לישראל' ראשון בשביל סנעסה בהן אסור בשבילנו' א"כ לישראל אחר' כמו' אסורין כדאמ' גוי'
שהדליק הנר אש' בשביל ישראל אסור וליכא חלוק בין אותנו ישראל לישראל אחר' ותיירץ רש"י דשמה גבי אסור תחומין דליכא א'
אסורא אלא מדרבנן לא אחמור כולי' האי' ודאי אי' חסדינן על זה שהבאו בשבילנו' ..

הסוכר אמת המים סתומה שלא יכנסו בה דגים מבחוץ ומתחסך ואת אלה הכין והזמין על ידי מעשה זה: בפרדס מקום המעשה המשתנה ואין הגדר יוצא שאינו יכול לברוח וקל לברוח ואלו נאיון צריך זמן דהא הכא מפני שהיא סתומה ואין יכולין לצאת קרי ל

המקושרין אשורים בכל מקום משכנין

גזל פרי' סהראשון קנה אותן בהנבחה ולא נהי' ללא סויד כ כאן הנבחה אלא כדאמרינן ד דחכמה קונה בהפקר האיל ו ומתעסק הו' בהן קצת כן כאן בטדה הסמוכה וכו' תי' אומאי לא משני לעיל כן ו ניל אמור' היה לו לפרט דבריו והאיל ולא פירש מיידי בין כ כסמוכה וכו' בחזקת

אשור עומדת פרי' בחזקת אשור אבר מן החי ולא נהי' דא' למה לי עד שידע כ כמה נשחטה כיון דחזיק סומת א' לא סויד בה אשור אבר מן החי דאשור אבר מן החי לא ש' פייך אלא מחיים לככל דחזקת אשור ר'ל בחזקה שלא נשחטה עד שידע לך וכו' ומשום אשור שאינה זבוחה דרחמנא אמר ת תזבח ואכלת שחוט ואכל וכו' כיחא אפי' למד בהמה בחייה ל לאו לחברים עומדת

אמ רבה בר רב הונא אמ רב הסוכר אמת המים מערב יט ולמחר השכים ו ומצא בה דגים מותרין אמ רב חסדא מדברי רבינו גלמוד היה שקנתה בפ פרדס אינה צריכה זמן אמ רב נח נחמן גפ'ל חברין ברברכתא איכא דאמרי אמ רבה בר רב הונא מדברי רבינו גלמוד היה שקנתה בפרדס אינה צריכה זמן אמ רב נחמן גפ'ל בר הכ חברין ברברכתא התם לא קא עבידו מעשה הכא קא עביד מעשה ולא כ בעיא זמן והתנא היה שקנתה בפרדס צריכה לזמן וצפור דרור צריך לקשור בכנפיה כדי שלא תתחלף באמה וזו ע עדות שהעידו מפי שמעיה ואבטליון חיובתא ומי בעיא זמן והתנא אר שמעון בן אעזר מודים בשו' ובה על ש שהזמינ בתוך הקן ומצא לפני הקן ש שאסורין כמה דברים אמורים ביוגו שובך ויוג עליה וצפרים שקננו בטפי בטפוחין ובכירה אבל אוו' ותרגול'

ויוג הרדסאות וחיה שקננה בפרדס מותרין ואין צריכין זמן וצפור דרור צריכה לקשר בכנפיה כדי שלא תתחלף באמה והמקושרין והמנוענעין בכורות ובבתים ובשיחין ובמערות מותרין ובאילנות א אסורין שמא יעלה ויתלוש והמקושרין והמנוענעין בכל מקו' אסורין משום גזל אמ רב נחמן לא קשיא הא בה הא באמה אמה בזמן ס סגי לה צידה מעלייתא בעיא לא אמ רב נחמן בר יצחק אידי ואידי כדירה הא כנגה הסמוכה לעיר הא כנגה שאינה סמוכה

מת' בהמה מסוכנת לא ישחוט לא אם כן יש שהות כיום ל לאכול ממנה כוית צלי ר עקיבא אומ אפי' כוית חי מכית טביחתה שחטה בשדה לא יביאנה במוט ובמוטה אבל מביא בידו אנרים א אכרים גמ אמ רמי בר אבא הפשט ונתוח בעולה והוא הדין לקצבים מכאן למדה תורה דרך ארץ שלא יאכל אדם כשר קו קודם הפשט ונתוח לאפוקי מאי אילימי לאפוקי מדרב הונא דאמ רב הונ' בהמ' בחייה בחזקת אשור עומד עד שידע לך כמה נשחטה

הדינו: מתי קול' דרך ארץ או אשור ולמינו' דאשור לאכול ממנה עד שיכתננה סתם ויצא לה סימן טרפה כסתר והחזיק לבג ה בהמות כשק טרפות אף קודם פראה בהן טרפות: לאפוקי מדרב הונא דאמ' בהמה בחייה בחזקת אשור אבר מן החי עומ עומדת וכשק' מינה שא' אירע שק' כשיחטתה כשחטתה על חזקתה ואשרה עד שידע לך ברנ' נשחטה כראוי: ה ד

סודו: עליו כזאת ולקמיה תם מסיים קנסיא אלא תשקף מל מלתא באיכא דאצרי דמחלגי רב חסדא בר רבה בר רב הונא : כשל בר חברין רב הונא הכ חברה הנה מתלמידו של רב ו רבה בריה קרי בר חברין : ו נשפור דרור סומה תכנוד יו יוס צרי לקשור בכנפיה להיו' סוידן לה: יונא לפני הקן שא שאסורין כדתרבי' לה בשק' שהיו שני קנין וזמן אף ו לא זמן אף וזמן ולמחר בא ומצא ב בתומכת ולא במקומן אלא כ בדף הכולט לפני הקן וכח וכחכרקה לא מצא כלום: שאם שאסורין חייטין שמה תקן ט שאינה תזמינת באז לכאן: כמה דברים אמרי' דכעיון זמן: צפור דרור קטנה היא והיא ו והבת סוג' והמקשרי' בכנפיה סימן זמן הו' לה: והמנוענעין ימא' צמל לשם זמן והו' מכיון : בכתיס וכבירות וככל תקו' שאינו מחובר: מותרים: כ"ט: ו נהיקשרי' והמנוענעין הכת' בכל תקום אף בחול אשורין ו למנוחן משום גזל סהראשון ס שקשרן או נכנעין קטין כהגב בהנבחה: שהפקר קנה בהו' בהנבחה: בה בגל' אינו צריך זמן שאינו יכול לברוח ודעתו עליו: תצ' בהמה ת מסוכנת שהיא ירא סתומות ואי ואינו צריך לה סכר' סגד סג סעודתו אלא מחמת השחרו' הו' שחוט: לא ישחוט אלא א' יודע שיש סהות כיום לאכול ז כוית צלי היום: תכית טביחת' שהיא תזמין ומשפט העורו' ו עומד: לא יביאה במוט וכמו' ובמה כז' כני ארס משום דאנושא מלתא ומולול כ"ט: ג' הפשט ונתוח פי' הסת' בעולה שהיא אכילת גבנה והו' יש ללמוד לקצבים באכילתה

גזל הונא

אורח ארעה קמל סי רמי ולאן חסור טרפה תימי
דבשמוך משמע סיס חסור בדבר דקאל נטיעה
מקטע רגליהון דקצביא ויל דנדחי ליכא חסור דניסכסחה
היא עומדת בחזקת היתר מי אס נמצאת טרפה לאחר טאו

מאכל הוא כעכס כטובג ולא כ
כאכוס טלא היה לו למחר כל כ
כך וצדף באילנות פי
רמי דלא ידעא
מימי עזותיה וסי בתו חסוס
דעוטה נפירות עלין חכונות
וקפריסין ועוד טעוען פירות
בכל יום מה טאין כן בשאר א
אילנות ועוד פרו דעווען היו
ממה שארין יין וין הקפריסין
שהיא עזה כדאית בפעוס הקט
הקטור יין קפריסין למה הוא בא
פעורין בו הכסורין כדי טעה
עזה ולא כפרטו שפי ככריתין
שהיא יין הבא ממקום קפרס

ומסכסחה כדאנו הרי היא בחזקת היתר דסתם בהמות אי
איכן טרפות נאס נמצא בה נקב כריאה או בכני מעיס ו
ניט לתלתיו לאחר שחיטה ולהכסיר נכקודס שחיטה ולאסור
העמידנה על חזקה שהיתה בה קודם שנמצא בה ספק זה הו

ומותרת עד שידע לך אמת ט
שהיא טרפה: תכית טכיתתה ה
ממס קודם הפסט: טטובחת
אכילתה: תכני מטיה טהמאכל
מתחתך ומתעכל פס: תורה א
ארע ולא חסוס חסור טרפ:
כדתיביא ימכנו אף תנאים סמי
טמלמודים הלכות דרך ארץ ט
טלא יראה ארס עצמו על הכ
הכרין כרעבת אף זה הממחר
לאכול קודם הפסט כראה כר
כרעבת: בצל ציבוט: מעלין:
מצד העלן: חנבא מקטע ר
רגליהון דרטיביא: עכס טס
ספריסין נוקבין וירדי כעומק
ואין מתפסט לכדדון כלל וכו
וכטועין אומי כין גבולי סדות
וכו תיחס יהושע לישראל את
הארץ: מקטע רגלי הרפעים ל
ליום הדין סגולתן וחומסין ו
ומטיגן גבול ואין למדי ממכני:
כטיעה מקטע רגליהון דקצביא
כטיעת ערלה טאמרה תורה ט
להמתין טלס טכיס מלאכול פ
פירות מקטע רגלי הקבצים ה
הממחרין לאכול קודם הפסט
ונתנו ושעמיס שנמצאת טרפ:
וכן דכועלי כדות ממחרין וא
ואיכן יכולים להמתין עד טקט
סתטכול: תנרמוס מין קטני
עגל כמין ערטה ויחס כמעה
קטנה והוא מר מאד עד טטו
סגולתין אומי טבע פעמיס ו
נכעטה מתוק ועוב עד טיאכל
למעמיס בקנח סעודה: מב
מקטע רגליהון דסנאלי ובראל
דכתיבי טבעה עז בהאי קרא
ולכסן ויעזכר את ה' התנרמוס
הזה לאחר שהטריח את בעליו
ז פעמיס הוא חוזר למנוטב והן
הטריחן את כוראן להביא על
עליהן פורעניות ולהכעיסו ב

נשחטה בחזקת היתר עומדת עד שיו
שיודע לך כמה נטרפה והאנן תנן
מתני כדרכ הונא דתנן ר' עקיבא אומי
אפי כות חי מבית טביחתה מאי לאו
מבית טביחתה ממש לא כמקום שט
שטובחת אכילתה והא תנן ר' חייא מ
מקום טביחתה ממש לארמי בר אבא
אורח ארעא קמל כדתנא לא יאכל א
אד' שום ובצל מראשו לא מעליו ואם
אבל הרי זה רעכתן כיוצ בו לא ישתה
אדם כוסו כבת אחת ואם שתה הרי זה
גרגון תנו רבנן השותה כוסו בבת

אחת הרי זה גרגון שנים דרך ארץ שלשה מגסי הרוח ואם
רמי בר אבא חצובא מקטע רגליהון דרטיביא נטיעה מקטע רג
רגליהון דקצביא ודכועלי גדות תורמוסא מקטע רגליהון דשנאיהון
של ישראל שנאם ויוסיפו בני ישראל לעשות הרע בעיניה ויעבדו את
הבעלים ואת העשתרות ואת אקוי אדום ואת אקוי מואב ואת אקוי
בני עמון ואת אקוי צידון ואת אקוי פלשתים ויעובו את ה' ולא עבדוהו
כמשמע שנאם ויעובו את ה' איני יודע שלא עבדוהו ומה תלמוד
לומר ולא עבדוהו אמר ר' אעזר אס הקבה אפי' כתורמוס הזה שש
ששולקין אותו טבע פעמיס ואוכלין אותו בקנח סעודה לא עשאוני
בני תנא משמיה דר' מאיר מפני מה נתנ תורה לישראל מפני שהן
עוין תנא דביר ישמעאל מינו אש דת למו אמר הקבה ראויין
הו' לו שתנתן להם דת אש איכא דאמ דתהם של או אש שא
שאלמלא לא נתנה תורה לישראל אין כל אומה ולשון יכולין לעמד
בפניהם והינו דאר שכעון בן לקיש שלשה עוין הן ישראל באומות
כלב כחיות תרגול בעופות ויש אומ אף עז בבחמה דקה ויש אומ
אף צלף באילנות שחטה כשרה לא יביאנה כמוט תר
אין הסומא יוצא במקלו ולא הרועה בתרמילו ואין יוצאין בכסא
אחד האיש ואחד האשה איני והא שלח ר' יעקב בר אירי וקן אחד
היה בשכונתנו והיה יוצא בגלודקי שלו ובאו ושאלו את ר' יהושע בן
לוי ואם אס רבים

כסכעת אלה ולא חזרו בהן: מימי ולא עבדוהו: לשון קבלה הוא שהיא קובל עליהם הקדיחונו והקניטונו טבע פעמיס ככס
ככסול התנרמוס ואחרי כל זאת לא נחטבתי בעיניהם: שהן עזים: ונכחה להם תורה שיעסקו בה והיא מתטת כחם ומכנעת ל
לכס: דתיין טל אלני ונחננס טל אלני אש: שהם עזים כאס: וימינו כחן להם התורה: ומצני טאש דת למו: והרבה מקרי
מקרי חסריס כזה: עזים קאים להכחח: אכנרייס כלעז: בלף באילנות: לא ידעתי מהו עזות סלנו: אין הסומא יוצא במ
במקלנו: דהני דרך חול ואיכ זלנתא דוט: נאי יוצאי בכס: טטועני: אונת: כטי ארס: והס יושכין כן צדרי: כגולדקי: פלדיוסאול:

אין צדין

צדיקין לן לבית המדרש לדרשה : מות' להוציאנו כן מביטין
לבית המדרש : אשיקתיה בכסא: תהיני לטיילי : מקומות ס
סמוכין ואין תחום סבת ביניהם : לחתא בר ארז' כך סמו:
סליח ציון ריגל היה לעלות לרנשלים: אקוף הרבה כסב

שאני ילתא דבעיתא : ואת נהא לא התירי אלא כי יש בה
נורך רביס כדאמרין לעיל : ויל דילתא כמי חל
הולכת לנורך רביס : שבת ראש הגולה היתה והיו רביס צר
צריכיס מתנה .. בכור ססל לכור : ה'
יהוד' אונ' נכו' צ"ל

דתיירי בכבור פהיה כן מוס
קבוע מאתמל אך שלא הראהו
לחכס מבעוד יום דאי כסל ב
ביה מומא ביש ודאי לא הנה ס
פרי ר' יהודה דהיו מוקצ' מחמת
אסור דלא הנה דעתיה עליה מ
מאתמל יור' יהודה אית ליה מ
מוקצה נהק ככו ססל כן מוס
אך שלא הראהו לחכס מבעוד
יום 'נסל לכור ביו' טוב ירד
המומחה וכו' דרואין מומוין ב
ביט סל לר' יהודה יר' שמעון א
אור' און זה מן המוכן : עכ לא
בעי למיית דאין זה מן המוכן
שהוא מוקצה דהא ה' שמעון לית
ליה מוקצה : אלא הפ' כס באין
מומו נכר שלא הראהו חכס מע
מעיש ולא היה כודע אס היה ק
קבוע און זה מן המוכן : כל
כלומר און היציר היציר דאין מ
מוכן להכסיר : דאין רואין מו
מומוין ביט ושמעון משום דכר'
כמתקן אן כדן את הדין שהיא
אסור מוס סבות עכ סי דסו'
וק דאין זה מן המוכן משמע ד
דאשי בקרו חכ' כין שלא כודע
שהוא מוס קבוע מאתמל אונ'
ה' שמעון ולשה' משמע דוקא
דאינו מוכן להכסיר לכתחלה
הא דיעבד פסיר דמוי : דעק דב
דכסב' מוכח בהדיא כפ' כירה
דמשעס מוקצה קאמ' דפריך מ
מהכא דר' שמעון אי' ליה מוקצה
והא לית ליה מוקצה לר' שמעון :

לככל דמשע' מוק' קאמ' דאי' זה מן המוכן ואשי עכר ובקרו
מה אשר מוס מוקצה יסלינו ברואין מומוין וגס סלינו ב
במוקצ' מיתורא דקתני און זה מן המוכן : והא דפריך הכא
בגמ' לסלנו ברואין מומוין בעלמא ר"ל דלא כסל לכור ול
לעולם כליטכ' דמתני' דמוקצה : וכן הא דקאמ' בגמ' מהו ד
דתימ' כיון דדעתיה עלויה נשחטת ק"ל : ר"ל דאסור משום
מוקצה ואשי אס בקרו כדיעבד אף לר' יהוד' כיון שלא היה
כו מוס קבוע מאתמל : יור' שמעון אשר אשי אס היה כן מו'
משום מוקצ' כדפ' ר' דלא כאב בר אבימי : ואת מוס דככל
דוכת' אחתיר ר' יהודה עשי במוקצה מר' שמעון : ויל דטעמ' רבה אית ליה הנאיל דסל דרואין מומוין ביוס טוב : וידוע טמוס
קבוע היה מאתמל : אס כן און כן מוקצה דהא מאתמל דעתיה עלויה : אכל לר' שמעון אית ליה דאין רואין מומוין הלכך לאו
דעתיה עלויה מאתמל עכ' אסר אשי אס בקרו כדיעבד .. גת

ואמ אם היו רביס צדיקין לו מותר'
וסמכו רבותינו על דברי אחי שקיא' ד
דאמ' אנא אפיקתיה לרב הונא מהימי
לשילי : ומשילי להני' : ואמ' רבנחמן
בר יצחק אנא אפיקתיה למר שמואל מ
משמשא לטולא ומטולא לשמשא : ה
התם כדאמ' טעמ' אם היו רביס צדיקי'
לו מותר' : אל רב נחמן להמאמר
אדא שליח ציון כי סלקת להתם אקוף
וויל אסולמא דצור וויל לגבי דר' יעקב
בר אידי ובעי מנה כסא מה אתון ביה'
אדאול' להתם נח נפשיה דר' יעקב בר
אידי : כי סליק אשכחיה לר' וריקא אמ'
ליה כסא מה אתון ביה : אל הכי אמ' ר'
אמי ובלבר שלא יכתף מאי ובלב' שלא
יכתף אמ' רב יוסף כריה דרב' באלונקי'
: אימי' והא רבנחמן שרא לה לילתא
למיפק באלונקי' שאמי ילתא דבעיתא'
מר'מר' ומר' זוטרא מכתפי' להו בשבת'
דרגלא משום בעתות ואמרי' לה משו'
דוחקא דצבורא' : מתני'
בכור שנפל לכור : ר' יהודה אומ' ירד מ
בומחה ויראה אס יש בו מוס יעלה וי
וישחוט : ואם לאו לא ישחוט : ר' ש
שמעון אומ' כל שאין מומו נכר מבעוד
יום אין זה מן המוכן : במאי קא

בפכילי חת הדריך להקוף ההר
ונך דרך סולס מעלות הר טל
צור טעס ינטב ר' יעקב בר אי
אורי : מה אצן ביה : מה אצס
אונתריס כו : כי סליק' : כלומר
כי מטא לראין ישראל לחאר ס
פעבר חת צור : אלונקי' סכס
סכסילאט כלעז סנתן זרעו
על סתף חכרו וחברו על סת
כתעו וזה בכסאן ינטב על זרע
זרועות' : דרנחמו דרך חול ו
נשרהסיה ולהנוך למקס רחן'
טשי משכנשאין כין ויהין ככ
בכסאן : ילתא עס אשתו של ר'
ויכ כזמן : דבעיתא לישול : כס
בשבתא דרגלא סדורסין : מ
מכתפי' להו : בבית המדרש עד
ווקומן : משום בעתותא דכס
דכבורא שהיו כבצצן מן הס
הככר העומדים על רגליהס
משניהס והיו יראים לישול : מ
משום דנחקא סעומדים על ר'
רגליהן וטורח סבור הוה הלכך
מכתפי' להו עבדיה ותלמידים'
ומולטיין און תהר למ'ומן :
מתני' בכור ססל לכור ככו'
בזמן הזה און כשחט כלא מוס
מפני סקדשי הוה דמאליו הוה
קדוש והנחטו כשהוא תס הו'
סוחט קדשי' כחון ועכס כרתי :
ססל לכור וירא סן ימו' עס :
מומחה כקי במומוין להכחין
כין מוס קבוע למוס עוכר :
אס יש בו מוס : על כרחך ר' יה
יהודה מוקצה אית ליה וכמוס
הנשל כן כיוס טוב לא פרי דלאן דעתיה עלויה מאתמל וה
נהי קאמ' ככר בעל מוס שלא הראהו לחכס מבעוד יום
להצירו ונסל לכור ביו' טוב ירד מומוחה ויראה מוס שהיה
כו מאתמל אס מוס קבוע הוה יעלה וישחוט דמשום מוקצה
ליכא דמאתמל דעת' עלויה : און זה מן המוכן לאו משום
מוקצה אשר ליה : דהא לית ליה מוקצ' : אלא לשי סמתירו ביט
כראה כמתקנו דהנה ליה כדן דין דגור ביה משום סבות'
נהי קאמ' און הצרתי היציר ואינו מוכן להכסר : גת' אי

תגו

יבכך בכור תש סכפל לכור הג' דר' יהודה
הכסוף לית ליה מוקצה דקאית אס יס כו מ
מוס קבוע ואס' אס כפל ביט יעלה וישחוט ולית להו להני
תכאי מוקצה בכבור דלעולם דעתו עליו שמה יפול כו מוס

גז' אי כויל ברואין כו' דהא נדחי מטוס מוקצה לא הני ע
טעמיהו דאפכא שמעינן להו אלא מטוס ראית מוס דר' פ
שמעון סבר אין רואין כו' דהיה ליה כיוסב דין: לפלגו
בעלמא כלא כפל לכור: לעריס' לוח נדחי ימצא כו מוס: וכ

ונסקיה כר' יהושע דאחי בסרק
משילין אחת ואת ככו סכפל: כ
לכור מעלה את הראשון על מ
מכת לשחוט ואינו שוחט וחוזר
ומעלה את השני רצה זה שוחט
רצה זה שוחט: אי הכי דכפילת
כור דקט לאשמעינן דלא יע
יעלהו קט ליה: נאי לאו לא יע
יעלהו מבני ליה: דהא עיקר מ
מטוס העלמה קט לה נשחוטת
פשיטא לן: לא כריכא דעבר וא
נאסקיה: ומשמעות דלא לסקיה
מריטא טו דקטני ירד המומח
ייראה ולא קטני יעלהו ייראה
נהדר אשמעינן אחריתי דאי ע
עבר נאסקיה ולא מצא כו מוס
לא ישחוט: דכפל ביה מומח הש
השתא והכי קאית אס יס כו מו
הקבוע מעיט יעלה וישחוט וא
נאס לאו דלא היה מעיט אלא ה
היום אפי' עבר והעלהו לא יס
ישחוט נהא מוקצה הוא אי מא
מאתמל לא היה ביה מוס כלל
פשיטא דלא ישחוט דהא חטמע
אשמעינן ר' יהודה בכמה דוכ
דוכתי דאית ליה מוקצה: ק"ל
דאי לא הוה קבוע מערב יוס

במאי קא מפלגי' אי נמ ברואין מומין
קמפלגי' דר' יהודה סבר רואין מומין ב
ביט' ור' שמעון סבר אין רואין מומין ב
ביט' ולפלגו ברואי' מומין דעלמ' בכור
שנפל לכור אצטריכ' ליה: סדא משום
צער בעלי חיים לערים ולסקיה כר' יח
יהושע קמ"ל' אי הכי לא ישחוט לא יע
יעלה וישחוט מבני ליה: לא צריכא ד
דעבר ואסקיה סדא לשחטיה קמ"ל'
לשחטיה האתם הוא' לא צריכ' דנפל
ביה מומא' והא מוקצה הוא' לא דנפל
ביה מוס עובר מערב' ו' והשתא הוהו
ליה מוס קבוע מהו דתים דדעתיה על
עלויה וגשחטיה: קמ"ל' תר' בכור תם
שנפל לכור ר' יהודה הנשיא אומ' ירד
מומחה ויראה' אס יס כו מוס יעלה וי
וישחוט' ואס' לאו לא ישחוט' אמ' לו ר'
שמעון בן מגסיא הרי אמרו אין רואין
מומין ביום טוב' כיצד נולד בו מוס מ
מערב יס' אין מבקרין אותו ביט' נודר

נאס לאו שאין כו מוס מחליו
לא ישחוט' ואת פשיט' והא תם
הוא ויל לא יעלה בהערמת שח
שחוט' כדפי' לעיל ועל ר' יהודה
דמתני' לא בעי לסנויי הכי דל
דלא בעי לסנויי סנויא דחיקא
ולא יעלה בהערמת שחוטת קא
קאית הנאיל דאית ליה סנויא אח
אחריתא דר' יהודה אית ליה מו
מוקצה בכבור נצריך לאוקומי
כבעל מוס עכ' דהא אית ליה ז
מוקצה אבל לר' יהודה דלית ל
ליה מוקצה בכבור דהא בתם
סכפל לכור מירדו לא תני לשב
לסנויי הכי סכפל כו מוס קבוע
ביט' כדמסני לר' יהודה במתני'
ענר פ"טו פי' אחר דלא גר' ת
תם בכרית' אלא הג' בכור סכ
סכפל לכור וכנ' אס יס כו מוס
קבוע מידוע כו מוס מערב י
יט' ישחוט' ואס' לאו אלא כפל כ
כו מוס היום לא ישחוט אפי' א
אס העלהו מטוס דהני מוקצה
ינר' יהודה נשיאה אית ליה מו
מוקצה: לאו פריך תלמודא כד
כדפרי' תלמוד לעיל לר' יהודה ד
דמתני' פשיטא דמוקצה הוא דו
דנחאי לר' יהודה דמתני' פריך
ספיר דמאי אצטרי' לאשמעינן
אי מטוס מוקצה בהרבה מקומו'
מתעינן דר' יהודה דמתני' אית
ליה מוקצה: אבל אר' יהודה הכ
הכסוף אצטרי' לאשמעינן דר'
יה' דהא אית ליה מוקצה ותימ' כ
דבשלי' מכלתין משפקא ליה
לר' יהודה הכסוף אי אית ליה מ
מוקצה נאחאי' לא פשיטא ליה מ
מהכא ויל' דלא פסיק להוכיח ל
מהכא דאיכ' לפרוטי תרי' ליטני
כדפי' דלחד אית ליה מוקצה ול
נלחד לית ליה מוקצה ומשפקא
לי' אי כהאי ליטכ' אי כהאי ליטכ'
לכך לא היה לו להוכיח מהכא'

טוב לא ישחוט מטוס דמוקצה מחמת אסור הנה אי נמי מטוס דעבר נאסקיה: בכור תם
סכפל לכור גרסי' בכריתא דלית להו מוקצה להנך תכאי בכבור דכל טעת דעתיה עלויה
שמה יפול כו מוס: ירד מומחה ולא לעריס' ולסקיה: ר' יהודה הכסוף הוא ר' ולא הינו ר'
יהודה דמתני' דסתם ר' יהודה הוא ר' יהודה בר' אלעאי: אס יס כו מוס אפי' כפל כו היום
יעלה וישחוט דלית ליה מוקצה בכבור: ואס' לאו לא ישחוט ועבר נאסקיה לא ישחוט אס
אשילו כפל כו מוס לאחר העלמה וקנסא הוא מטוס דעבר נאסקי': לא יעלה בהערמת
שחוטת קאית דלא ישחוט לא אצטריך דהא תם הוא ומתני' דלא שניכין הכי מטוס דמתני' ל
לא תניכין לאוקומיה בתם מטוס דר' יהודה מוקצה אית ליה ולא תני למימ' אס יס כו מו
מוס סכפל כו ביום טוב יעלה וישחוט וכיון דעכ' כבעל מוס תוקמה לא אצטרי' לסנויי
סיפא כסנויא דחיקא ולמימ' דלא ישחוט לא יעלה קאית דהא תני לסנויי פסיר' כרסנן נה
דאשמעינן נאס' לאו דלא היה קבוע מכעוד יוס דאפי' עבר נאסקיה לא ישחוט ואפי' דא
דאצטריך ליה מוס קבוע השתא: לשון אחר' לא גר' בכרית' בכור תם אלא כי מתני' גר'
בכריתא בכור סכפל לכור ומתוקמא הכי בכור סכפל לכור ר' יהודה הכסוף אית ירד מ
מומחה ויראה' דלא כעריס' ונסקיה מעיקרא: אס יס כו מוס: אס ימצא כו מוס יהודע ע
טהינס לא כעסה יעלה וישחוט: ואס' לאו: אלא כפל כו מוס היום אפי' העלהו לא ישחוט' ו
נר' יהודה נשיאה ליכא למפרך כדפריס' לעיל פשיטא דלא ישחוט דהא מוקצה הוא דאלו
לירדיה אצטריך דהשת' הוא דאשמעינן דאית ליה מוקצה: ח"ל' ר' שמעון בן מגסיא הרי אמרו
ירבותינו דורות שלפנינו אין רואין מומין: דר' שמעון בן יוחי מדגור' שלפניהם היה נר' תלמידיה היה כדאית' בתם ערובי' ובתם'
טבת אר' ר' כשהיינו לומדי תורה אבל ר' שמעון בתקופה היינו מעלין לו שמן כו' נקאל ליה ר' שמעון בן מגסיא לר' הרי נחלקו ו
בה דורן שלפנינו ונזיל לחומרא: כולד כו מוס מעיט' ר' שמעון בן מגסיא מרש' מלתיה דר' שמעון בן יוחי והכי קאית הרי אמר'
ר' שמעון בן יוחי אין רואין מומין: כיצד נולדו כו מומין מערב יס' אין מבקרין אותנו לכתחלה אבל אס עבר ובקרו שוחטו ע
ספרי אינו מתקן כל כך מקרוב היה בין השמות להיות מתקן שלא היה התוסף אלא ראית חכס': ביום טוב

אין צדק

ביט' ואלס נולד בו מוס ביט' בזו היה ר' שמעון בן יוחי אומ' אין זה מן המוכן ואלס' עבר ובקרו שהוא כמתקנו לגמרי ושוין כז' אבל בזו היו מודים חולקין שלש טיב ר' יהודה נר' שמעון שאס נולד הינס ומנונו עמו שזה מן המוכן כאין בזה מוסס תקון ומסוס דין שלם היתה בו חוקת אסור מעולם וכדמוקין לה לקמן כגון דיתבי דייטי התס : אבא תני : על אבוי קאל' : מבוקר נס וסוחטו לכתחלה : כותיה דרבה מסתברא דלכתחלה שרי : מדקתני לה בתלתא כבי' כבדיתא דלעיל בדר' שמעון בן מנסיא

גולד בו מוס ביט' ר' שמעון אום אין זה מן המ המוכן ושוין שאם נולד הוא ומומו עמו : שזה מן המוכן דרש רבה בר רב הונא גולד הוא ומומו עמו מבקרין אותו ביט' לכתחלה : אם ליה רב נחמן אכא תמי אס עבר ובקרו מבוקר ואת אמרת מבקרין אותו לכתחלה : אם אביי כותיה דרבה בר רב הונא מסתברא מדקתני ת תלתא כבי' נולד בו מוס מערב יט' אין מבקרין אותו ביט' לכתחלה הוא דלא הא דיעבד שפיר דמי גולד בו מוס ביט' ר' שמעון אום אין זה מן המוכן דאפי' דיעב' גמי לא והדר תע ושוין שאם נולד ומומו עמו שזה מן המוכן דאפי' ל לכתחלה גמי : והא כי אתא רב אושעיא אתא ואיית' מתמת' בידיה בין שגולד בו מוס מערב יט' ובין שגולד בו מוס ביט' חכמים אום אי זה מן המוכן ואלא קשיא הך ההיא אדא בר אוב אוכמי דמשכש ותג' : אם רב נחמן בר יצחק מתג' גמי דייקא דקתני ר' שמעון אום כ כל שאי מומו נכר מערב יט' אי זה מן המוכן מאי אין מומו נכר אילימא שאין מומו נכר כ כלל פשיטא צריכא למימר : אלא דלא אתחוי לחכס מערב יט' אס מוס קבוע אס מוס עובר קתני מיהת אין זה מן המוכן שמע מינה : בעי מג' הילל מרבה יש מוקצה לחצי שבת א אין מוקצה לחצי שבת היכי דמי אי דאחוז בין השמשות אחוז אי דלא אחוז לא אחוז לא צר צריכא דאחוז והדר אדרה והדר אחוז מאי אמי ליה יש מוקצה : איתביה ושוין שאם נולד ומומו עמו שזה מן המוכן ואמאי נימא הא כ בכור מעקרא הוה חזי אנב אמיה אתליד ליה אדחי ליה : אחוייה לחכס אשתרי ליה : אם אביי ואיתמי רב ספרא כגון דיתבי דייג התס : איכא דאמרי אס ליה אין מוקצה לחצי שבת לימי מסייע ליה ושוין שאם נולד ומומו עמו שזה מן המוכן : והא בכור מעיקרא הוה חזי אנב אם אמיה אתליד ליה אדחי ליה אחוייה לחכס אשתרי ליה : אם אביי ואיתמי רב ספרא כגון דיהכי ד דייג התס : תא שמע היה אוכל בענבים

אין מבקרין : לכתחלה משמע : אין זה מן המוכן : משמע אפי' דיעבד איכה הכנה ועוד מדסלגיטתו לתרין כבי' : שזה מן המוכן : אפי' לכתחלה קאל' דמוכן לבקרין דאי בדיעבד קאל' ומאי מוכן מוכן לשחטו קאל' אמאי סלגיטתו לתלתא כבי' לתניי להך שיפא בהדי רישא ולעריכיתו ולתניטתו ה חכי נולד בו מוס מערב יט' אז שגולד הוא ומנונו עמו אין מבקרין אותו ביט' דלמינו משמע לכתחלה הוא דלא הא דע דיעבד שפיר דמי : ואיית' מתנייתא בידיה כגריס : חכמים אומרי אין זה מן המוכן : אפי' דיעבד : והא ר' שמעון דאמ דשמעינן ליה אין רואין ומנון וכיון דבהנך תרתי עריב ו נתני להו איכא למימר דנולד הוא ומנונו עמו דשרי דיעבד דקאל' כרב כחוק : וקשיא לאביי דסייעי לרבה בר רב הונא מהך : ואלא קשיא : הוה דלעיל דמסייעא ליה לרבה ואי ת מטיהו סמכינן : הוה דלעיל אדא בר אובמי הוא חכס אחד שהיו מכירי בו שהיה גורס משניות ומשכח ומסבסן : דייקא כי הך דאיית' רב אושעיא : אי כתי' שאין מנונו מאתחיל כלל שלם היה בו מוס תוס : צריכא למימר בתמיה : וכי צריך ה היה ר' שמעון למיר לר' יהודה בן מחלקתו כן והלא ר' יהוד' יש לו מוקצה ונתי דרואי מנומן סבירא ליה הוה מיהא אסור דמוקצה הוא : אין זה מן המוכן : אפי' דיעבד : ומשעתא על כרחיך נוסין שאם נולד הוא ומנונו עמו שזה מן המוכן כד בדיעבד קאל' : יש מוקצה לחצי שבת : תוסס חכי שבת : אס מוקצה בחציו מי הוה מוקצה לכלה שבת אס לאו היכי דמי : מכרי סתם מוקצה הינו גרונות וצמוקין שמעלה או איתן על מנת ליכנס מוקצה איתן לכך ומשמתיילין ליכנס אין ראויין לאכילה עד שייבאן לגמרי : והא חכי שבת דקאל' אחרת היכי משבקא לך : אי דאחוז : סבגמיה מלכסתן : בין השמשות אחוז : ואין כאן אפי' חכי שבת כהקפאה כלל : ואיד דלא אחוז בין השמשות ודאי אגריין דאין כאן הכנה ומכנס מכעבוד יוס ומאלן דאית ליה מוקצה הכנה מבכוד יוס כביי כדכתיב ביוס הסטי והטינו את אשר יביאנו : לא צריכ' דאחוז בין השמשות : ואדרה בסבס : סנפלו עליהן גאמיס וצפחו והדר אחוז : שפעתן השמש : וקא תכעיא לך הך שעתא דא דאיתנינו מי אשרה לה כולי יומא אי לא : נומא הוא בכור : מעיקרא בין השמשות הוה חזי לשחטו את אמו והוה כאל' כ בין תס בין כצל מוס לפי שאין בכור קדוש אלא בלידתו : דכתיב אשר יולד בבקרך : וגו' : אדחי ליה : שהיה בחוקת כ בכור תס ואסור עד שיראה ומנון : דיתבי דייטי התס : כס כשגולד וכשטרט את הרחס ראו את מנונו דלא מוקצה כלל :

חיה אוכל בענבים והותיר רבותא כקט דלא תימא כיון דחובל והולך לא לבעי הזמנה וכן מפרש בפרק טלית דשבת כבירה
מהסיקא: ענבים יבשים קרוין צמוקים ותאנים סתתבשו קרוין גרוגרות: אפרסקין פסקים בלעז: חבוטין קניוכן : אי דאחו
בין השמשות למה לי הזמנה הא נדאי כיון דחזא בהו דיבשו דעתי עליהו סהרי לא הוקצו אלא ליבסן : ואי דלא אחזו כי אחזין
להו מאי הני הא לא חזו לאכילה ולא מהניא להו הזמנה דהנה ליה כמזמין עביס ואכבי לאכילה סאין בריה אוכלתן : וכי תימא
דלא ידע אי חזו אי לא חזו וכי

תימא הך הזמנה דקתני כגון ד
דטורח הוא לנו לעלות אליהן ול
לראות אס יבסו אס לאו ואינו
ידע אס ראויין אס לא ראויין
ומכין בהזמנה ואומר הריני א
אוכל תמן למחר אס ראויין הן
ואשמעיבן אי לאו דאזמינהו ה
האיתמל כיון דלא הוה ידע סהן
ראויין לא הוה אמרינן דעתיה
עליהו ואמרנא לאכול אכילנ
מצאן ראויין : והאמר רב כהנא
מוקצה של גרוגרות וצמוקים :
שיבס מעבני יס : ואין הבעלי
מכירין בני און הבעלי יודעים
שיבס סלא בדקוהו מעבני יוס
ולמחר מצאוהו שיבס היה מא
מאתמל : מותר דכי אסקיה מע
מעיקרא לא אקבייה אלא ליבס
והדי יבס והוכן מעבני יוס :
כך פירש רב אחאי בסאלתית ו
סלנ : אלא לאו דאחו נאדחו זה
נהדר אחו : עכ"ל מתקנת הך
הזמנה אי לאו להכי דאזמין לה
להו דאס ידחו למחר ויתקנו ל
לכו כיוס יאכל תמן : ה"ב אלא ת
מאי יס מוקצה כי אחזין להו ת
מאי הני הזמנה דקודס הקבאה
מאי מהניא בלאו הזמנה כמו ו
מוכסס ועומדין הן והאמר ו
בא אחרי כן : ה"ב אלא דאחו ול
לא אחו : בהכי עסקיב שיבסן
ולא כל צרכן : דאיכא איכסי דא
דאכלי ואיכ דלא אכלי : ואכטרי
ליה לבגוי דעתיה אי אכיל אי ו
לא אכיל : תש' דאין מוקצ' לחצי
שבת : ומגולין ועדשים : שאנ
מבסלין כיוס טוב : דמעיקרא

תש היה אוכל בענבים והותיר ו
לגב לעשו מהן צמוקים בתאמי והותיר
והעלן לגב לעשות מהן גרוגרות לאי
יאכל מהן עד שיומין מבעוד יום וכן
אתה מוצא באפרסקין ובחבוטין ובש
ובשאר כל מיני פירות היכי דמי אי ד
דחו למה לי הזמנה אי דלא חזו כי אז
אזמין להו מאי הוי וכי תימ דלא ידע
אי חזו אי לא חזו והאמר רב כהנא מוק
מוקצה שיבס ואין הבעלים מכירין בו
מותר : אלא לאו דחו ודחו והדר אחו
ואי אמרת אין מוקצה למה להו הזמנה
לא מאי יש מוקצה כי אזמין להו מאי
הוי לא צריכא דאחו ולא אחו דאיכא
אינשי דאכלי ואיכא אינשי דלא אכלי
אזמין גלי דעתיה לא אזמין לא גלי ד
דעתיה : אר זירא תש מפולין ועדשים דהא פולין ועדשי מעיקר
חו לכוס' שדגהו בקדרה אדחו להו גמר בשוליהו חזו להו אמ ליה
אביי ולטעמך תקשי לך קדרות דעלם דהא סתם קדרות דעלמאו
בין השמשות רותחות הן ולאורתא האבליגן מניהו : אאגמרו בידי ו
אדם לא קא מבעיא לן כי קא מבעיא לן גמרו בידי שמים : ר יהודה
גשיאה הוה ליה החוא בוכרא שדריה לקמיה דר' אמר סבר דלא למ
למחזייה : אמ ליה ר' זריקא ואיתמר ר' ירמיהו יהודה ור' שמעון הל
הלכה כר' יהודה : הדר שדריה לקמיה דר' יצחק נפחא סבר דלא ל
למחזייה אמ ליה ר' ירמיה ואיתמר ר' זריקא ר' יהודה ור' שמעון הל
הלכה כר' יהודה : אמ ליה ר' אנא מאי טעמ לא שבקתנהו לרבנן
למעבד עובדא כר' שמעון : אמ ליה ואת מה בידך : אמ ליה הכי אמ
ר' זורא הלכה כר' שמעון : אמ

אלא גמרו בידי אדם לא ת
מבעיא לן וכי נאיתו
אמאי אין מוכיח מהי דכופין
את הסכ לפני האפרוחין כדרי
טיעלו וירדו וקאמר מותר לטל
לטלטל פי לחחר סידרו מותר
לטלטל הסל אבס מהיה אסור כ
כטעלו האפרוחים עליו בחמי
היוס חלמא אין מוקצה לחמי ו
שבת : ויל דשאני תסס דהני כ
כיון גמרו בידי אדם סבירי ל
לזריחוס מעליו דהא לקינן ס
סריכן קדרות אבג דבין השמ
האמנות רותחות הן ועוד יל ד
דיתס מירוי לעבן טלטול דס
דפשיטא ליה דאין מוקצה לחמי
שבת והכא קא כעי לעבן אכיל
אכילה : אלא ר

בין השמשות: חזו לכנס חיון כל דבר הנאכל חי קרוי אכילתו כוסס: אדחו להו כל זמן שרתחין: גמר להו בסוליהו אשתרו ולא
אזמינן שעה אחת היו מוקצות וירחו: ולטעמך דמשנית להו לרתיחתן תורת מוקצה וילפת מינה דאין מוקצ' לחצי שבת: תקסי
לך מהשתא דלא תוכל לתרץ היאך חנו אוכלים שום קדרות בלילי שבתות דעל כרחיך המוקצה לבין השמשות מוקצה לבולי
ינמא והרי בין השמשות כל הקדרות משולקות מרותרחות מן הכירה ואכלינן מניהו לאורתא: אלא מדי דגמרו בידי אדם לא קא
תבעיא לן דכיון דכידו לתקנו בו כיוס לא תקצה ליה מדעתיה משני דחיייתו הלכך פולין ועדשים איכס ראויה לכאן ומהאי ט
טעמא כמו שריכן קדרות של בין השמשות: כי קא מבעיא לן גמרו בידי שמים: על ידי חמה דכיון סאין בידו לתקנו משח דע
דעתיה מניה: הנה ליה הנא בוכרא והיו לו בכדו כהניס סמוכין על שלחנו ואוכלין בכורית: ר' יהודה ור' שמעון הלכה כר' יה
יהודה הכי כיולינן להו בערובין: אמר ליה ר' זריקא לר' אבא: נאית מה בידך דשבקת לר' יהודה ובעית למעבד כר' שמעון ממי
שמעת דהלכה כר' שמעון כו :
ממר תאן

אין צדין

אין תאן דהוא אחר וכן התלמידים וני שהוא ולא נודע שמו: אזכי ואסק יהי דבון סאזכה לעלות לארץ ישראל למקום בר' זידא
סס דהוא מרה דשמעתא דאמרי תסמיה הלכה בר' שמעון ואגמרה לטמעתא וסמויה: איכא תסתברא אמרי: כן אמרתי: דונס
דמסתברא בר' שמעון אבל לא שמעתי שהוקבעה הלכה למעשה כמותי: בלסון חכמים דקתני לעיל אתא נאיתו מתביתא ב
בידיה בין סגולד בן מוס מעיט בין סגולד בן מוס ביט חכמים אנו כו' ור' שמעון הוא דקאל הכי וקרי ליה חכמים: באשלי
רברבי' כחבלים גדולים ונ

רברבי' כחבלים גדולים ונ
גביס סקסין ליכתק כלומר ח
חכמים גדולים אמרו ואין כו
נחין לבטל דבריהם: ר' שמ
שמעון בן מנסיא וחביריו א
אותן שאל עליהן הרי אמרו א
אין רואין מומין ביט: אמרו
הלכה בר' מאיר בבכורות הס
השתא ושמעון שמעידין קהל
קדישא על ד' שמעון בן מנסי'
שאל עוד דבר זה: ומסר רב יו
יסקף אמרו: בתמיה: וכו' אשסר
שקלל קדישא אמרו: דבר זה
על ד' שמעון בן מנסי' וחביריו
אמרו הלכה בר' מאיר ועבדיין
כתייה: והא איכא קדימי וקט
וקסימי מניה טובא קהל קדי
קדישא דאמרה ר' להא שמעתא
מסמיהו קסימי מר' שמעון בן
מנסיא טובא דהא ר' שמעון בן
מנסיא בימי ר' ובניו היה בר
בדקן. באבות א"ר שמעון בן
מנסיא אלו סבע מדות שמכו ח
חכמים בתלמידים כלן נתק
נתקיימו בר' ובניו ולעיל כמי
אשגב בהדיה וחיכו אמרו ההל'
קהלא קדישא הלכה מסמיהו ר'
שמעון בן מנסיא דקתני ר' שמ
שמעון וחבריו אמרו הלכך בר'
מאיר: אלא הכי אמור קהל קדי
קדישא ר' שמעון בן מנסיא ו

אם מאן דהוא אזכי ואסק להתם ואגמ
ואגמרה לשמעתא מפומיה דמרה' כי
סליק להתם אשכחיה לר' זידא אמר ל
ליה אמר הלכה בר' שמעון אמר ליה
לא אנא מסתברא אמרי מדקתני כמת
במתג' ד' שמעון אום כל שאין מוכו
גבר מבעוד יום אין זה מן המוכן וקתני
לה כברית' בלסון חכמים ש"מ מסתבר
כותיה" מאי הוי עלה' אמר רב יוסף תש' דתליא באשלי רברבי' דאמ
ר' שמעון בן פוי א"ר יהושע בן לוי א"ר יוסי בן שאול א"ר משום קהל
קדישא דבירושלם: ר' שמעון וחביריו אמרו הלכה בר' מאיר אמרו
והא אינהו קשישי מניה טובא: לא בשיתר ר' מאיר אמרו דתנן הש
השוחט את הכבוד ואח"כ הראה את מומו ר' יהודה מתיר ור' מאיר א
אם הואיל ונשחט שלא על פי מוכחה אסור: אלמא קסבר
ר' מאיר ראיית בכור לאו כראיית טרפה: ראיית בכור מחיים
דאיית טרפה לאחר שחיטה: ומינה ראיית טרפה אפי' ביט ד
דאיית בכור מערב י"ש: אם ליה אביי אטו התם ברואין מומין פליגי
בקנסא פליגי: דאם רכה בר' חנה א"ר יוחנן בדוקין שבועין כולי
עלמא לא פליגי דאסור משום דמשתנן: כי פליגי במומין שבועין ר'
באר סבר גורין מומין שבועין אטו מומין שבועין: ור' יהודה סבר
לא גזרינן: אמר רבנחמן בר' יצחק מתני' גמי דיקא דקתני ר' מאיר
אום הואיל ונשחט שלא על פי מוכחה אסור: ש"מ קנסא הוא דקא
קנס' שמע מינה"

אלא ר' מאיר קנסא קא ק
קניס: ופסיק רבי
יצחק דהלכ' בר' יהודה דקבעי
התם בבכורות סתמי' דתלמוד'
אליבא דר' יהודה ואשג' הר' מא
מאיר ור' יהודה הלכה בר' מאיר
בגזרותיו היכא ודאי בגזרותיו'
אבל לא בקנסותיו"

וחביריו אמרו אין רואין מומין בשיתר ר' מאיר אמרו וכן אשסר שהקניס נתנו דעתם על דברי הבכורים ואמרו דבריו פ'
פ' וכו' נטין אחרי דבריו פ' לכוני שהיה לפניו: הסנהא את הכבור: קודם שהתירו חכס נאח"כ הראה את מומו לחכס: אלהי קסבר
ר' מאיר ראיית בכור אינה קלה כראיית טרפה דאחשכונה רבאן וכל עבמה של התרת בכור תלניה בה טאף שחיטתו אסורה קו
קודם שיראנו נאינו דומה לראיית טרפה שהתירו לבדקה אחר שחיטה: ומינה למדו ר' שמעון בן מנסיא וחביריו ואמרו
כיון דחשיבא כולי האי הנה ליה כמתקן וכדן דין נאסור לראות ביט ואשג' שהטרפה נבדקת ביט טוב והיכו תליא באשלי רב
רברבי שאמרו קהל קדישא דהא ר' שמעון בר' מאיר אולא וקתני להו ר' שמעון בן יוחי ור' מאיר בחדא שיעתא נהל ר' יהודה
יחוד ואין דבריו של אחד במקום שני: א"ל אביי לרב יוסף אטו ההיא דר' מאיר דבכור ברואין מומין לאחר שחיטה פליגי
ומסוס עבמא דחשיבנתא אמרה ר' מאיר לתלתייהו הא קנסא קניס כדמפרס ואזיל ואלו ארס אחד שחטו וכסבור שהא שתר מסי
מומחה אפי' ר' מאיר מודה דרואין: בדוקין טיילא: כמו הכוטה כדוק שמים אס מוס זה דוק שבועין: כולי עלת' אפי' ר' יהודה
מודה דאסור נעבני שמתעבה לאחר המיתה: ויש דוק סגרא' לאחר שחיטה מוס קבוע שאלו ראהו לפני שחיטה היה כראה עובר:
ב' מומין שבועין: כגון קצבה אוכו כסברה וכו' דלא כשתתה בשכיל השחיטה: מתני' דבכורות כמי דיקא דמסוס גזרה קאמר ל'
וקנסא קניס כמי שלא ירגיל עוד מדלא קתני ר' מאיר אומר דהני משמע דאסורו תלוי בגופו שאין ראייתו לאחר שחיטה כלום
אלא הנאיל ועבר נשחטו: ש"מ זהו טעמו של דבר מפני שהקל לשחטו נתלה ר' מאיר הדבר ברשעו של כהן זה שהקל בו: אמי

ועל החלה סכטמאח לא יזנה מתקומה פדשו דלמאי ח חזי אי לאכילה הא טמאה הי אי להסקה תחת תבטילנ אין שורפין קדשים ביט וכת יריצה לפטי כלבנ כדאמריכ בספחי גבי תרומת חזן ומריצה לפטי כלבנ ויל דתיכת כ

כלבנ אעב דאין כאן טורח זהו בעורו וכסס שאין שורפין כך אין תבערי דרחמנא חסכה להבערתי אעב דהוי לצורך כ כדאמ' אין מדליקין בסמן שר טרפה ביט אעפ טהור צורך יט להדליק לצורך אכילה וק דהא דאין שורפין קדשים ביט הוכן טעול מוטו טורח מלאכה לעשו אש ולעסוק בסריפתו אבל הכא כשנתן החלה לפטי כלבנ אין כאן טוס טורח מלאכה לככלו דלכך אין נותנה לפטי כלבנ מוטו דתנותה בטרפה כדאמ' בסבת כסס טמאה לטרוף את הקדשים סכטמאח כך מצוה לש לטרוף את התרומה סכטמאה א אבל גבי תרומת חזן דקאמ' י מריצה לפטי כלבנ לא תיורי כ כסכטמאה אלא מוטו בעור ח חזן ולכך איכה צריכה טריפה וכן משמע בתורה דחשו לה לתרומה טמאה בהדי הנשרפי וקאמ' הנשרפי לא יקברו ומת ק דהיכו תרומה תרומה לקדשים למימר שאין שורפין תרומה ב ביט אימא שאני טריפת קדשי דליתא בהו צורך הדינט כלל ל לכך אין שורפין אבל תרומה ד צורך הדינט להסיקה תחת ת תבטילנ אית יטרפה ביט תחת תבטילנ דהא איכה צורך אוכל כסס ותירץ רבי יצחק דתחתית תבטילנ הויל ואית ביה נתי כ צורך גבוה בטל ליה צורך הה הדינט אבל צורך גבוה והוי כא כאלו כולה של גבוה וראיה מ מדלעיל דאמרי כדרי ונדבות אין קרבין ביט ואשי שלמים ו

אמי ורדינאה חזי בוברא דבינשיאה ו הוה ביום שבא לא הוה חזי אתו ואמ ליה לר' אמי אמ' להו שפיר קא עביד ד דלא חזי אימי והאר' אמי גופיה חזיר' אמי כי חזי מאתמל הוה חזי וביט שוילי קא משייל היכי הוה עוברא כיהא ד דהווא גברא דאיתו בוברא לקמיה ד דרבא אפמא דמעלי יומא שבא הוה י יתיב רבא וקא חייף רישיה דלי עיניה ו וחזייה למומיה אל זיל האידנא ותאל למחר כי אתא למחר אל היכי הוה עו עוברא אל הוה שדיין שערי בהך גיסא דהוצא והוה איהו באידך גיסא כהדי ד דבעי למיכל עייל רישיה ופרטיה הוצ' לשפותיה אל דלמ את גרמת ליה אל לא ומנא תימרא דגרמא אסור דתנ' מוס לא יהיה בר אין לי אא שלא יהיה בו מוס מנן שלא יגרו לו על ידי דבר אחר שלא יביא בעק או דבלה וימח לו על גבי האון כדי שיבא הכלב וישלנו תל כל מוס אמ' מוס ואם כל מוס

מתמ' בהמה שמתה לא יזונה ממקומה ומעשה ושאן אתר טרפון עליה ועל החלה שנטמא ונכנס לבית המדרש ושאן ואמרו לו לא יזום ממק ממקומם גמ לימא תנן סתם דלא כר שמעון דתנן ר שמעון אומ' מחתכין את הדלועין לפג הבה הבהמה ואת הגבלה לפג הכלבים ר' ויאמאי והא שלמים צורך הדינט אית בהן אלא ודאי בטיל ל לי חלקן אבל חלק גבוה והוי כאלו כלה לגבוה הכא נמי גבי תרומה ניימא הכי וקשה לפי זה דאם כן צליית פסחים היכי דחויא יט הא אית ביה צורך גבוה כי אש צלי אש ואמאי ל לא בטיל ליה אבל מצות גבוה את מה שיש להדינט אלא ודא ודאי יל דאין קושיא מטעם זה דמצות גבוה לא בטלה חלק דהדינט וגם שלמים שאני דעיקר הקדשה בטיל גבוה ו נכהנים ובעלים משל גבוה קא זכניומה שאין שורפין את התרומה היכנ גזרה תרומה אטו קדשים

אמי ורדינאה כאה היה ועל סס ורדין היה כקרא ולי כראה ו מאותו מקום סיס מקום טמאו ורדינה כדאמרי בערובין פ סכקרא מאכטי ורדינה ואכטי כקנין נצרי עין במתוכן היו: מאתמל הנה חזי אש קבוע אש עובר: וביט שוילי קא משאיל פעמים טהור טורח בעיט ומ

ומטראה המומין אית לן לך ע עכשוו וכא למחר והיה שואלו ע על המוס איך בא לו ומטי סכ טכסדון כהנים על הבכורות ו להטיל בהם מוס כדתנן כלה המומי הראוי לבא בידי אדם רועי ישראל כאמרו וצרי להביא כהנים אין כאמרי וצרי להביא עדים שמאליו בא לו ההוא גב גברא כהן היה: דלי עיניה: כס כשא עיניו: הנזא בדר סל קנזו :הנה שדיין שערי בהך גיסא ד דהוצא שפירין היו מוטלבים ו מעבר לגדר והבכור היה לע לעבר הסני: ופרטיה לפסותיה קרעה ספתו והיא פנויה בת במומי הבכור ספתו סכטמאה שלעולם הוא נכר: את גרמת ל ליה מדעת תחת השעורים סס טכסדדס על הבכורות מפטי טורח הגדל והיציאה שהוטל ע עליו שישראל אינו מטפל בו א אלא שלטה חדשי ונותנו לכהן: לא יהיה קרי ביה לא יהיה: ה הג' מוס לא יהיה בני אין לי אלא כו אי כתב מוס ולא כתב כל ו לא היה לי לאסור גרמא אלא כ כתיבת מוס מוטו אבל עכשוו את מוס לאסור כתיבת מוס מ מוטו ואת כל מוס לאסור גרמא : מתמי חלה סכטמאח איכה ראויה לכהן היום דהא כ באכילה אסור לעולם ובהסקה או לתתה לכלבנ ביט אסור דא דאין תבערין קדשים טמאים מן העולם ביט ואשי עי אכילת בהמה דקל דאין שורפי קדשי ביט ולא תימ דוקא טריפה מט

מוטו דהבערה שלא לצורך היא דאין מדליקין בסמן ו שרפה ביט הבערה לצורך היא דהדלקת כר ביט צורך אכי אכילה היא ומותרת אשי הכי בסמן שרפה לא והוא טמן תרנ תרומה סכטמאח דגרת הכתוב היא שאין קדשים טמאים מ מתבערים ביט דרחמנא אחסכה להבערתן דכתיב באש י ישרף הלכך מלאכה היא: גמ' ואת הנבלה לפטי הכל הכלבים וכסכטמאח בהבת קאמר מדלעיל ר' יהודה עלה ואת אש לא היתה נבלה מעט אסורה לפי שאיך מן המוכן:

אין צדין

בבעלי חיים בהמה בריאה בין השמשות שמתן ב"ט שאסורין וכי שריא במסוכנת בין השמשות דדעתיה עלנה להאכילה ל
 לכלבים: בבהמת קדשים שאסורה בהנאה וטעונה קבורה ואינה נפדת דבעיא העמדה והערכה אי נמי אין פודין להאכיל ל
 לכלבים ואבי למוץ דאח פודין ב"ט לא פוקי לה הלכך לא חויא: אלא טעמא דקדשים: כיון דדיקא מתני' למתני' דומיא דחלה
 על כרחיך שמעוין מינה דדוקא בקדשים נקט: ופרכי' אלא טעמ' דקדשים: בתמיה: הא דחולי שרי' לכלבים ולא מתפרא מט
 משו' מוקצה: הניחא למר בריה
 דרב יוסף כו' איכא למימר למ
 מתני' דדיקא לאשמועיב' דחולי
 שריא ר' שמעון היא דלית ליה
 מוקצה: אלא למר ברי' דאומרי
 מני לא ר' יהודה ולא ר' שמעון
 : הכא במאי עסקי' במסוכנת
 לעולם ר' שמעון היא ומתני'
 במסוכנת דשרי' ר' שמעון בהו
 נאח' ומתני' את הדלועין כו'
 הלכך טעמא דקדשי' לא חזינה
 הא דחול' שריא: מתני' אין
 נמני' בב' תפרא מאי היא
 אכל טעמ' הוא: הטבח כלא פ
 פסקו דמיס ומחלקים אותה בו
 ביניהם ולמחר יפסקו להם ד
 דומיה: גו' אין פוסקין דמיס
 דמקח וממכר בשבת וב"ט אם
 אשור' בספר עזרא: היכי עביד
 דקתני טעמ' הוא ומחלקין בו
 ביניהם היכי עביד סידעו למ
 למחר כמה היתה טה' לפסקו ד
 דמיה: תביא להם ב"ט שתי בה
 בהמות טונות ויאלו ראו טו' כור
 ולמחר טמון את הנתר': הרינו
 עמך כמה על בהמה זו כאלע
 נהיכו כשמואל דאח' אין פוסקי'
 לה דמיס ב"ט: מתני' ר'
 יהודה אוח' שוקל אדם בשר: ט'
 טבח המוכ' בשר במתקל אצ"ט
 שאסור לשקול בליטרא דהיכונ
 תעשה חול' מותר הוא לשקול כ
 סנגד הכלי וכנגד הקניפין: סכ
 סכין גדול טקונתין בו בשר ד
 דאיכא טכנו ולא הוי מעש' דחול'
 אין משגיחין: אין מעיינין:
 גו' מאי עיקר: מאי את' לרבני'

ר' יהודה אומ' אם לא היתה נבלה מערב שבת אסורה: אפי' תמ' ר'
 שמעון מודה ר' שמעון בבעלי חיים שמתו שאסורין: הניחא למר בר
 אמימר משמיה דרבא דאמ' מודה היה ר' שמעון בבעלי חיים שמתו
 שאסורין שפיר ג'א למר בריה דרב יוסף משמיה דרבא דאמ' חלוק
 היה ר' שמעון אפי' בבעלי חיים שמתו שמתו שמתו רין מאי איכא למימר: ת
 תרגומה ועירי' בבהמת קדשים דיקא גמי דקתני עלה ועל החלה שב
 שנשמת' מה חלה דקדישא אף בהמה דקדישא ג'א טעמ' דקדשי'
 הא דחולי שריא: הניחא למר בריה דרב יוסף משמיה דרבא דאמ' ח
 חלוק היה ר' שמעון אף בבעלי חיים שמתו שמתו רין שפיר ג'א למר
 בר אמימר משמיה דרבא דאמ' מודה היה ר' שמעון בבעלי חיים ש
 שמתו שאסורין מאי איכא למימ' הכא במאי עסקי' במסוכנת ודברי
 הכל: מתני' אין נמני' על הכהמה לכתחלה ב"ט אבל נמני'
 עליה מערב יום טוב ושוחטין ומחלקין ביניהם: גמ' מאי
 אין נמני' אמ' רב יהודה אמ' שמואל אין פוסקין דמיס לכתחלה על ה
 הכהמה ב"ט: היכי עביד אמ' רב מביא שתי בהמות ומעמידן זו
 אצל זו ואומ' זו כזו: תניא גמי הכי לא יאמר אדם לחברו הריני
 עמך בסלע הריני עמך בשתיים: אבל אומ' לו הריני עמך למחצה ול
 ולשליש ולרביע: מתני' ר' יהודה אמ' שוקל אדם בשר
 כנגד הכלי: או כנגד הקופיץ וחכמים אומ' אין משגיחין בכף מא
 מאונס כל עיקר: גמ' מאי כל עיקר אמ' רב יהודה אמ' שמואל
 אפי' לשמרו מן העכברי' אמ' רב אידי בר אבין והוא דתליא בתרישא
 ואמ' רב יהודה אמ' שמואל טבח אומן אסור לשקול בשר ביד'
 ואמ' רב יהודה אמ' שמואל טבח אומן אסור לשקול בשר במים:
 ואמ' רב חייא בר אשי אסור לעשות בית יד בבשר: אמ' רבינא וב
 ובידא שרי': אמ' רב הונא מותר לעשות סימן בבשר כי הא דרבח
 בר רב הונא מחתך לה אתלת קרנתא: ר' חייא

האי כל עיקר בימא וחכמים אומרי: אשילו לשמרו מן העכבריים: אין נותנין אותנו במאזניס התלויין כיוצא בזה: והוא דתלי'
 בתרישא: בטבעת שתלויין אותן בה כשמוקלין דמחזי כנותנין לשם משקל: טבח אומן: סיודע לכונן משקל כנגד משקל בידיו:
 אסור לשקול בשר ביד' לחזו הליטרא בידו אחת והבשר בידו אחרת ולכונן דבחול' נמי כיון דאומן הוא בכך אורחיה הכי: ב
 בונים: שיש לו טענות וסימנין בכלי נותנין בו מים והסימנין מודיעין אותנו כמה המים עולין למעלה כשכיל לומר בשר ט
 טכבר טערו לכך: בית יד' נקב לחזו בו: וכידא שרי' לנקוב באמצעו שרי' דלאו דרך חול' הוא: אבל בסטין דרך חול' הוא כט
 כשמוכר בשר עושה בו בית יד' ונותני' ללקוח להוליכו לכיפתו וכיוס טוב צריך לשנות ולעשות היכר טאין תקח וממכר מותר
 בו: סימן בבשר טלא יחלישנו הנשאל: אתלת קרנתא: כזה
 בעלת טלא קרנו וכבר הו' מיטרי' אכשי' ביתן טה' היה סימן
 טלג: ר' חייא ר' שמעון

ר' חייא נר' שמעון בר' כספיהו חולקין בסר ביניהם היו שוקלי אותה מנה כנגד מנה כ"ט כנגד כ"י אין דבחול לאו הכי ארמיה
יאכל מנה כנגד מנה כך דרך כל החולקין הואיל ותנן בבבביר' סתי' דאסור לסקול ולמכור בשר בכור בעל מוס שמטנו סהן
בליטרא שלא לעשות מעשה חול בקדשים דבזיון הוא וקתני דמנה כנגד מנה וידע כמה מסקל ראשונה וסוקל כנגדה מותר ו
אלמלא לאו עובדא דחול חשיב ליה דתנן פסולי המוקדשין הכאתן להקדש וסוקלין מנה כנגד מנה בבכור' ויפא דמיתבי קקט רי
נרישא הכי איתא כל פסולי המ

המוקדשין במכרין באטלין וכ
נכסקלי בליטרא חוץ מן הבכור
והמעשר שהנייתן לבעלים
אכל פסולי המוקדשין הנייתן
להקדש וסוקלי מנה כנגד מנה
בבכור וכן פירוש כל קדשים
בעלי מומים שנסדו במומן א'
אצט' שעדיין מקצת קדושה ע'
עליהם שאסרן הכתוב בגזיה ו
ועבודה כדאזן בבכור' תוכח
ולא גזיה וכו' אפי' הכי נוהגין א'
מבשה חולין בהן כזו שנסחטו
באטלין וכמכרין באטלין בלי
בליטרא חוץ מן הבכור והת
והמעשר שהניית מכירתן כיו
ביוקר אינה להקדש אלא לבע
לבעלים לפי שאין להם פדיון
במומם להיות דמיהן ככנסין
לקדשתן דבבכור נאמי לא תש
תפדה וכמעשר נאמי לא יאכל
אלא כאלין לבעלים במומן
הלכך אין נוהגין בהן מעשה ו
חולין במכירתן כמסר כנספל
בהן מוס ושחטוס הבעלים א'
בעלים דבכור סהן ובעלים
דמעשר ישראל אכל שאר פסו
פסולי המוקדשים הכיית מבי
מכירתן ביוקר להקדש היא וא'
נאצט' שכבר נסדו קודם שחט'

ר' חייא נר' שמעון בר' שוקלין מנה כנגד מנה ביום טוב' כמאן לא כ
בר' יהודה ולא ברבנן' אי בר' יהודה דאמ' שוקל אדם בשר כנגד הכ
הכלי או כנגד הקופיץ כנגד הכלי אין כנגד מדי אחרינא לא' אי בר
ברבנן הא אמרי אין משגיחין בכף מאזנים כל עיקר' איגהו דעבוד כ
בר' יהושע דתנא ר' יהושע אומ' שוקלין מנה כנגד מנה ביום טוב' א'
אמ' רב יוסף הלכה בר' יהושע הואיל ותנן בבכורות כותיה דתנן פס
פסולי המוקדשין הנאתן להקדש' ושוקלין מנה כנגד מנה בבכור'
אל' אכיי ודלמ' לא היא עד כאן לא קאמר ר' יהושע הכא אלא דליכא ב
בזיון קדשים אבל התם דאיכא בזיון קדשים לא' אי נמי עד כאן לא
קאמרי רבנן התם אלא משום דלא מחוי כעובדין דחול' אבל הכא ד
דמחוי כעובדין דחול לא' למימרא דקפדי אהדדי' והא הנהו שב
בניתא דאתו לבי ר' ואשתכח חמש מניה ביר' חייא ולא קפיד ר' ש
שמעון בר' אמ' רב פפא שדי גברא כינהו' אי ר' חייא נר' ישמעאל
בר' יוסי אי ר' שמעון בר' ובר קפרא' מתני' אין
משחזין את הסכין ביום טוב אכל משיאה על גבי חברתה'

גמ' אמ' רב הונא לא שנו אלא בכשחות של אבן אבל כ
במשחות של עץ מותר' אמ' רב יהודה אמ' שמואל הא דאמרת של א
אבן אסור לא אמרן אלא לחדדה' אבל להעביר שמנונתה מותר' מ
מכלל דבשל עץ אפי' לחדדה נמי מותר' איכא דמתנ' לה אכופא
בשל עץ מותר' אמ' רב יהודה אמ' שמואל הא דאמרת בשל עץ כו
מותר לא אמרן אלא להעביר שמנונתה אבל לחדדה אסור' מכלל
דבשל אבן אפילו להעביר שמנונתה אסור' איכא דמתנ'

דא קודם פדייה אין כסחטון דבעו השמדה והצרכה אפילו הכי הניית מכירתן ביוקר להקדש טלפו מה שידע שהכאתו יפה
הוא מוסף פדיונו ומחלתו לשיכך מכזון אותו למוכרו באטלין סהכל פנוי' סס ליקח כשר' וסוקלין מנה כנגד מנה כשמוכרו
בתוך הבית אלמלא כי האי גונא לאו מסקל הוי' לא היא לא סבירא להו לרבנן דבכורות בר' יהושע ביום טוב' ולא ר' יהושע סבי
סבירא ליה בבכור דשרי' עד כאן לא קאמרי רבנן התם אלא דלא עביד מעשה דחול' דהתם מכירה היא ואין דרך לסקול בשר
המתכר במנה כנגד מנה אכל הכא גבי ר' חייא נר' שמעון בר' קא עבדי עובדין דחול דהא חלוקה היא וכן דרך כל החולקין
ולא סבירא להו לרבנן דבכורות בר' יהושע נמי קפדי אהדדי' ר' חייא נר' שמעון בר' לחלוק כשר במסקל והלא ונוותרין זה לזה
וכיטלין זה משל זה משום חבה דההו סב' בנתיקא סכעה דגיס סבאו לר' נחמא סנטל ר' חייא חמש והולוכן לבייתו' ולא קפיד
ר' שמעון בר' לגמר משל אבי הוא כזון יותר ממנו' אי ר' חייא נר' ישמעאל בר' יוסי היו אותן שחלקן סהן היו רגילין ליקח זה ע'
ע' זה אי ר' שמעון בר' ובר קשרא' מתני' אין משחזין אבויזיה בלעז' אכל משיאה על גבי חברתה דמטני מדרך ח
חול' נר' משחות של אבן דמתקנת ליה טפיד דמחוי כמתקן בחול' מכלל דבשל עץ כו' תלמודא קא דייק מדאוקי רב י
יהודה אשורא בשל אבן בלחדדה מכלל דבשל עץ אף לחדדה שרי דמאי דאשר רב הנכא בשל אבן שרי דכותה בשל עץ' איכא
דמתני' לה לא דרב יהודה' אשופא דמלתיה דרב הונא' אמתני'

איכא דמתני' לה' להא דרב יהודה אמתני' ולאן אמלתי' דרב הונא: לחדרה' הוי תקון להעביר סמנונית' אינו אלא כהדחה כע
בעלתי' מתיר אף ויכסורי חובל כפס' וטעמ' משו' דרדיוס יעשה לכס לכל צרכיכס: דרדיוסן משמך' כדרדיוס משמך: מעבר לסכיב'
אשומא דרקולא' משפט' סכין על פי הסל' הלכה כר' יהודה ומותר כל איש לעשות' אבל אין מורי' לרביס כן שלא יזלזל אף ב
בשאר' לעשותו תבעוד יוס' דכל הני דרדיוסן כגון סתקלקלגו כ"ט או שהיה אמתל טרוד כדאמרי' לקמן דלא התיר ר' יהודה

אלא כהעבירין טאי אשאר לע
לעשותן מערב יט: מהו להראו'
הטבח סכין לחכס כ"ט לבדוק
שהטילו חמיו על הטבח' לה
להראות סכין לחכס קודס טי
טיפוח שוס בהמה ומהו לעשו'
כן כ"ט ווי מחזו כעבוד דחול
דאשאר מלתי' טרעתי' למכור כ
באשארן או לא מחזו: רואה ע'
לעצמו: בביתו סכין סגור דל
דלא אשאר מלתי' טעמיה: מ
מחרישות טלה שאינה חותכת
יפה אבל לא כשגמיה: מותר לח
לחדרה כ"ט יאעב' דמאמתל מ'
ומשאר התחילה לקלקל ולילך
דלא הוה ליה לאשקו' חרעתי'
ומאמתל דסבר לא צרכיכס' א'
אבל כשגמיה מאמתל לח הוי ט'
טרי דמוכח קלקול טלה והו' לי'
למעבר מאמתל: והו' מילי דש'
דעסקה אגב דוחקא' אבל אס'
אינה חותכת כלל אשאר לחדרה
דטרחא יתירא הוה: אחד סכין
כשגמיה ואחד שפוד סכריכס'
כ"ט אשאר ויכסורי כלבז סכאטר
דאזן: ואחת גריסת' תביר' סכ'
סכסל לעכו מן הטוח סגור ולא
הוה יודע תבעוד יוס': כאזן
למחלוקת ר' יהודה ורבנן: כס'
כסכסכו כדכ"ר זה למחלוקת' ש'
מתחלוקת' אכזי יכולי' למנוד
סוף אג' ומאשאריו חובל הן:

איכא דמתני' לה' אמתני' אין משחיון
את הסכין ביט' אמר רב יהודה אמ
שמואל לא שנו אלא לחדרה אבל להע
להעביר שמנוניתה מותר' מכלל
דעג' חברתה אפי' לחדרה גמי מותר'
ואיכ' דמתני' לה' אסיפא' אבל משיא
על גבי חברתה' אמר רב יהודה אמ
שמואל לא שנו אלא להעביר שמנונית'
אבל לחדרה אסור' מכלל דבמשחות
אפי' להעביר שמנוני' אסור' מאן תנא
דבמשחות אסור' אמר רב חסדא דלא
כר' יהודה דתנא אין בין יט' לשבת אלא
אוכל נפש בלבד' ר' יהודה מתיר אף
מכשירי אוכל נפש' אל רבא לרב
חסדא דרשינן משמך הלכה כר' יהוד'
אל' יהא רעוא דכל כי הנמ' כילי מעלית'

גריפת' תביר וכירוס' פיר'
אשאריו גומות' ולא
כהיר' דאס' כן לא הוי דומיא דה'
דהני אחריני דחסיבי משוס ד'
דהני תקון כלי' לככל' דמירי'
בתביר חדש' ועדיין יוס' כן אב'
אכניס ועפר' שלא סכו' וכס'
וכסיסיר אונקס' אכניס ועפר'
הויין כמו גמר מלאכתן' וחייב
משוס מכה כשטויס' דכל גמר'
מלאכה חייב משוס מכה ככס'
כשטויס' נמי קסה דבלא טעמי'
דמשוס מכה כשטויס' תקנוק ליה
דהוי אשור משוס מוקנה' דע'
דעפר' ואכניס' שבתוכו מוקב'
מוקנות הן' ומכאן אמר ריב"ל'
דטלטול מוקנה התירו משוס א'
אוכל כפס' ומכאן יוס' להביא ר'
רואה למה דאמ' כפס' רביכא

תדרשון משמאי' אמר רב נחמיה בריה דרב יוסף הוה קאימנא
קמיה דרבא והוה קא מעבר לסכינא אפומא דרקולא ואמרי' ליה לח
לחדרה קא עביר מר או להעביר שמנוניתה' ואמ' לי להעביר שמ
שמנוניתה וחזיתיה לדעתיה דלחדרה קא עביר' וקסבר הלכה ואין
מורין כן' ואמ' אבי' הוה קאימנא קמיה דמר והוה קא מעבר
סכינא אשפתא דרחיא' ואמרי' ליה לחדרה קא בעי כר או להעביר
שמנונית' ואמ' לי להעביר שמנוניתה' וחזיתיה לדעתיה דלחדרה קא
עביר' וקסבר הלכה ואין מורין כן' אבעיא להו כהו להראות
סכין לחכס ביום טוב' רב כרי' בריה דרב ביסנא שרי' ורבנן אסרי'
ורב יוסף אמ' תלמיד חכם רואה לעצמו ומשאילה לאחרים'

ואם רב יוסף סכין שעמדה מותר לחדרה ביום טוב' והני מילי הוא דפסקא אגב דוחקא' דרש
רב חסדא ואז' רב יוסף אחד סכין שגפגמה ואחד שפוד שגרצם ואחת גריפת תגור וכירים כיו'
טוב באנו למחלוקת ר' יהודה ורבנן' דתנן אין בין יום טוב לשבת אלא אוכל נפש בלבד' ר'
יהודה מתיר אף מכשירי אוכל נפש' מאי טעמא דתק' אמ' קרא הוא לכדו יעשה לכם' הוא'
ולא מבשריו' ור' יהודה אמ' קרא לכם' לכם לכל צרכיכם ותק' הא כתוב לכם' אמ' לך ההוא לכם
ולא לגוים' ואידך נמי הא כתוב הוא' אמ' לך כתוב הוא וכתוב לכם' ולא קשיא כאן במכשירין
שאפשר לעשותן מערב יום טוב' כאן במכשירין שאי אפשר לעשותן מערב יום טוב' אמר רב

ספור סכרצף כמעט עליה ונעקס אבל לא נעבר: אשר לתקנו ב"ט סהרי יוכל להסתמ' בו כמו שהיה וטרחה דלא צריך
הוא ואע"ב דמפשיט בידו: שמתעטט בידים ואינו צריך להכות עליו בפטיש: שפוד סגלו בו כשר: ב"ט: אשר לטלטלו מיד לא
לאחר סגולת הגלי לפי שמאס ומוקצה וכבר נעשה צורך יט: שומטו ומכוחו בקרן זוית: שומטו תלפסיו מהר בגרידה ובטלטול
מן הצד עד שיכבירו תלפסיו לקרן זוית אבל לא טלטול במור: שרי לטלטלו במור ולסלקו טלא זוקו בו אחסי ביתו: מ
מדוי דהנה חקן ברטו הרביס

דאל' בפ' כירה שהסיקה דיונת
להולכה פ' זות פחות מארבע ז'
אונת עד שמסלקנה לחדר ד'הר
כדו טלא תזיק: שפוד שפחות וב'
וגומות רב מלכו' אלג' פלג' הל
הלכות רב מלכו' אמר' ולא רב
מלכו' מפני ששמותיהן דומין
זה לזה ויש שמחליפין שמונה
טל זה בטל זה כתבו בהן סימן
לסדר השמועות: שפוד' הא דא
דאמרן: שפחות' מטנה היא בכ
בכתובות ר' אליעזר אומר' אפי'
הכניסה לו מזה שפחות כנפה
לעשות כזמר שהכטלה מביאה
לידי זמה נאמר' רב מלכו' הלכה
כר' אליעזר: גומות' שמתת היא
ולא נאמר' על המטה ולענין
שתי שערות דאס' כמזלו לה ג'
גומות טל מקום טער' אפי' טא
פאי' טס' טער גדולה הי' וחולכת
דאין גומ' אלף חכ' היה כה טער'
אלא טנשרי: בלורית' במסכ' ע' ז'
ועל ברייתא נאמר' הא דרב מל'
מלכיא לשרושה לברייתא דת'ר'
גוי המסתפר מוישראל כיון כה
טהניע לבלגוריתו שומט את ידו
משני טהניו כשהוא מסתפר מ'
מניח לטס' ע' ז' ואמר' עלה וכמה
את רב מלכיא טלטה אכבעות
לכל רוח נוח לכל סביבותיה ו'
לא יגיע שאס' יגלח וילך עד ה'
הבלגורית נמצא מניח לו בלור'

בלגוריתו ותקנה לו לטס' ע' ז': אשר תקלה היא במש' מכות את רב מלכיא לא יתן
אדם אשר תקלה על גבי מתקו מפני טנרית ככתובת קעקע: גביטה אפירושא דמתניתין
אמר' במס' ע' ז' מפני מה אסרו גבינות במסכתו נאמר' רב מלכיא מפני שמחליקין פניה
כשומן חזיר: מתני' ומתניתא רב מלכיא אסימנא דאתכח ברב מלכיא פליגי רב פפא: טס'
שפחות דמתני' היא ומתניתא ליה ברב מלכו' לאו דידיה היא רב' מתני' ומתניתא דאית ב'
בהו רב מלכיא את' פירושן אבל שמתעתא דאמר' ברב מלכו' כגון שפוד וגומות דידיה ני'
ניכחו: מתני' שקול לי בדיוכר' בער' שאסור להזכיר טס' דמיוס: אבל טנחט הוא'
בלא פסוק דמיוס והן חולקין ביניהן: גמ' היכי עבדי' כשאינו רוצה ליקח כל ח'
הכהמה ולא מחצה ולא פליש ולא רביע אלא כדיוכר' און כשניס' ונה יאמר' לו: בסגוריא אמרי' דרכן לומר' לטבח תן לי תרשא און
פלג' תרשא' וכברם אמרי' חלקא און פלג' חלקא' ובסגוריא אמרי' חלקא' כל הטבחין היו מנתחין בהמונתיהם בטוחה כן וכך נת'
נתחיס הן הבהמה ולאונתן הכתחיס קרו להו בסגוריא תרשא' ובכרם חלקא' ובסגוריא אמרי' חלקא' ובכרם פקוד רבעא': מתני'

אמר רב יהוד' אמ' שמוא' שפוד שגרצף
אסור לתקנו ביום טוב' פשיטא' לא צ'
צריכא' ואע"ב דמפשיט בידו' ואמר' רב
יהודה אמ' שמוא' שפוד שצלו בו כש'
בשר אסור לטלטלו ביום טוב' " רב
ארא בר אהבה אמ' רב מלכו' שומטו
וממחו בקרן זוית' " אמ' רב חייא בר
אשי אמ' רב הונא והוא שיש עליו כוית
בשר' " רבינא אמ' אע"פ שאין עליו
בשר מותר לטלטלו מדי דהוה אקוץ
ברשות הרבים' " אמ' רב חיננא בריה
דרב איקא שפוד שפחות וגומות רב ו'
מלכו' בלורית אפר מקלה וגבינה רב
מלכיא' " רב פפא אמ' מתני' ומתמתא
רב מלכיא שמעתת' רב מלכו' וסימני'
מתמת' מלכת' מא' ביניהו איכא ביניהו
שפחות' " מתני' לא יאמר'
אדם לטבח שקול לי בדיוכר' בשר אבל
שוחט ומחלק ביניהם' " גם
היכי עבדי' כי הא דכסורא אמרי' תרשא
ופלגו תרשא כנרש אמרי' חלקא ופלגו
חלקא' בפומבדית אמרי' אוזיא ופלגו
אוזיא' בנהר פקוד ובמתא מחסיא א'
אמרי' רבעא ופלגו רבעא' "

רבינא אמ' וכו' מדוי דהנה ו
חקן ברטו הרביס
דשרי לטלטל אצדדי' אע"ב דהני
מלאכה' וקסה דמשמע הכא ד'
דרבינא אית ליה מוקצה מדק'
מדק' אמ' מדוי דהנה חקן ברטוהר
דאי לאו הכי הנה אסור מטע'
מטעס מוקצה וכפ' מי טהחטי'
ונשמע דאית ליה כר' שמעון ד'
דלית ליה מוקצה דפליגי התס'
רב אחא ורבינא חד את' לקולא'
נחד את' לחומרא' ובכל מקום
רב אחא לחומרא' ורבינא לקולא'
יול' דהכא קאת רבינא אליבא'
דרב יהודה את' שמואל דאסר ו'
ספור לטלטלו אבל ס'ל דשרי'
אבל ק' מד' שמואל ארשמואל דה'
דהתס' פ' מי טהחטיך את' כר' ט'
שמעון דלית ליה מוקצה גבי כ'
ברי כר' דזוני והכא משמע דאית
ליה מוקצה' יול' דשאני ספור ד'
דלאחר מלאכתו אין כאן תורת
כלי עליו ולהכי אסר שמואל ד'
דיוס עליו תורת מוקצה' ולעולם
ס'ל כר' שמעון' " איבא

ביניהו שפחות גבי
מטנה איתמר בכתובות נאמר'
ה"כ כיון אשר תקלה דהינו טמ'
שמעתא במכות דלרב פפא ר'
רב מלכו' אמרה ולרב חיננא
רב מלכיא אמרה' יול' דה"ס טס'
שפחות וטכננה טי' האמצעות
דהינו אשר תקלה' אי נמי ה"ס'
מתני' ומתניתא דוקא רב מלכיא
ולא רב מלכו' אבל שמעתתא
יש מהם רב מלכו' ולעולם ר'
רב מלכיא אמרה אותה שמעת'
שמעתא דאשר תקלה ולכך אי'
אינו סימן רק למתניתא' "

אין צדין

אכל לא במדה בנות מפרט לה נמא פלוגתיהו : סהיה ממלא מדותיו כן שאין מודדין בוט : אף בחולו של מועד עושה כן :
 כגון מפרט טעם ולא גרסי' במתני' מפני ברורי המדות וואית דגר' ליה והן העלאת הרתיחות וכגון מפרט : מפני תכני המדות
 כשהיה מוכר טוין היה לו מדות הרבה ומכאן הלוקחות כליהן ומודד לאיש ואיש במדה לעצמו ומתמצות והולכות לקרן כ
 כליהן כל הלילה : גר' המיוחד למדה : מוודד ומוכר בו : עומד למדה : טכטיסבר זה בא זה תחתיו אכל עדיון

לא מדד בו : ואתא ר' יהודה ל
 למימר : טוין דהוא עצמו מדה
 ולכך עשו וכדי מדה מחזיק לא
 יתלכנו דמחזי ספיר כמודד ומ
 ומוכר : דעובדין בחול : כלי
 וקופיץ אין עומדין לכך : כד
 כדעבדין בחול : במחזיס פ
 פעמים שאין הליטרא לשני ו
 וכיון שיועד מסקל כליו סוקל
 בו : לא קא עביד כעובדין ד
 דחול דעדין לא יבא טבעו של
 כלי זה למדה : פס מדה רבעא
 או לוג אלא כך יאמר לו סתם
 בלי זה מלא לי : הכא לא קא ע
 עביד כדעבדין בחול : פירך
 לקוחות לומר תן לי לוג ואין ד
 דרכן לומר כלי זה מלא לי כד
 בדרך מקח אלא בדרך הלואה
 או מתנה ואע"ג דמיוחד למדה
 עבדי אוכסו דמקריבי המרה
 לחכמיהם : במנא דכילא
 של מדה : תנא אף במועד ע
 עושה כן : מפני בטול בית המ
 המדרש שהיה חכם גדול וכו' ו
 רביס : לאל הימנו וכמונערה
 רביס עוסקים בתורה שאין ט
 טרודין במלאכה והיה ממלאן
 כלילה שאין זמן בית המדרש
 כדי שיהא פנוי בינם : ולמאן ד
 דגר' בנותני' מפני ברורי המד
 המדות מפרט הכי מפני בטול ב
 בית המדרש של באי מועד לא
 יהיה פנוי לשהות ולברר מדו
 מדותיו שלא ירתיחו לשיכך מת
 ממלאן כלילה : הוא כנס כן
 משכתן יין בחכית כך וכך לוג
 לוגן במדה ומכר תמכה עד ש
 שמכר חשבוננו כמז' כל הנותר
 בחכית על ידי ברורין שהרת
 שהרתיו היי' כשמוציאו ומעלה

מתנ' אומר אדם לחברו מלא לי כלי זה אכל לא במדה ר' יהודה
 אומר אם היה כלי של מדה לא ימלאנו " מעשה באבא שאול בן
 בשנת שהיה ממלא מדותיו מערב יום טוב ונותן ללקוחות ביום
 טוב אבא שאול אומר אף במועד עושה כן מפני ברורי המדות
 וחכמים אומרים אף בחול עושה כן מפני מצוי המדות " גם
 מאי אכל לא במדה אמר רב יהודה אמר שמואל אכל לא בכלי
 המיוחד למדה אכל כלי העומד למדה ימלאנו ואתא ר' יהודה
 למימר אפילו כלי העומד למדה לא ימלאנו אלא גבי שמחת יום
 טוב ר' יהודה לחומרא ורבנן לקולא והא אפכא שמעינן להו
 דתנן ר' יהודה אומר שוקל אדם בשר כנגד הכלי וכנגד הקופיץ
 וחכמים אומרים אין משגיחין בכף מאונס כל עיקר אלא מא ר' יה
 יהודה לקולא ורבנן לחומרא קשיא דר' יהודה אדר' יהודה קשיא
 דרבנן אדרבנן דר' יהודה אדר' יהודה לא קשיא התם בשאינו
 עומד למדה הכא בעומד למדה " דרבנן אדרבנן גמילא קשיא
 התם קא עביד כדעבדין בחול הכא לא קא עביד כדעבדין בחול
 רבא אמר מאי אכל לא במדה שלא יזכור לו שם מדה אכל כלי
 המיוחד למדה ימלאנו ואתא ר' יהודה למימר כלי המיוחד למ
 למדה לא ימלאנו אלא גבי שמחת יום טוב ר' יהודה לחומרא
 ורבנן לקולא והא אפכא שמעינן להו דתנן ר' יהודה אמר שוקל
 אדם בשר כנגד הכלי וכנגד הקופיץ וחכמים אומרים אין משגיחין
 בכף מאונס כל עיקר אלא מא ר' יהודה לקולא ורבנן לחומרא קשיא
 דר' יהודה אדר' יהודה קשיא דרבנן אדרבנן דר' יהודה אדר'
 יהודה לא קשיא התם בשאינו מיוחד למדה הכא מיוחד למדה
 דרבנן אדרבנן גמי לא קשי' התם קא עביד כדעבדין בחול הכא לא
 קעביד כדעבדין בחול דעבדי אינשי דמקריבי חמרא במנא דכילא
 ושתו " מתנ' מעשה באבא שאול בן בשנת
 תנא אף במועד עושה כן מפני בטול בית המדרש " תנו רבנן הוא
 כנס שלש מאות גרבי יין מברורי המדות וחבריו כנסו שלש מאות ג
 גרבי שמן ממצוי המדות וחביאום לפני הגזברים לירושלם
 אמרו להם

אופיא איסק'מא בלעז ואין המדה מלאה והן כקראין ברוריס לפי שמברורי' אנתן וכן היון כשנתתו אי כמי על דקליטי חגי:
 טוין יש כן תכני מפני שמורכב בשולי המדה וכדפנותיה וכיון סכוחי ברורין ולא בטוין : וחבריו כנסו כן : כדפריסית ב
 בברורין : לפני הגזברים : של הקדש לעשות כהן זרכי הקדש אס ירצנו והס לא הקדישום כסברין אין יכולין להקדיש טאינן
 פלהס אי כמי יכולין הנה ליה גול בעולה : אמרן להס

שמואל הלכה למעשה אתא לאשמועינן פי דאש יבא
טוב אדם לשאול לכו כיצד יעשה אינו לו הו
הנראה לאסור אבל אם אינו רואה טוב אדם שנוהג העיר ב
בדבר אין אינו צריך למחות בו ולשי זה לא פליג שמואל

אדם דקרויהו מודד לאסור למ
למעשה מי בהב פי שמואל ה
הלכה למעשה אתא לאשמועי
נפליג לכריתא נפליג לרב יוש
טפוסקין כשמואל נאעב דהל
דהלכה כרב באשורי ויהי מד
מודדו סתמא תלמודא שמואל
הלכה למעשה אתא לאשמועי
מטמע דהלכה כותיה יוש פו
פוסקין כרב מטום דהלכ כרב
באשורי וכש הכא דהא תנא פ
שמואל כותיה דרב וואו
הרר שמואל וואו ברא דאשילג
למוד דהלכה כשמואל ויהי אסור
לכו בזמן הזה למודד מטום ל
ליטול חלה בעין יפה דדוקא
הס שהי משרישין חלה אחת
מכר ונותנין לכהן שייך ליה
דמונת מטום עין יפה אבל א
אינו טאין משרישין כי אש מ
מעט אשילג מעישה מרובה ו
ואונו מעט כמי אינו כאכל אלא
כשרף אין למודד דלא שייכא
סברא דקאח הכא כדי טענול
חלה בעין יפה אלא יש לנו לש
לסער תלמוד טתיה בריוח כ
כטעור מטום הברכה וכן ב
בשכח כמי יש ליזהר תלמוד
ביט למנות וצריך לעשות פ
פחות מכשעור ולא ימדוד כב
במדה טענול למודד כחול כב
במחנה אלא ישחות או יוסף
אש התדה קענה אנבא

אמרנו להם חכמים אין אתם זקוקין לכך הנחיל מתחלה לא
כתבונת לבזול טהלקומו מוחלי על ידי ערדן ונרנבת טאיכ
יכולין לטהות עוד וידעי וקא מחלי: אף אינו אין רצוננו ל
לכך לזה ליהנות מטל אחרים: אמרנו להם חכמים: איך אין

לכס לעשות הקדש אלא לעשות
לעשות בהן צרכי רבים שהרי
מטל רבים היה ויהנו הבעלים
מהן: ואי יודע למי גזל סגול ל
לאכסיהם הרבה: שיחין ונערות
סותכנסין בהן מים ושותין
מהן ונבבא קמ משר מאי בור
ומאי טיח ומאי מערה: אדם
אדבריה הכהניג ומטייל עמו
במבואות העיר: לא ימדוד א
אדם קב טעורין אשי ליתן לב
לכהמתו טבר כמודד למסור:
אבל קודר הוא בקב עצמו כו
נוקב בכרי ומחלאו שלא כדו
מדה לתת בידו לתוכו: קודר
לשון נוקב: כחתום: מבטל קד
קדרו כמי קרוי כחתום: יקדיח
ישרף: אאורטיור בלעז: בעין
יפה ישיעור חלה אחת מכר לכ
לכהן וכשאינה יודעת מדת עי
עיסתה היא מקמבת ואומרת א
אין כאן כל כך אבל כשיודעת
מדת עיסתה יודעת מה תפריש
ועינה יפה בה: תב דבי שמואל
בתוספתא סדר שמואל מתב
מתכאים טלפניו כמו ססדרו
ר חייל נר אנושיא וכמו ססדר
ר אה המטנה: הסתא דאח סת
שמואל אסור: והוא טנה בומט
בומטתו מותר: שמואל בטת
בשומעיה דאח אסור הלכה ל
למעשה אתא לאשמועי: שהכא
למאל הלכה לעשות מעשה מו
מודין לו לאסור ואי חזין איכ
איכס דעביד לא מחינן בידו
דהלכה דמונת ואין מודד כן:
אין טנין קמח סרקדו וואתניל
נבא לשנותו בנשה ליסותו טאי
טנין דאכסר לו מאתמל: כו
טנין: דליכא טרחא ודכר וכר
הכראה הוא טו היא פעם פניה
ואין זה כמרקד לברור: תני
תנא קומיה דרביכא אין טנין:
ואפי כפל לתוכן צרור או קיסס

אמרו להם אי אתם זקוקים לכך אמרו
להם אף אנו אין רצוננו בכך אמרו
להם הואיל והחמרתם על עצמכם ע
עשו מהם צרכי רבים דתנא גזל ואינו
יודע למי גזל יעשה בהם צרכי רבים
מאי נגהו אמ רב חסדא בורות שיחין
ומערות אדבריה רב חסדא לרבנן
עוקבא ודרש לא ימדוד אדם שעורים
ויתן לפני בהמתו ביט אבל קודר הוא
קב אוקבים ונותן לפני בהמתו ואינו ח
חושש והנחתום מודד תכלין ונותן לת
לתוך קדרתו כדי שלא יקדיח תבשילו
אמ רב ירמי בר אבא אמ רב מודדת
אשה קמח ביט ונותנת לתוך עיסתה כ
כדי שתטול חלה בעין יפה ושמואל א
אמ אסור והא תנא דבי שמואל מותר
אמ אביי השתא דאמ שמואל אסור
ותנא דבי שמואל מותר שמואל הלכה
למעשה אתא לאשמועינן תגו
רבנן אין שונן קמח ביום טוב משום
ר פפייס ור יהודה בן בתירה אמרו שו
שונן ושונן שאם נפל לתוכו צרור או
קיסס ששונן תני תנא קמיה דרבינא
אין שונן קמח ביום טוב אבל נפל צר
צרור או קיסס בורר בידו אמ ליה כל
שק דאסור דהוה ליה כבורר דרש
רבה בר רב הונא ווטי אפתחא דנהר
דנהרדעא שונן קמח ביום טוב אמ להורב נחמן פוקו ואמרו ליה
לאבא שקילא טיבותך ושדי אחורי פוק חזי כמה מהולחא הדרן
בנהרדעא דכיתו דרב יוסף גהלא קמחא אגבא דמהולחא אמ
לה חזי דאנא רפתא מעליתא בעינא

אלא בודק הקסמין והצדירות ובורר בידיו: כל סכן דאסור דמוזי כבורר: ובורר אב מלאכה היא בהרקדה והשונה אינו מר
מרקד שהרי כראה שהכל ינא ואין כאן סוכין: לאבא לחברי: שקילא טיבותך: אין אינו מחזיקים לך טובה בכך: כטולה הוא
טובתך ומוטלת על הקונים: טיבותך גיור בלעז: מהולחא כמות: הדרן בנהרדעא: סכלן יודענות שמונת: אגבא דמהולחא
באחורי הכשה כדי לשנות: רפתא מעליתא: אי את צריכה לשנות: דסוכין קמח ביום טוב:

Handwritten notes and scribbles at the bottom of the page.

אנבא דפתורא פה אחורי השלחן כונו אנבא דהנהולתא ואפשר לפרס עב השלחן ממש ומאיב סנוי לפי סדרך לרקד בער בצריבה ויולא איך להציר תחלת הרקדה עי סנוי דהא אסנוין דבריתא קאי ורשכס פי דעו סנוי איך לחלק ויס לסת לשמוך עליו לענון להציר לשפחה גויה תחלת הרקדה עי סנוי אבל אנו לעצמנו איך לשמוך ... אנבא חכוני הרגיל אכלו בין הוא גוי בין ישראל דאיך לחלק רק היכא דאיכא חששא דמתובר או כולד ... שלא יזכיר לו סכוס מדה פי

רפי קב או קביס וסכוס מקח פלא יאר לו תן לי אנבא בדוכר אחד או בסכוס וקא דפטיטא ד דאסנר ועוד אמאי קאל סכוס מדה ה' ל למיות ובלבד שלא זכ יזכיר מדה ותן לא ... לכן כל כו"ח דגרים סכוס מנין וקאי לעי ... ויהא אמרת דילך ארס אבל חכ חכוני הרגיל אכלו ויאר לו תן לי האנזיס או ז אפרסקין ובלבד שלא יזכיר סכוס מנין שלא יאר לו תן לי האנזיס ו זכבר נתת לי ל' ויהא חייב לך מ' בין הכל אבל ר' שמעון אומ' ובלבד שלא יזכיר סכוס ז מקח שלא יאר לו תן לי אנבא בפסטה פטיטין וכבר נתת לי כ כך ויהא חייב לך מכל זכ פטיטין אבל סכוס מנין סריי (וכן אית' בתוספ' ובהג' ומכאן יש לחזק שלא להזכיר אשי' סכ סכוס מנין לפי שדומה למקח וממכר ...

דביתהו דרב אשי נהלא קמחא אנבא דפתורא אמ' רב אשי הא דידן בריתה דרמי בר חמא ורמי בר חמא מרה דעו דעובדא הוה ואי לאו דחויא מבי נשא לא הוה עבדא מתני' הולך אדם אצל חנוני הרגיל אצלו ואו ואום לו תן לי ביצים ואגוזים כמנין ש שכן דרך בעל הבית להיות מונה בתוך ביתו גם תנו רבנן הולך אדם אצל רועה הרגיל אצלו וא ואום לו תן לי גדי אחד או טלה אחד אצל טבח הרגיל אצלו ואום לו תן לי כף אחת או ירך אחת אצל פטם הרג הרגיל אצלו ואום לו תן לי תור אחד או גזול אחד אצל נחתום הרגיל אצלו ואום לו תן לי ככר אחד או גלוסקא אחת ואצל חנוני הרגיל אצלו ואום לו תן לי עשרים ביצים או חמשים אגוזים עשרה אפרסקין וחמשה רמונים ואתרוג אחד ובבלבד שלא יזכיר לו סכוס מדה ר' שמעון בן אלעזר אומר ובלבד ש שלא יזכיר לו סכוס מקח

אנבא דפתורא אחורי השלחן טוים לו תוך טקן טורכדניורא ו נהיא היתה סונה הקומח על אח אחוריו מנס סנוי הא דירך זא אשתי ברתי דרמי בר חמא היא מרה דעובדא מדקדק ב במעשי רועה זה המגדל בה בהמות ופצמים שמוכר תהן הרגיל אכלו שמעך הרגיל א אכלו מאיכנו ונתנו לו כלא ס פסוק דמיס: פטס התפטע ע עופות לשון מסמין: סכוס מד מרה קב או קביס: סכוס מקח דמיס:

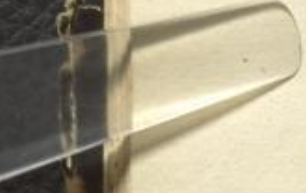
חדרן עלך אין צדין

חדרן עלך אין צדין

המביא כד יין וכו' לאיב יביאס בסל ותני' דאמרי בסבת ס משנין משנין ד קושנות אוה וכו' טיהא מות מותר ביט' וכו' דהתם מיירי ב באינו יוכל להוציא לחנון ואיך דואיך אותו וע"כ מותר ויהא מ מיירי ביט' סיכול להוציא לחן וריאיך אותו וע"כ יהא אסור טה טהרואה אותו אוני לבורך חול ז מביא אותס ולהכי אסור ויזני ק דאר' אבל הוא מביא על כ תפנו אלת מסת דמרבה בהליכה וקאר' התס במס' שבת למ למעוטי בהלכא עדיף ויותר טוב להביאין בסל או בקופסא בפסס אחת מלהביאין כל אחת בפני עצמה ויל דלמה דפי' ניח דהת' מיירי בסבת דלא הני כעובדי דחול שאין מטלטל כי אס מוזיית לזוית באותו בית ולכך קאר' למעוטי בהלכא עדיף טפי מסו טרחא יתירא אבל הכא מיירי ביט' מסוס ט טרחא יתירא לא קפידנא אלא מסו דמחו דעביד כעובדי ו דחול' וא"כ עדיף טפי לאסוטי בהלכא ויעטה דרך סנוי כי ה היכי דלא לתחוי דעבי' כעובדי דחול' ושעמי' כונו דאשי' לאסוטי במסאני אצ"ג דמועט בהלכ' כיון שאין מסס מדר' חול' 1 ג

המביא כד יין ממקום למק למקום לא יביאם ב בסל ובקופסא אבל מבי הוא על כתפו או לפמו וכן המולך את התכן לא יפשיל את הקופסא לאחוריו ו אבל מביאה הוא כידו ומתחילין בע בערמ התכן אבל לא בעצי שבמוקצה

המביא ממקום למקום כ בתוך התקוע או ע ע' ערוב: לא יביאם בסל ובק ובקופס' לתת טלא וארבע בתו קופסא וישאח משוס דכראה כמ כמעשה דחול לשאח משאית: א אבל מביא על כתפו אחת או ש שתיס דמוכח דלגורך יט: או ל לפניו כידו: וכן המולך אתה התכן להסק או לבהמה לא יס ופסיל קופסא לאחוריו דנבא יט סנר' כמתכוין למלאכה רבה או להולך למקום רחוק כדרך חול: ומתחילי' בערמת התכן להסק וא"כ טלא זמנה ומבי' ולא היה רגיל להסיק זמנה ו והשקא ממע דלית ליה מוקצה: אבל לא בעצוס שבמוקצ' רחכה שאחורי הכתיס קרויה מוקצה על טס שהיא מוקצה לאחור ואין ככנסין וינבאין לה תדיר וטס כותבין עטס וכ כל דבר שאין דעתו לטול ער דתן מרובה וכבנר' פריך שיפא לרישא דהשקא תאמצ דאית ליה מוקצה: ג

דררו ברנלא פי בעתר סקן פודקא ועשוי סמין רגל -
לדרו באגרא בין סטוס במוט על כתפיה דהיכו
סמיו והני להקל כשה וק' דבסוף פ' האומנין משמע דמס
דמשאוי סבד כושאין בקל ברנלא מבאגרא חלא כראה דא

דאפי מכבד יותר ית' לא חי
חייג' כיון דמטנה מדרך חול
וכן כמו פה גבי דדרו באגרא
לדרו באכפא ואפי' כמי און ל
להקל ית' סמיו הוא ד' ד' ד' ד'
בכחבא רבה תמלו
בכחבא זוטא יהא קא מפשא ב
בהלכא יחית תחי פריך והא מ
מפס' בהלכא והא אמרו לעיל
דאשמי בהלכא ספיר דמי כס
כאשמי דרך סמיו זיל דהא מ
מפס' בהלכא וסמיו כמו ליכא
דבחול כמו ע' סדין הכי

זמנין דמשמע בהו מיה
נאפי לירי סחיטה
נאפי והא חיל כפרנס סודרא ע
עלניה ולא חייגינן לירי סח
סחיט' יזיל דלעיל תיירי בחבית
סחיט' כלו ופיו דר ולכך לא ח
חייגינן לסחיטה וזיל דהכא
תיירי בסחיטת מוס דאסורה
מנו לבן ואל' כי כפיל כגויה
מיה אפי לירי סחיט' חבל התס
תיירי בין דסחיטה סלג' אפן
אסורה מוסס דס' נאכ' כי כפיל
לארעא הלך לאכור ולא חייס
חייגינן לסחיט' אין
משחין פה מוסס סיר
אן ומוסס אכל ולא כהירא ית
משחין לי דאזר מוסס עבר
נאפי בחול המועד כדאית פ'
נאלו מנלחין ולקמוי מסר סח'
יתקן כלי סיר תגן
אין משחין ואין מרקדין
כרטי סמא יתקן כלי סיר יומי
לדין סרי דדוקא בימיהן סה
סחיט' בקיזין לעשן כלי סיריס
סייד למגד אכל לדין אין א
אכז בקיזין לעשות כלי סיריס
נלא סייד למגד דהא

נאס אי אפשר לעשות סגן סמין אורחי הרבה וצדי להביא
הרבה ביחד מותר דדרו בדוחקא מנוי סאדס יחיד נוסא
על כתפו בחול כטורח אס בא לשאת אותו ביט לבנדך יט כ
כגון חבית או סק מלא פירות יסאלו ביט ברנלא עת' סקן

פודקא כד' כושאוי תלח למכור
מפני פצריך לעשות וכשהוא מ
מטנה יסנה להקל משאו ולא ל
להרבות טורח ביט ועת' זה נו
נוח הוא לשאת בו מטא ככד ו
וכשנושא בו חבית הנשאת ב
בכתף מטנה להקל הוא דדרו
ברנלא מנוי חבית גדולה סר
סרנילין לשאת אותה ברנלא :
לדרו באגרא יסאלו ביט כסמי
כמי ארס במוט על כתפיהס ד
דהיכו מנוי סמיו להקל דדרו כ
באגרא במוט על כתפיהס ל
לדרו ביט לאתני מנוי באכפא
במוט בידיהס מנוי סמיו נאפי
איון להקל מנוי סמיו הוא נאיון
מרבה טורח כסמיו כשרנס ס
סודרא קל הוא נאיון מכבד ו
נאיון הוא בעלמא ולהכנס :
נאס אי אפשר לעשות סאין לר
סודר לכסותו מליון מיה סח
סאכנת מוס מן הכהר תכטייה
בכחבא כסוי סל עץ העשוי
לכדין זמנין דמשפיק סצריך
לקטורג סמא יסול כדר נאיון
דמשפיק בהליכתו נאפי למק
למקטורג נקאר העשוי להקטי'
אכ' תלכסה הוא ד' ד' ד' ד'
במיה ספסרה במוס : אין מ
משחין מוסס סיר אן ומוסס
אכל : משחין יודיו ז' לז' : מס
משפיקן כף על ירך מרקדין
ברגל וכלס נאסרין ומנו סכות
גזרה סמא יתקן כלי סיר כסר'
מסילין : אשומא דלחיא לחי
היתיר במכו בשבת : דלמא
מגבדר ליה חפץ כרשות הרבי'
חנן ללחי : נאפי לאתניו מתוך
סאיון במכוני מקורה להסיר ס
סזה רשות הרביס וזה רשות ה
היחיד ומכיאן נקא מגבדר כס
חכביהו נמייתי להנ' לא גרס :
נלא אמרינן להנ' נלא מדוי נאפי

תנא אם אי אפשר לשנות מותר
אתקן רב במחוז דדרו בדוחק לדרו
ברנלא דדרו ברנלא לדרו באגרא
דררו באגרא לדרו באכפא דדרו בא
באכפא נפרוס כודרא עלויה ואם לא
אפשר שרי דאמ' בר אם אי אפשר לט'
לשנות מותר אמ' ליה רב חנן בר ר
רב לרב אשי אמור רבנן כמה דאפשר
לשנוי משנינן ביומ' טבא והא חגי נשי
דקא מליין חצביהו מיה ביומא טבא ו
ולא קא מושנין ולא אמרינן דהו ולא
מדי אמ' ליה משום דלא אפשר היכי
ליעבד דמליא בחצבא רבה תמלי ב
בחצבא זוטא קא מפשא בהלכא דס'
דמליא בחצבא זוטא תמלי בחצבאר
רבה קא מפשא במשווי תכסייה בנכ
בנכתמא זמנין דנפיל ואת לאתוי'
תקטריה זמנין דמפסיק ואת למקטרי
תפרוס כודרא עלויה זמנין דכטמיש כ
במיה ואת לירי סחיט' הלכך לא אפשר
אם ליה רבא בר רב חנן לאכיי תגן
אין כשפחין ואין מספקין ואין כרקדין
והא ידנא דקא חזינן דעבדן הכי ולא
אמרינן דהו ולא כדו אמ' ליה ולטעמך
הא דאמ' רבא לא ליתכ אינש אפומא
דלחיא דלמא מגבדר ליה חפץ ואת ל
לאתוי ארבע אמות ברשות הרביס ו
והא חגי נשי דשקלן חצביהו ואולן וית
ויתכן אפומא דמבואה ולא אמרינן להו
ולא מדי בא הגח להם לישראל מוטב
שיהיו שוגגין ואל יהיו מזידין הכא נ
נמי הגח להם לישראל מוטב שיהיו
שוגגין ואל יהיו מזידין

דעבדן אדרבנן דאמור לא ליתכ נאיונהו יתכן : הנח להם כדבר שהרגילו בו ולא יחזרו בהם : מוטב שיפגעו סוגגין ואל יפ
יעשו מזידין לעבדו כשירעו ולא יכוחו בכך : והכי מילי

והיה דהנהג להם לישראל בדרבנן היכא דארגילו למעבר ארדיבנן כי הנך דמטפחין והנך דיתבא אבנמא דלחיה: תוספת יוס
 הכפריס: סדרין להתחיל ולהתענות מבעוד יוס דאורייתא היא דנפקא לן מועצות את כפסותיכס בתענה: ואכלי וסתו עד
 סחשכה גר' ולא גר' משחשכה: באוצר בדבר האבנר שהיה מוקצה לאוצרו לזון ארוך כהב דשתו אוצרין אותו לבהמה: ארוי נא
 ואשוחי: אין אדם מטיק אותו דעומדין לבכין: אשוחי ארוי נקבה: דמוקצה מחמת חסרון כים ניכנה: טדוניה יקרוי: דמתני לה:

דהא תוספת יוס דאורייתא
 היא ואכלי וסתו עד א
 חשכה כן: מטמע דים טעור ל
 לתוספת יוס מדהצרי להפסיק
 מבעוד יוס דהא נדחי לא היו
 אוכלים מותם עד חשכה ואבי
 הכי קאל דעבדי אסורא מראו
 מראורית ואב'ס כן קאל מוטב
 שיהיו ישראל טונגין ואל יהיו
 מזידין וכפי התנס לא הזכיר
 השעור ולכך יש לזכור ולהסמי
 מבעוד יוס: כן הקרפף
 ואפילו מן המסחר
 יתיר הא הני מצמר דהן אב ת
 מלאכה: ויל דלא סייך עמוד א
 אלא במקום טנדלים: עס כרמ
 כדמוכח בפ' כלל גדול: התם
 בתבא סריא דאית
 ביה קוצים ובא אינו ראוי לת
 למאכל בהמה וקאי להסקה נא
 ואפי' ר' יהודה מודה ואלת מאי
 סבא מעצים שבמוקצה דקא א
 אשר ר' יהודה אב'ג דחזין להם
 להסקה ויל דלא דמי דדוקא ב
 גבי אוצר של תבן לא הקצה ד
 דעתו למה שראוי עתה דלא ה
 הקצה דעתו כי אש ממאכל ב
 בהמה ועתה הוא ראוי להסקה
 ומה לא הקצה דעתו אבל אור
 אוצר של עצים הקצה דעתו מ
 ממה שראוי עתה:

והני מילי בדרבנן אבל בדאורייתא לא
 ולא היא לא שגא בדאורייתא ולא שגא
 בדרבנן לא אמרינן להו ולא מדי דהא
 תוספת יוס הכפורים דאורייתא הוא וא
 ואכלי ושתו עד שחשכה ולא אמרינן
 להו ולא מדי: ומתחילין בערמת ה
 התבן: אמ רב כהנא זאת אומרת מ
 מתחילין באוצר תחלה: מנ' ר' שמעון
 היא דלית ליה מוקצה: אימ' סיפא אבל
 לא בעצים שבמוקצה אתאן לר' יהודה
 דאית ליה מוקצה: הכא בארוי ואשוחי
 עסקינן דמוקצה מחמת חסרון כים ו
 ואפי' ר' שמעון מודה: איכא דמתני ל
 לה אסופא אבל לא בעצים שבמוקצה
 אמ רב כהנא זאת אומר אין מתחילין
 באוצר תחלה: מנ' ר' יהודה היא דאית
 ליה מוקצה: אימ' רישא מתחילי בערם
 התבן אתאן לר' שמעון דלית ליה מוק
 מוקצה: התם בתבא סריא: תבא סר
 סריא הא הוי לסיגא דאית ביה קוצי
 מתנ' אין נוטלין עצים מן
 חשכה בא מן הסמוך לה: גם
 מאי שגא מן חשכה דלא דקא סתר א
 אהלא מן הסמוך לה נמי קא סתר את
 אהלא: אמ רב יהודה אמ' שמואל מאי ז
 סמוך סמוך לדפנות: רב מגשיא אמ'
 אפי' תיש בשאין סמוך לדפנו כי תמא ההיא באסוריתא: תנ' ר' חייא
 בר יוסף קמיה דר' יוחנן אין נוטלין עצים מן חשכה בא מן הסמוך ל
 להיזר שמעון מתיר: ושון בסכת החג כחג שאסורה ואם התנה על
 עליה הכל לפי תנאו: ור' שמעון מתיר והא קא סתר אהלא: אמ רב
 נחמן בר יצחק הכא בסכה נופלת עסקינן ור' שמעון לטעמיה דלית
 ליה מוקצה: דתגן מותר השמן שכנר ושבקערה אסור: ור' שמעון מ
 מתיר: מי דמי התם אדם יושב ומצפה אימתי תכבה גרו: הכא אדם י
 יושב ומצפה אימתי תפול סבתו: אמ רב

לדרכי כהן: תבא סריא כרוב
 ומשויח טאין ראוי למאכל כה
 בהמה וסתתיה לעצים ולא הו
 הינו אוצר: לטיכא לטיט ללבון
 לבנים: דאית ביה קוצי: ואין י
 יכול לבבול כדיו וכרגלי:
 מתנ' אין נוטלין עצים מ
 מן חשכה כגון כפסח או בעצ
 בעצרת ונוטב כפסח כבנה או
 כפרדס: אין נוטלין עצים מן
 חשכה אלא מן הסמוך לה: הת
 מטמע אש הוא עב סתננו כו
 קנים הרבה מותר לטול מהם
 ובגל' סריא הא סתר אהלא דכיו
 דכטליה לגבי סך כל פורתא
 דאקיל מניה סתירה הוא: גר'
 סמוך לדפנות: קנים סכאפיס
 סכיבות לדפנות כיון שלא נא
 כארגו עש הדופן לא בטלי לב
 לגבי דופן: ואינו דומה לסמוך
 לשכך שהשכך אינו ארגו לפיכ
 הכא טוח העליון כתחתן סכך
 הוא: אפי' תימא כשאין סמוך ל
 לדפנות: אלא סמוך לשכך: וכי
 תכיל מתני באסוריתא חבילי
 על קנים סתנן על הסכך מד
 מרלא סתיר אבן לא בטליהו
 לגבי סכך אלא להצניעם עס:
 ככרית כיו גר' אלא מן הסמוך
 לה: ור' שמעון מתיר אפי' מן ה
 הסכך ולקוי סייך ליה והא ס
 סתר אהלא: כנסלת: סכשלה כ
 ביש דליכא סתירת אהל וטעמא
 דתגן משום מוקצה: דהא כין ה
 האמנות היתה קיימת ומוקצה
 זה מחמת אסור אבל הסמוך לה
 לא מוקצה הוא דלי' ביה תנא
 סתירה: מותר השמן שכנר רב
 נא בקערה כר קרוי ויול מותר
 השמן סכותי כנר או בקערה
 סוין הנתן להדלקת הנר של ס
 שבת וככה המותר יס כה תנא
 מוקצה ואשור: אדם יושב ומצ
 ומצפ' אימתי תכבה כר' סיוד:

סכשה לככות הלכך כין השמיות דעתיה על המותר: הכא אדם יושב ומצפה כן: בתמיה וכי נכיל הוא ונדע סכתיה לטול ל
 למחר: בסכה דעונה: ד

עד מוצאי וט האחרון עד סיתהי יום החול וחת היתוכ
יט סמיני מוקצה הוא מטנס דהני טפק סביעי וגם
כיום תפשי טס מוקצה עליו הואיל ואתקצאי לבין השמנות
אתקצאי כמי לכולי יומא נשפיר אמרי מוקצה מחמת יום ט

סעבר במוקצה מחמת מצוה ו
כגון הכא בעצי סכה אכל כה
כהגו העולם כסחל תשיעי טל ז
חב בעט טאין וסתפקין מהן
בשבת טהן עשירי ומאי טבת
אי מטנס סתירת אהל לא טייך
בסיתות ואי מטנס דאתקצאי ב
בין השמנות דתשיעי תרי ונג
כהג לא אמרי דבתשיעי כמי
לא כאשר אלא מטעם מנו יול
דהני טעמא מטנס הסכה דהו
דהנאיל ובעט היה אסור שהנא
תשיעי והנא יט אט היה כאכל ז
בשבת מוכן לוט אסור לשבת
דהני כעין כולר כיון טבא עת
עתה ראיות טלו ולא בא ביט
ומה הטעם יט כזהרין כסחל ז
סמחת תורה אחר הזבת מלא
מלאכול האתרוב באותו יום ד
דהנאיל ובשבת היה אסור טהן
סמיני ועוד כי היה ראוי לברך
בו אט אחי עליהו נאח דעברין
לאכל לא אט היה אוכל איתו
בשמחת התורה כדאית הוי טב
סכת מוכן לוט אמר רב
מכסיא חת סמחל סי
סיפא אתאן לסכה דעלמא וכי
מצי למסך דלמאי דסל דהני
מוקז מחמת אסור לא אשכח
דמהני ביה תכאה אלא דאיכנו ז
חוטם למסך מטנס דאיכנו כט
כסאר במסך אלא כקט האמת
אבל עצי סכה דחל קדושה
עליהו אתקצאי לסב
לסבעה וק דמשמע הכא דמה
טעמי סכה אסורי היכנו מטעם
מוקצה וכי מטמל בשבת הואיל
ומוקצה למצותו הנקב לאסור
ולעיל קאיל תה חב לה אף סכה
לה אלתא דאסורין מדאורייתא
ותירין ר"ת דמה טאול מה חב
לסט אף סכה לסס היכנו לפי ז

טעור סכה כגון כ דשנות וטליסית אפי טפוז אכל אי עביר
דשנות סלמות יותר מטעור סכה לא כסיק מקר ועלה יותר
קאח טאסור מטעם מוקצה ורי סי דנדאו כל זמן שהסכה כ
בעמידה טייך כה מה חב לה אף סכה לה אכל כסכסלה לא
טייך כה מה חב וכי ואס כן היה יכול לתרוצי הכא מה טע
טעמי סכה אסורין מקרא דלעיל מה חב היכנו כטה בעמידה
אכל כסכסלו מותרין אלא כקט האמת דכסכסלו כמי אסורין מטעם מוקצה
לאו דוקא לאלתר דהא אטרוב טל יט ראשון אסור כל הינש עד למחר ולא פלב

בסכה רעועה דמוסיק אדעתיה דכסלה ולמחר כסלה הלכך
לר טמעון מוקצה ליכא דאמריכ דעתו מחמת עליו ולתק
לא אמ דעתיה עליוה כטנס מדרי דלא חוי בין השמנות לה
משמע כל טבעה לה הוא הקדש: על החגיגה סלמי חגיגה לי

ליאשר משהוקדש: חב חגיגה: ס
סיפא דקתני ואט התכה עליה
אסכה דעלת קאי ואריסא דבר
דברית קא מהדר דאסלגו כה
תק נר טמעון דקתני אי כוטלי
עצמי וכן הסכה נאוקומנא כט
כסכסלה ומטנס מוקצה וקאח
אט התכה עליה מבעוד יום ס
טאט תפל מחר יסיקנה הכל ל
לשי תכאן: ועטרה יפה: כסדיכ
וכקראין המצויירין קראין כ
כגרי ככעונין סקו אובדיון:
סדיכוס לכני טל ססתן: ייכות
סמניס וסלנות ככוסות טל זכ
זכוכית לכני הכל לפי תכאן ומ
ומדקתני אסור להסתפק מהן ז
פ"ח בטלי להו גבי סכה והונו ל
להו כסכה נקאח דתנאה מהני:
אכיו נרבא דאמרי תרניהו: לא
דמו לסכה לענין תכאה ואצ"ג
דכעלי לגבה דכי מהני תכאה
כאומר וכעמי איני כגדל מהס
מהיות כחי וככותי כהס לטלן
כל טהות אורך טל בין השמש
טל ערב יט הלכך בטעת ביאת
הינש טהיתה קדושה דריכה ל
לחול עליהס לא חלה לפיכ לא
הנקבן אכל עצי סכה טאיכנו יכ
יכול להקנות עליהס תכאי זה
טהרו על כרחו וכדל מהס בין
השמנות מטנס דסתר אהל ז
וכין השמנות ספק יט הן חלה
קדושה עליהו ועל ידי קדושה ז
זו הנקבן לסבעה: ומאי סכא ת
מהא כן דלא אי: באטרוב דת
דמטנ בין השמש קמא לתקצי
כל טבעה אלא לחד יומא וכי ו
אתני עליה לחד יומא: דאתור
הטריס כן יוצא כה כיומה: כי
: ואוכלה לאלתר: קסבר למז
למצותה אתקצאי והרי כעשתת
מצותה: ורב אסי אמר יוצא כה

ואוכלה למחר דכיון דאתקצאי לבין השמש אתקצאי לכלי
יומא והא עצי סכה כמי כיון דאתני עליהו ליהנות מהן כח
בחולו טל מנעד כהטריסה ליוס ראשון דמי ומטנס דכין ה
השמנות קמא קדוש קא אמת דאתקצאי לסבעה: דמשסיק
לילות תימיס: טאין מצותו כלילה: מתני ומכיון
אחת ואחת יוצא כה ואוכלה לאלתר ל
רב ורב אסי אלא כסאר ימיס:

אמ רב נחמן די צחק הכא בסכה רע
רעועה עסקינן דמאתמל דעתיה עלוה
ושוין בסכת החג בחג שהיא אסורה
ואם התנה עליה הכל לפי תנאו ומי א
מהני כה תנאה והאמ רב ששת משום
ר עקיבא מנין לעצי סכה שאסורין כל
שבעה שג חג הסכת שבעת ימים לה
ותנא ר יהודה בן בתירה אומ מנין ש
שכשם שחל שם שמים על החגיגה כ
כך חל שם שמים על הסכה תל חג ה
הסכות שבעת ימים לה מה חג לה א
אף סכה לה אמ רב יוסף סיפא אתאן
לסכה דעלמ אכל סכה דמצו לא מהני
בה תנאה וסכה דמצוה לא והתנא
סככה כהלכת ועטרה בקרמי ובסדיעין
המצויירין ותלה בה אגוזים שקדים א
אפרסקי ורמוגי ופרכילי ענבים ינות
שמינס וסלתות ועטרות שבלים אסור
להסתפק מהן עד מוצאי יט האחרון ז
של חג ואם התנה עליהם הכל לפי תנ
תנאו אכיו ורבא דאמ תרויהו באומר
איני כודל מהס כל בין השמשות דלא
חלה קדושה עליהו אכל עצי סכה דח
דחלה קדוש עליהו אתקצאי לשבעה
ומאי שנא מהא דאתמ הפריש שבעה
אתרוגים לשבעת הימים אמ רב כל א
אחת ואחת יוצ כה ואוכלה לאלתר ורב
אסי אמ כל אחת יוצא כה ואוכלה למ
למחר התם דמפסקו לילות מימי כל
חד וחד יומא מצוה באפי נפשיה הוא
הכא דלא מפסקי לילות מימים כלהו ו
יומי כחדא יומא אריכת דמוי מתנ

אבעיא להו היכי קאמר כל סמוך לעיר והוא דאית ליה פותחת וכו' אבל לא גר' יוסי לקולא או לחומרא דאם כן משמע דמשפיקא ליה דר' יוסי טמא הוא תחמיר יותר מתקן ולא היא דהא במלתיה דר' יהודה כמי משפיקא ליה היכי קאמר אלף ה' היכי קאמר וכו' והכי פ' כל סמוך לעיר גס פותחת וכו' ר' יהודה תרתי לחומרא דאע"ג דסמוך בעי פותחת והא דלא פ' בדבריו פותחת משום דקסבר פתח קרפפות יש להן פותחת ואתא ר' יוסי לחומרא הנזיל ואית להו פותחת ואשי' רחוק מן ה' אעיר כמי ואם כן שמעיה מר' תחלי טעם דאינו סמוך טרי' בפותחת מכלל דסינו טרי' אשי' בלא פותח ותרתי לקולא קאמר ר' יוסי בסמוך בלא פותחת או באינו סמוך בפותחת או דלמ' ר' יהודה סבר כל סמוך כן פ' אית ליה פותחת כן לית ליה פ' פותחת טרי' דק' א' השתא פתח קרפפות לית להו פותחת ואשי' ד' יוסי לתימ' דבעי פותחת אשי' בשמו' כ' כרחוק אבל סימכה בלא פותח אינה מועלת כלום ע"כ פ' א' והקשה הש"ס תרתי נהי דר' יהודה תלי טעמא כסמי' באינה דוקא אבל פותח אינה מועלת כלום מתי לר' יוסי אחי' לא דייק כדפי' לעי' לליטא קמא דמתלי' ר' יוסי טעמיה דטרי' בפותחת באינו סמוך מכלל ד' דכסמוך מועיל בלא פותחת דהשתא לליטא קמא דר' יהודה דבעי תרתי קאמר דל' יוסי סמי' בזרא כ' להאי ליטא דקא' נ' השתא דל' יהודה סמי' בחור' נ' בשמו' בלא פותחת ותרתי ד' ג' לא תמינן לתימ' דר' יוסי תרתי לקולא אית ליה בהאי ליטא כ' כדאית לליטא קמא דהואיל נ' ולהאי ליטא כ' דר' יהודה לא קשיר אפותחת ולא ס' דשתא ק' קרפפות אית להן פותחת אלף כל סמוך כן אית ליה פותחת כן לית ליה פותחת אם כן לא היה לר' יוסי למתני כל סמוך וכו' אלף הכי הוה ליה למתני ר' יוסי אורי' א' יש לו פותחת אשי' אם היה בסוף תחום טרי' ה'

מתני' מביאין עצים מן השדה מן המכונס ומן הקרפף אפי' מן המפורז איזהו קרפף כל סמוך לעיר דברי ר' יהודה ר' יוסי אומ' כל שנכנסין לו בפותחת ואפי' בתוך תחום שבת גמ' אמ' רב יהודה אמ' שמואל אין מביאין עצים לא מן המכונסין שב בקרפף והא אגן תגן מן הקרפף ואפי' מן המפורזים מתני' יחידא הוא דתנא אר' שמעון בן אבוה לא נחלקו בש' ובה' על המפורזים שבשדות שאין מביאין ועל המכונסין שבקרפף שמכ' שמביאין על מה נחלקו על המפורזין שבקרפף ועל המכונסין שבשדות שב שבש' אום לא יביא ובה' אום יביא אמ' רבא עלי' קעמי' ועלי' גפנים אע"ג דמכנפי' להו ומותכי' כיון דאי' מדלי' זי זיקא מבדר להו כמפורזי' דמו ואסורין ואי' אתגח מנא מאתמל' עלויהו שפיר דמי' איזהו קרפף וכו' אבעיא להו היכי קאמר כל סמוך לעיר והוא דאית ליה פותחת דאתא ר' יוסי ל' למים כיון דאית ליה פותחת אפילו ב בתוך תחום שבת גמי' או דלמא הכי' קאט כל סמוך לעיר כן דאית ליה פותחת בין דלית ליה פותחת ואתא ר' יוסי לחומרא אשי' בתוך תחום טבת ודוקא דאית ליה פ' פותחת אבל דלית ליה פותחת אשילגו סמוך לעיר כמי' לא :

מתני' מביאין עצים מן השדה מן המכונס ומן הקרפף אפי' מן המפורז איזהו קרפף כל סמוך לעיר דברי ר' יהודה ר' יוסי אומ' כל שנכנסין לו בפותחת ואפי' בתוך תחום שבת גמ' אמ' רב יהודה אמ' שמואל אין מביאין עצים לא מן המכונסין שב בקרפף והא אגן תגן מן הקרפף ואפי' מן המפורזים מתני' יחידא הוא דתנא אר' שמעון בן אבוה לא נחלקו בש' ובה' על המפורזים שבשדות שאין מביאין ועל המכונסין שבקרפף שמכ' שמביאין על מה נחלקו על המפורזין שבקרפף ועל המכונסין שבשדות שב שבש' אום לא יביא ובה' אום יביא אמ' רבא עלי' קעמי' ועלי' גפנים אע"ג דמכנפי' להו ומותכי' כיון דאי' מדלי' זי זיקא מבדר להו כמפורזי' דמו ואסורין ואי' אתגח מנא מאתמל' עלויהו שפיר דמי' איזהו קרפף וכו' אבעיא להו היכי קאמר כל סמוך לעיר והוא דאית ליה פותחת דאתא ר' יוסי ל' למים כיון דאית ליה פותחת אפילו ב בתוך תחום שבת גמי' או דלמא הכי' קאט כל סמוך לעיר כן דאית ליה פותחת בין דלית ליה פותחת ואתא ר' יוסי לחומרא אשי' בתוך תחום טבת ודוקא דאית ליה פ' פותחת אבל דלית ליה פותחת אשילגו סמוך לעיר כמי' לא :

ודוק דאית ליה פותחת אבל לית ליה פותחת אפי' סמוך לעיר גמי' לא

אז סמוך טרי' בלא פותחת ומדקט' כל משמע דים קרפפות דאין להם פותחת ר' יוסי ודאי תלי טעמיה בפותחת דוקא בין סמי' סמוך כ' רחוק אבל לליטא קמא נוחא דמיכנא לפרוסי' דר' יוסי תרתי לקולא א' וניחא לשון כל סמוך דמאי אורת הנה ליה למתני' אם יש לו פותחת אדרבה אי' הנה קאמר הכי הנה משמע דר' יהודה לא קמיירי בפותחת נליתא דעל כרחי' ר' יהודה בפותח' איירי אבל לליטא דכל סמוך ל' בפותחת משמע דמיירי בפותחת שאם תימצי' לומר דלא מיירי ר' יהודה בפותחת אם כן ר' יוסי אי' א' תרתי לקולא קמא ליה דמאי' כל דמשמע דמיירי ר' יהודה בפותחת אדרבה ר' יהודה לא מיירי בפותחת חלא הנה ליה למתני' אם יש לו פותחת והכי משמע לקי' מתוך פירו' ר' יוסי פ' מדקתני

תא שמע מדקתני ר' יוסי וכו' דהכי תשמע מדקתני ר' יוסי לישבא דכל הנכנסין וכסיפא דמלתיה אצטרך לסיים ואפי' בתוך תחום שבת סוף דר' יוסי תרתי ו לקולא קאת' דאי ר' יוסי בשנתחת תלי טעמי דנקא נאשילנ

תש מדקתני ר' יוסי אומ' כל סכנסין לו בשנתחת נאשילנ ב בתוך תחום שבת סוף ר' יוסי תרתי לקולא קאת' והכי פיר' היכי קאת' מתני' כל סמנך לעיר והוא דאית ליה שנתחת' מפתח שמשפתי' נהאי דלא תבא ליה בהדיא ומנ' דקא סבר

הוא סמוך בעי שנתחת לא הנה ליה לסיימי ואפי' בתוך התחום אלא הכי הנה ליה למימר ר' יוסי את כל סכנסין בה בשנתחת דמאי איתת דאצטרך לסיימי ר' יוסי אונ' בתוך התחום שבת לטיבמיה להתיר בשנתחת אפי' רחוק מלישבא דכל הנכנסים כ כפקא וכו' דהק כל הנכנסים בשנתחת טרי אפי' ברחוק איתו מסיים בדבריו אפי' בתוך התחום שבת אלא סוף דלא בעי לרחוק אלא דוקא למשרי שאינו רחוק נהק כל הנכנסין וכו' הייבא איתרי דבעי שנתחת היינו למשרי רחוק אכל סמוך טרי כ בלא שנתחת סוף דר' יוסי תרתי את לקולא ומדר' יוסי כשמע ל לר' יהודה דבעי תרתי לחומרא דמדקת כדבריו כל הנכנסין אפי' כן שמעינ' לר' יהודה דבעי תרתי דאפי' לא כן לישבא דכל קס' ומאי איתת האו כל דקאת' לטעמי כל הקרשיות דבעינן טיט להן שנתחת הא ר' יוסי תרתי לקולא את' אפי' כן ה' למתני אפי' כפי רבי שמעון מקובי' והאמרת רישא אין מבקעין כלל ק קסבר תלמודא דטעמי דמתני' משום דא"ש דהון מוכסין ל להסקה אין מבקעין מטעם מ מלאכה וטריחא יתירא והיכו א ואין צריך לומר זו דאשילנ עו עומדות להסק מעיט אסוריש כ"א קורה שנסברה ביט עצמו נהיכו הא דמותבי' והא אמרת א אין מבקעין וכו' כפי רש"י

תש מדקתני ר' יוסי אומ' כל שנכנסין לו בפותחת ואפי' בתוך תחום שבת שם ר' יוסי תרת לקולא קאמ' שם אמ רב סלא אר' ירמיה הלכה כר' יוסי להקל מתני' אין מבקעין עצים לא מן הקורו ולא מן הקורה שנשבר' ביט ואין מבקעין לא בקרדום ולא במ במגרה ולא במגל לא בקופיץ נמ' והאמרת רישא אין מבקעין כלל אמ רב יהודה אמ' שמואל הסורי מחסרא והכי קתני אין מבקעין מן הס הסואר של קורות ולא מן הקורה שנ שנשברה ביט אבל מבקעי' מן הקורה מבקעין לא בקרדום ולא במגל ולא במגרה לא בקופיץ תמא נמי הכי אין מבקעין עצים לא מן הסואר של קורו ולא מן הקורה שנשברה ביוס טוב לפי שאינו מן המוכן ולא בקרדום

סתמן ים להן שנתחת נאשית' קדשפות איתרי למלתיה נאשית' ר' יוסי למימר כיון דאית ליה כו שנתחת לא בעינן סמוך וממילא דאי לית ליה שנתחת בעינן ש סמוך נאשית' בהכי מדתגל' ט טריווקא כסאין סמוך בשנתחת וכלל דסמוך בלא שנתחת נמי ונקל בתרתי דר' יהודה בעי' תריווקא נר' יוסי סבר כחדא סג באיזו שתהא טס או דלמא כל' סמנך לעיר דקאת' תק' בהכי תלא טעמיה כיון דהני סמוך כ בין דאית ליה שנתחת בין דלית ליה נאשית' ר' יוסי למימר הטעם תלמי בשנתחת בין סמוך בין רחוק הכי קאת' כל סכנסים ל' בשנתחת הוא דמות' ואפי' הוא בתוך התחום שבת דלא מ מתני' טעמא בשמיכה כלל: תר תרתי לקולא קאת' כלומר מדר' יוסי כשמע לר' יהודה דלאו תר תריווקא בעי' נר' יוסי בתרתי אק אקיל דמכסור בסמוך בלא שן שנתחת ובשנתחת בלא סמוך ד דמעי' לר' יהודה דקאת' כל ס סמנך לעיר בין דאית ליה שנתחת ואז' ליה ר' יוסי כל סיס ל' שן שנתחת אפי' הוא בתוך התחום שבת דלא הנה ליה למימר ר' יוסי אונ' כל סכנסין לה בשנתחת דכיון דהנה תני כל הנה משמע דצריך ש שנתחת סמוך או רחוק למה לי דסיים ואפי' בתוך תחום שבת לאשמועינן דלא בעי שנת שנתחת אלא למשרי שאין סמוך נר' יהודה דלא בעי תרתי נמי מרישא דר' יוסי שמע מינה מדקת כל סכנסין לה בשנתחת כיון דכלהו שנתחת אית להו הכי אבעי ליה למתני' ר' יוסי אונ' אפי' בתוך תחום שבת מתני' אין מבקעין עצים לא מן הקורות כו' ל לפי שנויא של גמר' היא מתפרשת: לא בקרדום: סתם קרדום עשני כיון כלי אומנו טעמי' כו' אוכפות נסרנות עקו אייסיס ויש עשני כעין כלי האומ' עקו בירבואה טראטו הקבר ו דומה לקרדומות שלכנ' וראשו הסני דומה לכלי אומנו אוכפות נסרנות הסנסים: ולא כווג במגרה יואה כעין סכין מלאה פנימות וממחר לקון כו' עצים עבים וכלי אומן הוא: מ מגל' דולג'ירא או טרשא וכלן כלי אומן הן ונר' כעושה כו' מלאכה לפיכך אסורי: אלא בק בקופיץ: סתם קופיץ היא סכין של קצבים דומה לקרדומות שלכנ' שאינן כלי אומן ויש ש שנויין כו' סני ראשין והסני דומה קצת לקרדום האוכפות כדשמעין מינה בגו' ומיהו סתמיה לאו למלאכת אומן הוא: ג' והאמרת רישא אין מבקעין כלל סברה דטעמא דמתניתין לאו משום מוקצה תבא ברישא אין מבקעין עצים אלא מ משום מלאכה וטריחא: והכי קאת' אין מבקעין עצים לא מן הקורות הנסברים מערב יט ועומדין להסק: ולא מן הקורה כו' וז' וזו ואין צריך לומר זו קתני והיכו דמותבי' והא אמרת רישא אין מבקעין כלל והדר תני דבקופיץ טרי: חסורי מחסרא כו' נטע' נטעמא דרישא משום מוקצה: סוף של קורות סדר' של קורות היוגסכות לארץ של כנין: ולא מן הקורה שנסברה ביט ואפי' על' גב דהשתח להסקה קיימא בין השמשות לאו להכי קיימא: תיבא נמי הכי כשמתאל דטעמא דמתניתין משום מוקצה: לא טכנ

לא שנו אלא בנקבות סלגו בראש הרחב סקוצצין בו העץ
לרחבו דרמי למלאכת אומן : אבל בזכרות סלגו בראש
הקצר שמוקצצין בו עצים מותר פשיט אלא בקופיץ תנן
וקופיץ כולה זכרות היא ואיכא דמתני לה להא דרב חיננא

אסיפא דמתני ובאתריה דהא
דמתני אסיפא היו עופין לקוש
לקופיץ זכרות ונקבות כמו ש
טעמי כלי אומן סקוצצין בידב
בידגא : פשיטא ולא בקרדני
תנן משנ דכלי נקבות וממילא
סומכין דבי טרו קופיץ משנ
זכרות הוא דטריונה מהו דתני
הו דאסיר קרדוס לחודיה דב
דכליה נקבו ואינו עשוי לקבע
אלא לכלי אומן אבל מי שיש
לג טני דאסין אחד זכרות בקו
סקופיץ ואחד נקבות בקרדוס
אומן דמוכחא מלתא דלקבע
הוא נמי היכי דהאי גיטא שרי ה
האי גיטא נמי שרי קמל :

מתני ונפחת תאלתי נוטל
מוקוס הפחת ולא אמרינן ית
מוקצצן מחמת אגור הן דאין
יכול לפתחי עס ואסח דעתיה
מניהו דכיון דלא הוה פחיתתו
אגורא דאורייתא כדמוקמינן
לה באוריא דלכני לאן מוקצה
טניהו כדאמרי גבי טבל בשלהי
פרקין שהו מוסן אבל טבת ס
סאס עבר ופקנו מתקן : אף
פוחת לכתחלה כדמסר טעמא
בגמ : גמ באוריא דל
דלכני סדור טל אכניס בלא
טוש : דאיתור ומכניס סנסת
טכסתיורו לג לאחר טגול כניסו :
שרי לטלטליהו דמעשה לאן
לכני קיימי אלא למצוא עליהו
ותורת כלי עליהו : סרביהו ס
סדרן זו על זו גלי דעתיה סת
טמקנן לכני ואסו לטלטליהו
ומתני נמי כתשר מדרבנן סה

סהרי מטלטלין : אף זירא ביש התיר ר מאיר כיון דמדרבנן
הוא ראשון ומשום שמתקוט שרי סהרי מוצר בו אוכל נפש
אבל לא לטבת משום טלטול כרב כחונן חותמות פרמד
פרמדניס חותמות טבדקע כגון דלתות פתחי כורית ו
ומערה הסגורים בקשרי חבלים מתיר אף הקשר דהא לאן
קשר טל קיימא הוא סהרי להתיר תמיד הוא עשוי : אבל לא
משקיע החבל לסתור עבות נגדילתו ולא חותך דהא סתיר
היא ויש סתירה בכנין טל קרקע וטל כלים כגון תיבה ה
הנעולה ש קשר חבל מתן ומשקיע וחותר דאי סתירה בכלי

כותיה אבל קרדוס וקופיץ מדהאי גיטא שרי האי גיטא נמי שרי ופי התנס דאין אנו בקיאין בקרדוס היכי הן עשוי
ולכך יש לנו לאסור לקבע עצים רק ביד אמר ר זירא ביש אמרי פי דהתירו מוקצה ומשום אוכל נפש
אבל לא בשבת מכאן יש ראיה לריבוא שפי לעיל דטלטול מוקצה התירו ביש משום אוכל נפש אין פוחתין

ונפחת נוטל מוקוס הפחת פריט נפחת תאלתי ואס
תאמי אמאי נוטל ממוקוס הפחת הא הוה מוקצה
כין השמטות דאסיר לפתחי ביש מדרבנן ומגו דאתקצאי
כין השמטות אתקצאי לכנלי יומא ופי בקי דכיון דאינו א
אסור אלא מדרבנן לפחות כ

כדמוקי ליה בגמ באוריא דל
דלכני הסתא דנפחת שרי למ
למוכל מניהו דבמוקצה דרבנ
לא אמרינן ומגו דאתקצאי לכני
השמטות וכו' והכי אמרי גבי ט
טבל בשלהי פרקי שהו מוסן
אבל טבת הנאיל ואס עבר ות
מתקנו מתקן דלא הוה מוקצה
אלא מדרבנן ולא אמר מגו דא
דאתקצאי ומגו ולא כהיר דאמי
גבי טבת גבי טל לשני האס
האשרחיס ומגו דאתקצאי אכ"ג
דאין עס מוקצה אלא מדרבנן
וכן גבי מוכני טיס עליה ומגו
ואינו הר"ד משה דלא אמרי אלא
כשהמוקצה אינו מסתלק מן ה
העולם כגון מעות טע"ג סבר
סא"ג סנטלס עדיין הן הב
בעולם אבל בטבל מיד שתקנו
הטבל מסתלק ממוקצ טבל וכל
ואתוהא אף כחולין הסומט ב
בטבת אסור באכילה ליומי נכס
ונכסין חכריא ליומי ר יהודה
היא ומגו דאתקצאי לכין סת
השמטות שהיתה חיה אסורה
ואע"ג דעכסין טכססחטה נסת
נסתלק המוקצה מן העולם
ויל כיון דכין השמטות היתה מ
מוקצת מחמת חסרון מלאכה
דאורייתא אמרי ומגו א"ג סהני
סהמוקצה נסתלק מן העולם
ומגו קשה דהכא הפחת הוה בע
בעול דומי דמוכני טיס עליה
מעו דהוה המוקצה בעולם אע
אע"פ טאי כאן שהוה במוקוס א
אחר ה"ג גבי הפחת הכי איתא

ולא בקרדוס אמר רב חיננא בר שלמיה
משמיה דרב לא שנו אלא בנקבות שלו
אבל בזכרות שלו מותר פשיטא בקו
בקופיץ תנן מהו דתמ המ קופיץ ל
לחודיה אבל קרדוס וקופיץ אימ מגו
דהאי גיטא אסור האי גיטא נמי אסור
קמל ואיכא דמתני לה אסיפא לא
בקופיץ אמר רב חיננא בר שלמיה מש
משמיה דרב לא שנו אלא בזכרות שלו
אבל בנקבות שלו אסור פשיטא ולא
בקרדוס תנן מהו דתמא המ קרדוס
אבל קופיץ אימ מגו דהאי גיטא שרי
האי גיטא נמי שרי קמל מתמ
בית שהוא מלא פירות סתום ונפחת
נוטל ממוקוס הפחת ר מאיר אומ אף
פוחת לכתחלה ונוטל גמ
אמאי והא קא סתר אהלא אמר רב נח
נחומי בר אדא אמר שמואל באוריא דל
דלכני אימ והאמר רב נחמן הני לכני
דאיתור מכניסא שרי לטלטולינהו בש
בשבתא הואיל וחזו למוגא עליהו שר
שרגינהו ודאי אקצינהו אר זירא ביש
אמרו אבל לא בשבת תמא נמי הכי
ר מאיר אומ אף פוחת לכתחלה ונוטל
ביט אמרו אבל לא בשבת אמר שמואל
חותמו שבקרקע מתיר אבל לא מפקיע
ולא חותך שבכלים מתיר ומפקיע ודו
וחותך אחד שבת ואחד יש מתבי

לכנל דאיתא האי סתמא בר שמעון דלית ליה מוקצה ואת
מאי קאמי לעיל בריו מכלתי גבי יש סתם לן תנא בר יהודה
והא הכא סתם לן תנא בר שמעון ויל דאין זה סתמא דס
דסתמא הוא אס היה יכול לומר דברי ר שמעון ולא קאמי א"כ
הוה סתם לן תנא כותיה אבל הכא לא היה יכול לומר דברי
ר שמעון דהא רישא קאמי נוטל ומקנ הפחת דמשמע דוקא
כדיעבד אבל לכתחלה לא יפוחת ולא מצי למיית דברי ר
שמעון דהא טל אף פוחת לכתחלה אבל לעיל טיחא דקאמי
גבי יש סתם לן תנא בר יהודה דלא מייירי אלא במוקצ נח"כ
היה יכול למיית דברי ר יהודה ומדלא קאמי א"כ סתם לן תנ
אמר קרדוס וקופיץ מדהאי גיטא שרי האי גיטא נמי שרי ופי התנס דאין אנו בקיאין בקרדוס היכי הן עשוי
ולכך יש לנו לאסור לקבע עצים רק ביד אמר ר זירא ביש אמרי פי דהתירו מוקצה ומשום אוכל נפש
אבל לא בשבת מכאן יש ראיה לריבוא שפי לעיל דטלטול מוקצה התירו ביש משום אוכל נפש אין פוחתין

מתכבי חותמות שבקרקע כו' ביט מתיר ומפקיע וחותר אלמלא חותמות הקטורים אין בהן משום סתירה מדאנדריתא ובטבת ת
מדברבין הוא דאסיר הוא דאלת כי האי תנא' טמואל דאלת לעי דאפי ביט אין מפקיע דאלת כי האי תנא דאלת כמי בחותמות סבך
שבקרקע דאפי ביט אין מפקיע: תרבת לך רישא דמלת דטמואל בחותמו שבקרקע דמסייע ליה האי תנא: סיפא קטיל דאמר
טמואל ואל כלים אפי בטבת מתיר ומפקיע וחותר והאי תנא תני ואל כלים בטבת מתיר אבל לא מפקיע ולא חותר: הא מני ר'

נחמיה היא כלות לעולם ונתן
להפקיע ולחנות דאין בהם מ
משום סתירה ולהאי תנא גופיה
אם יוכל להפקיע ולנתן בידו
כרי והא דקאשר משום טלטול
סכין קאשר נר נחמיה היא דא
דאלת בערובי אפי תרמוד ואפי
טלת אין טלטול אלא לכוך תא
תשמיש סהן מיוחדין לו וסכין
לאוכלין הוא מיוחד ולא להו
לחותמות ובהא לא סבירא ליה
לטמואל כותיה: אי הכי דר נח
נחמיה היא: סבות משבת דטל
דטלטול סבות הוא ולא החומר
בטלטול יט ככסל סבת: מסיקי
בכלי דכני טלטול כמי כינהו
ומלטול כמי להסיק: ואין ת
מסיקי בשברי כלים טכסבר
ביט דהסת לא חזו לטלטול ואי
משום דחזו להסקה איתמל להו
לכתי קיימי: מסיקי בין בכלי
כו' דלית ליה מוקצה: אין מש
מסיקין לא בכלים: דאין כלי
אלא לצורך תשמיש וכס בסב
בשברי כלי דטולד הוא והא ר'
נחמיה היא ומציעתא ר' כהנא
וקיימת ר' יהודה וטא בין טוב
אמריה ר' נחמיה דהא הסק בין
טוב קאי: תרי תנאי חד אמר טי
ליה סבות סבת משכנ יום טוב
וחד אמר לא טני ליה: מתני
אין פוחתין את הכר לטול אחד
מן הביצים טל יוצר ולתחובו
אגרפנו לתוכו לחקוק כר' קרו
קרויזול בלע משני בעוס כלי
: ואין עושין פוחתין דאיהו כ
כמי כלי כינהו לצורפי זהב נש
נפתילה כמי כלי היא להלקה
פכריכה עשייה ותקון: חותכן
באור' כגון מש' אור מסכין
גז' דפוחתת כר מנא ה
הוא קודם שטרפו ככסן: מש
משכנמיה מלאכת' חקיקתס:
מסיכרפן מסיחוקס עי' טרנף
וממאי

מתכבי חותמות שבקרקע בשבת מתיר
אבל לא מפקיע ולא חותר' ביט מתיר ו
ומפקיע וחותר' הא מני ר' מאיר היא'
דאמ' אף פוחת לכתחלה ונוטל ופליגי
רבנן עליה ואנא דאמרי רבנן' ומי
פליגי רבנן עליה בחותמות שבקרקע ו
והתניא מודים חכמים לר' מאיר בחות
בחותמו שבקרקע שבשבת מתיר אבל
לא כפקיע ולא חותר' ביט מתיר וכפ
ומפקיע וחותר' הוא דאמ' כי האי תנא
ד'תנא חותמות שבקרקע מתיר אבל ל'
לא מפקיע ולא חותר' אחד שבת ואחד
יט' ושככלי בשבת מתיר אבל לא כפ
מפקיע ולא חותר' ביט מתיר ומפקיע ו
וחותר' תרצת לך רישא' לא סיפא ק
קשיא' הא מני ר' נחמיה היא דאמ' כל
הכלים אין נטלין באדרהך תשמישן'
איר' נרמיה מאי אריא שבת אפילו יט'
גמי וכי תמ שמ ליה לר' נחמיה בין סב
שבות שבת לשבות יט' ומי שמ ליה וה
והתניא חרדא מסיקין בכלי' ואין מסיקין
בשברי כלים ותנא אידך מסיקין בין ו
בכלים בין בשברי כלים' ותנא אידך א
אין מסיקי לא בכלים ולא בשברי כלי'
ומשמ לא קשיא האר' יהודה האר' ש
שמעון' האר' נחמיה תרי תנאי' ואיבא
דר' נחמיה' מתנ' אין
פוחתין את הגר מפמי שהוא עושה כלי
'ואין עושין פוחתין ביום טוב' ואין חות
חותכין את הפתילה' ר' יהודה אומ' ח
מאן תנא דפוחתת גר מנא הוא' א
גמ' אמ' רב יוסף ר' מאיר היא' דתנן כלי חרש מאימת כקבל טומאה מ
משנגמרה מלאכתו דבריר' מאיר' ר' יהושע אומ' משיצרפו בכבשן
האור בככסן: מנרף כלסן חכמים מחוק ומקשה כלי חרש וכלי מתכות כדבר המחוק בין יום בין אור: וממאי

אין פוחתין את הכר פ'טיל
ליטול אחד מן הגולמים
טל יוצר ולתחו אגרפנו בתוכו
ולחקוק נר תשני מעושה כלי'
ותימ' אפי פטיט דאמר דאשילג
אין עושה כלי בתוך מ'ת אסור
להתחיל את הכלי' וע'ק מאי קא
את' עלה בגז' מאימתי תקבלי'
טומאה תעשה סכנמר מלאכתן
האל' והיו כו' והא כיון דהני ק
קודם אשייתו בתנור אפי הני כ
כלי ארימה וכלי ארימה אין מקב
מקבלין טומאה לכן כר' לפרט
ד'וי פוחתין את הכר סכך רגיל'
לסוס באוירי קודם אשייתו קא
או דבר אחר כדו לסמר האויר
בטע אפייה טלא יפלו המחיצו'
יחד ויסתוס האויר ולאחר אפי
אשייתו קצת מסלקין אותו דבר
טכיתוכו ועל זה קאמ' אין פוח
פוחתין את הכר כלות טאין ת
מסירין מה סכתוכו דהני כמי
גמר כלי ונגמרה מלאכתו ולפי
טרגילין לאחר טסקון מה סכ
טכתוכו טמחזירין אותו לתנור
כדו לצרפו היטב קאל' כגמריא
מן תנא דפוחתת כר מנא הוא
וקאמ' ר' מאיר היא דקאמ' דמט
דמקבלין טומאה ככסלק מהו
טמטימין בתוכו אפי טלא הח
החזירין אותו עדיין לתנא אלתי
דפוחתת כר היכו גמר כלי' ור'
יהושע קאל' תטיכרפו ככסן
דאיכו כלי עד טיחזיר אותו לת
לתנור כדו לצרפו אפי כן לרי
לדידיה פוחתת הוא טריא'

חותכה באור' גמ'
אמר רב יוסף ר' מאיר היא'
משנגמרה מלאכתו דבריר' מאיר' ר' יהושע אומ' משיצרפו בכבשן
האור בככסן: מנרף כלסן חכמים מחוק ומקשה כלי חרש וכלי מתכות כדבר המחוק בין יום בין אור: וממאי

ממנו דם כבוד ליה לר' מאיר כהן כסא כל חרם כסא כל חרם גדולים הן ואם אינן ראויין למים ולזין ולדבר לח
 מפני שמתקן חזן מיהא לרבר וכא כגון פירות אבל כר קטן הוא וכי לא חזן למלציה למאי חזן ומשני חזן לקבולי ביה פס
 פשיטי : איכא דאמריו חזן רב יוסף יתני דקצני פחיתת הבר מנא היא ר' אלעזר בר' זרעא היא דאח' לפכי קיקה לאז מנא ה
 הוא אבל קיקה משניא ליה מנא : אלפסין חריות מפר לקמן קצרות של בני עירות שאיכ' בני כרסו גדולים ואי מקפידין
 על כלים נאים ומשכשטה ה

אלפסין ערניות טהורות
 באהל המת פי
 רמי קצרות של עיריות ואיכן
 מקפידין על כלים נאים ומייד
 כשכשטה הכלי של חרם אוכלין
 בה ואין ממתינין עד שתתקן
 ותצרך באש וכן טהורין באהל
 המת שאין להן תקן ובעינין כל
 כלי פתיח וטמאות במשא הזב
 דהזב וטמא כלי חרם בהסט
 דכסקא לן מכלי חרם אשר יגע
 בו איזהו מגעו שהוא בכלו הוי
 אומ' זה הסטו דלא בעינין תקן
 ותימ' דהנחיל דאין להם תקן ה
 היכי מטמא בהסט : הא אה' כל
 שאינן בא לכלל מגע אינו בא
 לכלל הסט לכך פיר' ערניו
 יש להן תקן אלא טמאות למ
 למעלה ועומדו ליפתח ואח'ס
 של כשרים אין מקפידין ואיכ
 ואוכלין כך עליהן וטהורות ב
 באהל המת דהא כלי צמוד פ
 פתיל טהור באהל המת ומהו
 טמא' בהסט הנחיל ועומדו ל
 לפתח כדאח' גבי צמוד פתיל
 טמא פסיט' אשתו וקאח' בני
 כלי צמוד פתיל כגול באהל ה
 המת ואינו כגול במעט' לכת
 פככה "

אמ' ליה אביי ממאי דלם עד כאן לא
 קאמר מאי התם בא רחוי לקבולי ביה
 מדי אבל הכא למאי חזן לקבולי ב
 ביה פשיטי " איכא דאמרי אמ' רב
 יוסף ר' אלעזר בר' צדוק היא דתנן אלפ
 אלפסין חריות טהורות באהל המת ו
 ושמאות כמגע הזב ר' אלעזר בר' צדוק
 אומ' אף טהורות במשא הזב לפי שלא
 נגמרה מלאכתן אמ' ליה אביי דלמא
 עד כאן לא קאמר ר' אלעזר בר' צדוק התם
 בא רחוי לקבולי ביה מדי אבל הכא ל
 למאי חזן לקבולי ביה פשיטי "

ת' אין פוחתן את הגר ואין עושין א
 אלפסין חריות ביום טוב ר' שבב מתיר
 באלפסין חריות מאי חריות אמ' רב
 יהודה ערמות מאי ערמות אמ' אביי צ
 צעי חקלייתא ואין עושין פחמין "
 פשיטא למאי חזן תמר' חייא לא גצרב
 בא למוסין לאולירין לבו ביום וכו' ב
 ביו' מי שר' כדאמ' רבא להויע וקודם
 גורה הכא נמי להויע וקודם גורה "
 ואין חותכין את הפתילה לשנים "
 מאי שנא בסבין דלא דקמתקן מנא' ב
 באור נמי קא מתקן מנא תגר' חייא ח
 חותכה באור כפי שתי גרות " אמ' רב נתן בר אבא אמ' רב מוחסין
 את הפתילה כ"ט " מאי מוחסין אמ' רב חיננא בר שלמיה משמיה
 דרבוערדיי חושבא תני בר קפרא ששה דברים נאמרו בפתילה ש
 שלשה להחמיר ושלשה להקל להחמיר אין גודלין אותה לכתילה
 ביום טוב ואין מהבהבין אותה באור ואין חותכין אותה לשנים "
 להקל ממעכה ביד ושורה בשמן וחותכה באור כפי שתי גרות "
 ואמ' רב נתן בר אבא אמ' רב עתירי בכל יורדי גהינם הם' כי הא דש
 דשבתאי בר מרינוס אקלע לכול' בעא מניה עסקא ולא יהבו ליה
 מוונ' מיון נמי לא ויגוה' אמ' הג

הקצרה של חרם אוכלין בה כ
 בסר ואי ממתיני עד שתתקן
 ותצרך בככסן : טהורות בא
 באהל המת דלגבי אהל המת ו
 בעינין תקן לכלי חרם דכתיב
 וכל כלי פתיח משמע דיש לו פ
 פתיח וכן לכל טומאת מגע : ט
 טמאות במשא הזב מהזב מט
 וממא כל חרם בהסט דכסא
 לן בתורת טהורין וכל כלי חרם
 אשר יגע בו הזב נג' ודרטינין
 התם זה הסטו וכיון דמטמא ל
 ליה השט מאבראי לא בעי תקן
 וקסבר תקן כלי טהור הנחיל וכן
 ומשכשטה בהן כמות טהור ה
 הלכך מקבלין טומאה בדבר
 הראוי לטמאן : ר' אלעזר אומ' א
 אין להם טמא טומאה דלא כל
 כוונתו לפי שלא נגמרה מלאכתן
 חקיקתן הא כחוקו וטמאות מ
 מדאשגוב באלפסין אלמא לר'
 אלעזר חקיקה משניא להו מנא :
 דחזן לקבולי מדי' משכחקני
 ומיהו קודם חקיקה לא דוסין
 ליחקק : לאולירין מחזני חז
 חזנין ומרחצאות נאע' דלגור'
 יט' הן עושין : מ' שרי להחם ו
 והלא גרו' על החיבה במסכת
 סבת ואפי' החזנין מכבוד יוס
 וכל סכן להחם חזנין לא הותר
 מעולם : להויע' מכניס הפח
 הפחמים לתוכו וכבי ארס ככ
 ככנסין ומזיעין וקודם שגורו
 על הזיעה כנסת מטמא ז' דקא
 מתקן מנא אחת היתה ועוטה
 אותה פתוס : כפי שתי גרות'
 כותץ סני ראשיה בתוך שתי כר'
 כרות' אש צריך להדליקן כאחת
 ומדליקן באמצע דלא מוכח ד
 דלתקוני מנא מכוון' אלא להד
 להדלקה בעלמא לעדניי חוש
 חושבא פשהיא כעטת בראשה
 פחה מעבירה לעדניי להסיר :

חושבא פחה המחטיף אורה : כאמר' בפתילה ביום טוב : ממעכה ביד תקון כלאחר יד הוא : יורדי גהינם הן' טאיכן מרח
 מרחמיים לעשות כדקא : עסקא שחורה להסתבר למחצית סכר : מוונ' שאל להם מוונות מיון כמי לא ויגוה' וכת

ונתן לך רחמים יסתרם על הבריות : כאשר נשבע לאבותך : וי יס לך רחמים מורעו של אבות : בעדו כבודו כבודו כבודו
בעדו כבודו חסד פרום לפניו הכל עליו כחשך : נכון בידו יחזומן אכלו : מי שאין לו אלא חלוק אחד : אין יכול לכבדו וכנסו
מוצערין אותו דומעין במסיה משלא את כליו מן הכנסים : מתנו אין סוכרין את החרם : כשנולד דגש על האסכלא
סקורי גרא לא כלעז חותכין קנים או קט שכלין או סוכרי חרסים או חתכין כוור נאורים במים וסודרין כוור עב האסכלא

משני שהמתכת מתחמם וזרף
את הדב מליח דב אין גורפין
תנור וכירי אש נפל לתוכו מן
הנפלה והטיח אין גורפין אותו
דמתקן מכא שאו : ואינו בר
כרבנן דאורייתא מכסוריו אוכל כ
כשט אורייתא מכסורין מסוכין
את האשר והעפר שהיא חלק
ומפילו ומטהו שלא יגע כפת
שמדוקי בדפנותיו ויסרפנו
מכסורין שריוכרא : מקיפין
מקריבין זו אכל זו : כמו אין מ
מקיפין בריאה : וכמו לתרום
שלא מן המוקף הינו סמוך : וכ
נסו מקפת וקוראה לנס : ל
לשפות עליהם קדיה והאור כ
בין שתי החביות : לשפות ל
להטיב כל הנשבת קדיה על ה
האור קרי שפיתה כשאין לו כלי
ברזל סקו טרפיר : או שאין לו
כירה של חרס ח'לה ואשר לה
מסוס דרמי לכבין ומדרבנן
ומסוס דמתחזי כאלה : ואין ס
סומכין קדיה בבקעת קסבר
לא כתנו עניס אלא להסקה
לסיכך מוקצין הן אכל כל תש
תשמים : וכן בדלת השתא יא
משויש וכן אין סומכין קדיה
בדלת וכנול סריך עליה : ואין
מכהיגין את הבהמה במקל : כ
ברשות הרבים השתא קסד מ
מסוס דאין משתמשין בעניס
שלא נעשו כלי מערב ינס טוב
דלא כתנו אלא להסקה : גז'
ואם אי אפשר לו כו' מותר כו'
יהודה : אריחא חצי לכינה : ו
נתקן מכותל התנור רפתא מע
ונעליתא בעינא : כלוה גרפי
התנור : טוי לי בר אונא שלי לי
אונא בתנור שתנוריהם היו קט

וקטמא סרי פרסי לגבלן
ולטוח כו דלאו בר
גבול הוא נתימ דאורייתא כפכת
דאפי בכתיבת מים על העפר
בעלת הוא חייב מנסו מנבל
דקאמי תקם אחד הנותן את הא
האפר ואחד הנותן את המים ח
חייב : יול דהכא ר"ל קטמא סרי
כלומר קטמא סרי לסתוס סס
הסדקי של תנור שלא יוציא ה
האור כמו שהיא יבס בלא כתי
כתיבת מים עליו ועל דה"ס נק
וקטמא סרי כנן סבכלו מע"ט
גרמי בלא גבול "

אמ המ מערב רב קא אתו דכתי ונתן
לך רחמים ורחמך כל המרחם על הב
הבריות בידוע שהו מורעו של אברהם
אבינו וכל מי שאינו מרחם על הבר
הבריות בידוע שאינו מורעו של אבר
אברהם אבינו : ואמ רב נתן בר אבא
אמ רב כל המצפה על שלחן אחרים ע
עולם חשך בעדו שנאמ גודר הואל
ללחם איה ידע כי נכון בידו יום חשך
רב חסדא אמ אף חיינו אינן חיים "

תנו רבנן שלשה חיייהן אינם חיים וא
ואלו הן המצפה לשלחן חבירו ומי
שאשתו מושלת עליו ומי שישורין מושלין בגופו ויש אוכרים
אף מי שאין לו בא חלוק אחד ותק אפשר דמעין כמניה מתנ
אין שוכרים את החרם ואין חותכין את הנגיר לצלות בו מליח
ואין גורפין תנור וכירים אבל מכבשין ואין מקיפין שתי חביות
לשפות עליהן את הקדרה ואין סומכין את הקדרה בבקעת וכן ב
בדלת ואין מנהיגין את הבהמה במקל ביום טוב ור לעור בר
שמעון מתיר גמ מאי טעמא משום דקאמתקן מנא
ואין גורפין תנור וכירים תערב היא בר יוסף קמיה דרב נחמן
ואם אי אפשר לאפות בא אס כן גורפו מותר דבית הורדר ח
חייא נפל לה אריחא בתנורא ביזמא טבא אמ להר חייא חזי דא
דאנא רפתא מעליתא בעינא אמ ליה רבא לשמעיה טוי לי בר
אווא ואודרר מחרוכא אמ ליה רבינא לרב אשי אמ לו רב
אחא מהוצל דמר שרקין ליה תנורא ביזמא טבא אמ ליה אנן אר
ארקתא דפרת סמבינן וה"מ הוא דציריה מאתמל אמ רבינא
וקטמא שרי ואין מקיפין שתי חביות אמ רבנחמן אבנים של
בית הכסא מותר לצדדן ביום טוב איתביה רבא לרב נחמן אין
מקיפין שתי חביות לשפות עליהן את הקדרה אמ ליה שאנן דהם
משום דקא עביד אהלא אמ ליה רבה

קטנים ושייה למעלה ותולה הצלי לתוכו וסותם פיו והוא כצלה : אחרת מחרוכא : שלא יתחדך כלומר גרף את התנור שלא י
יהא כו כשנולד דבר גבוה כמו אריח או אבן שהוסק בתנור סנוגע בצלו וסורפן : דמר רב אשי : סדקין ליה תנורא עבדי א
ארנו טחין סביבות כסוי פי התנור כעוט שלא יצא חומו כשהצלי בתוכו : שהרוח קשה לצלי : ותימה לן מלתא תאוס דגבול
טיט תולדה דליפה הוא : ארקתא דפרת סומכין : על שפתו של פרת אכן כסומכין בדבר שאין אכן צריכין לגבול טיט שספת פ
פרת טיט מנבל הוא : והוא דציריה מאתמל : עשה בו סייק וכתקן לצד אחר : וקטמא סרי : לגבלו ולטוח כו דלאו בר גבול
הוא : אכנים של בית הכסא : אכנים גדולות מתחדדן אותן להיות כמין מנסב חלול דיושבין עליהם כשדנית במקנס המונח
לבית הכסא : דקא עביד אהלא : שיש לו גב : אכל הכא ליכא גב : אנטכא

א:טכא . כסא של בנין לבניו וטוט: בנין עראי שאינו להת
 להתקיים: והכא גבי בית הכסא משום כבוד הכרית לא גזיר:
 האי מדורתא: היסק גדול שעושה לפני טריס כדרך בנין ע
 עושה לן כתלים וד' רוחות וסודרין עזים למעלה ודומה
 לאהל: תלמטה למעלה לסדר ו

העצים של כתלי תחלה לבנות
 עליהן הגב אסורי סדרך בנין
 הוא: תלמעלה למטה: להתחיל
 תחלה מן הגב ואח"כ יסדרו תח
 תחתיו עצי הכתלים שרי: וכן
 ביעתא ביצו גמות הכתנות ו
 על פי כלי חלול כעין טרפיד
 אז על האסכלא איך מנשיבוי את
 הכלי תחלה ואח"כ יסדר עליו ו
 אלא יאחזנו בידו וינשיב הכי
 עליו ואח"כ ינשיב הכלי על הג
 הנחלים שלא יעטנו כסדר כ
 בנין: וכן קדרא טמוטיבין על
 טתי חכיות לא יקיסע תחלה וא
 ואח"כ ינשיב הקדרה עליהם א
 אלא העליונה יתלה באייר ויא
 ויאחזנה בידו ויסדרו החכיות
 תחתיה סביב: וכן טריא: מטו
 הצרי טפורקין אותן ומחזירין
 לא וזקוף הכרעיס תחלה לתת
 הארובו בכרעיס ואח"כ יפרנס
 העור למעט שאוכבו עליו אלא
 פורס העור תחלה ויאחזנה ב
 בני ארס בדיהם ואחרי יביאן
 הארובות ויקשרו הרצועות של
 עור בהן ואח"כ יזקפו הכרעי
 ויתנו הארובות לתוכן: וכן חכ
 חכיות חכיות טמסדרו באוצר
 ומנשיבין אחת על גבי שתים:
 כדלת סד ותי זה הסומך קדרה
 כדלת והלא תשבר: אינו וכן ה
 הדלת איך סומכין אותו בכק
 בבקעת: ור' שמעון מתיר דלית
 ליה מוקפה: כהא אפי"ר שמעו
 מודה כלומר קד פלוגתא לאו ו
 במוקפה היא ואפי"ר שמעון ת
 מודה כתיב דאסיר ולא משום ב

אם ליה רבה וושי לרב אשי לא מעתה
 בנה אצטבא ביט דלא עביד אהלא ה
 הכי גמי דשרי אמ ליה התם בנין קבע
 אסרה תורה בנין עראי לא אסרה תור
 וגורו רבנן על בנין עראי משום בנין ק
 קבע והכא משום כבודו לא גזרו ביה
 רבנן " אמ רב יהודה האי מדורתא
 מלמעלה למטה שרי מלמטה למעל
 אסור וכן ביעתא וכן קדרא וכן פוריא
 וכן חכיותא ואין סומכין את הקדרה
 בבקעת וכן כדלת סד לא אימ
 וכן הדלת " תנו רבנן אין סומכין
 את הקדר בבקעת וכן הדלת לפי שלא
 נתנו עצים אלא להסקה ור' שמעון מ
 מתיר ואין מנהיגין את הנהמה במקל
 ביט ור' אעזר בר' שמעון מתיר " לים
 ר' אעזר בר' שמעון כאמרה סבירא ליה
 דלית ליה מוקפה לא בוא אפי"ר שמ
 שמעון מודה משו דמחוי במאן דאזיל
 לחגגא " חורא רב נחמן אסר ורב
 ששת שרי ברטיבא כולי עלמא לא
 פליגי דאסור כי פליגי ביבשתא מאן ד
 דאסר אמ לך לא נתנו עצים אלא לה
 להסקה ומאן דשרי אמ לך מה לי לצ
 לצלות בו מה לי לצלות כגחלתו " אב
 איבא דאמרי ביבשתא כולי עלמא לא
 פליגי דשרי כי פליגי ברטיבתא מאן ד
 דאסר דלא חזי להסקה ומאן דשרי א
 אמ לך הא חזי להיסק גדול "

מלמטה למעלה אסור: משום דהוי דרך בנין וכן הוי
 טעמא דכולן: ואת היכי מסדרין טלחן שאין ל
 להם רגלים על גבי ספסלי טלו דמתחלה מטימין הספסלי
 ואח"כ מטימי עליה את הטלחן: ויל דהואיל ואין להם מחיצו
 פרי נכל הכי מיידי דאית להו ו

מחיצות לכדרי המביעו לארץ
 ותימ דאמ בסבת מחזירוס ק
 קדר על גבי כירה והתם קאר
 מאן דאית ליה מחזירין דאסי
 בסבת מחזירין ויל דכל הכך ו
 אינן אסורי אלא היכא סומתקן
 האהל והמחיצות אבל אם עט
 עטה האהל בלא מחיצות שרי
 והתם גבי כירה המחיצות הוי
 עטויות מתחלה וכן פ"ח גבי
 ביעתא בנין טיס ביצו ומכאן
 וביצו מכאן ואחת על גביהן
 והאור תחת אונן: ולא כפרסי
 ספי ביצו סמסדרין על גבי
 אסכלא דכיון דליכא מחיצות ל
 לא הוי כעין בנין אלא כראה כ
 כדפרי: ונש פניא לא מיידי כ
 בנין מטה טלחן שאין לה מחי
 מחיצות אלא טיס לה מחיצות:
 אך תימ דאמ בסבת האי פרוו
 פרווקא דשלגא רכובא אסיר
 והתם המחיצות הוי עטויות כ
 כדר: ויל דשאני התם הנאיל נר
 ורחב הכובא יותר מדאי כעטה
 כאהל פ"ט: דרב יהודה דהכא
 סל כר יהודה דאוסר מוקפה וד
 ודבר שאין מתכוין אבל אפי
 סל כר שמעון ודבר שאין מת
 מתכוין מותר: ודוחק הוא לומר
 דכל הכי מלתו דלא כר' שמעון
 אלא כר' לוי דאפי"ר שמעון מ
 מודה דהויא הכא אסור דהא ר
 דא"ר שמעון דבר שאין מתכוין
 מותר הינו כגו טעו"ר דבר ואי
 מתכוין לעשותו אבל הכא מת
 מתכוין לעשו"ר מה טהוא עושה

מוקפה אלא כראה כמוליכה מוקפס למקום שהיא צריך להתיבה הרבה בנין למכור בסוק: חכנא מחול ועל סס טבני ארס ס
 סוכבי והלכתי בסוק כעין סוככות כמחולות קרי ליה חכנא: חזירא עבד ען שהוא חד כקנן וראוי לתקעו ככלי כותן ססוד ולכ
 ולכלות בנין: רב כחמן אסיר: ביט משום דמוקפה טיבה לטלטל שלא עשאן לכלי מבעוד יום: ברטיבא שאינו ראוי לטלטלו אפילו
 להסקה דכ"כ לא פליגי דאסיר: מה לי לבלג בנין לתוכו לתוכו: מה לי לצלות כגחלתו: הרי ראוי לטלטלו לעשותו גחלתו וכלה בה:

והלכתא יבשתא שרי רטיבא אסיר פריש דהלכתא חק
אקבע אליב דמאן דאית ליה מוקצה ולא כ
כתבו עזים אלא להסקה אבל אנו דקל כר שמעון שרי אפי
חורא רטיבא ודוחק הוא למו דר שמעון פליג אמאי דשטיק
תלמודא ניל לר שמעון דאפי ה

דכתי דאית ליה סתתנו עזים ד
סלא להסק הינו בדבר הראוי
להסקה אבל רטיבא חק ראויין
להסקה דרש רבא וכן
פריש דכר יהודה סב
סבירא ליה ועל כן לא תכנס ל
ליטול אוד דלא כתבו עזי אלא
להסק ודוחק הו למו דתלמוד
קיימא דלא סהלכתא אלא ודאי
דאפי ר שמעון מודה דאסור ל
משום דהו כתיבוי מנא

ושדי מעיה לסונרא פריש ד
דלר יהודה הוה אסור ל
לטלטל ליתן לחתול דמאתמל
מוכן לאדם היה ולא לכלבים
ואר יהודה דאס לא היתה כבלה
מעוט אסור ליתן לכלבי וגם
אינו ראוי ליתן לאדם לפי שאי
דרך בני אדם לאכול בני מעי
דבלאן הכי יוס להם הרבה לא
לאכול ואת כפי משום שאינו א
אוכל יתן הונו מוקצין אפי היכי
משלטלין בסר חי דחזיא לכנס
בתם סבת הא אינו אוכל תהן
משום שיש לו הרבה לאכול ניל
דחזירי סכבר הסריחו ולא הו
חזי לאדם ולר יהודה היה אסור
ומשני כיון דתהימי כלומר כ
כיון דודאי מסריחי דעתידין ל

להסריחי דעתו לכלבים ד
קיסם משלפניו פריש
משלפניו משום דתני כל מה שבחצר מוכן הוא אלא חק
משלפניו משום רבין דפליג אפי דאורי דהדלי אבל
לחצון כו סניו לא ותיי דהא משמע פ המוציא דדוק קתי
דכפי חזס אכנס יאל בית הכסא והו להעלותן אחריו לגב
וקא פפי לי דשרי ופרי מתיבי ר אליעזר או כנטל אדם קיס
משלפניו דדוקא משלפניו אבל בכל החצר לא ואת אמרת
דיכול להעלותם לגב ניל דאין הכי כמי דודאי דוקא קתי כ
כדמשמע התם ואלעב דקאח כל מה שבחצר מוכן הוא הינו
דוקא גבי אכילה משו דאדם קובע לו מקום לאכילתו והיה
לו להכין אבל גבי אש לא שייך דשעמיס שאינו עוט מדורה
ביט וכן מחלק התם בין אכנים לקיסם ו
אומ מנבב משלפניו ומדליק פריש דבתרתי
פליג דאפי להדליק דוקא משלפניו ולחצון סניו אפי משל
משלפניו לא דעזים לא כתבו אלא להסקה וק לפי דהכמיס
סבירא להו דלא סהלכתא דפליג בסלוגתא דר שמעון ורב
ורבין לכן כל דעמיא דרבין דלכך אסור לחצון סניו בורה משום
שמה יקטום וכן מביק כמי בגמרא

והלכתא כו יהך הלכתא אליבא דמאן דאית ליה מוקצה חקבע
אבל אנו כר שמעון סבירא לן בין במוקצה בין בדבר סא
טאינו מתכוין וכר יהודה כמכסרי אוכל נפש וכלהו טרו ב
כין חורא בין סמיכת קדרו והקפת חכיות ומדורתא וקדרה
וכל האמוראים שאסרו את אלג

למעלה תלמידי דרב הונו ורב ז
סבר לה כר יהודה במוקצה וא
ואין קל כר שמעון דרש רבא
כו דכר יהודה סבירא ליה לר
לדיר דיר עזי ואוד עז לעשות
אוד לתנור פורגין בלע וטעמי
משום דלא כתבו אלא להסקה א
אלא אפי נעטה כלי מבעו יוס
ואוד סכסכר ביט נשדי מעיה
לסונרא הסלך בני מעיס לחת
לחתול ולר יהודה אסור לטלטל
ולתתנו לחתול דמאתמל מוכן ל
לאדם הוא ולא לכלבים דקאח
אס לא היתה כבלה מעוט אסור
כיון דמסרח אפי וימינו לנור
מחר והיוס לא היה צריך להם
מאתמל דעתו עליוהו להשליכ
לחתול ותיי מוטל אדם
קיסם משלפניו ממה שלפניו
בבית לחצון כו סניו ליטול ב
בסר החוצן בין סניו כורביני
בלעז ומשלפניו לאו דוק דלר
אליעזר אפי מן החצר כמי דק
דקאח כל מה שבחצר מוכן הו
ורישא לא אפי לאמועיבי אלא
היתר טלטל עזים אפי סלא ל
להסקה דאפלו רבין בה כדל
כדלקמן בבבית בגמרא והא ד

דפליג דאפי משלפניו להדליק חק לחצון לא מנבב קסמין
דקין וקסין מן החצר ומדליק כו וחסמיס אומ מנבב מש
משלפניו ומדליק אבל מן החצר לא הנאיל ודקין הו וטורח
לקנטסן מאתמל לאו להכי קיימי ודקאח נטל קיסם לחצו
סניו מאתמל אפי אית לן דאפי משלפניו לא וטול אלא להדלי
דלא כתבו אלא להסק וכתרתי פליג ואין מוציאין את האור
משום דמוליד מן המיס נותנין מוס בכלי זכוכית לבנה ו
ונותנין בחמה כשהמטם חס ואוד והזכוכית מוציאה שלהב
ומביאין כעורת ומגיעין בזכוכית והיא בוערת כך כמעתי
בשניס יצר סיסד אחד מנאוי לומברד'אה מן העפר קר
קרע קסה כסחוטרי אנתה מוציאה אור כעין גרביעת שלכו
מתקנס מחשורת שלה רעפיש טייבל'ס אפי מלבין באור
וכגו משרס טעמא גו אוכלי בהמה ככונ קס וצ
ועלי קיסם אפי בהם משום תקון כלי ומותר לקטום ולתקן
קס של סבלין כסבת לחצון סניו להניף ונטלייר משום
הבלא ומנגנו בין אכבעתינו להוציא רוחו ולא יקטמנו

פטור

פטור אבל אסור קא קשיא לי חייב חטאת מכביא פרט תשובה גדולה חזרת להסיכני דאפי' פטור אבל אסור קא קשיא לי
 כ"ג דחייב חטאת קא קשיא לי אבל לא קשיא כלל דהתם מיירי בקסין שאינן ראויין למאכל בהמה וק' מאי מאריך
 בלשוננו השתא פטור אבל אסור קא קשיא לי לטני ליה לאלתר התם מיירי בקסין ועק' דמשמע דבקסין מתפר לרב יהודה וכן
 נכסמין מתיר רב יהודה אף להריח דאז דמשמע ויהיב אלנתא וכו' ואלתר דגרי' כגרי' דר"ח דגרי' אל' נה"ס דרב יהודה מטיב לרב

כהנא פטיטא דהכריתא כשנת
 בטענות דהא הא דקאז' פטור א'
 אבל אסור קא קשי' לי דאדרבה
 מותר לגמרי ואפי' לכתחלה חי
 חייב חטאת מצעו' כ"ס דנשנת
 בטענות כיון דקתני חייב חטאת
 נאל' רב כהנא לרב יהודה וכן
 מצינן לטנוי לך דהכריתא ת'
 מיירי בקסין שאינן ראויין כלל
 למאכל בהמה ולכך זהו דלהד'
 דלהריח פטור אבל אסור לחס'
 לחצוץ בו טנוי חייב חטאת א'
 אבל לדידך ק' דבקסין מתי קא'
 אמרת דמותר להריח כדק' אמ'
 מפסח ויהיב אלנתא וכו' ואלתר
 רב יהודה לא הוה מודה ליה ד'
 דרב יהודה ס'ל דלחצוץ טנוי פ'
 פטור אבל אסור ולהריח מותר'
 אפי' לכתחלה אע"ג דקסין הן
 להריח מותר' בו הויכא
 בו רב יהודה הוה ת'
 מפסח לן כן וימיירי להריח ז'
 כדמסיק דסבר כרבנן דאמרין
 הקס גבי לחצוץ טנוי פטור א'
 אבל אסור ולהריח מותר אפי'
 לכתחלה ולא גרי' טמא יקטום
 ואל' למה נמנעו כשחל' יט' בת'
 במוצאי שבת מלהריח בשמים
 משום טמא קטום והא לא חי'
 חייסינן כדמוכח הכא חליבא
 דרב יהודה דס'ל כרבנן וגם
 איך סיך לפדנטי טעמא משום
 אש גהינכס טמאחיל לטרנף ול'
 ולהסריח ולכך מברכינן בכל'
 מוצאי שבת דעלמא וכשחל' יט'
 במוצאי שבת אז איך האש מת'
 מתחיל לטרנף ולהסריח ולכך
 לא מברכינן דהא גס ביט טו'
 סוכת דא"כ גס במוצאי יט' אמ'
 אמאי לא מברכינן אבשמים

וגם איך לפרש דהא דמברכינן אבשמים ב"ש משום כפ"ש
 יתירה טאכד ומריח הבשמים ומיטב דעתו עליו וכשחל' ט'
 במוצאי שבת אז אינו מפסיד כשש יתירה דב"ט אית ליה כ'
 כשמ' יתירה דא"כ במוצאי יט' אמאי לא מברכי' אבשמי' ואי'
 ליכא הני טעמי' א"כ וי"ט דמברכינן אבשמים במוצאי שבת
 ויל' דלעולם טעמ' דמברכינן אבשמים במוצאי שבת הוי ת'
 משום כשמה יתירה וכו"ט ליכא כשמה יתירה וכו"ט אמאי לא
 מברכי' אבשמים כשחל' יט' להית' במוצאי שבת דכיון דיש לו מאכלים משומים וטובים מיטב דעתו תחילא בלא ריח בשמי' ז'
 כי תניא הריא

ולא יקטמנו להריח בו ואם קטמו פט
 פטור אבל אסור לחצוץ בו שני לא יק
 יקטמנו ואם קטמו חייב חטאת אם
 ליה השתא פטור אבל אסור קא קשיא
 לי חייב חטאת מבעיא לא כי תמא ה
 החיא בקסין קשין בע מלילה מנהו
 חסורי מחסר והכי קתני מוללו ומריח
 בו בד"א ברכין אבל בקשין לא
 יקטמנו ואם קטמו פטור אבל אסור י
 לחצוץ בו שני לא יקטמנו ואם קטמו
 חייב חטאת תני חדא קוטמו ומריח
 בו ותניא אידך לא יקטמנו להריח בו
 אר' זורא אמר רב חסדא לא קשיא הא
 ברכין הא בקשין מתקיף לה רב
 אחא בר יעקב בקשין אמאי לא מאי
 שגא מתא דתגן שוכר אדם את החכי'
 לאכול ממנה גרוגרות ובלבד שלא ית
 יתכוין לעשות כלי' ועוד הא רבא בר ר
 רב אדא ורבין בר רב אדא דאמרי תרו
 תרויהו כי הוינן כי רב יהודה הוה מפ
 מפסח ויהיב לן אלותא אלותא אע"ג
 דחויא לקתתא דגרי' וחציני לא השיא
 האר' איעור הא רבנן דתנא ר' איעור
 אומ' נוטל אדם קיסם משלפניו לחצוץ
 בו שני וחכמים אומ' לא יטול לא מא
 מאבוס של בהמה ושזין שלא יקטמנו
 ואם קטמו לחצוץ בו שני ולפתוח בו
 הדלת כשוגג כשבת חייב חטאת במ
 במזיד כיום טוב סופג את הארבעים ד
 דכרי' ר' איעור וחכמים אומ'

ולא יקטמנו להריח בו סיהא
 מקום הקטמיה ל' וריחו כודף
 גריה דלא ליתי לקוטמו לחצוץ
 בו טנוי דהתם כלי' מטי ליה
 ואיכא אסורא דאורייתא: פ
 פטור דאינו לטס כלי': חייב
 חטאת כשבת ויש עני' בשמי'
 טחן אכילי בהמה ואפי' הכי חי
 חייב: אל' רב יהודה השתא פ
 פטור אבל אסור קא קשיא לי
 כלומר תשובה גדולה חזרת לה
 להסיכני אש חטאת ברייתא א'
 אומרת לחצוץ בו טנוי פטור א'
 אבל אסור אף היא היתה תשוב'
 לרבוי' טמאי אומ' מותר לכת'
 לכתחלה וכל טכ' שהבאת ליה
 חייב חטאת אלא אינה תשובה
 דכי תניא הריא כעני' בשמים
 קסין שאינן ראויין למאכל בה
 בהמה: קוטמו ומריח בו ואפי'
 לכתחלה דהא אף לחצוץ בו פ
 טנוי שרי אלא אדחא דמלתא כ'
 כקט שאין דרך רכין לתקן לח
 לחצוץ: בקסין אמאי לא להריח
 בו וי' נזיר רבנן כשא' מתכוין
 לכל' אש' ומזכוין: והתנן שוכר
 אדם חבית יגובה שיש בה גר'
 גרוגרות ואוכל ובלבד שלא ית'
 יתכוין לישות הסכירה להיתל'
 להלפה שתהא עור' כלי': הוה ת'
 תשסח: איי' שרי' בלעז: ר'
 כשמשעף בידו ענפים מעץ
 גדול: כיון ויפסחטו עשה לו ג'
 גדר כשענפות כענפי' עני' הי'
 יער סביבות דרבי' כדו' שלא א'
 א"א כדרך טעמי' בני היערי'
 טקו' פלייטין: הוה משעח לן:
 מן הצלוטין: אלנתא: מקלות
 גדולים: כמו ולא באלה ולא כ'
 ברומח כמשכת שבת: ואע"ג דחויא לקתתא דגרי' וחציני'
 טהיה קשה וראוי לעשות ממונו בית יד לקרדו ולפסל טקו'
 דולגוירא וכו' היה סוכרן להריח: לא יטול אלא מן האבוס של
 בהמה דכרי' הראוי לאכילה מוכן לכל בנך אבל עני' ח'
 הווא' לודרכן לרבך האסור כנון לעשות כלי' לא התירו לט'
 לטלטלן אלא להסקה: שלא יקטמנו אקיסס קאי: אחד זה

מברכי' אבשמים כשחל' יט' להית' במוצאי שבת דכיון דיש לו מאכלים משומים וטובים מיטב דעתו תחילא בלא ריח בשמי' ז'
 כי תניא הריא

אחד זה נאחד זה אחד שבת נאחד ימי חול אלא משום שבת דקטומה תקון כל אחד יד הוא ולא תקון מעלי הוא אלא א"כ מחתכן
ומוחקן בסכין והשתא קא מהדר לתרנו קנטיא דלעיל הא דתני לעי בקסין לא יקטומנו להרוח ר' אליעזר דאמ' בקוטס לכלי
חייב חטאת הכא נבי קוטס להרוח פטור אבל אסור גזרה שמה וקטומנו לכלי נהא דרב יהודה דתפסח להרוח כרבנן דאמרי
בקוטס לכלי פטור אבל אסור הכא להרוח מותר לכתחלה ולית ליה לר' אליעזר כנ' נהא הכא דכי מתכוין לעשות כלי איכא חי

חיובא דאורייתא וכי לא מתכוין
לא גזור רבנן לכתחלה: כי תב
תניא הוה דמוצרי: במוסתקי
חבית סכורה שמדכקי סכריה
בסרף של עץ סקורין טף טעו
טעוסיין הימנו זפת נקורי אנתנ
ריוסכא וריוח דומה לרוח לבנ
לבונה ובלטו ערבי קורי אנתנ
מוסתקי ומדכקי כו קערות ח
חרס הנסכרוס כך אמ' לר' ט
פמואל המכונה חסיד מן ברב
ברכטא וכיון דרענעה היא
ליכא למגור בה סלא יתכוין ל
לעשות כלי: סכרי לברקן חס
יוכל לקבל לבונן הלכך כיון
לא דלת פקעי נאשתכח דערח
סלא לנודך: נאמרי לה סכריך
לחסיין להקשות בהסק ראשון
הס מתחזקי ומתקטי הכל אעב
דלנודך ינס טוב נמי הוא דהא
כולן עליהם מיהו כיון דבהסק
זה נעשה כלי אסור: תקן התם
באלו טרפנות: דרסה וטרפה כ
בכותל ארס פדרס על הענף
או סזרקו נחכטו ככותל: או פ
פר צתה כהמה ומפרכסת נאי
נאיכה יכולה לעמד: ושהתה ת
מעט לעת: ינס אחד טלה נאח
נאחטה כשרה: הכי גרסי אמ' ר'

וחבמים אומ' אחד זה ואחד זה אינו א
לא משום שבות ר' איעור דקאמ' התם
חייב חטאת' הכא פטור אבל אסור'
רבנ' דקא אמרי התם פטור אבל אסור'
הכא מותר לכתחלה " ולית ליה לר'
איעור הא דתנן שובר אדם את החבית
לאכול ממנה גרוגרות ובלבד שלא י
יתכוין לעשות כלי: אמ' רב אשי כי ת
תניא הוה במוסתקי " ומגבבמן
החצר' תנו רבנן מגבב מן החצר ומדליק שכל מה שבחצר מוכן
הוא ובלבד שלא יעשה צבורין צבורין ור' שמעון מתיר: במאי קא
מפלגי' מר סבר מחזי דקא מכמף למחר ול'ומא אחרינא ומר סבר
קדרתו מוכחת עליו " אין מוציאין את האור וכו' מאי
טעמא' משום דקא מוליד ביום טוב " ואין מלכמן את הרעפים'
מאי קא עביד' אמ' רבה בר בר חנה אמ' ר' יוחנן הכא ברעפים ח
חדשים עסקינן מפני שצריך לברקן' ואמ' לה מפני שצריך לחסמן
תנן התם דרסה או שטרפה ככותל או שרצתה בחמה וכפרכסת
ושהתה מעת לעת ושחטה כשרה' אמ' ר' איעור בר' גאי משום ר' א
אלעזר בן' אנט' גנס צריכה בריקה' בעא מניה ר' ירמיה מר' זירא מ
מהו לשחטה ביום טוב מי מחזקינן רעותא ביום טוב או לא אמ' ליה
תנינא אין מלכמן את הרעפים לצלות בהן והוינן בה מאי קא עביד

כי תניא הוה במוסתקי
מזוספת ורענעה פיר
רטי' דלת חייסין לתקון כלי ד
דהנאיל ורענעה הרבה יושט ע
עליו דטמא יקלקל החבית ועו
וענשה נקב לכל הפחות עיכל
וה' ר' יצחק פי' כהם ערובין
דכיון טהן מדוכקי בזפת ואין
החתיכות שלמות לא הוי טוס ת
תקון כלי " הכא

אלעזר בר' ינאי וטנ' ר' אלעזר בן' אנט' גנס צריכה בדיקה כדדיקה לאחר שחיטה שמה נשתברו
רוב כלענותיה או נשברה הסדרה וכפסקה חוט טלה או אחת מטאר מיני טרפנות ושהיה דמעט לעת אצערין דאי לא שהתה אף
על פי טבדקה ולא מצא סימן טרפנות טרפה טזו היא אחת משמנה עשרה טרפנות ונקרא רסוקי אבריו סאכריה מתפרקין כגן
נאף על פי שאין רופס ככר בה וזהו סימנה אם שהתה מעט לעת בידוע סלא נתרסקו אבריה דקיס להו לרבנן מטיני דרסוק
אבריו אינה חיה מעט לעת אבל סאד מיני טרפה חיה כל טניס עשר חדש: מהו לשחטה ביום טוב מי חייסין הנאיל נצריכה
בדיקה ואתיליד בה רעותא: מי מחזקינן רעותא בגוה משום חטט אסור מלאכה ביום טוב דלמא מתכח טרפה נאמצ' טוחטה
סלא לנודך: בשלמא סאד בהמות אף על גב דמחזקינן אכפטיין נבדקינן מיהו סמטינן ארובא ורוב בהמות אינן טרפנות:
הכא נאי' ביום טוב: כלומר משום חומר מלאכה ביום טוב: מפני

המביא

מפני שצריך לברקן וחיוסין דלמ' מקצין אלמא מחזקין
 דענתא תמוס חומר יט שלא ללכנן: מפני שצריך לחסין
 ולא תמוס חשא מקיפה חלא דודאי ממוי ליה מנא כהסק זה:
 שופת את הקדרה מוסיפה רקטית על האור: מניס ומכער
 בסף טקו קומבורא: כולן ח
 חייבין יתביא את האור תמוס
 מכער את הנחלת דכשהוא מן
 מוליכה היא מתלבה מרנח הל
 הליכנו ומביא את העצם ל
 לאור תמוס ומכער: שופת ק
 קדרה לקומי תשר מאו עכיר יכ
 כותן ומי ותכלין ומניס ומנו
 מכשל טאף הוא חכ תלכה:
 אייתי אור מעיקרא כלהו עכו
 תבשה כדפרישו: אייתי אור ל
 לבסוף איטי הוא דעכד והנך
 לת עכרי מדי: בקדרה חדשה
 עסקין טננתין אותה דקני
 על האור לחסיה ומנו לכנ
 דעמיס נבנו כה תמוס קך נו
 גזיה גשה טאדיר לכנ רעמי
 נבנו גש כון: חדשים וכש ס
 יפטים: הדין ככל הכלים: ו
 נכטלים ככבת כחמר דחון למ
 לתיתב כבטיה מדי: איין טכין
 ארנן טון לחחוקין ולכחחין:
 טין טפין: ואין תשינן אותן
 לאחד הסין אין תשינן האין
 כונן נחמתן שמתקין על י
 ידי הטון וכלהו תמוס דמתקן
 תכא: נאש להשינן ככיל ל
 לאפית טננתין הרבה וחוטא
 טנא תשרף השת מות: מולגין
 ברוצחין: אין טננתין אותם כ
 כסיר להאיר טערן דהני דרך
 העכרתין ואין גוזזין אותן כ
 בתספריס דמחוי ככרי לטער
 ואין גוזזין הירק התלום טיס
 בו ראשו עלין טרקוי וכמוסין
 אין גוזזין אותן כעספורת טלג
 שגוזזין כה מן המחוכר דמאן
 דחוי סכר טלקטן הוסי קונדס
 נעככית: מיטי דקנותן טיס
 טורח כתקון: פורטי הן תכ
 תנורי טלגו הגדולים ויהס

הכא בקדרה חדשה עסקין וממוס לכנ רעמיס נבנו
 כה יוט כזהריוס טלא לכטל בתחלה בקדר' חדשה
 ולא היא דהכא בקדרה דקכות דחו טייך כה לכנ רעמיס ט
 טננתיה קודם שמתביא הוסי: חכל כשומכסלין כה מחכל ל
 לא טייך כה לכנ רעמיס
 למדוג מולגין היאט והר
 והרגליס: חכל כל
 גופו של גדי חסור הואיל ויכול
 כהשטתה הקלה לענות טפי
 ואין משינן אותן כונן
 כדי לחסמן נאש כס
 כשכיל לאשיות הרי זה מותר
 ותיר' דאח לעיל חסור לחסמן
 חעם טהנא ענוסה כמי כדי לצל
 לצלות עליהן ויל דטאחי כין ר
 רעמיס לתנור דתנור טאחי כ
 כיון דהוא ענוסה עי מטקין א
 אינו דחוי חוסמן: ואין
 אופין כפנורי חדשה
 טמא תפחת: ואתהא חמרינן
 לעיל נאש כשכיל לאשיות מן
 מותר: ויל דהכא טאחי כפנורי
 טהוא גדול ויט לחום יוקר טו'
 תפחת: אין נוקחין
 כמפוח: כן פרו
 מדלח מפליג בין משוח טל או
 אומחין וכין משוח טל בעל ה
 הכית כי היטי דמפליג כטל א
 אומן בין משוח לשפופרת: מ
 משמע דכל המפוחים חסורים
 אחי טל בעל הכית נמוי: ויט
 לחור טלא לכשח כן כלל: וי'
 העולם כהנו בו הקר עי: להס
 להסכו מתעלה למטה: ואת'
 מן הר' טרן כע דייס לדחנות
 תה טפי מדלח מפליג וכנ: דט
 דטמא הא עדישא ליה דכליה כ
 כטל אומן קא תיירי

ואמ רבה בר בר חנה אר' יוחנן: הכא
 ברעפים חדשים. עסקין מפני שצריך
 לברקן: אמר ליה אגן מפני שצריך לח
 לחסמן מתנגן לה: תנו התם אחד
 מביא את האור ואחר מביא את העצי'
 ואחר שופת את הקדרה ואחר מביא ה
 את המים ואחד מגיס כלן חייבין: והת
 והתניא אחרון חייב וכלן פטורין: לא
 קשיא: הא דאייתי אור מעקרא הא דא
 דאייתי אור לכסוף בשלמא כלהו קא
 עכיד מעשה: בא שופת את הקדרה מ
 מאי קא עכיד' אר שמעון כן לקיש הכא
 בקדרה חדשה עסקין וממוס לכנ ר
 רעמיס נבנו בה: תנו רבנן תנור
 וכירים חדשים הרי הן ככל הכלים הנ
 הנטלין כחצר אבל אין סכין אותם ש
 שמן ואין טשין אותן כמטלת ואין מ
 מפנין אותם כצונן כדי לחסמן: ואם
 כשכיל לאפות הרי זה מותר: תר'
 מולגין את הרא ואת הרגלי ומהכהבין
 אותן באור אבל אין טופלין אותם בח
 כחרסית ולא באדמה ולא בסיד ואין ג
 גוזזין אותם כמספריס ואין גוזזין את ה
 הירק כתספורת שלו אבל מתקנין את
 הקוגרס ואת העכביות ומסיקין ואופין
 כפורג ומחמין חמין כאנטיכי: ואין א
 אופין כפורג חדשה שמ תפחת: תנו
 רבנן אין נופחין כמפוח: אבל נופחין
 כשפופרת ואין מתקנין את השפור ואין מחדדין אותו: תנו רבנן אין
 מפצעין את הקנה לצלות בו מליח: אבל מפצעין את האגוז כמטלת
 ואין חוששין שמאתקיע

ככדס ולא חייסין לטרחא אש יט לנ אוכלין הרבה דלא סני ליה כתנור טמא תפחת על ידי שחדשה היא ונחבא טורח טלא ל
 לצורך: חין כנשחין כמפוח דמחוי כאומן ענוסה תלכה: ואין מתקנין את השפור ודלא כר' יהודה אי כונו ככרסס מערב ויט
 טוב וככרי הכל: אין מפעין את הקנה לתת קרומיותיו תחת התלוח על האסכלא טענוסה כלי דכל מדי דעכיר להסתתם כו
 הני יקון כלי: ואין חוששין טמא תקיע ואסי: נקיעת לא אכפת לן דאין זה קורע על מנת לתפור: מתכיר נעו'

ב ב

ועוד אמר ר' אלעזר עומד אדם וכו' פירש' דמאוס דקח' אלעזר חדא לעיל גבי נוטל אדם קיסס קח' הכא ועוד אחריתי לקולא והקט' רש' הא אפסקו במילי ט טובא באין מנציחין האר' והיונו בתלתא אחריתי דלא את אמרו בה ר' אלעזר ורבנן

וא"כ לא טיך ביה למימ' ועוד דהכי מוכח בערובי דכל היכא דאפסקו בדבר דלא איירו ב פה לא טיך למימ' ועוד על כן כ' ח' לפי רש' דהג' מהמט' משוכסת היא בספרים והא דא' אלעזר עומד אדם כו' ים להיות קודם מההיא דאין מוכ מנציחין וכו' וק' דא"כ גס סדר הנמרא אינו כמשפט ור' ת' אור' דהיכ' דהו' תריוהו לקולא שפיר קאלו ועוד אע"ב דאפסקו במי במילי אחריו והא דאמרו וכו' בערובין דלא טיך למימ' ועוד היכא היכא דהו' חדא לחומרא וחדא לקולא והא דאפסקו זהו לפי טרונה לטנות מילי דא דאור גבי הדדי ואומר מכאן אנו נוטל

מקשה בירן מחלפא שטתיהו דכ"ט לעיל קאל' לא יעול אה"כ כעטע והכא קאל' דבאמירה בעלמא סג' דהא ר' אלעזר ט שמותי הוא יול' דלא ק' דלא מח מחלפא שטתיהו דמוקצה דב בעלי חיים עדיף וחמירין ט טמי אכל ק' דמחלפא שטתיהו דכ"ה דלעיל קאלו דאור' מכאן אנו נוטל למחר סג' והכ' קאל' דכעי טירטנס יול' דטאני הכא דאקטייה בידים תנוקות שטתנו וכו' אע"ב סיכולי לאכול אכילת עראי עד טיראן פני הב הבית או פני החצר ומ' אכילת שבת חסובה ועראי טלו קבע וכוין שטתנו בשבת לאכול הו הוקבעו אג"פ טעבר שבת וכו ונקט תנוקות לרבנות אג"פ ט שאין להם מחסבה גרידא מע מעסה ים להם בגין

ובני ביתו אוכלין אכילת עראי פי בירוש' דוקא בניו אכל איהו צפיה אקב אקבעינהו דגלה בדעתו לה להניחם טס כך הא בטאר

מתני' ועוד אמר ר' אלעזר תפוס דתנא אחת לקולא גבי מוקצה והדר את' אחריתי קאלו ועוד וקט' לי בגנה והא ח אפסקו רבנן במילי טובא באין מנציחין את האור והכך ד דבהדי נהיונו תלתא אחריתי דלאו מלת' נאמרי לא אמתביניה

בערובין גבי ועוד דר' יהודה בן בבא דאוקביניה מד' אלעזר דסכה וטנוכו לא אפסקו אלא במלתיה דאלו אוקביניה מהה לא הוה ליה לסנווי הכי נאומר אנו טרסת המטנה טלא בסדר עומד אדם על המוקצה הכרי הזמנה והזמנה מועלת לו כגון אחו' ולא אחו' דאור' פא' בדין ערב שבת בסביעות שאין מע מעטר כוהג בה ואין מחסור א אלא הזמנה והנא דדי' במיעוש ובטאר סני טכוב' אלא ארחא דמלתא קט' דסתס מוקצה לאו מעטר הו' דגרונרית וצמוקי הן סתס מוקצה ואין רבילין ל לעטר קודם ג' מלאכה ואור' מכאן אנו נוטל למחר וסג' ב בהכי דוס כרורה עד טירטנס בטימן דאין ברורה ג' תנוקות שטתנו תאניס בטדה או בגנה לאכילת שבת וטכחו ולא עטרין כו' לא יאכלו ואע"ב דק"ל אין הטבל מתחיי' במעט' לאכ"ו אכילת עראי עד טיראן פני הבית או פני החצר בבית בהסוכר את הסועלים אכילת שבת חסובה ובראי טלה הריה הו' קבע והרי הוטמנו לאכילת שבת והוקבעו והאי דקט' תנו תנוקות י בוקת' היא דאמתינון דוס לו מחסבה על ידי מעטה המוכיח וכדאמרינן בהכל טו שוחטין ותאניס דבר שנגמרה מלאכתו הוא אה"כ חטב עליה לקציעות או לגרונרין וטמעינן

מתני' ועוד אמר ר' אלעזר עומד אדם על המוקצה ערב שבת נשביעית ואומר מ מכאן אני אוכל למחר וחכמי אומרי' עד שירשום ויאמר מכאן ועד כאן גמ' תנן התם תנוקות שטמנו תאנים מערב שבת ושכחו ולא עשרו ל למוצאי שבת לא יאכלו לא אם כן עש עשרו ותנן גמי המעביר תאמ' כחצרו לקצות בניו ובני ביתו אוכלין מהן ער עראי ופטורים בעא מניה רבא מרב נחמן שבת מהו שתקבע למעשר בדבר שלא נגמרה מלאכתו מי א אמרינן כיון דכתי' וקראת לשבת עונג קבעה ואפילו בדבר שלא נגמרה מל מלאכתו או דלמ' בדבר שנגמרה מל מלאכתו קבעה בדבר שלא נגמרה מ מלאכתו לא קבעה אם ליה שבת קוב קובעת בין בדבר שנגמרה מלאכתו בין בדבר שלא נגמרה מלאכתו אל ואי' שבת דומיא דחצר מה חצר אינה קובעת לא בדבר שנגמרה מל מלאכתו אף שבת לא תקבע אלא בד בדבר שנגמרה מלאכתו אם ליה תל תלמוד ערוך הוא בידינו שהשבת קוב קובעת בין בדבר שנגמרה מלאכתו בין בדבר שלא נגמרה מלאכתו

אם בר זוטרא

מיינה בדבר שנגמרה מלאכתו שבת קובע' למעטר בלא ראית פני הבית ובדבר שלא כ נגמרה מלאכתו לא טמעינן אי קבעה אי לא קבעה ותנן המעביר תאניס הסוטח תאני' בחצרו לקצות ליבטן לעשות מהן קציעות ולאחר טכעטו קציעות דורסן בעגול ככ בניו וכני ביתו אוכלין מהן עראי ופטורין מלעטר דאין חצר קובעת בראית פניה אלא בדבר שנגמרה מלאכתו ומבעיא ליה לרבא שבת מי הניא כחצר או עדישא מניה מהן שתקבע מוקצה למעטר מוקצה הינו לא נגמרה מלאכתו בדבר טלא נגמ' מלאכתו ליטמא יתירא הוא והוא פירן טל מוקצה וכתב בספרים כיון דכתיב וקראת לשבת ענ עונג כיון דאקרי אכילה דידיה עונג קבעה שאין בה עוד טס עראי אלא טס קבע שבת קובעת אם יחיה לטבת אסורה אף למוצאי שבת ואם לא יחיה לטבת בשבת אסורי לכל שאכילתם לעולם קבע היא קרניה אכל למוצאי שבת מותר כדלקמן על המוקצה

על המוקצה וסתמיה לא נבחרה מלאכתו עד עתה: שביעית
 לזו בת עשורי היא כסף לך במכילתין מואכלו אכינו עמך
 ויתרם תאכל חית הטדה וזה חיה אוכלת טלח במעשר אף א
 אדם אוכל טלח במעשר: הכי כמי דאסיר לאכול למחרת

הא בשאר שני שבוע לא דשבת אקבעוהו וכללא דמת
 דשמעתין כל היכא דל' שקובע קובע בלא ראית
 פני הבית כמו אם הכניסן דרך שערים או הכי
 מאי אריא שבת אפי' בחול כמי או הכי דטעני

משנ' תבשר: מאי טעני בשאר
 שני שבוע לא הא בשאר שני ש
 שביעית לא קבע למעשר בלא
 ראית פני הבית ואפי' בבית א
 אינו נקבע אלא בכניסתו דרך
 שערים כדאמרינן התם וזה
 כשנכנס לא נקבע דהא לא נב
 נבחרה מלאכתו ואז לעיל ד
 דאי חזר קובע: אלא בדכניס
 ובית ונחזר טוין כדאמרינן התם
 בה ונכר ואזאי נקט מתני שב
 שביעית למעשר טאר טניס: לאו
 משום קביעות דשבת: טאני ה
 הת' כן דאיהו אחסבה בדבורו
 טקראיה אכילה: או הכי דטעני
 משום דבוריה הוא: מאי אריא
 שבת: מאי אריא דאשמעינן הך
 בשבת למענין בחול ובסדר
 זרעים והכא לשלגו בהכנה דב
 דגולות כדאשלוג כשנכח כ
 בכרירה: הא ק"ל דטבל מוכן
 הוא כן להכי נקט גבי שבת ל
 לא אמועין ולתא אחריתי אגב
 ארחה דאצטריך לאשלוג בהב
 בהכנה תנא כמי הא בהדה דב

אמ' מר' זוטרא ברי' דרב נחמן אף אנן
 גמי תמנא ועוד אר' איעזר עוכד אדם
 על המוקצה ערב שבת בשביעית וכו'
 טעמ' דשביעית דלאו בר' עשורי הוא
 הא בשאר שני שבועי הכי נמי דאסור
 מאי שעמא לאו משום דשבת קבעה ל
 לא שאני התם כיון דאמ' מכאן אמ' או
 אוכל למחר קבע ליה עלויה: אי הכי מ
 מאי אריא שבת אפי' בחול נמי הא קמ"ל
 דטבל מוכן הוא אצל שבת שאם עבר
 ותקנו מתוקן והלא מותרו חזור
 ושמעינן ליה לר' איעזר דאמ' כל היכא
 דמותרו חזור לא קבע דתנן הגיטל
 ותם מן המעטן טובל אחת אחת במ
 במלח ואוכל ואם טבל ונתן לפני ע
 עשרה חייב: ר' איעזר אומ' מן המעטן
 שחור חייב: מן המעטן טמא פטור מ
 מפמ' שהוא מחזיר את המותר והוינן

משום דקבעי בדבורו אשילג
 בחול כמי וכת' משנ' דאצטריך
 לאשמעינן הכנה ומכאן אפי'
 נוטל לפיכך נקט שבת וזה מ
 מתני קולל תרתי דדבורו קובע
 ואשמעינן דין הכנה דה"ל
 לשמענין בחול דבורו קובע ד
 דהוי רבנא טפי ובשלגותא ד
 דהכנה לשמענין במקום אחר
 כשירו מתקנים אם כנסן ל
 לאוצר בצריך טירטוס: ולומר
 פני לזו מכאן אפי' נוטל משנ'
 מדנקט שבת לענין טבל: דש
 דשבת קובע בטבל כשאר יוני
 שבוע: איכ' ה' לשמענין בחול
 דבורו קובע ובהכנה לשלגו פ
 שלגות דבה' וכא' גבי גולות כ
 כדאית לעי' ולא נהיר כדסרי'
 לעיל דלא שייך שלגותיהו כב
 בכעלי חיים: הקמ"ל

דטבל מוכן הוא
 אצל כן לכך נקטיהו לענין ש
 שבת דאגב ארחה דהכנה ט
 שבת אשמעינן חדום אחד דה
 דהיכא דהזינונו לשבת דאינו א
 אסור אלא משום מעשר המע
 המעורב ואם בא אדם ותקנו
 מתוקן ולא אמרינן הוציל ונת
 ונתקט' בשביל מעשר שבתוכו
 נתקנה לכל היו הוציל והגבהת
 תרומות ומעשרות לא הני אלא
 מדרכ' והכי דייק ליה מדתני'
 עומד אדם על המוקצה וכו' מ
 משמע הא בשאר שני שבוע לא
 יעמד לכתחלה: הא אם עבר
 ותקנו מתוקן אכל אי סבור ל'
 לתנא דמשום אסור מוקצה לא
 תקנו כשעבר ותקנו הכי ה"ל
 העומד על המוקצה עם בשביעי'
 ואזי מכאן אפי' נוטל למח' הרי
 הוא מן המוכן ודייקין מינה
 הא בשאר שני שבוע אינו מן ה
 המוכן: והלא מותרו
 חוזר נלר' אליעזר
 אפי' נוטל הרב' מן הטבל בחול
 לא הני קביעו כדמוכח בטמון
 כדבר הראוי להחזיר מותר:
 וכ' דדבורו אינו קובע: דייבא

דכשאר שני שבוע אינו אסור משום שביעית אלא משום מעשר בלבד אבל הכנה איתה שאם
 בא אדם אחד ועבר ותקנו מתוקן ומותר לאכול ולא אמרינן לא מהניא ליה הזמנה כל ז'
 זמן טלח נתקן דהא מוקצה תחמת אסור טבל הוא ואשמה מדעתיה: ק"ל כיון דהגבהת
 תרומה ומעשר מלאכותי' בשבת טרי אף זה מוקצה תחמת אסור והכי שמעינן ליה מן
 מתני מדקתני עומד אדם על המוקצה לכתחלה בשביעית ולא מצי למדק מינה אסור
 בשאר שני שבוע אלא הכי קאמ' הא בשאר שני שבוע לא יעמד ויאמר כן דקבע ליה
 בדבוריה ומחייב במעשר ולמחר אכיל ליה בטבליה דאי סבורא ליה לתנא דאסור מוקצה
 כיון לא שקב' מינה הכי הנה ליה למתני העומד על המוקצה ערב שבת בשביעית ואומר
 מכאן אפי' נוטל למחר ה"י זה מן המוכן ודייקין מינה הא בשאר שני שבוע אינו מוכן:
 אי כיון עומד אדם על המוקצה ערב שבת בשביעית ואזי מכאן אפי' נוטל למח' וה"י זה
 מן המוכן ודייקין מינה הא בשאר שני שבוע אינו מוכן אבל השתא לא שמעינן מדיוקא
 דכשאר משום מוקצה אלא משום מעשר: והלא מותרו חוזר: היכי מצינן למיז' דקביעותא
 משום דבורא הוא והלא אפי' נוטל הרבה מן הטבל בחול ונתן לפני דקביע ליה
 באכילה מרובה אם דבר הראוי להחזיר מותר אחר אכילתו למקו' שטליג' משום הא שמעינ'
 ליה לר' אליעזר דאי לא קבע כשטילה קמיינתא וכל ספן בדבורא בלא מעשה לא תקביע
 מעטן: כלי גדול שבכרין בו את המזנים כדי שיתחממו ויתבטל שמכן בתוכן ויהא כוח
 להוציאו בבית הכר: טובל אחת אחת במלח ואוכל: בלא מעשר ולא אמרי' טבלן במלח
 משני ליה קבע הוציל ונחת אחת אחת: מיד: מן המעטן טהור חייב לעשר טאן ראוי ל
 להחזיר מותרו כדמוקי לה לקמיה בבבבא טמא שטמא במגעו וכאמחזירין מתעריבוס ה
 הטמאים עם הטמאים ומטמא ה'מן וכיון דאין ראוי להחזיר מותר: יראי כי שקליסונו
 מעיקרא ארבעתא למיכל כלהו שקליסונו וטויה אכילת קבע: מן המעטן טמא פטור: מפני
 טראוי להחזיר מותרו וכי שקליסונו מעיקרא ברישא ארבעת למיכל פנדיתא וזה דורי מותר
 שקל': מאי טבא רישא

רישא במעטן טהור וגבר
 וגברא טמא דלא מצי
 למהדרי ואת נהרי כטמאן זיתי
 המעטן כסנטל מהן ויל דלא ט
 טמא אלא תקוס מגעו ויכול ל
 לשלקן מלמעלה שלא יגע באח
 באחרים ומה אינו ראוי להח
 להחזיר המותר לפי שמעשריו
 הטמא עס הטמאים כך פה
 איך כגון סנטלן בשטמא כלי ע
 עץ או סבתן לגחברין והלא
 הן מוחזרין ועומדין
 דלא כטלן אלא בדבור בעלמא
 ואין לך חזרה גדולה מזה דאשי
 בראוי להחזיר לא מקבע כט כלא
 כטל כלל אלא איך רב ס
 סימיו וכי
 אליעזר קובע שבת אשי בלא כ
 נגמרה מלאכתו כמו גבי תרומה
 אכל לרבבן דמתירין גבי תר
 תרומה לא ידעין גבי שבת
 תא שמע מיסא דלא פלי
 פליגי רבבן אלא
 דוקא בכרירה והכא לא שייך ל
 למשך והלא מותרו חזר דלר
 דלרבבן לית להו הק סברא דל
 דלעולם מותרו קובע ר
 אליעזר און יגמור
 בשבת אלא כן ואת הש מתיב
 מתקנות שטמא דלמנאוי שב
 שבת לא יאכלו ויל דהת יחדוס
 לאכילת שבת אכל הכא לא יח
 יחדוס לשבת איך כפרשו דהת
 מיידי בתאכי דגמרה מלאכתן
 אכל הכא מיידי באשכל שלא כ
 נגמרה מלאכתו

והיונן בה מאי שנא רישא ומאי שנא ס
 סיפא ואר אבהו רישא במעטן טהור
 וגברא טמא דלא מצי מהדר ליה סי
 סיפא במעטן טמא וגברא טמא דמצי
 מהדר ליה מתמתין נמי במעטן טהור
 וגברא טמא דלא מצי מהדר ליה וה
 והלא מוחזרין ועומדין הן אא אמ רב
 שימי בר אשי ר איעזר קא אמרת ר א
 איעזר לטעמיה דאמ תרומה קבעה ו
 וכל שכן שבת דתנן פירות שתרמן ע
 עד שלא נגמרה מלאכתו ר אליעזר א
 אוסר לאכול מהן עראי וחכמי מתירין
 תא שמע מיסא וחכמים אום עד ש
 שירשום ואמר מכאן ועד כאן טעמא
 דערב שבת בשביעית דלאו בר עשורי
 הוא הא בשאר שני שבועי דבמ עשורי
 נגהו אסור מאי טעם לאו משו דשבת
 קבעה לא שאני התם כיון דאמ מכאן
 ועד כאן אמ אוכל למחר קבע ליה אי
 הכי מאי אריא שבת אפי בחול נמי הא
 קמל דשכל מוכן הוא אצל שבת שאם
 עבר ותקנו מתוקן ורמינהי היה אוכל
 באשכול ונגנס מגנה לחצר ר איעזר ו
 אום יגמור ר יהושע אום לא יגמור
 חשכה כלילי שבת ר איעזר או יגמור
 ר יהושע אום לא יגמור ר נתן אום ל
 לא כשאמר ר איעזר יגמור בחצר יגמור
 לא יוצא חוץ לחצר ויגמור ולא כשאמר
 ר איעזר יגמור בשבת יגמור לא ממתין
 למוצאי שבת ויגמור כי אתא

מאי שנא רישא דאיך יכול להחזיר משנס דמעטן טהור והא אפשר להיות גם את האדם טהור וזה
 מתקנתא רישא דמעטן טהור לא מצי למהדר ואם תאמר הרי טמאן זיתי המעטן כסנטל מהן לא טמא אלא תקוס מגעו ויכול
 לשלקן מפיס הרישא במעטן טהור וגברא טמא דלא מצי למהדר סיפא בגברא טמא ומעטן טמא דמצי למהדר ומתכין מת
 מתכין כמי דקבע בדבוריה כמקנה טהור וגברא טמא עשוקין דלא מצי למהדר מותרו וסברין והלא מוחזרין ועומדין
 והלא לא כטלן אלא דבורא כ
 בעלמא הוא וכיון דכי כטלן ו
 ואפשר בחזרה מהניא לי חזרה
 ולא מקבע כי לא אפשר בחזר
 כמי ולא כטלן אלא דבורא בע
 בעלמא איך לך חזרה כזו דאשי
 מסקל כמי לא סקלינהו: ה"ב אל
 אלא איך רב סימיו בר אשי כן
 אלא לעולם שבת הוא דקבעה
 במתכין וכי מסלקת ליה למר
 זוטרא תסייעתיה דלא לסייעתיה
 לאכונה ממתכין הכי תסלקיה: ר
 אליעזר קא אמרת מניה מיתת
 סייעתא דשבת קבעה אף בש
 בשלא נגמרה מלאכתו: ר אלי
 אליעזר לטעמיה דאמ תרומה
 קובעת דבר שלא נגמרה מלא
 מלאכתו טאם הגביה תרומתו
 כאשרו לאכילת עראי עד סוף
 פוסרים שאר מעשרות: וכט ס
 סבת דחסיבא אכילתה אכל ר
 רבבן אימא לך כי היכי דפליגי
 בתרומה פליגי בשבת: עם מש
 מיסא דלא אפלוג רבבן עליה
 אלא לענין כרירה אכל מודו
 ליה דדוקא עם כשביעית הא
 כשאר שני שבועי אסור משנס
 מעשר דטבל מוכן הוא כן כד
 כדשרי והכא לא מצי למשך ו
 והרי מותרו חזר כדפרי לעיל
 אליבא דר אליעזר מסן דרבבן
 שמעינן להו דאשי מותרו חזר
 דחילא עליה קביעותא הלכך
 איבא למתלי טעמיהו דרבבן
 במתכין כמי מסן דאיהו קבעה
 ולא משנס שבת: ורמינהו דר
 אליעזר אדר אדר אליעזר: היה אוב
 אוכל באשכול וסתם אשכול ל
 לאו גמר מלאכה היא דסתם ע
 עכבים לדריכה קיימי: ונכנס
 מנכה שלקטה חסס נכא לן לחצר: ר אליעזר און יגמור חצר קובע דבר שלא נגמר
 מלאכתו: ר יהושע און לא יגמור קסבר חצר קובעת דבר שלא נגמרה מלאכתו: ה"ב חסכה לילי שבת ר אליעזר און יגמור אם
 רצה לגמור כי היכי דאמ בחצר אמ בשבת יגמור אכילתו דאין שבת קובעת דבר שלא נגמרה מלאכתו ומתכין אוקימ טעמא ד
 דר אליעזר דבשאר שני שבועי לא משנס דשבת קבעה דמשנס דבוריה לא מצינן למימר דהא לר אליעזר מותרו חזר: הכי גר
 ר נתן און לא כשאמר ר אליעזר יגמור בחצר יגמור אלא יגמור בחצר יגמור אלא יגמור בחצר יגמור אלא יגמור בחצר יגמור
 ותרניהו אדר אליעזר קאי דאית ליה לר אליעזר שבת קבעה ומיהו למוצאי שבת יגמור דלא דמיא לתקנות שטמאן תאכיס דת
 דתנן בהו לעיל למוצאי שבת לא יאכלו דהתם לאכילת שבת יחדוס הלכך קבעה עליהו אכלו לא יחדה לשבת ים ספרי: שהיא
 כתובה בהם בשבועם וכן גרסו לה במסנה דמסתא מעשרות דר נתן בתוספתא דמעשרות הכי איתמר: ואחר תקן

במוקצה

המביא

ואחד מקח אש מכרן לחברן קודם גמר מלאכה לא אמרינן אחסבינהו בהכי ואצטריכא ליה לר' יוחנן לאסמועינן מטוס ד דאיכא למיזן דאח' קבעה כדלקמן סבת אצטריך לר' יוחנן למיזן לאסוקי מדהילל דלית הלכתא כותיה אלא כרבנן דפליגי עלי' הילל לעצמו הילל לכדון אומר מטוס דכל דונו חלוקין עלי' חזר אצטריך לאסמועינן לאסוקי מהאי תנא דקתני ר' יעקב מ מחייב דלית הלכתא כותיה אלא כר' יוסי בר' יהודה דפטר: ה'ג מקח כדתנן הלוקח תאניס כג' אצטריך לאסמועינן דהלכתא כי

אחר הסבת אינו קובע וכן אינו קובע אלא בדבר סבגמיה מלאכתו יאית מאי כ נפקא מינה טיון דאינו קובע אלא בדבר סבגמיה מלאכתו ויל דנפקא מינה דקובע אפילו קודם ראית פני הבית שבת לאסוקי מדהילל וכו' הוה דהוה ליונקט לאסוקי מדר אליעזר דאח' קובע אפי' בדבר שלא נבגמיה מלאכתו ומטו הכי לא נקטיה מטוס דלאו רבותא היא דכלאז הכי אין הלכה כמ' כמותו דמנותי הוה ומ' קאת' בשמוך תרומה מדר' אליעזר ד דלא אטכח תנא דאח' תרומה ק קובעת במעשר בדבר שלא כ נבגמיה מלאכתו אלא ד אליעז' ..

הדרן עלך המביא ..

כי אתא רבין אר' יוחנן אחד שבת ואח' תרומה ואחד חצר ואחד מקח כולן א אין קובעין אלא בדב' שנגמר מלאכתו שבת לאפוקי מדהילל דתנן המעביר פירו' ממקו' למקום לקצו' וקדש עליה' היום אר' יהודה הילל לעצמו אוסר .. חצר לאפוקי מדר' יעקב דתנן המעביר תאמס בחצרו לקצות כמו ובני ביתו או אוכלין מהן עראי ופטורים מן המעשר ותמי עליה' יעקב מחייב ור' יוסי בר' יהודה פוטר .. תרומה לאפוקי מדר' א' איעזר .. דתנן פירות שתרמן עד שלא נבגמיה מלאכתו ר' איעזר אוסר לאכו' מהן עראי וחכמים מתירין .. מקח כדתנן הלוקח תאמס מעם הארץ במ במקום שרוב בני אדם דורסין אוכל מ מהן עראי ומעשרן דמאי' שמע מינה תלת' ש'מ מקח אינה קובעת אלא בדבר שנגמרה מלאכתו וש'מ רוב עמי הארץ מעשרין הן וש'מ מעשרין מעמי הארץ אפי' בדבר שלא נבגמיה מלאכתו ולאפוקי מהא דתנן המחליף פירות עם חבריו זה לאכול וזה לאכול זה לקצות וזה לקצות זה לאכול וזה לקצות חייב ר' יהודה אוסר לאכול חייב לקצות פטור ..

הך ולא כאידך יתני' דפליגי עליה לקותיה: הלוקח תאני כו' ת מעם הארץ יתקום שרוב בני אדם דורסין שרוב בני המוק' עושין תאניס קטיעו' ודורסו' אותם כעבגולים הונו להו' סתם תאני' דבר שלא נבגמיה מלאכתו אוכל מהן עראי דאי' מקח קוב' בדבר שלא נבגמיה מלאכתו ו וכלהו' כשלא ראו פני הבית קח מיירי' ומעשרן דמאי' כשכאל' לעשרן מעשרו דמאי' כדון כל הלוקחין מעם הארץ שאי' כרי' להשרי' תרומה דלא חשדו עליה' ולא אח' הני נדאי' לא מעשרי' ד דקודם גז' מלאכ' לא מעשרינהו עם הארץ דקסבר האי תנא יש מי' מעשרין קודם גז' מלאכה נמדה הנוהגת היא ותלינן ביה לקולא: רוב עמי הארץ מעשרין הן מהאזלינן לקולא דקאז' ת מעשרין ודאי' נחומיה כבלמא' היא דאחמור' לא צנושי' מספק סא' מעשרות שכתדו עליהן: ולאסוקי מהא דתנן אדר' יוחנ' קאי' ר' יוחנן דאי' לביב' מקח א' אינו קובע בדבר שלא נבגמיה א' אח' לאסמועינן דהלכתא כי ה' דאחמור' לבי' ולאסוקי מהך: המחליף אינו מקח לקנות' ד דהיכו' לא נבגמיה חייב דמקח ק קובע אפי' כשלא נבגמיה: לאכול חייב זה מדעת לאכול חייב דלדידיה גז' מלאכה הוא:

הדרן עלך המביא

הדרן עלך המביא:

פירות דרך ארוכה כיום שו' אבל לא בשבומכס' צירות בכלים מפני הדלף וכן כדויין וכדי שמן ונותנן כלי תחת הדלף בשבת גס

משולין

בשולין פירות דרך ארוכה מי שיש לו חטין וסעורין טעוהן על בגו' להתיבס וראה בשמי' ומשמטי' וכאין הציור' לו לטריח ולהשליך דרך ארוכה סבגו' והן טע כושלין לארץ דליכא טריחא יתירא' ודוקא ארוכה דכל ארז ארוכה מלמעלה למטה היא בתקרת הגב' אכל חלון כגון בב' סמוקא' מחינה וחלון ככותל וצריך להגביהו עד החלון ולהשליכו' לא טריחין כדלקמן: ומכסין את השירות' ולא א' אמרינן טריח שלא לכורך יע' הוה דשרני ליה רבנן מטוס ה הפסד מתמן: דלף .. ג' אמריס הכוששים מן הגב' תחת הדלף לקבלו בתוכו: מפני הדלף: גז'

הפני טנוף הבית וכן כדויין נמי מכסין מפ' ז' ז'

בני לא מתקבצו דכלהו לשון הספלה כינהו: כי יטל זיתך אילן זית ישיל את פירותיו ולא ינעו לבטול: הכסול והשחול מותו
בבכור מוסס טרנע טאחד מאכריו גדול מחבריו: טכטמטה ירכו אלמא לשון הספלה הוא: טאחד מירכותיו גבוהה: תקוס חב
חכמה בכסלים והוא בוקא דאטמא גבוה למעלה מן הכסלי וקרוב לגב האליה יתיר מחבריו: אדונה גלייטא: מאן דתני כלומר
איהו תנא דתני הכי לא מתקבצו: השחור תער על פס שמשחיר את השער אלמא לשון הספלה הוא: והזוג כל משפריס ים להן פ
טני סכינין להכי מקרו זוגיט
להן חליות ושורקין אותן זה ת
מוזה: ואף ע"פ טכחלקו מקבלין
טומאה ישראליות למלאכה כל א
אחד לעצמו: וי טכטרו כסלו ו
במים: מהלך בהן: וכן מתקב
מתקבצין והולכין: נאינו חושש
טיחטדנהו טככסן: כמה היא
בהן: דלא אמרינן טרחא יתיר
הן: ומפני הארמי: טומן לאכול
ואין תקוס להסב: בטול ביתה
המדרש טאין לתלמודי תקוס
לישב: ודלמא התם הן דשרינן
כולי האי דאיכא בטול ביתה
המדרש והוא הדין לכבוד אור
אורחים אבל תסוס הפסד ממ
מתן לא טרו רבנן כולי האי:
אי כמי לאידך ניטא: ים לתת ט
טעם לבד אחד טיתירו כאן יו
יתיר מטס: התם תנן כו' כלול
נעוד טאלה אחרת: טלא יתיר
את האוצר: אס לא היו טס אל
ארבע וחמש קופות שהתירו לנ
במקו טיט יתיר כאן לא התירו
לפנותן כולן ולגלות את הרב
הרב זה דלמא היו בה גומא ומ
ומטו לה: והכא תנן כלומר דב
נעוד ים לשאל כאותו הגב טס
שהארובה בגב טהפירות בו: א
אין מטלטלין בפירות טכגב ט
טכא להסילן מפני הגמיות ד
קא תירי: ואפי' בגנותיהן: טל
טני בתים טוין טאין זה גבוה
מזה טיהא טס טורח עליה ויר
נירדה:

גם אתמר רב יהודה

ורב נתן חד תני משילין וחד תני משח
משחילין: אמר זוטרא מאן דתני מ
משחילין לא משתכש' ומאן דתני משח
משחילין לא משתכש' מאן דתני מש
משילין לא משתכש דכת' כי ישל ותך
'ומאן דתני משחילין לא משתכש דת
דתנן השחול והכסול שחול שגשמטה
ירכו כסול שאחת מירכותיו גבוהה מח
מחברתה: אמר רב נחמן בר יצחק מ
מאן דתני משירין לא משתכש ומאן ד
דתני משחירין לא משתכש ומאן דתני
מגשירין לא משתכש: מאן דתני מש
משירין לא משתכש דתנן ר' ישמעאל
אום גזיר לא יחוף ראשו באדמה מפני
שמשו את השער ומאן דתני משחירין
לא משתכש דתנן השחור והזוג של ס
ספרי אף על פי שגחלקו טמאין ומאן
דתני מגשירין לא משתכש דתנן מי ש

השחור והזוג של משפריס

ט"ה טחור תער יו
טאין בית יד טלנ מחובר ושור
נשורקין אותן לשעמיס אע"פ
טכחלקו מקבלי טומאה טראוין
למלאכה כל אחד לעצמו וקס
דבית יד למאי חיי לעצמו וכו'
דטחור כמי הני משפריס אל
טהן קטניס וחזב טל משפריס
הו גדול מן השחור וטני סכיני'
לזה ולזה והקטני כקראו שחור
על טס שמשירין את השער א
אלמא לשון הספלה הוא:
בו טכטרו כליו בדרך טאן
תטנע טהוא לשון כ
כטירה תלשן פירות הנוטריס
ולא כמו טפריס רטי כפ חכית
לשון טרייה: ומיהו לכך קאמר
הכא בהא דתנן איזהו לקט זה
הנוטר כטע קצירה דהא איכא
לדחוי ולטרוטי לשון טרייה כ
כרטיס הקנדרס:

שגשרו כליו במים מהלך בהם ואינו חושש אי נמי מהא דתנן איזהו
לקט שגשיר בשעת קצירה: תנן משילין פירות דרך ארוכה כיו'
טוב עדי כמה: אמר ר' זורא אמר ר' אסי ואמרי לה אמר ר' אסי אמר ר' יו
יוחנן כאותה ששינו מפני ארבע וחמש קופות של תכן ושל תבואה
מפני האורחים ומפני בטול בית המדרש: ודלמא שאמ' התם דאיכא
בטול בית המדרש אבל היכא דליכא בטול בית המדרש לא אי נמי
התם הינו טעמא דליכא הפסד כמון אבל הכא דאיכא הפסד ממון
אפילו טובא נמי אי נמי לא ידך גיכא התם הינו טעמ' דארבע וחמש
קופות טרי משום שבת דחמירא ולא אתי לזולולי ביה אבל יום טוב
דקיל ואתי לזולולי ביה כלל כלל לא: התם תנן אבל לא את האוצר: ואמ' שמואל מאי אבל לא

את האוצר אבל לא גמור את האוצר כלו דלמא אתי לאשוויי גמות: הכא מאי: התם הוא בשבת
דאסור משום דחמיר אבל יום טוב דקיל שפיר: או דלמא התם דאיכא בטול בית המדרש לא ה
הכא דליכא בטול בית המדרש לא כל שכן: וחכא תנן משילין פירות דרך ארוכה ביום טוב: ואמ'
רב נחמן לא שנו לא באותו הגב אבל מגג לגג לא: ותניא נמי הכי איז מטלטלין מגג לגג אפילו
בשגגותהן טוין: התם מאי כל שכן שבת דחמירא או דלמא הכא הוא דאסור משום יום טוב הק
דקיל ואתי לזולולי ביה אבל שבת דחמירא ולא אתי לזולולי בה שפיר דמי: או דלמא מה הכא דא
דאיכא הפסד פירות אמרת לא התם דליכא הפסד פירות לא כל שכן: הכא

משילין

בחלונות כגון אם מוקף מחיצה ואין בו חנוכה אבל יש חלון במחיצה לחצר או לבית לא יטלסם כסקין דרך החלון בחבל
משני טיש טורח להצלות מן הגב לחלון ומסס לארץ: טולמות כל מדונה קרו סלס ואף הכבשים סלכו: אפי' אורח דלכני לב
לכנים הסדורים ומוקנים לכנין ונשמים באים ומתירא סלא ימוחו מותר לטלטל כלים לצרכן ולכסותן ולא אמרינן הואיל
והן עצמן אין טולין אף הכלי לא ינטל לצרכן: נר יצחק את דוקא פירות הראויין לטלטל הוא דשרי רבנן לטלטל כלי לצרכן

אבל מדי דלאו בר טלטול אין
כלי טול לצרכן: אלא לדבר הכ
הנטל לצור דבר הנטל ואידי
דתיבא רישא פירות הראויין דע
דעל כרחיה בדחוי לטלטול א
ואתריד למקט סהרי מטלטל
הן עצמן ומשילין נקט כתי לבי
לענין כסני פירו הראויין ומי
סיסא לאו דוקא והוא הדיון לל
לכני: תקן וכן כדויין מכדי
בהני לא איירי לעי' נכין דתיב
הכא וכו' לאשמעינן דברים
אחרים לכד פירות היה לו לה
להשמיענו לכנים וכט' אלג: ה
הכי נר הכא במאי עסקינן כד
בדטיבלא כלתו לא כח להסת
להשמיען כי אס כיוצ' בלכני
וכדכרך דהנך כדויין דקא מ
מוסיף ותני בדטיבלא עסקינן
שאשורים בטלטול דאשמעינן
ברישא פירות הראויין דומיא
דמשילין הדר נקט להנך לאשמ
לאשמעינן אף טאין ראויין: ב
נשמים הנטסין על יין הפסד
מועט הו' עד שתחטך ויטלקס:
אבל הפירות מרקובין: מותנין
כלי תחת הדלף: הרי טהכלי נט
נטל לקבל כו' מוקפה כי הוי ד
דלא חזי למדי: בדלף הראוי ו
טהן נללין וראויין לכהמה: ע
על גבי אכני: טנגוכין לכנין
וכסהן מתלחלחין צריך לחזור
ולכנבן טאין מקבלו את הטוש
יפה והכנין טיהא לירב: מקור
מקורזלות אגודים: לבית הכסא
לקכח: טתי חלנת טל צשיחית
מניחין בכורת כשרודין אותה
ומהן פרינס לדבורים כל ימות
הנשמים אותן טתי חלות מותר
לכנות כל דבש הכורת עשני ע
עלויות עליות טל חלות: מוקנב'
טיחזר לדבורי: דחשיב עליהו: לארס: ארתי ובלבד שלא יתכוין לצוד משמע דלא יוצא לחלק את דבורי ולאסור עד שדלב
מאסור טלטול לאסור צידה: לשלוג ולתני כדידה: באסור טלטול גופיה יוכל לחלק את דבורי ולתצוא ד אסור לדבר בדלא חס
חשיב עליהו לא יטלטל המתחלת לצרכס: הכי קאמר אף על פי שחשכ עליהם כו' אף כשחשכ כח ללמדך טיש צד אסור במת
במתכוין לצוד ואף על גב דעיקר להצלה מפני הנשמים אכנו: במאי אוקיימתא

הכאתן לא ישלשלם בחבל בחלונות
והא יורדים ודרך סולמות: התם מאי
הכא ביו טוב הוא דאסור דליכא בטול
בית המדרש: אבל שבת דאיכא בטול
בית המדרש שפיר דמי או רלמ' הכא
דאיכא הפסד פירות אמרת לא: התם
דליכא הפסד פירות לא כל שכן תיקו
"ומכסין את הפירות" אמ
עולא ואפי' אורח דלכני ר' יצחק אמ
פירות הראויין ואודא ר' יצחק לטעמי
דאמר ר' יצחק אין כלינטל בא לדבר
הנטל בשבת "תנן מכסין את הפירות בכלים פירות אין אורח ד
דלכני לא: הוא חדין דאפילו אורח דלכני ואידי דתנא רישא משי
משילין פירות תנא ס' פא גמי מכסין את הפירות "תנן וכן כדויין
וכן כדוי שמן הכא במאי עסקינן בטיבלא: הכי נמי מסתברא דאי ע
סלקא דעתך כדויין וכדי שמן דהתרא האתנא ליה רישא פירות: כ
כדויין וכדי שמן אצטריכא ליה: סלקא דעתך אמינא להפסד מרו
מרוכה חששו להפסד מועט לא חששו קמל" תנן
נותמן כלי תחת הדלף בשבת בדלף הראוי: תא שמע פורסין מחצ
מחצלת על גבי לבנים בשבת: דאיתור מבנינא דחזי למוגא עליהו:
תא שמע פורסין מחצלת על גבי אבנים בשבת: באבנים מקורזלות
דחזויין לבית הכסא: תא שמע פורסין מחצלת על גבי מרת דבורים
בשבת כחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים ובלבד שלא יתכ
יתכוין לצוד: התם נמי דאיכא דבש" אמ' ליה רב עוקבא ממישן
לרב אשי התיבא בימות החמה דאיכא דבש' בימות דגשמים מאי אי
איכא למימר לא נצרכא לאותן שתי חלות: אותן שתי חלות מוקצות
הן: הכא במאי עסקינן שחשב עליהם: אבל לא חשב עליהם מאי
אסור ארתי ובלבד שלא יתכוין לצוד לפלוג ולתני כדידה: במה ד
דברים אמורים שחשב עליהן אבל לא חשב עליהם אסור הכי קאמ
אף על פי שחשב עליהן ובלבד שלא יתכוין
לצוד במאי אוקימתא

בדטיבלא: נאית ניהא אמרי'
לעיל כסוף ה
הומיא דטבל מוכן הוא טאס
עבר נתקנו מתקן: וכפ' כירה
מתי לא חשיב ליה מטלטל כלי מ
והיכנו כיון דחזי: איכ' אכתי ת
תקאי לן דטבל אין אורח דל
דלכני לא ניל דעולא יאמר לך
דחזי חשיב ליה כדבר שאינו כ
נטל כיון דכשכת מיהא לא חזי
כל כמה דלא תקנו דאסור לשכ
לשכתי בשכת כדתנן כשרין ו
משכן אבל לא הטבל "

במאי אוקימתא פריש' דלא אפכחא דמוקי לה כר' יהודה
בהדיא אלא מדדחיק כפסיה כי פרי' וזה מוקפת
כינהו: ולא קאמר שמעון היא אלא תשמע ליה דאתי כר'
יהודה .. אלא אימ' ובלבד שלא יעצנו מצד פה וב

וכלבד שלא יכסה בו
כל החלונות דלר' יהודה אסור
ולר' שמעון מותר ונגס מעיקר'
כי בעי לאוקומי כר' שמעון ת'
תשמע ליה דבכל ענין מייירי א'
אפי' לעטל' בעין מצודה לסת'
כל החלונות ותימ' דהא מוד ר'
שמעון בשמיק ריטי' ולא ימות'
והכא נדאי הן כבודות ופי' הרר'
משה מאוי' ברא דלר' שמעון כמי'
מייירי טיש חור קטן בכורת אף'
אינו נראה: נא' לא הוי פסיק ר'
ריטיה ולא ימות' ולר' שמעון ת'
מותר' נר' יהודה דאסר אפי' ד'
דבר שאינו מתכוין בעי חורב'
גדול' סיהא נראה לדכודים ל'
לצאתי' הכורת' .. שופך
בגונה למה דס' דאייירי
לעיל בדלף שאינו ראוי לנ' ק'
היכי מטלטל ליה הא הנה ליה כ'
ככלכלה והאכ' בתוכה דאמ'
בסוף כויה דלית בה פירי: ויל'
דשוי משן דהוי כגוף של רעי'
וכן משמע מדמייטי ליה הכא'
תיתי לי דעברי אדמר' אע'ג'
דאמרי' לנ' לעיל פרק
וט' דאין עושין גרף של רעי' לכ'
לכתחלה ז' לרבה דהכא שרי'
משן פסידא דבי רחי' או משנס'
דלא מקדו לכתחלה כל כך הכ'
כיון שהיו הנשמי' כבר מזלזין'
בבית אף כל כך לכתחלה כמו'
מזלזין גי' ..

במאי אוקימתא כר' יהודה דאית ליה
מוקצה אימ' סיפא ובלבד שלא יתכוין
לצוד אתאן לר' שמעון דאם דבר שא'
שאין מתכוין מותר' ותסברא דר' שמ'
שמעון והא אבי' ורבא דאמרי' תרויהו
מודה ר' שמעון בפסיק ריטיה ולא ימו'
לעולם כולה ר' יהודה היא והכא במאי
עסקינן דאית ביה כו' .. ולא תימ' לר'
יהודה ובלבד שלא יתכוין לצוד לא א'
אימא ובלבד שלא יעשנו מצודה ..

פשיטא מהו דתימא במינו נצוד אסור'
שלא במינו נצוד מותר קמל' רב אשי'
אמ' מי קתני בימות החמה ובימות הג'
הגשמים בתמה מפני החמה ובגשמי'
מפני הגשמים קתני ביומי מסן וביומי
תשרי דאיכא חמה ואיכא גשמים וא'
ואיכא דבש' .. ונותני' כלי תחת הדלף'
בשבת' .. תנא אם נתמלא הכלי שופך'
ושונה ואינו נמנע' .. בי רחיא דאבי'
דלוף אתא לקמיה דרבה אמ' ליה זיל'
עיליה לפורי' להת' דלהוי כגוף של'
רעי' ואפקיה יתב אבי' וקא קשיא ליה
וכי עושין גרף של רעי' לכתחלה אד'
אדהכי נפל בי רחיא דאבי' אמ' תיתי לי'
דעברי אדמר' .. אמ' שמואל גרף של'
דעי ועביט של מימי רגלים מותר להו'
להוציאן לאשפה וכשהוא מחזירו גו'
נותן בו מים ומחזירו' .. סבור מינה גרף של רעי' אנבמנא אין' בפני'
עצמו לא' .. תש' דהוא עכברתא דאשתכח בי אספרמקי דרב אשי א'
אמ' להו רב אשי נקטה בצוציתה ואפקוה' .. מתני' כל'
שחייבין עליו משום שבות משום רשות משום מצוה בשבת חייבין'
עליו ביום טוב ..

במאי אוקימתא כר' יהודה: כלומר מדהוה לך לתרומי מריש'
נהא מני ר' שמעון דלית ליה מוקצה ומהדרת אטנו דחיקי
למומר משום שתי החלות כר' יהודה בעית לאוקמ' משנס' ד'
דר' יצחק דמנתכין ליה הכך תיובתא אית ליה מוקצה כר' י'
יהודה: ובלבד שלא יתכוין לצוד

ואע"פ שהוא צדן: דאי ביה כו'
חלונות ים בדמכותיה ואע"פ שר'
סומכה את פיה אינן כבודין א'
אם לא יכסה גם את החלונות
ולא תיירא: ובלבד שלא יתכוין
אלא בלבד שלא יעשנה מצודה
שלא יסתם החלונות: מהו דת'
דתימא דבר שבמינו כבוד' .. פ'
סדרך לצוד את בני מינו כגון
חיה ועוף אסור אבל האי דאין'
במינו כבוד שרי קמל' רב אשי'
לעולם כדמסקין מעיקרא דאיכ'
דבש למאכל אדם: ודקשיא לך
בימות הגשמים מי איכא דבש'
לאו קשיא דמי קתני ימות הח'
החמה וימות הגשמים: שופך ל'
לחון: נטונה תחת הדלף: אף'
נמנע מלשנות כל היום אם כ'
צריך לכך: כי רחיא דאבי' דל'
דלף: דלף הדלף היה נמשל על הר'
הרחים שלו והיו עשוין בטיט
ונמנחי מפני הגשמים ולא היה
מספיק לכלים הצריכי' לתת פ'
תחת הדלף: זיל עיליה לש'
לפורי' להתם לבית שהוא שם
דלהוי כגוף של רעי' שיהו מוא'
מאוס' הרחים לך להיות לשני'
משתך ואתה מותר לטלטלן ול'
להוציאן לחון: כדאמ' לקי'ן
דגרף של רעי' מותר להוציא ל'
לאשפה וכי עושין גרף של ר'
רעי' לכתחלה וכי מותר לגרף'
סיהא דכר' מאוס לו כדי טו'ב'
סיוציאנו: תיתי לי דעברי אד'
אדמר' יתבואני זאת בשכרי ט'
טעברתי על דברי ר' גרף וע'
ועביט כלי חרס הן אלא של ר'
רעי קרוי גרף ואל תימי רגלי'
קרוי עביט: כותן מים ומחזיר'
דמוקצין מחמת מאוס הן: ואי'
לאו אנב מייא לא מני' לטלט'
לטלטלינהו: ולהוציאן הוא דשרי ליה משום כבודו: הו' סבורים התלמודים דדוקא גרף נקט דאנב ת'
מכא שרי לטלטל את הרעי' אבל בפני עצמו לטול את הרעי' או דבר מאוס ממש בידו ויציאנו לא שרי ליה: באספרמקי'
בשמים: בצוציתה בזכבו: מתני' כל שחייב עליו מדברי סופרים שלא לעשותו בשבת משום שבות או משום רשות
סיים בו קצת מצוה: אבל לא מצוה גדולה: וקרו'ב הוא להיות דבר הרשות ויש בו אסור מדברי סופרים: או משום מצוה או שיש
בו מצוה ממש: ואשרתהו חמיו לעשות בשבת: חייבין עליו שלא לעשותו ביום טוב: ואלו הן

ואלו הן דברים שאסורין משום סבות שהטילן עליו חכמים
 לשבות מהן ואין בעשייתן שום מצוה: לא עולין באילן כו'
 בלהו משרם בגזל אמאי גזר בהו רבנן: אין מטפחין בוד:
 ואין מטפחין על ירך: ואין מרקדין ברגל: וכלן לשמחה ול
 נאמיר: ובגזל משרם גזרה שמה
 יתקן כנגדן כלי שיר דקא עבי'
 מכה: ואלו הן משני רסן: כלומר
 שהיה לנו להתיר משום שהן
 קרנבו למצוה ואשרים חכמים
 האו דקרו ליה רשות משו הכך
 דבעי להתני כפיטא הוו מצוה
 גמורה ולבטיחן קרי להכך מצי
 מצייעי רשות ולהכך קמאי קרי
 סבות דאסור סבות גמור יט ב
 בהן לפי שאין בהן כד לסלק ג
 גזרת חכמים מעליהם שאין כ
 בהן לתלמידי מצוה: לא דנין ד
 דין: ולא מקדשין אשה ובגמור
 משר אמאי קרי ליה רסן ומאי
 טעמא גזר עליה: ולא מקדשין
 יהקדשות: מעריכו: ערבך עלי
 ונתן כפי פניו כמו שכתוב ב
 בשרת עריכו: לא תחרימין
 סרי בהון זו חרם וסתם חרמי
 לכדק חבית: גזל שמה
 יעלה ויתלגס דהוי אשירא מרא
 תדאוריית דהיינו קוצר שצולם ס
 מן המתחבר: שמה יבא חזן לת
 ליתחב: מתוך שאינו מהלך בר
 ברגליו אינו רואה סימני התח
 התחומי: שיהי תחומי תדאוריית
 תדאוריית רכיב אטו תחומי דאי
 תדרבנן לא הוו אשירי מלתא א
 אחריתי ומשום דיריה: שמה יתת
 יתתו זמורה להכונה והוי קוצר
 מן המתחבר: חבית של שייטין
 כלי של גומא שאורגין ארתי וע
 נעוטי כתיב חכו ארובה ולמד
 בו לשום: הא מצוה קא עביד:
 סנוסא אשה לפרות ולרבנות וא
 נאמאי קא קרו ליה רשות: דהיי
 ליה אשה וכבי: טעי זכרי לבט
 אז זכר ונקבה לבת דתן לא ת
 משקיד כולי האי כדאמרינן ב
 ביבמות ומי קצת מצוה איכא
 כדאזי בבקר זרע זרעך ולצר'
 אל תכח ירך: מצוה בגדול החזו
 ליבס ונשקאלן משהיה הכבוד
 שמה יכתוב פסק דין לריונין
 נשטר ארנשין לקדושין נשטר חליבה לחוללת וכתובה ליבמות:

ואילו הן משום שבו' לא עולין באילן
 ולא רוכבין על גבי בהמה ולא שטין
 על פני המי' ולא מטפחין ולא מספקין
 ולא מרקדין: ואילו הן משום רשות
 לא דמן ולא מקדשין ולא חולצין ולא
 מיבמין: ואילו הן משום מצוה לא מקד
 מקדישין ולא מעריכין ולא מחרימין ו
 ולא מגביהין תרומה ומעשר: כל אלו
 ביט אמרו קל וחומר בשבת: אין בין יט
 לשבת אלא אוכל נפש בלבד: גמ
 לא עולין באילן גזרה שמה יתלוש' ולא
 רוכבין על גבי בהמה גזרה שמה יצא
 חוץ לתחו' שמע מינה תחומי דאוריית
 אלא גזרה שמה יתחוד זמורה' ולא
 שטין על פני המים: גזרה שמה יעשה
 חבית של שייטין: ולא מטפחין ולא
 מספקין ולא מרקדין: גזרה שמה יתקן
 בלי שיר: ואילו הן משום רשות לא דמן
 והא מצוה קעביד לא צריכא דאיכא
 דעריףממה: ולא מקדשין והא מצוה
 קא עביד לא צריכא דאית ליה אשה ו
 ובנים: לא חולצין ולא מיבמין: והא
 מצוה קא עביד לא צריכא דאיכ' גדול'
 ומצוה בגדול ליבס וכלהו טעם מאי
 גזרה שמה יכתוב: ואילו הן

שמה יעשה חבית של שייטין: פה סלוקחין קנים ועושה
 כעין חבית נשט בהן: נק דהא תנן ואלו שהורין ב
 בכלי חרס טבלא שאין לה לבזבזין וחבית של שייטו אלמא
 דחרס הוא לכן כל מהוא כלי חרס שאין לו פתח ומתוך כך א
 אינו יכול להסתקע במים לפי
 שאין המי' יכולין ליכנס לתוכו
 ולכן כף על פני המים: והא
 מצוה קא עביד: פה והל'
 למחשבינהו כהדי אויב דסיפא
 ממצוה ומשני לא צריכ' דאיכא
 דעדיף מניה ולכן אינו מצוה
 ככ דומיא דהני דסיפא ולפי זה
 יכול להיות דגם כדליכ' דעדי'
 מצוה אסור: וכן פי' כמי גבי לא
 מקדשין: הא מצוה קא עביד כו'
 ומשני דאית ליה אשה ובנים מ
 משמע אפי' אין לו אשה ובנים מ
 מצי אסור: נק דאית סר דינו מו
 ממונות לסיכך אין דנין לא ב
 בעש' ולא בערב יט דהיינו לע
 לעביד לדיווייה במעלי שכתא
 ולקטליה בשכתא אין רביחה ד
 דוחה שבת ולא משני משום ד
 דאין דני' משמ' התם דבפנה' ד
 דכסתמא ליכא עדיף מניהו ט
 שפיר דנין יום ליטב דאיכא לי'
 לתלמודא למימר טעמ' לאסור
 וכן התורה ולא לאסור אלא מד
 תדרבנן: וימי דהא מצוה קא ע
 עביד נאמאי גזר בו: ומשני ל
 לא צריכ' דאית ליה אשה וכבי'
 אכל אס' אין לו אשה ובנים מ
 מותר לקדש דמצוה קא עביד
 נק דכסף דיומי כירושלמי גבי
 כהן גדול יתקני' לו אשה אחרת
 שריך והרי קננין לו קנין כש
 בשבת ומשני אין סבו במקדש
 ולשני דשרי כיון דמצוה קא ע
 עביד דהא כיון שמתה אשתו מצוה לו ליטא אשה אחרת: ועוד קא עביד מצוה דכתי' וכסר
 בעדו וכער בתי' אלא ודאי יט למור כשירוש הקונדרים: ולא קשיא תהיהו דסנהדרין ד
 דהא קאזי הכא טעמא שמה יכתוב וכיון דיסבו כבר בדין וערב יום טוב וכתבו דברי
 המזכין ודברי המחייבין מבעוד יום כדקאזי התם אס' כן לא סייק למבזר ועו' יט לומר
 כשירוש רבינו תם ולא קשיא תהיהו דכהן גדול דשמה חד תתרי טעמי נקט' והדר תסיק
 התם כירושלמי דיומא אה' ר' מנא דהא אמרה הדין דכונסין ארונגו צריך לכנסן מבעוד
 יום: שלא יהא כקונה קנין בשבת ואיתא נמי בריש כתובות מירושלמי ומשרם התם טע
 טעמא דער' שלא קנה אינו זכאי במציאתה ולא במציע' ידיה ולא בהפרת כדריה מטכנס
 זכאי בכלל וכמא' כקונה קנין בשבת: והוא נמי איכא לאוקומי כשיט' לו אשה ובנים
 ומאי טעמא דאין מקדשין לפי שגזרה כקונה קנין אסור כמו כן לתתגט בשבת:

משום מקח וממכר דלמקח וממכר דמינו שמוציא מרשותו לרשות הקדש וממכר אסור מן המקדש דכתיב ומתנחל חפצך ו
נדבר דבר חי כמי מקח וממכר חתי לדידי כתיבת טטרי מכירה ואת הויא לה גזרה לגזרה כולה חדא גזרה היא : תני רב יוסף א
אפי' ליתנס לכהן בו ביום דאיכא למימר לאו מוכחא מלתא היא דלתקוני טבלא מכון דאין ידוע פיהא הוא צריך לסייראין
והואים שמונך ערומה לכהן ומחזי דכולה מלתא משנס שמחת יט דכהן שצריך לה הוא אפי' הכי אסור: והני משנס רשות איכא
משנס שבנות ליכא: אינציעיתא

קאי דקאת אלגו הן משנס רשו
וכי אין בהן משנס שבנות והלא
אסרוס כדאמרינן כל שחייבין
עלינו אלמ' כלהו לאסורא והני
בתראי משנס מצוה איכא בע
בעשייתן ומשנס שבנות ליכא ל
לאשר בשב' בתמי' והלא אסרנ'
והיכי פלגינהו תנא דמתני' ד
דבקמאי אדכר סבן ונכמעני
ובתראי לא אדכר שבנות הכי
קאי לא מבעיא כן: כלומר כן
כולס משנס שבנות יש בהן וז
הראשונים אסרן יש בהן ואי בהן
לחלוח מצוה: והאינציעייס יש
בהן שבנות ואצט' שיש בהן ק
קצת מצוה והאחרונים מצוה
גמורה הן ואצט' גזרו עליהם
שבנות ולא זן אף זן קתני: לא תי
תימא קמאי הוא דאסיר דה' ש
שבנות גרידתא כלנו' סעבר ע
על השבנות דאין עס עבירה
זן סתן מצוה: אלא אפי' תנעני
דהויא ליה שבנות דאיכא רשות
קרבנות מצוה גבה כמי אסיר
משילין פירות כן: אלמא גזרו
שבנות על סבת סלא גזרו בינס
טוב: ה' ר' אליעזר סיפ דקתני
אין בין יוס טוב לשבת דכל ס
שבנות דגזרו על סבת גזרו על
יוס טוב ואפי' בהפסד ממון
ר' אליעזר היא סלא התי' להש
להעלות אותן ואת כגו מפסי ה
הפסד ממון: רישא דקתני מש
משילין בינס טוב מפסי הפסד
ממון: אותן ואת כגו פאיין מ
מותרין לשחוט סתיהן היוס: ד
דאפשר לאערומי דלא מוכחא
מלתא דלהכלת ממון מכון ד
דהרואה אומר הראשון סהעלה
כחוס הוא והשני יפה הימנו:
אבל הכא לא אפשר לאערומי
דהכל ידעין סלא יביחכו ואיכו
עושה אלא להכל ומזלזלין כ

ואלו הן משום מצוה לא מקדישין ולא
מעריכין ולא מחרימין גזרה משום
מקח וממכר ולא מגביהין תרומות
ומעשרות פשיטא תני רב יוסף לא
נצרכא אלא ליתנס לכהן בו כיו' וה'מ'
פירי דטבילי מאתמל' אבל פירי דטב
דטבילי האי דנא כגון עיסה לאפרושי
מינה חלה מפרשיגן ויהיגין לכהן
והני משום רשות איכא משום שבנות ל
ליכא והני משום מצוה איכא משום ש
שבנות ליכא אמ' ר' יצחק לא מבעיא
קאמ' לא מבעי' שבנות גרידתא דאסור
אלא אפי' שבנות דרשות נמי אסור ולא
מבעי' שבנות דרשות דאסור אלא אפי'
שבנות דמצוה נמי אסור מתנ'
כל אילו ב'ט אמרו ורמינהי משילין
דרך ארוכה כ'ט אבל לא בשבת אמ'
רב יוסף לא קשיא הא ר' אליעזר הא ר'
יהושע דתנא אותו ואת כגו שנפלו
לבור ר' אליעזר אומ מעלה את הראשו'
על מנת לשחטו ושוחטו והשני עושה
לו פרנסה במקומו כדי שלא ימות ר'
יהושע אומ מעלה את הראשון ע'מ'
לשחטו ואיגו שוחטו וחזור ומערים
ומעלה השני רצה זה שוחט רצה זה
שוחט אמ' ליה אביי ממאי דלמ' עד כאן לא קאמ' ר' אליעזר התם
אלא דאפשר בפרנסה אבל הכא דלא אפשר בפרנס' לא אי נמי עד
כאן לא קאמ' ר' יהושע התם אלא דאפשר לאערומי אבל הכא דלא
אפשר לאערומי לא אלא אמ' רב פפא לא קשי' הא ב'ט הא ב'ה דתנ'
ב'ט אומ אין מוציאין לא את הקטן ולא את הלולב ולא את ספר תו
תורה לרשות הרבים ובה מתירין ודלמ' לא היא עד כאן לא קא א
אמרי ב'ט התם אלא אהוצאה אבל אטלטול לא אטו טלטול לאו
צורך הוצאה הוא מתנ'

כשום מקח וממכר פרט
דלמקח וממכר דמינו
שמוציאין מרשותו לרשות הקדש
וממכר אסור מן המקדש
דכתי' ומתנחל חפצך ונדבר דבר
א'כ מקח וממכר חתי לדידי כתיבת
טטרי מכירה ואת הויא לה גזרה
לגזרה כולה חדא גזרה: והני
ורבינוהו משילי פירו דרך
ארוכה וכנ' ותי' ד
דאמרינן במגלה אין בין יט ל
לשבת אלא ארוכל כפס בלבד
ואמאי לא פריך ליה ומשילין ו
וכנ' וצ' אמאי לא פריך לאלת'
מב' דמתירי הוצאה כ'ט סלא
לצורך וכשבת אסר' ויל' התם
לא פריך ומתני' משנס סהיה י
ידוע סהיה וכול לדחות דהא
דקאמ' התם אין בין יט לשבת
כנ' ה' דכריס סתן דאורייתא
אכל מילי דרבכין איכא טובא
בוכיהו והכא מיידי בשבנות ד
דרב' ולכך לא מיידי והוצאה
דאסיר דאוריית' ומ' קאמ' ספ
טפיר בשמך הא ב'ט דהכי מד
מדמה דסין דכ' ומחמירין ג
גבי הוצא סלא לצורך כך סה
מחמירין גבי טלטול דרבכין כ
כדמסיק במסקנא דטלטול תז
משנס הוצאה הוא דאסיר וס

כאסור יוס טוב אין מוציאין את הקטן וכנ' דלא הותרה הוצאה סלא לצורך וגבי טלטול סלא לכורך כמי גזרינן ואפי' גבי ספ
הפסד ממון ולב' דאוריית' הוצאה סלא לצורך מותרת מן התורה בטלטול כמי לא גזיר רבכין: אטו טלטול לאו צורך הוצאה היא
תחלת הוצאה על ידי טלטול היא וכל מה שגזרו איכו אלא משנס הוצאה והאי דלא גזרו על טלטול כלום ואוכלים משני סלא יוס
יוכלו לעמד בה ולכטל עונג שבנות וממח' יוס טוב: הבהמה

משילין

הבהמה והכלי כרגלי הבעלי אין אדם יכול להוליכה כיט אלא במקוץ כבעליה יכולין לילך ואם לא ערב ים לה אלפים לכל רוח העיר ואם ערב לצפון גש היא תלך לצפון ולא לדרום: ונשאלין מיוחדין לאחד מהן אלא לכלן: הרי אילן במקוץ מהלכי למקום שכלן יכולין לילך מותר להוליך את הכלים אבל אם ערב אחד מהם לסוף אלפים לצפון והוא לא ערבנו הוא מעכב על ידם מלהוליכם לדרום אשילו פסיעה אחת מפני חלקו והן מעכבין על ידו מלהוליכה לצפון אלא אלפים מהן מותרין בהן: הרי ה

הוא כרגלי השואל שהרי קנה ו סביתתו אכלו בין השמשות ד דבין השמשות שהיא כביסת הי היום קנה סביתת ביום טוב: ואם טאלו ביום טוב מחסכה הרי הן כרגלי השואל לפי ש שקנה סביתת אכל בעליו: הא האשה טאלה מחברתה תכלי לקדרתה: ומלח לעיסתה: הרי אלן הקדרה והעיסה: כרג כרגלי סתיהן: אין מוליכות או אותה אלא למקום סתיהן יכו יכולות לילך דבין דביום טוב טאלה קנו התכלין או המים ו והמלח סביתת אכל בעליהן: טאין בהן ממש: אין ככרת ל לא בקדרה ולא בעיסה הלכך אין מעכבות הלכתן: וכגמר מוקי לה בתבטיל עבה טאין המים ככרים כו וכמלח לא ש פליג כדאוקמן לה בגמרא בת במלח אשתרוקנית שהיא גשה וככרת: גר מתניתין דקתני המוסר בהמתו לרועה ו ביום טוב הרי הוא כרגלי הבעלים ולא כרגלי הרועה: ד דלא כר' דוסא: כאן ברוב אחד טאין בעיר אלא רועה אחד כל בני העיר מעמידין בהמתם כ ברשותו ובקניית סביתתו הלכ

מתג' הבהמה והכלים כרגלי הבעלים' המוסר בהמתו לבנו או לרועה הרי אלו כרגלי הבעלים' כלים המיוחדין לאחד בן האחין שבבית הרי אלו כרגלי' ושאין מיוחדין הרי אלו כמקום ש שהולכין' השואל כלי מחברו מערב יום טוב כרגלי השואל' ביום טוב כרגלי המשאל' וכן האשה ששאלה מחברתה תכלין ומים ו ומלח לעיסתה הרי אלו כרגלי שתיהן' ר' יהודה פוטר במים מפני ש שאין בהן ממש''

גם מתמתן דלא כר' דוסא' דתנא ר' דוסא אום ואמר ליה אבא שאול א אום הלוקח בהמה מחברו מערב יום טוב אף על פי שלא מסרה לו אלא ביום טוב הרי הוא כרגלי הלוקח' והמוסר בהמה לרועה אף ז על פי שלא מסרה לו אלא ביום טוב הרי היא כרגלי הרועה' אפילו תמא ר' דוסא ולא קשיא' כאן ברועה אחד' כאן בשני רועים' דיקא גמי דקתני לבנו או לרועה שמע מינה'' אם רבה בר כר חנה אם ר' יוחנן הלכה כר' דוסא' ומי אמר ר' יוחנן הכי והאמר ר' יוחנן הלכה כסתם משנה' ותנן הבהמה והכלים כרגלי הבעלים' ולא מי אוקי אוקימנא כאן ברועה אחד' כאן בשני רועים'' תנו רבנן שנים ש ששאלו חלוק אחד בשותפות זה לילך בו שורית לבית המדרש וזה ליכנס בו ערבית לבית המשתה זה ערב עליו לצפון וזה ערב על עליו לדרום זה שערב עליו לצפון מהלך לדרום כרגלי מי שערב עליו לדרום זה שערב עליו לדרום מהלך לדרום כרגלי מי שערב עליו לצפון' ואם מצעו את התחום הרי זה לא יזונה ממקומה''

בין מוכר בין לוקח דעתו שלא תקנה הבהמה סביתתה אכלו אלא בסביתת הרועה ומתניתין בטני רועים דלא ידעיין להי מ מניחו הניח לה דעת בעלים הלכך הרי הן כרגלי הבעלים אם אינה אכל הרועה מכבוד יום: דיקא כמי דמתניתין בטני רוע רועים: טנים טאלו חלוק מכבוד יום להיות ברשות סניהם: זה לילך כו שחריית טל יום טוב לבית המדרש: וזה לילך כו ערבי' טל יום טוב לכו המשתה: עליו לצפון על מנת אותו חלוק להוליכו לצפון: זה שערב עליו לצפון מהלך ומוליכו לצפון: כרגלי מי שערב לדרום זה טרגליו טל דרומי יכולין לילך לצפון מוליכו זה לצפון ולא יוצרי: וזה שערב עליו לדרום' מוליכו זה לדרום: כרגלי מי שערב עליו לצפון' כמה טרגליו טל צפוני מותרות לילך לדרום מוליכו זה ולא יוצרי משני חלקו טל צפוני כו כגון אש טתנו טניהם ערובין כסוף אלף אמה זה לצפון להיות לן שלשת אלפים לצפון ואלף לדרום' שהרי ממקום ערובו ים לן אלפים אמה לכל רוח וזה לדרום לסוף אלף אמה זה לצפון להיות לן שלשת אלפים לדרום ואלף לצפון' אין יכולין להוליכו אלא אלף אמה ו לכל צד טטניהם מותרים בהם: ואם מצעו עליו את התחום' תחום סבת מצפון לדרום ארבעת אלפים טנים לצפון וטנים ל לדרום ואם טתנו ערובין זה לסוף אלפים לצפון זה לסוף אלפים לדרום וכמנא תחום ממוצע להפסיק בין שני ערוביהן לא יזון ממקומו לא לצפון ולא לדרום' שהצפוני אין לן לדרום אשילו פסיעה וכן הדרומי לצפון' ממקום ערובו ים לן אלפים לכל רוח שהרי לכך ערב' שתתלק סביתתו ממקום ליטתו ותקנה במקום ערובו:

טנים

שנים שלקחו מע"ט לחלקן ביט: חבית מותרת: להולך כל אחד חלקו למקום סעודת: ובהמה אסורה: להולך אלא למקום סעודת
סעודתם הנלכס: אשילגו חבית אסורה: דאין ברירה ויש לנו חלק סבא לזה היה ראוי לחברו ובין השמשות קנה חלק זה טביתת
חברו: לעולם קסבר יש ברירה: הלכך חבית מותרת וסאבי בהמה שהיתה בחיים בין השמשות וכל אבריה בחיים ינכסו זה
מזה ומשחכה ינכס כל אבר ואבר משל חברו ואין כאן לברור: יונקי תחומין: חלקי הבהמה סראניין לפני תחומין: לאסור
מוקצה לא חששו: אכן סהדי ד

דכל חד מנייהו אקצי דעתיה מ
מחלקו של חברו ואם היו רוצי
לאכלה כאן אינה אסורה ע
עליהם משום מוקצה לומר כל
חלק ינכס מחברו: ויש כאן מו
מוקצה ולהולכיהם איש לתחומו
אחה אומר עליהם מפני יניקה
זו אש יש לחוש בדיק לחוש אף
משום מוקצה: ויש ברירה: נטב
וחבית ובהמה מותרין: אין בר
ברירה: נטביהם אסורין: המת
בבי כו' מפורשת בספק: ואחמד
עלה ח"ד אנשיא: הא דאמרי ב
ב"ה אף משימות המת חסב:

מזלת: לטהר כלים הבאים ב
בפתחים ממחשבה ואילך הוא
דקאמרי אבל כלים דמעקר
לא דאין ברירה לנו הוברר ד
דקודם שימות כמו דעתיה להאי
פתחא: אספק קמיתא: לקוחו הן
ולא אמרינן הוברר לכל אחד
חלק ירושתו וירושא אינה חוזר
בין כל אלא סמא חלק הבא לו
לא היה סלו נהדי החליפן חל
חלקיהם והונו להו לקוחו: ומש
ומחזירין זה לזה ביובל: בדא
בדאוריית לעמד כנגד דבר ת
תורה כגון יובל לא סמכין א
אבריה: אבל בדרכן לעמד
כנגד אסור תחומין דרכן סמ
סמכין אבריה הלכך חבית
נבחה מותרים: וכדרכן מו
אית ליה נהתי אית: סס חכס:
אין אדם מתנה על סני דברי
כאחד: בערובין תקן מתנה א
אדם על ערובו ומניח סני ער
ערובין: סכמע פעתיד חכס
לבא סמוך לעירו בתו ארבעת
אלפים ולדנוס כרבים ואינו
יודע אש למזרח אש למערב:
ואינו אש בא חכס למזרח ער

ערובי סבמזרח יקנה לי סביתה בא למערב ערובי סבמערב יקנה בא לכאן ולכאן אש יבאן שנים למקום טארה אלק וא
ואברור למחר יהא ערובי דבין השמשות קונה לאותו רוח למערב ואי אפטר כן אלא עו ברירה דכי ברור למחר אמרינן הוב
הוברר דבין השמשות כמו דעתיה לבבי האי: ובר ר' יהודה לחלוק ולומר אינו מתנה על סני חכמים לומר למחר אברור דכי
ברור למחר מו יומר דערוב של אותו רוח קנה לו בין השמשות והוברר למערב לא אמרינן: אלא אש בא חכס כו' על חכס
אחד ואינו יודע לאיזה רוח יבא אפטר להתנות: והוינן בה

אתמר שנים שלקחו חבית ובהמה בש
בשותפות רב אמ חבית מותרת ובהמה
אסורה: ושמואל אמ חבית נמי אסורה
מאי קסבר רב אי קא סבר יש בריר
אפי' בהמה תשתרי ואי קסבר אין בר
ברירה אפי' חבית נמי אסורה: לעולם
קסבר יש ברירה ושנאבהם דקא ינקי
תחומין מהדרי: אמרי ליה רב כהנא
ורב אסי לרב לאסור כוקצה לא חששו
לאסור תחומין חששו שתקרב:

מאי הוי עלה ר' הושעאי אמ יש ברירה
ור' יוחנן אמ אין ברירה: וסבר ר' הוש
הושעאי יש ברירה: והתנן המת בבית
ולו פתחים הרבה כלן טמאים: גפתח
אחד מתן הוא טמא וכלן טהורי חשב
להוציאן באחד מתן או בחלון שיש בו
ארבעה על ארבעה מצלת על הפתחי
כלן בש אומ והוא שחשב עליו עד ש
שלא ימות המת: ובה אומ אף משיבו
המת: ואתמר עלה אמר הושעאי
לטהר את הפתחי מכאן ולהב' מכאן
ולהבא אין למפרע לא אפ' ר' הושעאי
אמ אין ברירה ור' יוחנן אמ יש בריר
וכי אית ליה לר' יוחנן ברירה: והאמר ר'
אסי: אר' יוחנן האחין שחלקו לקוחות
הן ומחזירין זה לזה ביובל: וכי תימכי
לית ליה לר' יוחנן ברירה בדאורייתא:
אכל בדרכן אית ליה ובדרכן מי אית

ליה: והתני איז ר' יהודה אומ אין אדם מתנה על שני דברים כאחד
בא אס בא חכס למזרח ערובו למזרח למערב ערובו למערב: ואו
לכאן ולכאן לא: והוינן

ושמואל אמ אף חבית אש
אסורה: דלית ליה
ברירה: ותי' דבסר מו סאחזו
דאמ דאתקין שמואל בגטא דש
דשביב מרע אש ימות יהא גט'
ואש לא ימות לא יהא גט' ולכי
מייית הוי גטא: אלא אית ליה
ברירה דהכי כמו דיוק ברית כ
כל חגט' ויל דהוינו דוקא תולה
בדעת אחרי אבל תולה בדעת
עמנו כי הכא לית ליה ברירה:
לאסור מוקצה לא חששו:

אכן סהדי דכל אה
מנייהו אקצי דעתיה מחלקו של
חברו: ואם היו רוצין לאכלה
כאן אינה אסורה משום מוקצה
לנו: כל חלק וחלק ינכס משל
חברו ויש כאן מוקצה ולהולכי
איש לתחומו אחה אומר עליהם
מפני יניקה זאת אש יש לחוש
בדיק לחוש אף משום מוקצה:
כשה' נק' מצי יניקת מוקצה יש
כאן והלא חלק חברו מותר לו
לאכלה אש נתן לו חברו דאמ
לעיל משלחין ביט בהמה חיה
ועוף בין חיון בין שחוטין ומ
ומש' רבי שמואל לאסור מוקצה
שהבהמה גדלה ומוסיף סמכ
סמכותית כוע' ולא אשת להו
להכי: אב' דטל כר' יהודה בת
במוקצה לאסור תחומין שחלק
כל אחד ינכס ומתגדל משל חב
חברו חשפת לאשר בכך: והוי

לכהן ולכהן לא: והוינן

והיונן בה כו' דקא ס' דזינא דחכס לא בא עד למחר בין
 שמונת כגון סמכא לז בתוך התקום טכאנתו תקום בית
 הגדרט או בתוך ד' אלפים והוא מכיר חילן או גדר לסוף ז'
 אלפים לתקום טמכא לז ונאז סכיתתו תחתיו דיכול להלך
 משמכא ד' אלפי אמות כדאז

והיונן בה מ'ש לכאן ולכ
ולכאן דאין בריר מורח
ומערב גמי אין ברירה
ואר יוחנן וכבר בא חכ
חכס לא לית ליה לר' יו
יוחנן בריר' לא לעולם
לא תיפוך וכי לית ליה ו
לר' הושעיא ברירה בר
כדאורתא אבל כדרבנן
אית ליה " דרש מר
זוטרא הלכ' כר' הושעיא
אמ' שמואל שור של פ
פטס הרי הוא כרגלי כל
אדם שור של רועה הרי
הוא כרגלי אנשי אותה
העיר "
מתל'

בערובין הלכך היכא דבשעת
 קניית ערוכ לא אצי חכס לה
 להזו אצרא והדר אצא מי וימר
 דהנה הוא ערוכ למפרע דל
 דלזא חכס בין השמות לא ה
 היה דעתו לכא בכאן אי לא ט
 סמכין אכרירה לומר הוכרר
 דלרונן ז' היה חכס עתיד לכא
 וזה התנה דלמקן שיבא החכס
 יהא ערוכ קונה למפרע: נאז
 יוחנן ג': וכבר בא חכס' הא
 דאמר ר' יהודה אס בא חכס למ
 למזרח כו' דעל חכס יוכל להת
 להצנות בטכר בא קודם בין
 השמות ע סקין אך זה אינו י
 יודע לאיזה רוח בא וקאז לאז
 לאוצו רוח טכא לז יהא ערוכ
 קונה דאז קנייתו על ידי ברי
 בריר' אלא קנייה ודאית ולמחר
 בלוי מתא בעלמא הו' דלרונ
 טימא זה סתיה בן החכס ק'
 ערוכ ומדאז טריך ר' יוחנן ל'

לאוקומה בטכר בא חכס ט' לית ליה ברירה נאפילו בת
 בתחומין דרבנן: אלא לעולם לא תפוך ור' הושעיא הוא ד'
 דאמי יס ברירה ודקאי לך לטהר את הפתחו מכאן ולהבא
 כדאזיתא כג' טוונאז מת לית ליה ברירה ודרך יביאיתה
 הלכה למשה מסיני כדאמר' בשכח דהלכות טוונאזה הכי גמי
 גמירי לה: אבל כדרבנן כגון תחומין אית ליה: סור של פ
 פטס' ש'פטס טוונאז למכור: הרי הוא כרגלי כל אדם אצי
 בן עיר אחרת טכא לכאן ע' ערוכ תוליו למקומו דכיון ו
 דארהיה לזכוני מאצמל אוקומיה כר'טניה דמאן דאצי למ
 ליחר חכין ליה: סור' של רועה אדם שמגדל בהמות טלנו וס'
 ופעמיס טמוכר מהן לטכני ומכירי: הרי הוא כרגלי אנשי
 אותה העיר אלפים איה לכל רוח ואכי ערב רועה זה ד'א
 אלפים אמה לרנח אחת אינו מעכב על אחד מבני אותה ה
 הציר שלקחו היומנו ביט מלהוליו לרנח טכנגדה אלפים ד'
 דמאצמל אוקומיה כר'טנת בני העיר לפי טרגילין ליקח הו
 היומנו אבל כרגלי בני עיר אחרת לא דאז לרועה טס סוחר
 בהמות כמו פטס טיכירנו בני עיר אחרת ליקח היומנו:

והיונן בה ח'ט כו' מזרח ומערב כמי אין ברירה ס'ה דס
 דס'ר דחכס בא בסבת על ידי חילן או גדר ו
 נאמר סכיתתו תחתיו מכעוד יוס ועל ידי כך בא בסבת מ
 מחוץ לתקום וק' דהיאך יוכל לבא בסבת מטני כדי העיר
 למזרח ולמערב כיון טיס יתיר מד' אלפי בינתוס
 לכך כל כדס'ה בערובין דלעולם אינו יוכל לבא
 בסבת רק מרנח אחת ומ'ז כריך ברירה דטמא ל'
 לא זוז ממקומו דהא קאזי נאז לאז טלא יבא חכ
 חכס לא כאן ולא כאן הרינו ככני עירי והא דקא
 אר' למזרח ולמערב לאז דוקא דס'כ יהא מטמא ד'
 דכריך למזרח מטנס מערב ולמערב מטנ מזרח
 אלא רנצה לזוז למזרח או למערב כמי אין ברירה
 דטמא לא זוז ממקומו ועז' אר' הר'ף דיכול להיות
 דהחכס בא מטני כדדי העיר בסבת נאפילו כלל
 חילן ועדר כגון סהוא קרוב לפס אלפים טל עיר
 מצפונה והוא רנצה להתקרב לתוך ד' אלפים טל ו
 עיר לרנח מזרחית כפונות או לרנח מערבית כסו
 כפונות מפני טיס טס תקום יפה לדרוס ואז נגד
 העיר ממש תקום פנוי לדרוס רק כפני מקומו ז'
 אלז ואז האדם מניח ערוכו למזר' ממש ולמערב
 ממש אלא מתקרב הוא לכד החכס כל מה שיכול ו
 ומניח ערוכו לאלפים אמה טל רנח מזרח לכד ז'
 כסון וכן לאלפים אמה טל רנח מערבי לכד כסון
 וכמא סהוא יוכל להתקרב עד תוך אלפים טל מ
 תקום סכיתת החכס סהוא מהלך כל חלכסן טל
 ד' אלפים לכד כסון ע' ערוכו טמוכו למזרח או ל
 למערב והא דקאז למזרח ולמערב ר'ג למזרח ת'

תחומי העיר או למזרחו טל חכס " וקל להבין " ואמר
 ד' יוחנן וכבר בא חכס אלא לית ליה לר' יוחנן
 ברירה נאז ליטני ליה דיש חלוק בין תולה בדעת עצמו ל'
 לתולה בדעת אחרים ולכאן ולכאן לא מטנס דתולה בדעת
 עצמו אבל למזרח ולמערב דתולה בדעת החכס אית ליה ו
 ברירה וז' דר' יוחנן סבר דאין חלוק בין תולה ברבעת עז
 עצמו לתולה בדעת אחרים והאי דקאזי ט'ס היונו ר' יוחנן ז'
 דקאזי הכי כרו לכא לתרנן טכר בא חכס וכי האז גונא א'
 אטכנא בבא בתרא דקאזי וכיה אר' יצחק וכו' והיונו מל
 מלתיה דר' יצחק נאזי מאזי פריך מדתני אין לר' יוחנן הא כ
 כ'ע צ'ל דלר' יוחנן לית ליה ברירה וסבר ליה דאין חלוק כ
 בין תולה לדעת עצמו לתולה לדעת אחר' דהכי כמי אחר'
 כפ' בכל מערבי דקאזי התס מ'ט מתנה אדם על טני דברי'
 כו' ר' יהודה אומ' אס היה אחד מהס רבני ילך אחר רבני ואז
 היו סניהס רבותיו לתקום טוונ' ילך דאית לי ברירה וקאזי
 עלה כגז' ליתא למתני מדתני אין וכריך אר'כה ליתא לדא
 לדאזי מקומיה מתני דמתנה אדם על ערוכו ומטני התס מ
 מטנס דתנן הלוקח יין מבי הכותיים פי דמטייעא דרתנא ז'
 אין סמי חדא תקומי תרתי כו' והקא' ר' התס אדרבה ליתא לדאזי מההז דהלוקח דלית להו ברירה מטנס דתנן כפ' מי טאחזו מה
 היא באותן הימים הרי היא כאשת איש לכל דבריה ולכי מוית הוי גיטא' ותנן כמי בעל הבית טאחז מה טלקטו ענייסי היום יהא
 הפקר' אלא כלהו הני מתני אית להו ברירה וא' סמי תרתי מקומי תלת ומטני לעולם איתא לדאזי דכלהו מתני מיירו בתולה
 בדעת אחרים ויה' אית להו ברירה אבל אין מיירי בתולה בדעת עצמו נאז כן לר' יוחנן דלית ליה ק' חלוק על כרחך אית ל'
 ליה דליתא לדאזי מקומי ק' תלת מתני ומאזי פריך לר' יוחנן מדתני אין נאמא מטנס דבעי לתרן לעולם לא תפוך הקטנה קוטיא
 קלה אף על גב דטמא לר' יוחנן לית ליה דאזי עוד תריך הר' טמאן דאפילו ליתא לדאזי דר' יהודה לא אמרה מכל מק
 מקאז חד תקא מעלמא אמרה ולכך תישב ר' יוחנן הכריתא טכר בא חכס כו' נאז כן פריך פשיר " נחדי

וחדו ויסמח לבו בדבר שלא עזל בו כך זו ארץ שמה
 בטל מחאן הנאיל וקנו המים סבית אכלה והא
 לא קסא דמסוס שהשאלתן נתנתן לן במתנה יהא מותר
 דהא אהי ביש הרי הוא כרגלי המשאל דכתר בין השמעות א
 אזלינן וכי קסא להו מוסס
 מעוטא וריכא קסא להו לטון
 הקן ולבטיל מים
 ומלח לבני
 עיסה פרטי הנאיל והעיסה כפ
 כפיטא ותימא הא הו דבר טיפ
 לן מתירי אפי באלף לא בטיל
 ויל דהא מין במינן אבל מין
 בשאינו מינו כי הכא בטל טפי
 והכי מפר בהדיא בירן ועוד
 דלא דמי לשאר אסורי דהדבר
 תלוי בטעם אבל הכא אסור ת
 תחומין תלוי בטעם בעלים על
 החפץ וכחאן עס בעל העיסה
 עליוה ולא עס בעלת המים ו
 והמלח ולכך יש לן להתבטל
 אעב דלא יהיב טעמא ולא בטיל
 בשאר אסורי ורי אבא מהדר
 להו דאין עס בעלת המים והמ
 והמלח בטל מחאן כמו שאין ע
 עס בעל הקב בטל כי קבין ד
 דנטיטי הרו סכתעריב
 לן קב כן ואת הא
 פרכא אחאי המתין להקשות א
 אחיה עד כאן דהא בכל דוכת
 דקאח חד בתרי בטיל מני לן
 למשרך הכי ויל דלא מני לן
 לתשרך בעלמא הכי דאין לן
 לדמו אסור אמונא אבל הכא
 במתני ממונא אעב דאכא אס
 אסור תחומין מני אסור התח
 התחומין אינו בא אלא מוסס
 דעת הכעלי דבעלמא בשאר
 אסורי חד בתרי בטיל אבל ה
 הכא הכי פריך דנדאי מני סנת
 סכתעריב לן קב חטין כן מסנ
 בטול לא סקע עס בעלים הכי
 מסנ בטול לא סקע עס בעלי
 וקנו מים ומלח סביתא אבל ב
 בעלת ולא בטיל גחו
 דלר יהודה לא בטיל
 לרבנן מבטל בטיל מחאן כר
 כריזה דהלכה כרבנן מין במי
 במינו בטיל ספיר דהא סתמ
 דתלמודא קאח הכי הכא

פשיטא דכי טאלו מבנין יי ברסותיה קאי קתל כן והשאל
 דקא תבי בדבורא בעלמא לא מטך מכענד יוס וקתל כין
 דאסמכיה ברסותיה אוקמיה : ביט הרי הוא כרגלי המש
 המשאל פשיטא כין דדיסא בדבורא בעלמא נסיפא כמי
 הכי איתת דאפי דבורא לא הו
 הוה אלא ביט מומר אמר החי
 משאל : דלמא כין דלא חתין
 ואת לי אינוס אחריכא אטכח :
 כי סליק ר' אבא כשר' לעלג
 אז כשהיה בדרך אמר תפלה זני
 יהא דענא כי חמטי להת אית
 מלתא דשמעתא דתתקבל לחס
 לחכמי המקום טלא אכנס : כי
 סליק להתס כלנו כי מטא לה
 להתס אחאי כרגלי סתיהן : ל
 לבטיל אסור תחומין דמים ומ
 ומלח דנטרי לבני עיסה דכפ
 דכפיטא אהי לר' אבא ומסנ
 דחלוקה על זן מועט בה יאבד
 טמה מלקרנת על עיסה זן וכי
 מי סכתעריב לן כן יאכל חכה
 זה שהרוב טלן : וחדו ויטמח
 בדבר טלא עזל בו כך זו ארץ
 שמה בטל מחאן הנאיל וקנו ה
 המים סביתא חבלה דהא לחא
 קסא לן מוסס שהשאלתן לה
 אן נתנתן במתנה יהא מותר ד
 דהא אהי ביש הרי הוא כרגלי
 המשאל דכתר בין השמעות א
 אזלינן וכי קסא להו מוסס
 מעוטא כרגלי קא קסא להו לטון
 גולתיו סקלי מוכנסים לן
 לקחתי שחתם מתקיים עלי :
 גולתא תכריך כחה שמתעטף
 כן תחת טליתו וכענין מעביר
 טליתו זה כראה מאי עכ חטין
 בשעוריים דלא קאח להו למי
 סכתעריב לן קב חטין בעשרת
 קבין שעוריים על חבר ואכל ה
 הלה נחדי מכלל דסביר ליה ב
 בה דנדאי ואכל נחדי דכין דס
 דשאינו מינו הוא בטל מועט כ
 במרובה חטין בחטין כמי כן
 סלוגתא דר' יהודה וירבנן כמי
 במכחות בהקומן רבה חל רב
 ספרא לרב אונטיא : מטה כי
 ביקרא דמסה קא מטכעב : ספיר קא אחרת בתמיה כלגמ אחאי קא מודית להו בחוכא
 ולאקסויי איתני : ולא טמיע להו להכך רבנן דמקטן אחתני הא דאת וכו' מטלס לן דמי
 חטין שאין דרך לבוררין והן כמכרין בתנ' החטין חלמי כי לא חסריה מפני שחסר מדתו
 מתחייב לן ואעב דלא מדו סנן וכל סכן מים ומלח דלא כטלי במעוטיהו דמדי דעמתי
 מוסס חוכא דממונא לא בטיל : אמר ליה אפי

מקל

אל אביו לרב ספרא ותיבוי מתרצה ותניי בהכי: ולא סני ליה
 כו' ומתניי ממוון שאין לו תובעין היס הוא דאוסלתיהו כי
 טיהלה עד לאחר יט ואין לה בעיסה זו אלא אסור סביתה מ
 מנסו ממנוכא המעורב בה' וכיון דמעוטא ברנכא הוא: ו
 וממוון שאין לו תובעין הוא לא חסיב ממונא ולבטול: אל'
 רב ספרא לאביו ומנסו דאין לו תובעין פקע עס וממונא
 מניה ונכח ליבטול וכי עעמ דבטול ברוב בעלים ולא כב
 בעלים קאי: ולמעמדך הא דאין רב חסדא נבלה בטלה
 בשמוטה אליבא דר' יהודה אמרה במתנות דאין מין במינו
 לא בטיל מין בשאינו מינו בטיל: ותניי ר' חייא נבלה נסח
 ושמוטה בטלית זו כזו לר' יהודה: ואשמעי' ר' חייא דכי אמ'

דיהודה היבא דאסור לן להיות
 כמותו אבל אי אפשר לן להיות
 כמותו מין בשאינו מינו הוא ו
 נבטל נסדיו רב חסדא דהאי א
 אפשר ולא אפשר דר' חייא כתי'
 המבטל דהו רנכא אוליין דאס
 אשם לן להיו כמותו בהלכותיו
 הני מין במינו ואי לא הני מין
 בשאי מינו הלכך כזית נבלה
 סנתערה בהרבה ותיס סל פ
 שמוטה בטלה כמי שאינה עס ו
 והנוגע בהן אי טמא דיון כס
 בשאי מינו הוא דאי אפשר לם
 לשמוטה טהור המבטל להיות מ
 מטמא כמגע וכמטא ככבלה א
 אבל שמוטה סנתערה בהטלה
 דרובה נבלה אין השמוטה בט
 בטלה להיות הנוגע בהן טמא
 דאי לטרוף תרומה על יגעו ל
 לפי שאשם לנבלה טהור המבטל
 סנתערה טהורה כשמוטה דלמי
 משרחא ואינה ראויה לגר נס: ו
 אין קרינה נבלה: הכי כתי' דאי

הונו לה בעלים לא בטלה: וכי תימא הכי כתי' והתנן דמנסו
 דלאו בעלים לא פקע חשיבותא דממונא: דאין ר' יוחנן ח
 חפזי הפ' דהנמצאים קוני' סבית' והמונאן מוליכן לתקן
 ומיאתן אלשים לכל רוח ואינו מוליכן למקום שערב עס
 דיש להם סביתה לעצמן אלא חסיבי כלא בעלים ושפיר ת
 תקן במתני' דאע"ג דאין לו תובעין לא לבטול: ד' יוחנן כן
 נורי אורי כו' ולא בהדיא תקן לה אלא מדבריו שמענוה בפ'
 מו' שהוציאנה: אל' אביו לרב ספרא אכתי ותניי לא מתרצה
 דאשי יש לו תובעין איכא לאקסנוי ליבטול ורמיתית על זה

הבגדר ברנות מו' קא מרמית אסורא לאשסורי ממונא אסורא אמור ריבן לבטול ברנכא אבל ממונא לא בטיל רוב במעוט
 להיות קנוי ממוון המועט לבטול על מרובה ומתני' כמי לא קאמרי' דלסקע רוב וממונא אבל חברתה להססיד אלא אסור תמו
 תקומין שיש לה בה הוא דקשיא לן דלבטול: ועעמי' מאי תלמודא בעי לה דכיון דלאו תרנא טינהו הכך סנויי טעמא דמתני' דלא
 בטיל תאי היא: ה' אביו אין כו' ורבא אין כו': ולא פליגי אלא מר שני עיסה ומר שני קדרה: אביו אין גזרה טמא תעשה עיסה ב
 באותפת: אי אמרת מוס ומלח לא אסרו עלה אפי' למימר כמי בעיסת סנתעות ויוליכוה כל אחת למקומה: ורב אשי א

חבא כמי דכי אית ליה בעלים לא בטול: פרסי' אלא וד'
 ודאי בטל: נא'ת והא רב ספרא איתא לקיים תירוץ
 דר' אבא: ור' אבא קאמ' דאפי' אין לו תובעין לא בטיל כמי
 במתני' כ'ס הכא סים לן נהיכי מיייתי דאיה דאפי' יש לו תוב
 תובעין בטל: ואדרבה תקשי ליה לכפטיה: ויל דבטלמ' רב
 ספרא לא קסה ליה: דס'אכי אסורא מממונא והבא מייורי בא
 באסור נבלה סנתערה בה שמוטה כו' לכך בטל אע"ג דיש לן
 תובעין ורב ספרא מיייתי הכי: אלא מרדי דטייך בי' בטול
 יש לו תובעין אין מועיל למו' כלל הואיל ויש עס בעליו עליו
 אינו בטל אלא המבטל ספיר: אלא לא תליא מלתא כלל בת
 בתובעין א'כ ותניי כמי אע"ג דאין לו תובעין כיון דלא ע

סייך ביה בטול דממונא הוא ו
 ואסור תקומין בא על ידי הבע
 הבעלים נסס בעלים עליון ק
 קנו סבית' אכלו ולא סייך בו
 בטול: וכי תיב' הכי כתי'
 דלא סייך ותניי ר'
 יוחנן כן נורי אומ' חפזי הסקר
 כו' אלא אע"ג דאין לו תובעין
 קנו סביתה במקומן: וא'ת מאי
 פריך מר' יוחנן כן נורי הא פ
 פליגי רב' עלי' דר' יוחנן ואכן
 סביר לן כרבנן דאין לא קנו
 סבית' אלא כרבלי המונא' הוא'
 ולית להו תובעין הכי כתי' במ
 במתני' נומ הכי ויל דהס מיייתי
 דעד כאן לא פליגי עליה דרבי
 יוחנן כן נורי אלא הכא דאין
 שייכות הבעלי' כלל כגון חפזי
 הסק דקנו סבית' במקומן אבל
 היבא דיש להם סייכו הבעלים
 כגון במתני' אפי' רבנן מוגדו ד
 דאוליין בתר בעלים אפילו ה
 היבא דליבא תובעין הסתא ומ

ומדר' יוחנן נשמע לרבנן דכי היכי דלר' יוחנן חפזי הסקר
 קנו סביתה במקומן אף על גב דאי להן תובעין לרבנן כ
 כמי היבא דהיו להם תובעין אע"ג דהסתא לית להן קנו סב
 סביתה במקומן: רבא אלו עבדי כו' פ'ה דאביו
 יהיב טעמ' לעיס' ורבא שני קדרה ולא פליגי
 ודוחק: לכן נר' דאביו שני עיסה נה' קדרה טמא תעשה
 בשותפו ורבא שני קדרה והוא הדין עיסה דמלח יהיב טעמ'
 בעיסה ומיס חסיבי דעקר העיסה נעשית ממוס: ומנסו

ומדר' יוחנן נשמע לרבנן דכי היכי דלר' יוחנן חפזי הסקר
 קנו סביתה במקומן אף על גב דאי להן תובעין לרבנן כ
 כמי היבא דהיו להם תובעין אע"ג דהסתא לית להן קנו סב
 סביתה במקומן: רבא אלו עבדי כו' פ'ה דאביו
 יהיב טעמ' לעיס' ורבא שני קדרה ולא פליגי
 ודוחק: לכן נר' דאביו שני עיסה נה' קדרה טמא תעשה
 בשותפו ורבא שני קדרה והוא הדין עיסה דמלח יהיב טעמ'
 בעיסה ומיס חסיבי דעקר העיסה נעשית ממוס: ומנסו

אם ליה אביו ולא שמ ליה למר בין מ
 ממון שיש לו תובעין לממון שאין לו
 תובעין: אם ליה ולטעמך הא דאמר
 רב חסדא נבלה בטלה בשמוטה לפי
 שאי אפשר לשמוטה שתעשה נבלה
 שמוטה אינה בטלה בנבלה: לפי שא
 שאפשר לגבלה שתעשה שמוטה ה
 חכי נמי דכי אית לה בעלים לא בטלה
 וכי תיב' הכי נמי והא תני' אר' יוחנן כן
 נורי חפזי הפקר קומן סביתה אע"ג ש
 שאין להם בעלי' דומין כמי שיש להם
 בעלים: אם ליה מי קאמרמית אסור
 לממונא אסור בטיל ממונא לא בטיל
 וטעם מאי אביו אם גזרה שמ תעשה
 עיסה בשותפות רבא אם תבלי' לטעם
 עבדי' וטעם לא בטיל: רב

ורב אשי אמר כו' ולא פליגי אדאכיו אלא תר שכי חדא ומר שכי חדא: שיש לנו מתירין למחר וילכנה אנ היום ואכלנה כאן : סד סדומית דקה היא מאד וכתלה ותדע שהסדומית דקה היא דאמרי מפני מה אמרו תיש אחרונים חובה מפני שחלח סדומית יס שוממא את העינים אלתי דקה היא מאד וכדבקות ביד נאינה ככרת: ואין בטלן המים לקדחה מפני רוטבה הנכר לעינים ו מתני פטר במים ותבלין לא טנא עיסה ולא טנא קדחה דמתני בתרתי איירי מדקתני תבלין דהינו לקדחה: עבה תבטיל ע עבה שאין רוטבו ככר והוי כעיסה: מתני וטלהבת כגון הדליק נרו בטלהבת חברו אינו מעכב באסור תחומין: מועלין בה הנהנה ממנה מביא חסס: וטלהבת לא נהנין לכתלה מדרכין ואס נהנו לא מועלין: אין חייבין קרבן מעילה דלית ביה מטא: המוציא טלהבת פטור מפר בגמר גחלת של ע"ז לא ידבק בידך מאומה מן החרס: גז אסור בגחלת

ומותר בטלהבת: ואי טנא טל ע"ז דטרי לגמרי דאפי מדרב לא גזר בה דקתני מותרת וכ בטל הקדש קתני לא נהנין: הקדש לא מאיס ולא בדילי איכ איכסי וכו' כולי האי כע"ז דב דבדילנותא דהקדש לאו משום מאיסותא: אלא משום אסורא וכהו דבעלת אמרי לגבי חולין בדילי איכסי מהקד' אבל לגבי ע"ז לאו דבדילנותא היא: כל שהו בלא שיעור: הא דתני חייב כשהוציאן בקיסס דכיון דיש לו דבר להדבק בו חטובה היא בכל שהו ומתני דקתני פטור כדאוקימנא לקמן בדאדייה א דנוי שהיתה דולקת ברשות הי היחיד סמוך לרשות הרבים וכ נוסח בידו ונתק טלהבת והס והפריחה לרשות הרבי: ותפוק לי משום קיסס אמאי תני הו המוציא טלהבת כל שהו חייב בלא טלהבת כמי חייב משום קיסס: בלית בה שיעורא: ל להוצאת סבת: ביצה קלה שהי קלה לבשל מכל הביצי: ונשרו חכמים זו ביצת תרנגולת: אבי אמר הא דתני חייב כגו דשישיה למכא משחא כו' ומשום דיש ל לה דבר להאחז בו היא חטובה אבל בקיסס לא סבירא ליה ל לאכוי משום דמועט הוא ומת ומהרת לכבות אי כמי דבנות אשמעינן אביי דאפי בחספא בעלמא כמי שאינה נאחזת כל כך חטבה הוצאה: חרס לעטין הוצאת סבת: כדי ליתן בין פט פנים לחברו פנים כיון פט פנימי פתחים ופנימי חלונות הקבועים בחומה והן של עץ וסודרין אותה למטה ולמעלה ומטתי רוחות ופעמים שהן קו

משום דהוי דבר שיש לו מתירין וכל דבר שי סיס לנו מתירין וכו' ואת נהא פ פריך לעיל דלא סי' דבר שיש לו מתירין אלא במין במוינו ויל דאין הכי כמי דלא אמר ליה אלא במין במוינו והכא גבי ת תחומי שאני דחומרי כאלו הני מין במוינו בעליו כיון דממונ' הנא ועל דכיון דהעיסה אינה כלפיה אלא על ידי המים והק והקדחה נתקנה בשבי התכלי א"כ כשערב זה בזה הוי כאלו מ מין אחד

הקדש דלא בדילי איכסי גזרו רבנן וקס' ד דבש' דפסחים קאמי חס של ה הקדש הוא אין פריך לכסותו מ מפני שבדלן מומכו אלמא מש משמע דהקדש בדילי מנייה ויל דאין הכי כמי דלגבי חולין כד בדלן ממונו: אבל לגבי ע"ז לא בדילי מניה

ותפוק לי משום מכא ואת ולבטול מכא אנב טלהבת דהכי אמר בסבת פרק המוציא פחות מכשיעור בכלי פטור אף על הכלי דהוי הכלי בטל אנב האוכלין: ויל דשאני הכא דליכא חטובותא בטלהבת לבטל הכלי לגבה דלי בה מתע

רב אשי אמר משום דהוה ליה דבר ש שיש לו מתירין וכל דבר שיש לו מ מתירי אפי באף לא בשיל" ר יהודה פוטר במים מים אין מלח לא והא תנא ר יהודה אומר מים ומלח בטלין בין בעיסה בין בקדחה לא קשיא הא במלח סדומית הא במלח אסרוקמת והתנא ר יהודה אומר מים ומלח בט בטלין בעיסה ואין בטלין בקדחה מפני רוטבה לא קשיא הא בעבה הא ברכה מתני" הגחלת כרגלי הבעלים ושלחבת בכל מקום גחלת של הקדש מועלין בה ושלחבת לא נהנין ולא מו מועלין" גם תגורבנן חמשה דב דברים נאמרו בגחלת הגחלת כרגלי הבעלים ושלחבת בכל מקום גחלת ש של הקדש מועלין בה ושלחבת לא נה נהנין ולא מועלין" גחלת של ע"ז א אסורה ושלחבת מותר" המוצי גחלת לרשות הרבים חייב ושלחבת פטור" המודר הנאה מחברו אסור בגחלתו ומות בשלהבתו מאי שנא שלחבת ע"ז דשריא ומאי שנא דהקדש דאסירא ע"ז דמאיסה ובדילי אינשי מינה לא ג גזרו בה רבנן הקדש דלא מאיס ולא ב בדילי אינשי ממה גזרו ביה רבנן

המוציא גחלת לרשות הרבי חייב ושלחבת פטור והא תנא המוציא שלחבת כל שהו חייב אמר רב ששת כגון שהוציאן בקיסס ותפוק ל ליה משום קיסס בדלית ליה שעורא דתנן המוציא עצים כדי לבשל ביצה קלה אביי אמר כגון דשייפיה מנא משחא ואתלי ביה גורא ות ותפוק לי משום מנא בחספא ותפוק לי משום חספא בדלית ליה ש שעורא דתנן חרש כדי ליתן בין פצים לחברו דבריר יהודה אלט

קוצרין ברנחב ומוסיבין סכיס זה ככד זה וצריך להנטיבן בשניה שלא יהא זה כמוך מזה ולא יסו עקומין וכשהאחד נוטה נות לתחתיו חרס או אכף להשוותו או כשאין די ברנחב טייהס מכדילן זה מזה מעט ונותן חריסין דקיס בטייהס אלא הו

בשילין

אלא הא דתנן מתני פטור היכי משכחת לה ומשני דאדייה ארזי כינו ויהו אבן כי : מתני כרגלי היחיד אין מוליכין פתים אלא כרגלי בעל הכור: כרגלי אותה העיר אלפים לכל חנוך לעבוריה: ועל עולי ככל העשוי לעוברי דרכים בהוצע הד הדרך ומשאוים בני הגולה לשתותם בעלותם: כרגלי הממלא מפני שהוא הסקר והפקד נקנה בהצבה ואם בא אחר וטאל לך תימיו אינו מוליכין אלא כרגלי ולית ליה דר יומן דאז חשני הסקר קונין סביתא לעצמן בתקנות וכתיב אם כן הנה ליה למ

למיתו הרי הו כרגלי כל אדם ו ואמאי כרגל הממלא קסבר יס ברירה להחמיר ואמרי הוברר דמאתמל כמי הוברר להאי גב גברא חזו וברשותיה קיימי ו וכעדוכין כמי דלא כר יומן בן כרי מתקמא : גו כהרית המוסכין : הינו פתס כ כהרית יסו להס מוסך להלאה מוקד מקור כביעותי ומעונות הכובעין ואין יוצאין מנומות כביעותי למשך הלאה: הרי הן כרגלי כל אדם : אין להס פוס סביתא לא בתקנות ולא כרגלי בעלים ולא כרגלי ממלא אלא כל אדם מוליכין כרגלי דכל מ מידי דביד לית ליה סביתא והכי מפרשא בעדוכין כפי מי שהוציאוהו: מילתא וכתן לחברו וכגו ממילא לבורך חבירו דאי מלאו לעצמו הא תנן בהדיא כ כרגלי הממלא כרגלי מי שנת סתמל: לו הכעסה זה שלוחו וקנה לו : רב שסת סבר בירא דהפקד הוא והמגביה לחברו לא קנה חברו כדאמרן בבבא מציעא בפנים אוחזין דהני תו תופס לכפל חוב במקום טחב לחברו אלא המגביה קנה: ורב

לא הא דתנא המוציא שלחכת פטור היכי משכחת לה כגון דאד דאדייה ארזי לרשות הרבים מתני בור של יחיד כרגלי היחיד ושל אנשי אותה העיר כרגלי אנשי אותה העיר ושל עולי ככל כרגלי הממלא גם רמי ליה רבא לרב נחמן חנוך בור של יחיד כרגלי היחיד ורמינהי גהרות המושבי ומעיגו הנובעין הרי הן כרגלי כל אדם אם רבא הכא במאי עסקינן במכונסין ואתמר גמי אר חייא בר אבין אם שמוא במכונסין ושל עולי ככל כרגלי הממלא אתמר מילא ונתן לחברו רב נחמן אמר כרגלי מי שנתמלאו לו רב ששת אם כרגלי הממלא במאי קא מפלגי מר סבר בירא דהפקרא הוא ומר סבר כירא דשותפי הוא איתביה רבא לרב נחמן הריע עליך חרס הגדר אסור הרי אתה עלי חרס ה הגודר אסור הריע עליך ואתה עלי שמהם אסורים זה כזה ומותרין בשל עולי ככל ואסורים בשל אותה העיר ואין הן דברים של עולי ככל הך הכית הלשכות והעורות וכור של אמצע הדרך ואלו הן של אותה העיר הרחוב ובית הבגסט ובית המרחץ ואי אמרת בירא דש דשותפי הוא אמאי מותר והתנן השותפין שנדרו הנאה זה מזה אם אסורי ליכנס לחצר לרחוץ בכור לרחוץ הכי גמי והכא במאי עסקינן למלא דמר מרידיה קא ממלא ומר מרידיה קא ממלא וסבר רב נחמן יש ברירה והתנן האחין השותפין כשחייבין בקלכון פטורין במעשר בהמה וכשחייבין במעשר בהמה פטורין מן הק הקלכון ואם

נחמן סבר בירא דשותפי הוא לא הפקידוהו בני הגולה אלא כתנאהו לכל ישראל סתמין בו וכסאמז זה לחברו לתלמי לו מחלקו והלך כשליחותי כעסה שלוחו ואי זה מבניה מציאה: המודר אסור מי שהוטל עליו הנדר אסור ליהנות מזה סכד הנדר דהכי קאז וממנו עלך הקרם הרי אזה עלי חרס הכי קאז ליה הרי ממוך עלי כסתס חרמים סתן לבדק הבית הלכך הנג הנדר אסור ליהנות משל המודר דכתי לא יחל חברו ורשאי הוא לאסור ע : מו בתמוך חברו : ומותרין בדברים של עולי כב ככל שבעו בני הגולה לפי שהפקידום לכל ישראל וכנס להס ולא ליהו סותפין בו סיהא להס כח לאסור זה חלקו על זה: של אותה העיר סתן סתפין בהן וזה אסור מפני חלקו על זה: הכא במאי עסקינן למלת הא דקתני וכור של אמצע הדרך מתירין לא לכל תשמיש הנצרו כגון לירד ולרחוץ כעכו ד בירא דשותפין הוא וכשהתירן למלת מיימו התירו דס דסתוכין אברירה ואמרי מר מרידיה קא ממלא מים טעלו בכדו הן המבוררין מן הסמים לחלקו: האחים השותפין אחי סתן סותפין בירושט אביהן : כשחייבין בקלכון פטורי ממעשר בהמה וכשחייבי במעשר בהמה פטורים מן הקלכון כל ישראל ה הוצקו לתת מחצית השקל לקרבנות צבור והטילום חכמים עליהם להוסיף מעה קטנה להיות קלכון לפרטרוט מפני סתן ח חבאי שקלים חציכות דקות ונחון לאבד נשעוים שמחלפין אותן במטו ונותנין הקלכון בחלוק ואף כשמעטרסין סנים לתת שקל שלס הטילו עליהם סני קלכונים טלא לשחות מחבריהם ולמעט את ההקדש אכל האב טוקל בכביל סני בניו שקל ס'ס ופטור מקלכון סני: ומעשר בהמה נהב בכל סנה בולדות הנולדים ועדר של סותפין פטורי הולדות ממעשר דתניא ב בבבירן כל פטר סגרי בהמה אשר יהיה לך ולא של סותפנות ופרטינן והא בככור כתיב ומטנין אם אינו ענין לככור דאיתיה בשותפות דכתיב וככוריות בקרכס וצ'ככס תנאו ענין למעשר יכול אשי קנו בתפיסת הבית כגון אחין טלא הספיקו לחלוק ירושתן עד טגולדו להס ולרות תל יהיה הלכך אחי סתן סותפין סתפנותן לאחר חלוקה כגון סחזרו ונסתקפו חייבי בקלכון כטאר סנים הנותחברין לשקל שלס ופטורים ממעשר בהמה סותפין כעלת ניכיה דבטלה לה תפיסת הבני וכשחייבי במעשר בהמה כגון סותפין משכילה להס סירוסה דקיימי תפיסת הבית: פטורין מן הקלכון כאלו היה אביהן קיים סתמונו אחר נס ופטורין יחד : ואמר רב ענן

ח ב

חבא במגביה מציא לחברו קנה חברו קמשלגו דרב
נחמן אית ליה קנה חברו ולכך קאמ' כרבגלי מי
שכתמלאו לו כו דהק רמי דבהדיא קאמ' רב נחמן בפ' ד
דב' דמגביה מציא לחברו לא קנה חברו אלא כו לרמי
דהג' במגביה מציא לחברו קמשלגו ותי' לא נהפ' רב כח
נחמן סבר לא קנה המגביה דלא היה ברעתו למקני והיה ה
הפקד עד טכאן ליד מי שכתמלאו לו והוא קנאש במטיכה
דרעתו היה לקנות ונאצג דמגביה מציא לחברו לא קנה
חברו היכן כטעודה ביד המגביה לפי דמצי למימר אמי
זכיתי לעצמי אבל כשנטל חברו זכה מן ההפקד כיון דמי
דמגביה לא הגביה לקנות לו כדעתן סתם ואי משכנתה לו
אי' אמי זכיתי בה תחלה לא אמי כלום לכך הני כרבגלי מי
שכתמלאו לו רב טעם אמי

ואמר רב ענן לא שגו אלא שחלקו גר
גדים כנגד טלאים וטלאים כנגד גר
גדים אבל חלקו גדים כנגד גדים וש
וטלאים כנגד טלאים אומ' זהו חלקו
המגיעו משעה ראשונה לכך ורבנח
נחמן אמ' אפי' חלקו גדים כנגד גדים
וטלאים כנגד טלאים אין אום זה חל
חלקו המגיעו משעה ראשונה לכך א
לא דכולי עלמא בירא דהפקרא הוא
אלא הבא במגביה מציא לחברו ק
קא מפלגי " מר סבר קנה ומר סבר ל
לא קנה " מתני' מי
שחזו פירותיו בעיר אחרת וערבו בגו א
אותה העיר להביא אצלו מפירותיו ל
לא יביאו לו ואם ערב הוא פרותיו כ
כמותו " מי שזמן אצלו אורחים לא
לא יוליכו בידם מגות אלא אם כן זכה
להם מגותיהם מערב יום טוב " גמ

מגביה מציא לחברו קנה המ
המגביה תחלה מה קבלה מי
מידו הלכך הני כרבגלי המלא
ודוחק הוא לתנות גר' הספרי
ועוד אין סבר לרב טעם סיק' ס
המגביה בלא מתכוין לכך לר
לרמב"ם לפי טעם לרמב"ם ה
הספריים ומה שהק' רמי' לא ק
וגרי דטאמי התם דקאמ' טעמי
משום דהוי תופס לבעל חוב כ
במקום טחב לאחרים דאחרי'
לא ימצאו המציא אה"כ לפיכ'
קאמ' רב נחמן דלא קנה אבל
הבא אית ליה לרב נחמן שפיר
דקני מי שכתמלאו לו דלא הני
חב לאחרים דהא איכא הרבה
מיס דיכולי' האחרים למלאה
ועוד אומ' ר' דים לקיים גר' ה
הספרי ונהפ' מר סבר המגביה
מציא לחברו קנה חברו היכן
רב טעם ולכך קאמ' כרבגלי מי
המלא דמציא טעם אמרינן
המגביה מציא לחברו קנה ח
חברו דמצי דזכי לבטחה זכי

מצי לחבריה ונאמיל' ואיתי' מכחו דין הוא סיהא כרבגלי הות
המלא ורב נחמן ס' לא קנה חברו והשתא טיחא התיא ד
דכ"מ דגב הוא לא קנה דלא כתכנן לקנות וא"כ הרי הן הש
הפקד כל זמן שלא באו לידו מי שכתמלאו לו ולכשיבאו ל
לידו זכה בהן מן ההפקד לפיכך הן כרבגלי " לרמב"ם
אחריכא במגביה מציא לחברו קא משלגו ולא גרם
מר סבר קנה חברו וכי דח"כ קשיא דרב נחמן אדרב נחמן
דמכ"מ לפרוסי הכא רב נחמן סבר קנה חברו דקאמ' כר
כרבגלי מי שכתמלאו לו ובטנים אוחזין רב נחמן ורב חסדא
אמרי תרניהו המגביה מציא לחברו לא קנה חברו בהג
בהבביתו של זה ולא קנה המגביה דלאו ארעתו למקני אלא
מי שכתמלאו לו קנאו במטיכה כסיקבלס טיכאן לרשותו ו
נדעתו לקנות דכי אמרי' לא קנה כל זמן סביר המגביה אמי
דיכול לומר לו אמי אזכה לעצמי בה תחלה אבל משכנתה לו
קנה דתנן התם אש משכנתה לו אמי אמי זכיתי בה תחלה ל
לא אמי כלום ורב טעם סבר קנה במגביה ומידו קבלה
זה הלכך כרבגלי המלא ואיתי' דג' כמו סכתו בספרי ומשפ'

סכתמלאו לו קנאש במטיכה כסיקבלס טכאן לרשותו וד
נדעתו לקנות דכי אמ' לא קנה חברו כל זמן שהוא ביד המג
המגבי אמרי' דיכול לומר אמי אזכה בה לעצמי אבל משכנת'
לא קני דתנן התם ואש משכנתה לו אמי זכיתי בה תחלה לא
אמי כלום ורב טעם סבר קנה המגביה תחלה ומידו קבלה
זה הלכך כרבגלי המלא ואי' גר' כמו סכתו בספרי ומשפ'
הכי רב נחמן סבר קנה חברו משכנת' לו ורב טעם סבר לא
קנה חברו אלא המגביה: מתני' לא יביאו לו
מפירותיו הואיל והוא לא ערב לשם דהכל כרבגלי הבעלים:
ואש ערב הוא ללכת לשם: פירותיו כמהו ומוקד להביאם:
מי זמין אצלנו אורחים מעיר אחרת ויבאו אצלנו עי' ערוב:
לא יוליכו לאחר סעודה מכות בידם לביתם לשעוד הלילה:
אלא אי' זכה להם עי' אחר: מנותיהם מערב יום טוב:
אזכ' מסרם בעל הבית זה לאדם אחר במטיכה ואי' לו זכה
במכות הללו לפלו ולפלו דזכין לו לאדם שלא בכתי והיו ש
סלהם ומכעוד יוס לילך כרבגליהם: גמ' אש הכניס

הכי רב נחמן סבר קנה חברו משכנת' כ טכאן סבר לא קנה חברו אלא המגביה
למן הקנ'

משולק

גמ' אם הכניס ברשות סוהו וקדחתיו ופירותיו לחצר חברו בעל חצר חייב ככחוקן ויריבא דקד מתני' בבבא קמא דכי אמר ליה עול עול ואכטר קאמי ליה לימא הך פלוגתא דהכא כי הך אזלא מוטוס דאמ רב הלכה ברבך דקיימי ברשותי לעבני סוהו הוא הדין לתחומין אמר לך רב בהך אמר דאמרי אפי' לר' דאלן ר' לא פליג אלא בדלא פריס אלא עול סתמא אמר ליה וסבר ר' עול נתקטר את קאמי ליה אבל מפקיד פירות דהכא לאו כסתמא עסקינן אלא בדקביל כטירתא וסתמאל אמר אמר דאמרי בהא אפי' לרבנן עד כאן לא קאמרי ר'

רבנן התם דקיימי ברשותי בעל חצר אלא לעבני סוהו דכיון דסבירא להו דסתמא עול אמר אכטר לך קאמי ליה כל טכין רב דבעל הסוהו מוכח נוחא ליה ד דמוקי סוהו ברשותו דבעל חצר לסמרי דאזי מוזיק האי סוהו לבעל חצר לא מחייב עליה א' אבל הכא לעבני תחומין מי נוחא ליה לאיטוס כו' תמן ואם ערב הוא פירותיו כמנהג אלהי כרגלי המפקיד נוכחו שיחד לו קרן זוית דאוסליה ביהא הלכך ברשות המפקיד הן אבל הכא דמטכין סוהו וקבל עליו סוהו סמירתן הרי הן כרגלי אלא א' אם כן זכה וכו' מיהא מן מוליכין והרי בידו הוסקרו ל' לאחר זכיה וטו' כרגלי המפקיד הן זכה שאני סהרי כל עצמו לא עשה אלא להוציא מוטבי מטכותו ולהעמידו בסביבת פלגין וכרשותו תלא כסרא ב בעכרא דדטא בבית אטוס אוטפוזכניה סתקנו לו טכחי ה עירי ומכבוד יום והוא היה בן עיר אחרת שמערבין לו לבא לבאן : הן אמר ליה אם את תלית זיל טקול ואי איכנו תלן לך לב לברכך לא תסקול להוליקה ל לעירך ולקמי מפר טעמי ואזיל שאני עכרא דדטא כלנו שאני הכא דתלנהו איהו גופיה בעב בעכרא דדטא והס לא קבלוה מידו לסמרי דכמי שיחד לו ק

אתמר המפקיד פירות אצל חברו רב אמ כרגלי מי שהפקידו לו ושמואל אמ כרגלי המפקיד לים רב ושמואל דאורו לטעמיהו דתנן אם הכניס ברשות בעל החצר חייב ר' אום לעולם אינו חייב עד שי שיקבל עליו בעל הבית לטמור ואם רב הונא אמ רב הלכה כדברי חכמים ושמואל אמ הלכה כר' לימא רב דאמ סרבנן ושמואל דאמ כר' אמ לך רב אנא דאמרי אפילו לר' עד כאן לא קאמרי התם לא דבסתמא לא קביל עליה נטרותא אבל הכא הא קביל עליה נטרות ושמואל אמ אנא דאמרי אפי' לרבנן עד כאן לא קאמרי רבנן התם א לא רבנא ליה לאימש דמקום תורי ברשותה דבעל חצר דאי מוזיק ליה לא מחייב אבל הכא מי נחא ליה לאימש דליקום פיריה ברשו ברשותיה דחבריה תנן ואם ערב הוא פירותיו כמנהג ואי אמרת כרגלי מי שהפקידו אצלו כי ערב הוא מאי הוי אמ רב הונא אכרי בי רב כגון שיחד לו קרן זוית תשמי שומן אצלו אורחים לא יוליכו כי בידם מנות אאכ זכה להם מנותהם מערב יום טוב ואי אכרת כרגלי מי שהפקידו אצלו כי זכה להם על ידי אחר מאי הוי הכא נמי כיון שזכה להם על ידי אחר כמי שיחד לו קרן זוית דמי ואיכע' אימא זכה שאני רב חנא בר חמלאי תלא כשרא בעכרא דרשא אתא לקמי' רב הונא אמ ליה אי את תלת זיל טקול ואי אינהו תלו לך לא תסקול ואי איהו תלא מי שקיל והארב הונא תלמיד דרב הוה ואמ רב כרגלי מי שהפקידו אצלו שאני עכורא דדשא ד רכמי שיחד לו קרן זוית דמי אל רב הילל לרב אשי ואי אינהו תלו ליה לא שקיל והאמ שמואל שור של פטס הרי הוא כרגלי כל אדם אל רבינא לרב אשי ואי אינהו תלו ליה לא שקיל והאמ רבה בר רב חנה אר' יוחנן הלכה כר' דוסא אל רב אשי לרב כהנא ואי אינהו תלו ליה לא שקיל והתנן הנהמה והכלי כרגלי הבעלים אלא שאני רב חנא בר חמלאי רבנא רבה הוא ושריד בשמעתיה

והכי קאמ

קרן זוית דמי: אל רב הילל לרב אשי ואי אינהו תלן ליה לא שקיל : והאמ' סמואל סור סל פטס הרי הן כרגלי כל אדם אלא כיון דאוקמינהו בתחטבתו ברשות כל מי שיקנהו מותר הקונה להוליכו למקומו והכא נמי הא ברשותיה אוקמינהו במחטבתו ברשות כל מי שיקנהו אל רבינא לרב אשי ואי אינהו תלן ליה לא שקיל והאמ' ר' יוחנן הלכה כר' דוסא דלמ הרי הוא כרגלי הרועה אלמ' כיון דאין רועה בעיר אלא הוא ואין סהרי דכל מי שישלנו בהמה דעתו סתמא כרגלי אומרינן בתריה אזלא וכלס טכין הכא דאוקמינהו כהדיא ברשותיה ודרעתא דיריה תלן ליה: כרגלי הבעלים וכיון דלכרבו תלאה סס הנה ליה איהו בעלי : אלא שאני רב חנא בר חמלאי כו' נטעמא לאו מוטוס תחומי אלא רב הונא דאמרי ליה הכי תלמודיה דרב הוה נרב אמר בסמיטת פולין כשר כיון סתעעלס מן הבין אסור ואפי' תלני כיתר בבית ישראל רב חנא אב טרדא דטמעתיה מטכח גאר עסקין : והכי קאמי

והכי קאמ' ליה ירב האנא: אי את תלית יתדי דעביד איכוס בידים לא מנסי ולא מסח דעתיה: ואי איכה תלג' לך אתה לא היה ד
דעתך לכך והס איכוס זהירין כסלך ואסח דעתיה ולא תסקול לסון אחר משום מוקצה: מתכ' אין משקין ומחטין
את המדבריות משום מוקצה: ובגמ' מפר' אמאי נקט משקין: גמ' תלתא אנב אנרחיה דתבא דה' לאנרני כבהמות
מי מותרת ומי אסורה נקט אנרחיה בלישכא דתשמיש מיכה תלתא חדתי כדרך ארץ: משום סרכא דמשכ' סתהא נוחה להפטיטה
סהא כדכך יותר מדאי כבטר

ונכנסות ליטוב: כרבושה: ב
במרחשון: פצעילי תמרה: ט
תמרים שאין מתבטלות באילן
לעולם וגורדין אות' מן האילן
ועושין להן חתלות' הן כלי כס'
כפות תמרים וכונסין אותן ל'
לתוכן ומתבטלות: מהו לאכול
מהן: ב"ט: אלא כגורגרות וצנ'
וצמוקין שהם מתחלה ראויין
לאכילה והוא דחה אותן ביד'
להעלותם ליבטן וטוב אינן ר'
ראויין עד שיבטן אבל אלן לא
דחה אותן ביד' ואיכא דאכיל
מניהו הכי: קא סלקא דעתי מד'
מדפריש ליה מלתייה דר' שמעון
אלמא כר' שמעון סכירא ליה:
איבעי' אינ' הכי: מדבריות פ'
סאין נכנסו ליטוב: כלל כגור
כגורגרות וצמוקין דמיין סח'
שמקצה אותן מאכלו בידים:
ואיבעי' אינ' אין מוקצה לר' סח'
שמעון קאמ' ליה אבל לדידי יס'
מוקצה: ואיבעי' אינ' מתכתי'
לדבריהם דרבנן דאית להו מ'
מוקצה קאמ' להו:

הדרן עלך משילין פירות
וסליקא מסכת ביצה

והכי קאמ' ליה אי את תלית אית לך סי
סימנא בנויה ולא מסחת דעתך מניה ז
זיל שקול ואי אינהו תלו לך מסחת דע'
דעתך ולא תשקול' מתנ' אין
משקין ושוחטין את המדבריות אבל
משקין ושוחטין את הביתות' אלו הן כ'
ביתות' ביתות הלנות בעיר: מדבריות
הלנות באפר" גם למה לי
למימר משקין ושוחטין מלתא אנב א'
אורחיה קמל' דלשקי איניש בהמתו ו
והדר לשחוט משום סרכא דמשכא'
תנו רבנן אלו הן מדבריות ואלו הן בי'
ביתו מדבריות כל שיוצאות בפסח ור'
ורועות באפר וגכנסות כרביע ראשון'
ואלו הן ביתות כל שיוצאות ורועות חוץ לתחום' וכאות ולנות בתוך
התחום ר' אום או וגלו ביתות הן' לא או הן מדבריות כל שיוצאות ור'
ורועות באפר ואין נכנסות לשוב לא בימות החמה ולא בימות הגש'
הגשמים" וכי אית ליה לר' מוקצה והא בעא מניה ר' שמעון בר'
בר' פצעילי תמרה לר' שמעון מהו אמ' ליה אין מוקצה לר' שמעון
לא גרוגרות וצמוקין בלבד איבעי' איס' הע גמי כגורגרות וצמוקין
דכו ואיבעי' איס' לדבריו דר' שמעון קאמ' וליה לא סכירא ליה זאב
ואיבעי' איס' לדבריה' דרבנן קאמ' להו לדידי אין מוקצה לא לדרכו
אודו לי מיהת היבא דיוצאות ורועות בפסח וגכנסות כרביעה ראשו
ראשונה דביתות הן ואמרי ליה רבנן לא מדבריות הן "

פצעילי תמרה: פה תמרי'
סאיכ' מתבטלין
באילן לעולם וגורדין אותם
מן הדקל ועושין להם חתלות'
וכונסי אות' לתוכן ומתבטלות:
ומכביא לר' שמעון מהו לאכול
מהן ב"ט' ולא כהיר' דשצעילי
תמרה לא תשמיש הכי: אלא סי'
דהוי כג' תמרה מסופן להיות כ'
כגורדין ומתוקין יסה יסה וע'
ועדיין לא מתבטלו ופוצעין א'
אותם אחת לשנים בסכין ומע'
ומעלין אותן לבג ליבטן ולא
הוו כגורגרות וצמוקין דלא דח'
דחנהו בידים דלא היו ראויין ל'
מעולם "

הדרן עלך משילין וסליקא לה מסכת ביצה

בנלך ואעי

ביצה

סנוולדה ביום טוב כתב ראבי"ה קבלתי מרבנותי שאם לבנו
 מאכל בביצה סנוולדה בו ביום טוב אסור המאכל ולא
 משערינו בשמים חדא דלחזותא ולטעמא עבד ויתו דדבר
 שיש לו מתירין אשילו באלף לא בטיל ואם שפק אסור דהל
 דהלבית כרב אסי דאלו לעולם שפק יום טוב שפק חול היה ו
 ליה דבר שיש לו מתירין ואפי' ברדבנן לא בטיל ואם לוקח
 מחכוכי הרגיל אכלו או טעמה נכרית לקחתם שאינה יודעת
 בעיב ישראל והחכוכי גוי מטיח לפי תימו סנוולד קודם יום
 טוב כר דשירי הנחיל והגוי אינו משבח מקחו דיותר טובים
 סנוולדו מחרש מאותם סנוולדו תקורם יט והוא שהגוי אינו
 בקי בעיב ישראל שיתכוין סיקחו אבל אי יודע דנולד אסור
 לא שיתכוין עליה וצריך עיון בסוף יבמות גבי גוי שהיה מ
 תוכר שירות בשוק וק דאמר בשר העומר רב טפא ורב ה
 הוציא חבלי חרש באריתא דשיתסר נביה דסבסר קא סברי ח
 חרש כחוצה לארץ דרבנן ולספיקא לא חייסין והשת' הלא
 הוי דבר שיש לו מתירין והוי לן לאסור כמו בביצה ויל' ד
 דהתם תיירי בשוק קבועא דירחא ואין בקיאיין בקבועא
 דירחא על כן מקילין והר"ר פרץ תרץ דלא מקרי בשום
 דוכתא דבר שיש לו מתירין דבר שיחזור לאסורו מטנה לס
 לשנה כגון חרש וכן כתבתי בפרק כל טעה מטנס הר"ר ה
 חיים כהן גבי שבת סתם כו' ואין לא סבירא לן הכי דכי א
 איתמר הלכה כר' שמעון לענין שבת איתמר וכו' וכן פסקה
 ה' וימונכי בפסק האלפס בשבת כר' שמעון וביום טוב כר' י
 יהודה אבל רש"י ור"ת פיר' דרב נחמן דחק טעמו לפי שטתו
 אבל אין צרי' לומר כן למירוצן דרבה ורב יוסף בפי' בתלמוד
 ובשאלות פרט' שלח פסק כר' שמעון בין בשבת בין ביט
 וכן פסק בהלכות גדולות ורבי' שכ"ט נמי סבירא ליה הכי וה
 נהביא ראיה מש' כירה ר' אומ' מטלטלין כר' חדש ושירי ולית
 ליה מוקצה והתנן אין משקין וסוחטין את המדבריות וכו'
 ולא משני דשאני בין יט לשבת וכן בשלהי מס' שבת אמר'
 יוחנן הלכה כר' שמעון ושריך ליה מאין מבקעין עבים כו'
 ולא משני דיש חלוק בין יט לשבת ועוד ראיה מש' נוטל וכן
 כר' ראבי"ה וניהו במוק' דנולד פסק בספר התרומה דאסור
 וכן במוקצה מחמת אסור דדחייה בידים כגון כר' הולק ב
 באותה שבת כדמוכח בסוף משכת שבת וא"כ כר' שהדליקו
 בשבת אסור לטלטל ר' תיור לטלטל בשבת וב'ט' עצמות
 וקליפין כיון שראויין למאכל בהמה דבין נולד ממוקצה ש
 שרי' ר' שמעון וקצת כר' להחמיר כרבי' תם דאמר דאסור ר'
 שמעון כנולד וגם ה' תוספות ומודה ר' שמעון באסור מו
 מוקצה מחמת מחובר כמו גוי שהביא דורן לישראל אם יש
 במינו במחבר פ' אין דרין וגם גרונרות ומוקוס שהעלן
 לגב' ליבסן וכן במוקצה מחמת חסרון כוס כדיתנן כל הכלי
 נוטל' בשבת חוץ ממסר גדול ויתד של מחרישה וכל הכלים
 הנזכרים פ' כל הכלים דמקד קסוד עליהו ומיוחד להו מק
 מקוס וכן מודה הוא במוקצה דאכנים וכן חזירא רטיבא ד
 דלא חזיא להסקה כתב בספר התרומה דמודה ר' שמעון דא
 דאסור ליקח ממנו לעשות סגוד ביום טוב וכן מודה ר' פת

שמעון כבעלי חיים שמתו ומתני' דמחתיכון הכבלה לפני
 הכלבים מוקי לה פ' אין דרין כדמוכח דחדש מצפה מתי
 תמות בהמתו וכן נמי פ' המביא כדו יין אמרו דלר' שמעון
 אין נוטלין עבים מסוכה בריאה סנפלה דאין אדם מצפה
 מתי תפול סוכתו ודכותה בקורה בריאה דמודה ר' שמעון
 בארץ ואסוחי דמוקצה מחמת חסרון כוס גבי שבת סתם ל
 לן תנא כר' שמעון דתנן מחתיכון ואף על גב דר' יהודה פל
 פליג עליה בסיפא וכה' ג' חטיב ליה פ' החולץ סתם ואחר כ
 כך מחלוקת מ' נהי דלא חטיב סתם גמור מ' חטיב ליה כ
 כרביס לגבי יחיד ודכותו גבי כן ובת כפ' יט נוטלי' דתנן
 מחתיכון את הדלועין כו' אומר רבינו חס דמייירי בסתלטו
 מן המחבר בשבת דומיא דכבלה לפני הכלבים דנתכבלה
 בשבת כדמוכח בסיפ' וצרי' לפר' מאין לאסור אנתן דלועין
 לא מטעם שמה יעלה ויתלגס ולא מטעם מוקצה ואת' הא כ
 מחובר חטיב לר' שמעון מוקצה כגרונרות כדאמרו ב' אין
 דרין גבי גוי שהביא דורן לישראל אם יש במינו במחבר
 אסור ופ' דאפי' ר' שמעון מודה דאסור דהוי כגרונרות וז
 וצווקוס ויל' דלא הוי מוקצה דמוכח הו' לבהמה לאוכלו סס
 במחבר ויהא דאמר בסוף פ' כל כתבי דאין מעמיד אדם
 בהמתו על גבי מוקצה כלומר עטבים שנתלטו בשבת מוקי
 לה התם בדקיימא במקום שלא היתה יכולה ליקח כגון דק
 דקיימא בתרי עברי דנהרא וסמא יעלה ויתלגס לא שייך אל
 אלא בשירות האילן שהרי הם קלין להסירן מהן נוטלין מע
 מעצמן אבל דבר קשה להסירן ודאי שרי דאוכורי מוזכר הו'
 הנחיל ואין יכול לעשותו בקל וראיה לדבר מדתנן באמסת
 שבת גוי שהדליק את הנר בשביל ישראל אסור להסתמט לא
 לאורו ואם בשביל הגוי מותר ואמאי לא חייסין שמה ידלי
 ודליקו בעצמו אלא ש' כיון דבא לן על ידי טורח אוכורי
 מוזכר וכן גוי שעשה כבש יעלה ישראל ולא חייסין שמה ע
 יעשה הוא דאיכא טרחא יתירא ומטעם זה אכל רבי אלעזר
 ממוץ דב' מלוח שבלאיתן שפחתו דלמאי ניהוים אי' ממוץ מוקז'
 הא חזי לכוס ואי' מטנס בטולי' גוים הא נאכל כמו שהיא חו'
 ואי' מטנס שמה יבשל אוכורי מדכר ומטעם זה התיר הרב ו
 ר' יצחק משיאיר והרב ר' שמואל מנורדון ליקח שת מן הגוי
 בשבת כיון שאינו נעשה כל כך מהרה לא גרונ' אף קשה
 למאי דעבד רבי אלעזר ממוץ דהא תנא בתוספתא היה מכ
 מכירן אסור מפני שמרגילו לשנה הבאה וכמו כן למאי שה
 שהסכימו הרב ר' יצחק והרב ר' שמואל דהא עישה אינה רא
 ראויה לכנס תוספות איתמר שבת ביום טוב פסק אביה כי
 היכי דביצה סנוולדה בשבת אסורה ביום טוב מטנס הכנה
 הכי נמי שירי שתילה ושירי מדורה שהדליק מערב שבת ו
 ודלקו בשבת וככו אי' נמי שהדליקו בשבת לחיה או לחולה ו
 שיש בו סכנה וככו אסורין להדליקן למחרת ביום טוב וט
 וטעמא מטנס דדמי להכנה כי במקום שנכבית השתילה כ
 נעשית ונתקנה בהיותה שיחם והוכנה להדליק למחרת ביט
 כדיתנן ר' יוסי שומר לכולן חוץ מן השתילה מפני שהיא עו
 עושה פחם ודכותיה בשירי מדורה שנתכבסו וטובים להב
 להכעיר שנית ושירי שמן נמי כיון דגזרו בשירי שתילה גו
 גזרו נמי בשירי שמן ואף על פי שלא היה בדעתו להכניס
 לא גרע מביצה שהכנתה בדי' שמים ואשילו הכי גזרו ור
 וראיה מירושלמי דהכא וכו' פ' ג' דערובין דאתפליגין ס
 שירי מדורה שירי שמן שככו בשבת מהו להדליקן כיו' טוב

רש"ט נלראביה נר דבר רבנן היכא דלא הוה דבר טיט לנ
 מתירין דמבטלין אסור לכתחלה אשילג איתיה לאסורא ב
 בעיניה שלא הנודך התלמוד לחלק ביניהם בין מקלף קי
 קלי בין איתיה בעיניה אלא לרב אמי דאח דבר טיט לנ מתו
 מתירין כו' .. והני מילי בדבר שהוה מדרבנן שאין לו
 שורש דאורייתא דנמצא משורש וליכא למגדר אבל סתם יי
 ייכס שהוא מדרבנן כיון דכתיב יסתו יין כסיכס והוא סב
 סתמא כדכתיב בפי לעז אין מבטלין לכתחלה אשי סתם ייכס ול
 ללא דמי למוקצה שגורו משו הנצאה שאין דומה לו ורש"ט בס
 פי דמיידי דאכילה אין מבטלין דבר האסור כמו תרומה ש
 טכילה לפחות ממאה דעל דבר זה נטעה במסכת תרומות
 וכן אסור שכל לקדשה פחות מששים נק' למורי דהא הכא
 בענין אסור טלטול מוקצה קא' ואף על גב דאין מבטלין
 אסור לכתחלה .. מת ביום טוב ראשון .. פי בשק
 תולין ובמועד קטן אפרטנו בענין אחר בעה' ..
 השוחט התרנגולת ומצא בה ביצים גמורות וכו' פי רש"ט בס
 כגון שגמרו לגמרי עש קליפתן החזונה אבל אם לא נתק
 נתקפת הקליפה החזונה כדרך הנמכרת לשוק דין בשר ע
 עליה לכל דברים .. ודוקא לענין בשר בחלב שריכין ביצים
 גמורות אבל תרנגולת שנתבלה בשחיטה דאסורה אסור מ
 דאורייתא ביצתה אסורה ויהי תנן במסכת עדות ביצת כב
 כבילה אם כמותה נמכרת בשוק כס' מתירין וכה' אוסרין פ
 עיין פ' כל הבשר .. כל ששמיטתו ביום מוליד ביום
 כתיב בהלכות גדולות דשרי להכילי מן הגויס ביצי כליל
 יום טוב ראשון דראש השנה ובלילי שני ימים טובים של ג
 גלות ובלבד שהביאוס מתוך התחום דביצה בליליא לא מ
 מתיליד והא בת איתמל היא אבל כליל יום טוב הראשון שחל
 להיות אחר שבת לא דלמא איתיליד בסכתא ואסורה .. וכן מ
 מצאנו בתוספות דשרי אשי אין תרנגול זכר בעיר דאשילג
 בדששא בארעא רוב יולדות ביום .. וכן פה' ודוקא היכא ד
 דברק מאתמל התם תלינן טעמא להחמיר היכא דליכ זכר
 ואמרינן דלמא איתיליד בליליא .. ומוריס טאס שחט
 שוחטו כו' וכל טכן שיוכל לכסות בעשר שאינו מוכן אם ו
 אין לו מוכן פה' ואת אמאי לא אמרינן יכפה עליו כלי עד ז
 טיעבור יום טוב ויכסה יול משום הביבות מצנה בזמנה ו
 נדכותיה דיוקין הכא בירושלמי מסוין שהתחיל במצות או
 אומ לו מרוק אביה .. ור"ת פסק כד' יונחן דאח מוחלפת הש
 השיטה ומתירין כה' לחפור בדקר לכתחלה .. וכה' נראביה ל
 לא פסקנן כן הלכה למעשה ומסקינן בבכורות פ' הלוקח ב
 בהמה השוחט בהמה מותר לתלוש לו צמר במקום הסכין ב
 בידו ובלבד שלא יזוזנו ממקומו אלא ישאר עם מסוכך כס'
 כשאר צמר הצואר אבל בעוף לא יורוט מפני שהוא דרכו
 ונמצא תולס ביום טוב פה' עיין פ' כלל גדול ..
 וכה' אמרי' לא ישחוט אלא אם כן היה לו עפר .. הרי לפי האל
 האלפס הכי מסקינן דכה' לחומרא כמתבי דעדות והא דאח
 ר' יונחן מוחלפת השיטה הינו ההיא דתריסי' אבל ר"ת אמר
 דמפסינן קך דהשוחט חיה ועוף דאי קך דסלוק תריסי' והיו
 סוכרין כה' דיש בנן בכלים והלא כריס פ' כל הכלים פ'
 סתם לן תנא דאין בנן ואף על גב דנשנית בעדינות גבי ק
 קולי כס' וחומרי כה' ול לפי הטעות דמתחלה היא נשנית ות
 נתרע דאי מפסינן ההיא דתריסי' אמאי לא נשנית בעדינות
 בהדי הכי הלכת דכס' לקולא וכה' לחומרי' .. ואח' ר"ת דמותר

רב ור' חנינא דאמרי תרניהו אשני' נר יונחן אח' מותר' אח'
 ו' תנא קמיה דר' קך מה אכפת ליה שתילה גבי ביצה' אח' ל
 ליה מאן דאנן חמין דרבנן מדמוג לה הא הדא היא חדא ..
 ונר' לאביה מאי אכפת כו' מה ענין שתילה אבל ביצה מה ע
 ענין הכנה שייך כאן בשתילה והשיב לו כיון שהחכמים ש
 שבדור דמו איתה גם אנו נדמה לה' ונר' לאביה דאסור לס
 לטלטל כמו ביצה .. וכן רש"ט פסק בהו לאסור .. וכן סת'
 וכן פסק כרב הירושלמי .. והקשה הרב ר' יהודה מפריט א
 אי' קשה למנהג שלנו שאנו מדליקין שירי שתילה ומדורה ש
 סכנו בטבת ויום טוב זה אחר זה: ותירץ ר' דודאי הירושל'
 סוכר טיט עם הכנה לפי שנוחין להדליק אחר סכנו יותר ו
 והכנה גדולה היא' אבל התלמוד שלנו אינו חושב זה הכנה
 כיון שגוף הדבר בעולם פי שירי המדור בעולם והיו כמו
 אשיות ובטול דשריך לעיל גבי אין יום טוב מוכן לשבת דלא
 מוקרי הכן כיון דאינו מתקן אלא דבר שיטנו כבר בעולם
 ועל זה סמכו העולם לחזור ולהדליקה בטבת אחר יום טוב
 גזרה טמא יעלה ויתלוש .. תימ' אמאי חייסין טמא
 ועלה ויתלוש אשילו לכתחלה כמי מותר לתקן דהא אוכל נפש
 מותר כמו אשיה ובטול .. וגם קשה דלקותן קאח' אין דרי' תן
 הביבין ביום טוב אמאי הא אוכל נפש הוא' על כן פירס
 רבינו נתבאל מקינן דכתי' אך אשר יאכל לכל נפש וגו' וס'
 נשמך ליה ושמרתם את התצות' איתם מלאכות שמסוימור ו
 נאילך איתם מותרין דהינן מליטה נאילך ומסרן הכתוב לח
 לחכמים לידע מלאכה הדומה מליטה נאילך .. אבל
 כופה עליה כלי שלא תפסר וכפ' כירה קאח' לר' יצחק דאח'
 אין כלי כטל אלא לדבר הנטל מוקף לה בצריך למקומו ומט
 ומטלטל ליה גם לצורך הביצה .. ים ללמוד מכאן דכלי שמל
 סמלאכתו לאסור כשהותר לו לצורך גופו או לצורך תקומו י
 יכול לטלטלו עד תקפו שיצטעו עם דהא כלי שהותר לטלטל
 לצורך תקומו שריכין לטלטל לכסות ביצה במקום שהיא נע
 ונגד רחיה מוש' כל הכלים דאח' רב הונא שלא יגב טלטול ו
 טלא לצורך אינו והא רב כהנא אקלע לבי רב נחמ' להו אי
 חייתו שנתא לכהנא וליתיב עלי' לאו למימר דבר סמלאכתו
 לאסור לצורך גופו אין לצורך תקומו לא פי שהיה צריך לט
 לטלטל טלא תגב או טלא תפרק ולא מצא לה התר לטלטל פ
 אלא לצורך גופו לישב עליה' ומטנו הכי קאח' להו סקול' ש
 שנתא תקומו כהנא פי שהיתה על דרך בית המדרש והיה צר
 צריך לטלטל שיעבור דרך פס שזהו לצורך תקומו והותר ל
 להט לטלטל עד תקום שהנטיעה וצריך עיין כו' רש"י פיר'
 דצריך תקומו היה ואין להוכיח מכאן דמנא לן דטלטולא ל
 להצטיע' .. ואש כתצרכה באלף כולן אסורות עיין
 פ' התעורבות ופ' הצלמים .. ואף על גב דק"ל כרב א'
 אשי דאח' כל דבר טיט לנ מתירין וכו' .. והר"ד סמאל מבונ
 מבונבירק כתב דלא ק"ל כרב אשי דהא תלמודא שריך הכא
 ולרב אשי דאח' ופוסק רבי תם כל היכא דאח' הכי אין הלכה
 כן כדפי' כפ' בא סוין ופ' ביצר מברכין ולבני מערבא ד
 דמברכי בתר דמסלקי תפיליהו וכן בקדושין ולרב הונא ד
 דאח' חושה קונה ואין הלכה כן נלשי זה לא יקשה מפרשת ה
 העומר אדרב אשי כדכתי' לעיל .. הכא מקלף קלי
 לאסורא' מהכא שמעינן דבר רבנן היכא דלית' לאסוריה
 בעיניה שמבטלים אותן לכתחלה ואסורא דאורייתא אין מב
 מבטלין לכתחלה אשילו דאסורא ליתיה בעיניה כך פסקר

דמותי לחפור כדקדק לכתחלה ואין צריך להבי' עפר לכסוי
 והא דאל' לקחן והוא סיחך לו קרן זניית הינו כשרונה לעשות
 בו שאר צרכים ויהא מוחלפת הסיטה הפ לבית שמהא לא ק
 קטיא כרמנן אבל בית היכל החליפו שיטתן להקל בתריסי
 כי תריסין צרכי רבים הם ואין גזרין גזרה על הצבור כו'
 ונר' לי דדעת האלפס כן שהרי לא החליף הסיטה בספרו
 לא בחשירת דקר ולא בתריסין .. אכנה דשמואל
 אמ' אפי' גבל עיסה וכו' והלכה כאכנה דשמואל וספר התר
 התרומה פסק כרבה דהוא בתראה וכתב ראב"ה נר' דלא
 פליגי רבה ואכנה דשמואל אשמואל דאמ' חלת חונה לארץ
 אוכל והולך ואחר כך מפרשים וכן תשמע הכא ובידו שלמי ו
 ובתוספתא דסריקין נר' הלש עיסה ביום טוב בין שהיה ב
 בין שמהא מותר לטלטלה ומותר להפריש ממנה חלה לשה
 וערב יום טוב וסכח ולא הפריש אסור לטלטלה ואפילו לה
 להפריש ממנה חלה אסור ולא תקפו ממנה לרבה ואפילו
 לאכנה דשמואל דכולהו ערו לטלטולי דאיכא לאוקמי בחלת
 הארץ ואחמור בה דסייד בה תקון גמור אפי' שלא לטלטל ו
 נרבה ואכנה דשמואל בחלת חונה לארץ מירון כן פי' רבי
 טבט וכתב בספר התרומה דקד' כריתא דקתני לשה מערב
 יום טוב לא תקפו מינה לרבה בידו שלמי פ' אלג עוברין מ
 מיתני לה ודיוק עלה ואדרבה נר' דהוא שייפתא לרבה והכי
 תקן הכא לש ארץ ערס לא פי' שלש לגמרי ואין טעם דבר ח
 חסר והיה יכול להפריש מערב יום טוב לכך אינו מפרשים ו
 ביום טוב אבל ערס לא פי' שלא עשה רק תערובת מים וק
 וקמח ולא כלושה כעוב יחד כמו שפרסן דומחות והינו גל
 גבל שמינין תהא דאש לש מערב יום טוב אין מפרשים
 ביום טוב חלתה לכולי עלמא .. אכנה דשמואל אמ'
 אפי' גבל מערב יום טוב אין מפרשים ממנה חלה בין טוב ו
 והא דרין דאין לאעוקה ביום טוב כיון דאין יכול לאוכלה
 ביום טוב מיהו מצי לאעוקה ולאוכלה וכלכד טיניח מעט
 לחלה כדשמואל דאין חלת חונה לארץ אוכל והולך ואחר ד
 כך מפרשים וכן אש אהא מערב יום טוב ולא השריש מת
 ממנה חלה נר' לרבי תם דאין צריך להפריש מן המוקף ב
 לחונה לארץ דאמ' שמואל חלת חונה לארץ כו' ונמצא כמות
 כשפריש כבר כאכל שאר ויש לרמות כשיפריש ומחמת
 מעט יפריש ומקפת סכנו ויהיה מן המוקף .. אבל
 בשולש של עליה אשור וסולמות שלכו כתב ראב"ה דאש עו
 עומדן טס תקודש עולין ויורדין בהן אבל ברטון הרבוס
 אשורים לטלטל ולהביא שום דבר דהרואה אומ' להטיח גג
 הוא צריך אבל בבית או בחצר והוא תקן כנוגע בהא איכא
 פלוגתא דרבנן דאין פסקינן כרב דאמ' כל תקום שאסרו ח
 חכמים משום תראית העין אפי' בחדרי חדרים אסור וכפ'
 חבית פירשתיו .. אבל שולש של עלייה אסור אומ'
 דבי תם דשולש של עלייה דרסו להית קבוע ואין מוזין א
 אותי אלא להטיח בגן אבל שאר סולמות דקות או קצרות
 שאין רגילות להטיח בו בגן שרי לטלטל כדאמ' בערוכין פ'
 חלון גבי שולש המצרי אינו ממעט משום דהנה ליה דבר
 סנטל בשבת וכל דבר סנטל אינו ממעט והרב ר' אברהם
 פי' דהא ביום טוב עייד לאסור יתיר מבטבת משום דאי
 שרית ליה אפי' לטלטל ברשות הרבים והרואה אומ' להטיח ג
 גג הוא צריך אבל בשבת לא חיישינן שיטלטל ברשות הר
 הרבים .. זמן שחורים ומצא לבנים בכנלה שומע

שמעתין משמע דאש מצא ויה סוזין טרי והקטה הרב ר' יו
 יוסף דלקחן פ' אין צדן תניא יוני טובך ויוני עליה הצדן
 חייב ויל דהתם בגדולים והא בקטנים כדאמ' התם גבי ל
 היה טקנתה בפרדס הא בה הא בחומה .. ואין טאס
 קצב עליו בסר טאסו לטלטלו והני מילי מחמה לצל אבל
 לצורך גטו או לצורך מקומו מותר כדמוקמינן לה פ' כל ה
 הכלים אבל בידו שלמי מדמה עליו לסיכי זיירי ומזרי טאס
 שאסור לטלטל ואפי' לצורך גטו ומקומו דכיון דקסיד ע
 עליוהו מיחד להו תקום .. שמואלין עליו בסר לצלי
 אין להוכיח ומכאן דצלי בעי מליחה לצאת מידי אסור דס'
 דשמה עצה טובה קמ' למולחה משום טעם בעלמא ..
 רב אחא מעריס ומלח גרמי איכא גדולים דאמרין דלא
 סרינן טוס הערמת אסור אלא לצורבא מרבב' שאינו פורץ
 גדר וכן דך דמערימת אשה וטובלת וכו' מיירי באשת חבר
 וכן כל הני הערמות דפ' ב' דמוכילתן וראיה מפרקין ר' אלי
 אליעזר אומ' תולין דמדקאית התם הערמה קא אמרת העם
 הערמה לצורבא מרבבן טריא .. מה שהתירו לטלטל
 כנזה של עושות לאחר שהסירו אותה מעל העוף מידי דהנה
 אעיר לפני הדורסן דהתירו סוסן משום תחלתן ריקח ..
 כתב ראב"ה אותם בני אדם שקוטן בסר מערב יום טוב
 ומולחין אותה ביום טוב נר' לרבי אפרים דאסור הוא דאש
 דאשטור לעשות מערב יום טוב וכן אשה טעונה שאר לעשה
 ביום טוב נר' דאסור .. וכה סברי ומתוך שהותר
 לצורך כו' ואש תאמר אש כן אמאי אין טרפת קדשים דוחה
 יום טוב וכן אמאי אופה מיום טוב לחול לוקה אומ' רבינו
 תם דלא אמ' מתוך אלא טוס בו קצת צריך יום טוב כגון לי
 לישול לולב וכסר תורה לקרות וקטן למול ולטייל התקנות
 טוס טס שמת יום טוב וכן פ' ח' אבל אבנים וכיוצא בהן
 לא וכן פ' מה מדלח משלבו באבנים אש כן לכ' יום הוצאה
 ליום טוב אלא שהתורה התירה לצורך ובית היכל סברי מת
 כיון דהתירה התירה לגמרי אפי' שלא לצורך אלא דרבבן ג
 גזרו במדי דלא צריך כנוצ אבנים אבל בקטן נכת' דבריבי
 ליום טוב לא גזרו ונר' שלא היה בספרו הא דצריך חלח מ
 מעתה הוציא אבנים לכה ה' דלא מחייב ועוד יק' ליה הא
 דאמ' האופה מיום טוב לחול לוקה אלמא מן התורה אסור
 הוצאה ושא' מלאכות שלא לצורך וק' ליום טוב צריך ערו
 ערובי תחומין ולא ערוב הוצאה מיהו הא משקא לרי דס'
 דשמה הא דקאמ' אין ערוב להוצאה ליום טוב הינו לדברי
 שהם צורך יום טוב אבל דברים שאין צורך יום טוב ה' ד
 דצריך ערוב להוצאה מבית לבית וסוגיא דעלמ' דהלכתא ו
 בליטא בתרא ואכיה פסק כאל סופרים הלך אחר המקל
 עיין בע' פ' .. כגון קטן ולולב וכת' פ' ח' טקייטין
 קטן למול לולב למצותו ספר תורה לקרות בו והוא הדין ש
 שמואל ליטא מחזורים לבית הכנסת ונר' דהו' הריז להחזיר
 אפי' שאין צריך ללמוד בהן היום אף על גב דעולא לא חס
 חטיב ליה בהדי ג' דברי' שהתירו סוסן משום תחלתן הינו
 משום דלא מתניא בהדיא במתניתין .. ושטאלתם
 להחזיר שפרים לבית נר' דאסור ביום טוב להחזיר מבית
 הכנסת אש אינו רוצה ללמוד בהם היום דלא אמרינן מחוק
 שהותרה הוצאה לצורך הותרה שלא לצורך אלא לצור' מצות
 היום תרע מדפריך להנא ליטא דאין ערוב הוצאה ליום
 טוב הוציא אבנים לבית היכל הכי נמי דלא מחייב ולא פ'

פריך להנחיל ליטמא דמתוך וטלמס מאיר בר ברוך הענין ת
 מאיר ... והוא הדין לכלים אמנם בירושלמי תקן נ
 ולא את המפתח ובה מתירין: אי יצחק הוא דתמר במפתח
 טל אוכלים אבל מפתח טל כלים לא ומקשה והא ר' אבהו ה
 הוה יתיב ומפתח דפלטרו בידיה ומטני פלפלן הוה ליה
 בגויה אור זרוע ... אבל תבלין לא בעי העלאה וה
 והכי הלכתא כו' ופסק בספר התרומה דפלפלן כתבלין ו
 וראיה מתוספתא דתני' הפלפלן כתבלין סבה מתירין כדר
 כדרכן אף במדוך טל אבן והא דאמ' בפ' תולין הו' פלפלן
 מרחק חדא חדא בסכינא טרי בשבת מייירי וכן פי' באלפס א'
 אבל אביה פסק כרמ' ונאלתנית ורח' דבינ' טוב מייירי ופל
 ופלפלן בינ' טוב בעו סגני וברחיס טלהס לא מפני סגרי
 סגריה שהו' מכבר דתני' הרחיס טל פלפלן יש בו ג' כלי'
 אמצעי משום כלי כברה כו' וליתנהו בכלל שאר תבלין הכ
 הדוכין כדרכן דפלפלן ומריקא לא מפיגין טעמן וכ
 וכהנחיל ליטמא קומא לן דתני' טעמא בהשגת טעמן נטומין
 כתי' מפיגין טעמן נטרי לרוך כדרכן וכן מצא ר' אביה בת
 בתוספות ובתוספתא דתכילתא עיין פ' תולין ...
 הבגד קטנית כו' עיין פ' כלל גדול ... אידי דתנא רי
 רישא מערב סבת כו' אבל בשבת נדאי אסור לתלו' וכפ'ר'
 משנין גבי חבילי' סאה ואוב כו' ונחמיס אומ' תולל בראשי
 אצבעותיו סי' דמתיר בשבת על ידי סגני התס לא להסיר ה
 הזרע כמו טבלין דהכא אלא לרכך הקלחים עצמן לאכול
 אבל אומ' חכמים אסור לעשות כן שמה תכרוך לו כיומא'
 והא דתנן בכלאים כרים וכסתות אין בהן משום כלאים
 ובלבד שלא יהא בסרו נוגע בהן ולא גזרו עליהם משום כ
 כריכת נומין משום דלא סייך התס כריכת נומא' נאומ' ר'
 הני קוטרס ונרש' יטעס הס סדינן המוכרין יחד וכו' ויהוה
 צמר גשן או כלאי בגדים ומהנדקים על ידי התפירות אס
 יס בתוכן בלאי בגדים טל צמר ונתחב המחט בהן ובסדון
 טל פשתן שמשך חוץ ויס בהן כ' תפירות אסו' בין בהצעה
 בין בהעלאה ואש' מחוכרין בחוטי המטו' טגס כרים וכס
 וכסתות שהתיר הו' משום דלא סכיחי בהו' טובא כריכת
 נומא' אבל בהצעת שאר כלים גזרו גס בהפסקת עטר מצ
 מהצ' סין דסכיח בהו' כריכת נומא' ובקוטרס' יטעס כתי' וס
 לגזר אטו העלאה אש' למימד תתי' אסור ואס אין בתוכו ר'
 רק גזי צמר וכול' להיות מותר סין בהצעה בין בהעלאה
 דאין חוט התפירה מתכרך לבגד בתפירה רק שהוא מקרב
 ויהיה סני בגדים החבונים יחד ואס היתה נשתחת לא הי
 היה הצמר נדבק לבגד ומחמת תפיר' או כו' זה פחות מקטירת
 חבליס פ' במה בהמה יוצאה ואין זה דומה לאריגה תפירה
 וקטירה ומתניתי' דהכא לא הוה מתי' לאוקומי בכרים וכס
 וכסתות דאי' זה חדום וכ' ידעי דחזו' נשיטא דמשלחי' אבל
 קסין העטנין להעלאה סר' דאין משלחין דשמה יטעו הר'
 הרואים ויסברו שאין קסין ויודעין דאין משלחין בין טוב
 אלא דברים טכאנתין ממנו ויבאו להתיר כלאי' בלבישה ...
 תביא אומ' רבן שמוען בן גמליאל במה דברים א'
 אמורים שהמאכל מרובה על הפסולת בפ' נוטל פ' משום
 דהשתא הו' טרחא יתירא למסקל לאוכל ואין כו' לרי' דאי' מ'
 משום טרחא הו' מצי קאת' בסמוך כיון דאי' בעי למסקל ל'
 לא משקיל ליה עד דסקיל ליה לאבן כפסולת מרובה על ה'
 האוכל דמי והשתא הו' משום האי טעמא כפסולת מרונ

מרובה על האוכל דמי עכ' כו' לר' דטעמא מרונ דכו' אוכל
 מרובה על הפסולת הו' פסולת בטל לגבי אוכל ומותר לס'
 ליטלו מן האוכל ולזרקו אבל פסולת מרובה על האוכל לא
 בטיל ליה לפסולת והשתא אפי' שפיר גיר' השפירס דגבי ח'
 חבית כתי' כיון דאיבעי למסקל לא משקיל לה עד דסקיל
 ליה לאבן כפסולת מרובה על האוכל דמי דכיון שאין יכול
 ליטול כלל מן היין בלא נטילת אבן לא חסיבא כבטל לגבי
 האוכל כיון שהאוכל אינו נכר כלל ואינו יכול ליטלו הימנו
 כשהאבן על פי החבית והא דמוקי בסוף פ' דבישה כגון
 דנפיש כטרחא חוטר באעור' קאי אוכל ולא אפסולת ולפי'
 הקוטרס קאי אפסולת ולא אוכל מת' פ' נוטל ...
 מפני מה אמרו וילון טומא מפני שהשמש מתחמם כנגדו פ'
 סי' מתעטף בשוליו על כל יס תורת כלי עליו וכיון דמתחמ'
 כנגדו אסור לעשות כלאים' משום אי' לאו דמתעטף בשוליו
 אף על גב דמעמיד החום כגון שמעמידו כנגד הפתח להג'
 להצין מן הרחן אפי' הכי לא היה ביה משום כלאי' דאי' לר' ה'
 למה לי לתימר שהשמש מתחמם כנגדו תפוק ליה משום ס'
 סמוך עליו מפני החמה ומפני הגשמים' מכאן הביא הר"ר
 יצחק מתיבא ראיה למה שפסק ר' אביה משום אבינו שמונת'
 לפנים כלאים על גבי הגביע כשרוחצים בה וטעמא כיון
 דאינו כי אס מעמיד חום בעלת כה' לא סייך כלאים וכן
 הדעת נוטה שהרי אשקיה רחמ' בלסון לבישה דכתיב לא
 תלבס טעטכו והו' דס' במה מדליקין מוכרי כסות כו' וכ
 ובלבד שלא יתכוון בחמה מפני החמה התס דרך לבישה ...
 האי כמשא' גמלא דנרש' עיין בפ' במה אסא לפי ש'
 שאין דרך חמוס בכך כתב ר' אביה והני אש' בהעלאה כו'
 טרוין כעין כוכבין שאנו מכסין בה ראשנו ... אבל
 כל דבר שדרכו ללבוש' גזרו בלבישת קסין כדרכן וכפ'
 צננת פענח פליג דהא מגין הוא בחמה מפני החמה ונגש
 וכבשמים מפני הגשמים ... זה הכלל כל טכאנתין
 בתוספת רכ' צמח כו' שלמה ריש מתיבתא חלוך שתפרו גוי
 או בגד טכבשו גוי אסור ליטלו מן הגוי בינ' טוב דהכי פ'
 פסקינן בס' מקום סנהגו דאש' בחולו טל מועד אין מוב'
 מביאין כלים מבית האומן אבל נדאי אס סגרי לו גוי כלים
 תפורים טכגמרה מלאכתן מערב יוס טוב מקבל ממנו פ'
 שאין זה חומר יותר מדגים או מסיירות דאס כגזרו מערב
 יוס טוב או נתלמו מותרים לקבל הימנו וכל סכן כלים תפ'
 תפורים ומתשנבה זו למדנו שאס הביא גוי כתב מחוץ לת'
 לתחום שמונת' לקבלו ואינו מוקצה אש' לאותו ישראל סנס
 טכסתלח לו הסתב' דליכא למיחש שמה ירבה כשכילו כמו'
 גבי גוי שהביא דורן ומשום מוקצה ליכא דהא דורן הבא
 מחוץ לתחום מותר לישראל אחר ואס היה מוקצה אין הו'
 מותר לישראל אחר ואין לאסור לקרות בו משום שמה יקר'
 בטטרי הדיוטות כדאמ' בשבת פ' הסואל דהני מילי טטרי ח'
 חוב ולמנות אדם את אנרחיו דמינו' לטטר חוב טכדעתו לכ'
 לכתוב ולמנותס הלכך גזרו אבל שאר כתבים לא' אביה'
 אבל כ' זר' כל כתבי פירס הקוטרס טטרי הדיוטות טטרי ז'
 חטכנות או אגרות השלוחות למגזא חפץ' עיין תוספות
 פ' סק הוריק ...

אורן עלך ביצה שגולדה

יום טוב

רב אשי און כרי שיאמרו כו' הקטן תוספת כיון דערנבי ת
 תבטילין מדרבנן היכי שרינן על ידי ערובי תבטילין הכ
 הכנה דאורייתא דהא רבה אית ליה לעיל הכנה מדאורייתא ו
 מנהיגו אשר יביאון ויתירין ריבא דאין טיך הכנה אלא כט
 כשהוא מוכן דבר שאי אפשר לו ליהנות בו ביום כגו קנין
 שביעה שהוא לצורך מחר וכגון כינה טבגמרה היו שלודתה
 למחר ועוד ול דאשי לרבה לא אשכחן אסור דאורייתא אלא
 במכין סמוך לחשכה דהא רבה אית ליה פירא אלג עוברין
 שאינה מיוס טוב לחול אינו לוקה האיל ומקלעי ליה אור
 אורחים ומתקומא עם תלתיה דרבה כר אליעזר דסקיין
 הלכתא כותיה .. מר בריה דרבנא הנה יתיב בתב
 בתעניתא כולי שתא כתב ראביה כר לי דסבורא ליה כר א
 אליעזר דאין או כולגו לה או כולגו לכס אבל אפן סבירא לן
 כר יהושע דחזיו לה וחזיו לכס הלכך אסור בתעני והכי
 אמרינן פ' ג' שאכלנו טעה ולא הזכיר של יום טוב בכרסת
 המזון מחזירין אותו ומנסו דאי אפשר לו דלא אכיל דבר מי
 פיתחייב בכרסת המזון .. עושה אדם תבטיל מערב
 יום טוב ושומך עליו לטבת ואם הותר הותר לטבת וכלא
 הערמה כדתיבא בגמרא ומהו בקדרה אחת אשי במתכוון
 מותר להוסיף לצורך טבת דהא אשי לצורך חול טרי בקדרה
 אחת כדתיבא ממלאה אשה קדרה כו' ולא אשטרו ואם הותר
 אלא כב קדרות או ככלי .. פעם אחת טכח הרב ר' טמו
 שמואל שלא ערב ערובי תבטילי בערב יום טוב ולא נזכר
 אלא כיו טוב טרי רבו אינו מועיל והויה סיבטלו בהסכמה
 ליום טוב הרבה ויתירין לטבת ועוד הויה לעשות ערובי
 תבטילין עכשיו ביום טו סני ושופק הלכה בדברי סופרי
 הלך אחר המקל והלכה כרבה דאין כרי שיברז מנה ושה
 לטבת כו' ושריך תלמודא אשי ביום טוב נמי ומשני שמה
 ישעש ומשמע הא אי לאו הכי וכול להניח ערובי תבטילי
 אשי ביום טוב עצמו .. לא סנו אלא תבטילי אבל
 פת לא פסק בהב' דבעינן פת ותבטילי וכן פסקו רבי תם ו
 רבי יעקב כר שמשון משליחא וריבא ורבי ינחק בר יהו
 יהודה ופיר הא דאין אביי לא סנו אלא תבטילי אבל פת לא
 הני מילי לבטל אבל לאשיות בעי פתוכן כתי הא דפשיק ר
 רבא בסו' שמעתין הלכה כתיבא דידן ואלויבא דבית הילל
 דאין תבטילי אחר התם נמי שאין צריך לאשיית פת ועוד ר
 דרבא לא איתא אלא לאשנקי מדחכניה דאין לבש אין טומא'
 החזין אלא איכ' היו לו חמין שמונך מערב יום טוב קהל
 דלא בעינן אלא חמין אבל בהא קל כותיה דאין אופין א
 אלא על האשני ואין מבטילין אלא על המבטל והכי גרסי'
 בירושלמי ערובי תבטילין כך הם נוטל פת כבינה ותיב
 ותבטילי כזית ואונ' באי חויה אקבו על מצות ערוב ומזכה
 ומתכה ואונ' בדין יהא טרי לבא לאשנוי ולבטולי מיוס טוב
 לחברו ומיוס טוב לטבת וסומכין על ערוב זה עד מוצאי
 יום טוב האחרון וכלבר סיהיה ערובו שמור עד מוצאי יו'
 טוב האחרון אבל או שאכדו צריך לערב יום האחרון עכ"ל
 היר' והעם נהגו לו לאשנוי ולבטולי ולאומני ולאדלוקי

סרנא וכן תשמע לקמן בפסקין ג' דברים מחזירי רבין נח
 נוליאל מי שלא הניח ערובי תבטילין אופין לו פת אחת ו
 ומחזין לו קיתון אחד ומדלוקין לו את הכר יום אונ' אף
 צולין לו דבקטן משמע שערוב מתיר הדלקת הכר' והא דק
 דקאמ' בירושלמי פת כבי' בהא פליג אלתלמוד דידן דמשמ'
 שער פת כזית ולא מפליג בין פת לתבטיל והא דקאמ' ב
 בירושלמי מיוס טוב לחברו פי רביה כגון אם חל יו טוב
 בערב טבת וטבת מיוס טוב לחברו דהיונו נמי מיוס טוב
 לטבת והשתא משמע מן הירושלמי דין טוב דטבת הערוב
 טמנו בערב יום טוב הראשון מועיל נמי ליו טוב האחרון
 וכלבר שיאמר בפירוש עד מוצאי יום טוב האחרון ..
 תני ר' חייה עדשים טבטולי קדרה כו' פי הקנ' שומך עליהן
 בערב יום טוב ולא ביום טוב עצמו וכן פסקו התוספות
 שצריך להתנות ולווי אש אשכח לעשות ערובי תבטילין א
 אסמוך על תבטיל זה או על טמנותיה זה הנגרר מן הסכין
 ואשמעינן ר' חייה דהא דתבן עושה תבטיל הו' לכתחלה
 אבל דיעבד היכא דטכח עבדיו כאשר כתבתו ובירושלמי
 איכא פלוגתא אש צריך להתנות מערב יום טוב דאין ביר
 בירושלמי ר' חייה רבה סלוק לכותיה וכבר נכנס יום טוב
 אמרי לי איכסי לערובי און להון אית הכא טלפחין מאתמל
 אין ומדקרק לשם הרא אמרה אשי מין אחד פי שאינו צריך
 אלא תבטיל אחד שהרי סוף אעדשים לחוד והרא אמרה ש
 שאין צריך להתנו' פי אש' שר' חייה לא התנה עליהו מערב
 יום טוב סוף עלה און ר' חסדא תבאי היה לו פי התנה עלי
 עליהן מערב יום טוב נס' על זה סוף הרב ר' שמואל והת
 והתיר לסמוך עליהן כיו טוב עצמו בלא תבאי מעו' דבטל
 שופרים הלך אחר המקל .. קומחא עיקר ומכאן יש
 ללמוד היתר לאותן אובליאיש וקטוים של גוים הכלושים
 כביצים ואין לאסור ומנסו בטולי גוים עיין פ' קמ' דחולין
 אשי טלוק אשי ככוס פ' כל הבשר און שמואל כב
 ככוס הרי הוא כמבטל' וככל מקום פי הקנ' ככוס בחומץ
 אבל בלא חומץ אינו כמבטל ואי אפשר לומו כן דתבן כ
 בפ' קמ' דשביעי ורד יפן סכסכו בסמן חדש חייב בביעור
 אלתא בלא חומץ הוי נותן טעם כמבטל ונר' דככוס הוי
 כל דבר טעמא בדבר לח ג' מיוס הוי כמבטל ופולט טעם
 וקולט טעם כדאין ב' קקקוים של גוים ממלאן מיוס ג' וית
 מיוס ומערך מעת לעת וכסולטן כך בולען מה פולטן ג' י
 ימים אף בולען ג' ימי' והיו דאין ב' כל דבר שמכניסו
 לקיוס אסור כיון כסך אף על פי שהוא זונן ומכניסו לקיו'
 ג' ימים קאת' הלכך כל דבר אסור הלח טעמה בכלי היתר
 ג' ימים כאשר על כן אם נמצא בדבש חתיכה של נבלה א
 אסור כל הדבש דככוס ג' ימים הרי הוא כמבטל' וכן קבל
 הרב ר' שמואל מבונס' דק' תר' אש נכן באכזה אקיד ולמודו
 הר' מרדכי כר' ששמע ממורס שאין משו' ריב' דבטריית
 יום ולילה חשוב כמו ככוס וראיה ויהא דאמר' בסר בחלב
 חדוים הוא דאי תרו ליה כוליה יומ' בחלבא טרי ומכסי' ליה
 אסיר ומכלל דבטאר אסורין אי תרו ליה כולי יומא בזונן א
 אשו דאש לא כן מאי חדוים דבט' בחלב ומה שאנו אוכנין
 דבש אף ע'ם שהדבורים מערביים כו' ויתר מנ' ימים מט
 משום דהונו כנבלה סרוחה ולא אסרי הדבש ור' חס' כהב' א
 אף על פי שמתחיים הדבש ודבורים מתים מעורבין כו'
 מותר הדבש משום דהוי נותן טעם לפגש עיין פ' ס' דעז'

גבי עכבא בסכרא ... אבל תזכה על יד כנו וכתו
הגדולים וכגיטין פ' התקבל מפרט טיעור גדלן ...
ואי אתה אוסרו בדבר המותר לו כגון ערובי חצרות דאין
ערוב והוצאה ליום טוב לכל הפחות כדכריס שהן לצורך
היום כדפרוטי לעיל ומסתברא דהט מילי בערובי חצר
אבל לא בערובי תחומין וכו' ורמב"ם פליג ואמר דערובין
חצרות בערובי תחומין אה"י ... מניח ערובי תבטילין
ומתכה כתוב בספר התרומה בטעם המיימון דבזמן הזה ש
דאנו בקיאין בקבועא דידחא ואין אנו עושין יום שני מח
מחמת ספק אך מנהג אבותינו בדינו כדאמר פלחון מתה ה
החרון מנהג אבותינו כדכריס על כן אין אנו מערבים ו
ומתני לא ערובי תבטילין ולא ערובי תחומין ולא ערובי
חצרות ולא שתופי מבוואות ... אמר רבא הלכה כר"ס
שמעון בר אלעזר ולא טנא תנור קטן ולא טנא פורני כד
כדנר בסוף פ' המביא כדו יין ומסיקין ואוספין בסורני ומ
וממעב אפי' בהערמה והא דתני לקמן ואם הערים אסור
מוקמינן לה בתלמודא דחכמיה היא נאליבא דב"ס ורבינו
ינאל הלוי העיר לאשות ביום טוב ברמב"ם בלעז לצורך ב
ברית מילה שחל להיות למחרת לחולו של מועד והיה יום
אד טלהם שלא היו יכולין לאשות אס לא ביו טוב ולא היה
די לקהל בתנור אחד והעיר לאשות בטעם פעמים משני בר
צריכות שת אחד לכל תנור ותנור לב' ובישראלים נמיהו פ
סר"ה כתוב והלכתא כר שמעון בן אלעזר וקבלנו מרבנ'
ובלבד שלא יערים ... מקנה קמחו לאחרים וכו' היא
גומא העירו להקנות ביום טוב מטעם מצוה וכן לולב ואת
ואחריו ויזאין בהן כל העם על ידי מתנה על מנת להחזיר
נדכותיה קונין מטכיס מרע ואפי' בסבת ... ודחי רב
אפי' טאני הערמה כן נר' לי מדקט האלפס דברי רב אפי'
ולא קאמר ודחי רב נחמן הא מני חנניא היא נאליבא דב"ס
טועי מינה דנר' לן לאלפס דברי רב אפי' עיקר דהחמירו ב
בהערמה טעי מחמיר וכן פסק ב"ה דאם הערים אסור ו
לאוכלו למחרת לחול גדלא כשסק אביה דלעיל וכדכריס
דלגבי זורבא מרבנן לא חייטין להערמה כדאמר פ' ד'
אליעזר תולין ... כדה מערמות וטובלת כבגדיה ומ
ומעט סמיטה לא חייטין כדמסיק דמתוך שלא הותרה לה
אלא על ידי מלכודא זכורה היא ואין לאסור מטעם דשריינתו
זהו כבוש מטעם דדרך מלכודא הוא דרך לכלוך כמו רוחן ו
ומסתמב באלונטיות ומקנח ידו במפה' ואליו קשרין נשר'
כטל ... אמר רבא הלכה כסתא דידן נאליבא דב"ה
וכן פסק רמ"י בטעם ר"ה הלוי דסני בתבטיל אחד וכן פסק ב
בשאלתנות פ' עד אנה כן וכן כתב ר"ה והיה כתב ר"ה הלוי
בעבור המנהג ובעבור לבאת כל ידי רבנתינו מנהג אנו ל
לערב גס בפת ... דהא אשטר למשלגה בליטה פסק
ר"ה כרב חסדא וכן פסק בשאלתנות פ' עד אנה מאכתס'
נשי רבינו ינאל הלוי דרב חסדא ויירי בדאית ליה מעיטת
ישראל כדו למלאת כל התנור דאס לא כן קט הא דמסקינן
לעיל הלכה כר שמעון בן אלעזר דמתלמא אשה תנור שת
... גזרה טמא ירבה בסבילר וא"ת הא את לעיל מתלמא
אשה קדרה כן י"ל דה"ק אילני היה כריסו מחזיק הכל הכל רא
דאני לו על כן מותר לו לאשות ולבטל בבית אחת יותר מצו
מצרכו אבל לאשות להדיא לצורך גוי אסור ומאחי טעמא
מני אסר רב חסדא עישה חניה של גוי כן והלכה כר' ינסי

הגלילי כן וכן פסק בטעם תלמודי רב האי וראיה להם דבית
הלל קיימי כותיה דאמר בהאי פסקא אמרו להם בית הלל
והלך כבר כאמר לה כל דלה אס כן ויה תלמוד לומר לכס ל
לכס ולא לגויס לכס ולא לכלבים הלכך אסור להביא דרך
רשות הרבים מאכל בהמה וכן אין עושין מורסן לעשות
ביום טוב דתנן עיטת כלבים כן וכאשת ביום טוב כן וא
ובתלמודא פריך לרב חסדא דלעיל אמאי והא אשטר למפל
למשלב בליטה ומטני טאני כלבים דאשטר לשיסן כנבלה
וישאר כל העיסה לרועה ומטעם הכי נאשת ביום טוב אע"ב
דיהיב לכלבים ופסק דאביה דהוא הדיון שפחות טלנו כיון
דאשטר לפייסינהו במדי אחרונא טרי דקיימא לן כרב חסד
דאית ליה הנאיל כפ' אלנו עוברין ועוד דמוזנותם עליונו וכ
נר' לי לע"ד דוקא באותו תנור ובאותה קדרה ... לא
יחס אדם חמין לרגליו ובית הלל מתירין ודוקא לרגליו טרן
בית הלל אבל לרוחן כל גוסן אפי' מדאורייתא אסור כדמסר'
פ' כירה ומעשה טעמו אפי' טבריא כן ... ביו טו בחמין
טהוחמו ביום טוב ואסורין ברחיצה ומותרין בסתייה ואי
מדאורייתא טרן למה אסורין נמיהו זעה נדאי מדאורייתא ש
טריא כדמוכח לקמן בפ' המביא להזיע וקודם גזרה ותימה
מאי טנא זעה מרחיצה נר' לי דרחיצה לכל גוסן אינו דבר
טנה לכל נפש דהוא לתענוב כדאי בירן פ' כירה דממעט
רחיצה מדכתו כל נפש אבל ידיו ורגליו טנה לכל נפש וכן
זעה טנה לכל נפש לכריאות אלא גזר זעה אטו רחיצה נר'
נרבי יהודה כתב דמותר לרוחן תנוק קטן כדאמר בש' בת'
דיומא דתנוקות מותרין ברחיצה וסיכה ביום כשור מטעם
דכל מדי דאית ביה רבותא לתנוק לא גזרו רבנן ונ"ע כי כ
כראה לומר להר"ד מרדכי דלא גזרו על התנוק לרוחן אבל
אסור לרגל לעשות הכערה לצורך טעם רחיצה דהא אינה
פנה לכל נפש ... כי גזרו בסבת אבל ביום טוב לא
כת' ראביה כי מעיינ' בירושלמי דהכא ממעט דוקא הנחמו
בערב יום טוב אבל בירן דפ' כירה וממעט אפילו הנחם מ
מערב יום טוב אסור וכן רבה וכן אמיר כלהו דחו להא
מתני ואוקמוה כר' יהודה והרי פסק האלפס דלית הלכתא
כר' יהודה דמתירי מכשירי אוכל נפש אבל רמב"ם סי' דכל ה
הני בעיות דבעינן הכא ופטיטן לאוסורא אין הלכה כמותין
דכלהו טריין דקיימא לן הלכה כר' יהודה כדמסקו פ' אין
בדיו ומי גר התם הלכה ואין מורין כן וכן כתב ראביה ד
דהנך בעיות אליבא דרבנן ומ"ה פטיטין לאסור נמיהו אכ'
כר' יהודה סבירא לן ואבוד ממון דמי למכשירי אוכל נפש
אבל אס כונתו לחוס על הבקעת לא כי אין נפש טיקסה וע
ועגמה על דבר קטן כזה וכן פסק בסו' ובס"ה כתב כרבי י
יהודה במכשירי אוכל נפש וכטאיונ מכשירי אוכל נפש הח
החמירו כרבנן מ"י ר"ה העיר בתשובה אחת ללבן ביום טוב
טרפ"א בלע טאשו בו ביום תחתיה הלב לאשות בה בער ו
ותקן כלי אין כאן טהרי נר' כמחממה לאשו תחתיה ומטעם
מכשירי נמי אין כאן טהרי הכערה זו צריכה לבטול אבל
הגעלה יש לאוסרה ... בסביל טלא יתעסן הכי גר'
בירן כשאין סס אויר אבל יש סס אויר משליכה ודיו סי' דל
דלא טרי' בסביל טלא יתעסן הבית אלא כשאין לו חצר או
רשות הרבים אבל יש לו אויר וטליכו סס ... ההוא ר'
יהודה היא נשרי בעסן הבית דהני מכשירי אוכל נפש ומ
ומי טלא יתעסן הקדרה מודני אפי' רבנן דר' יהודה דמותר ד

דהו אוכל כספ ממש .. מהו לכבות הדלקה פירט
הרד אלחנן דמבעי ליה בבית שאין בן כלל צורך יוס טוב
אלא הוא דר בבית אחר אבל אם אין לו בית אחר אין צורך
יוס טוב גדול מזה ומותר אפי' לרבנן דר יהודה וכן משמע
הלשון דקאמ' קא מבעיא ליה משום אבוד ממון משת' דאין
כאן אלא אבוד ממון ולא צורך יוס טוב ולכך קא מדמי לי
למכסרי אוכל כספ כר יהודה וכן פי' לעיל דר' סדק קאמ' ד
דמה היה מותר לבנות ביום טוב להגין עליו מפני החמה ו
נהגמי' אלא אסור משו עובד דחול וכן מבין אסור משום
עובדא דחול דהא מבין בסבת חייב משום בונה בסדק ה
המצניע .. קנבא שרי פ"ה למחוט ראש השתילה נק'
דבש המביא את מוחטין בן ותרתי למה לי . ותו אחי קנט
כאן לשון אחר ובצורך פי' לשון קניבת ורק דלאחר טכבה
הכר חותכין ראש השתילה כדי שידליק בקל ואין כאן משנ'
תקן כלי ופי' ר"ח כפי האלפס קנבא קסמין דקין טכאש מ
מותר להסיר קודם שיאחזו בהן האור ולפי זה משת' שאם
אחזו בהן האור אסור להסיר ביום טוב מיהו ליקח האור ו
תנ' אחר ולהניחו לצד זה של מדורה מותר כיון שאינו מת
מתכוין כלל לכבוי .. וקנבא שרי פי' כגון אבוקה
בן כדפי' באלפס וכן נר' לשפר המצות עיקר ולא כפי' הקן
דפי' למחוט ראש השתילה דלקמן פ' המביא אומ' בלשון אח'
אז רב מוחטין כדפי' לעיל .. חייב משום
מכבה והינו אליבא דר' יהודה דאלו לר' שמעון לא מחייב מ
משום מכבה אלא אם כן מתכוין לעשות פחד דמלאכה פ'
שאינה צריכה לגופה פטור ונעביא הכא דחייב משו מכב'
משום דמטלטל האומ' מיד מכה מאור הכר' כי אין לומר
סגורס הכבוי מהרה דאם כן היכי אמרי' בסבת לא יקוב א'
אדם שפוסרת על ביצה שמנטשת על פי הכר' בשביל שיבא
להשתפק ממנה ואלא אם בא להשתפק ממנה לא היה עושה
אלא אסור דרבנן ולא היה לנו לאסור שפוסרת אלא משע' מ
מיכה טעמא דמטלטל האומ' אז מכה האמור' מהכר' אבל
אם יש חתוכן של חלב והסיר חתוכה אחת מן הכר' או שתילה
של עגורה וחתכה באור כיון שאין שם אלא גרס כבוי אין ו
כאן אסור וכן אם לוקח אדם אחד מן המדורה להאי' כטילה
לא דמי למשתק מן הכר' מו' העולם רגילין לזהר ונכסו'
וגרס כבוי וקרובי כבוי פי' בש' כל כתביו וכש' כירה ..
כי מבעיא לי משום אבוד ממון יש תרבותי' שאמרו דהא ה
דמשמע הכא דבסבת אסור לכבות משום אבוד ממון וכן
בשרק כל כתביו הינו אליבא דר' יהודה דמחייב אולאכה ש'
שאינה צריכה לגופה אבל אנו דקימא לן כר' שמעון דפטור
וכל כבוי מלאכה שאינה צריכה לגופה הוא חוץ מכבוי לע
לעשות שחמים הלכך שרי אפי' בסבת משום אבוד ממון ד
דהו כגון מפני מורסא דלר' שמעון שרי משום צערא ולא
מלתא היא דתפיס מורסא צערא דגופא הוא . ועוד הוכיח
רבי יואל הלוי לאסור דהא ר' יוסי סבירא ליה כר' שמעון ל'
לדבריו ר' יוחנן בש' במה מדליקין דר' יוסי פטור בכלן וא'
ואפי' הכי קאמ' ר' יוסי דגרס כבוי אסור וצריך עיון פ' כיר'
גבי מכבין נחלת של מתכת' .. כי מבעיא לי סוף
אוכלא ונצמזו עיבא כתב ראביה דכל הכך דאסרי הינו אלי
אליבא דרבנן אבל אליבא דר' יהודה דמתיר מכסרי אוכל'
כשא שרי בור' טוב לכחול עין דכשמו עגומה וקצה באוכל'
כדאמ' האי מאן דאית ליה סעודתא לא ניכלה אלא ביותא

והינו דפרי' תלמודא מאין מכבין את הכקעת .. דהנה
עמוין ופתח' צריך עיון בשרק טמנה טרביס ..
מכבדין בין המטות עיון שרק כל הכלים .. אכא
כר' שמעון סבירא לי ועוד שר' אלעזר בן עזריה מודה לו .
כתב רש"ט דהוא הדין בסבת שרי לר' יוחנן ותו דחזינן לע
לטובא מילי דשרי רבנן בסבת משום צערא דבהימה עיון
פ"ק דמועד קטן .. גר' בירי' אין מקרדין שמא יבא לידי
חבורה ואין מקרצפין שמא יבא לידי תליטה וכתב ראביה
כיון דמשמע הכא דלר' שמעון שרי קרוד וקרצוף אעב' דא'
דאיכא חשש דחבורה כדמפר' בירי' הכי נמי שרי ביום טוב
לתלטל הנכנה במקום שחיטה כשבא לשחוט והביא ראיה מ'
מפ' הלוקח בהמה בן המסול' אומ' הסנחט את הבכור עושה
מקום לקושץ ומכאן ומכאן נתולטל את השער ובלבד שלא י
יזנזו ממקומו וכי מעייב התם משמע דאפי' לרב דאית ליה
דבר שאין מתכוין אסור סבירא ליה דכנגדו ביום טוב מו'
מותר דהנה ליה עוקר דבר מדגלו כלאחר יד ולא הוצרכנו
לחלק סס בין כנף לשאר מילי אלא לרב אבל לר' שמעון א'
אפילו כי ארחה שרי' עיון פ' כלל גדול' טס כתבתי לאסור
משום ראש' ..

הדרן עלך יום טוב שחל

אין צדין

כז' אמ' רב יהודה אמ'
שמאל הלכה כרבי י
יהושע הכהן משמע ד
דשמאל אית ליה מוקצה אפי' בספק מוכן וכן לקמן פטור
סגלאו בן כשר אסור לטלטלו ופי' רש"י משום מוקצה מחמת
מאום כתב דהני מילי ביום טוב דוקא וכתב ראביה אב"ב
דבספק מוכן מחמת צדק הינו משום דמוקצה יש לו עקר מן
התורה כדאיתא פ' כל הכלים ועבוד הרחקה לאשז' ולא להקל
אבל אם אין ספק מוכן אלא ספק תחומין כגון טיש לבגיה
המביא דורון שני בתים והאחד בתוך התחום שרי אפילו
למי טבא בטבילו דבר' בש' מי שהוציאוהו גבי יש תחומין ל'
למעלה מעשרה ספק תחומין מדרבנן להקל ואע"ג דרבר'
טיש לו מתירין הוא ולא דמי לביצה דאז' רב אשי בש' קמא
לעולם ספק יום טוב ספק חול וכו' דהתם כי מוקמת ליה
אחזקתה הרי לא נולדה וכן בספק צידה חזקתה טלא כז'
כגוד מה שאין כן בספק תחומין ובסוף שרק ב' דבבב' גר'
אמרו לו לא וערב עליונו וכו' עד ספקא דרבנן לקולא ולמי
ולמאי דשריך רב הונא בר' חנינא שאני טומאה הוא
הואיל ויש לה עקר מן התורה גם מוקצה יש לו עקר מן הת'
התורה כן מוכיח בש' כל הכלים ושרק משילין ובין לומר' מ'
משום שיריות נוסרין ובין למאן דאמ' משום משקין סוכו' א'
אית להו דררא דטומאה דאנריתא .. אם יש במינן
במחוכר אסור ולערב בכדי שיעשו פי' הקן לערב של יוס
טוב ראשון משום דשתי קדושות הן ואחד חול כי ההוא בר'
טביא דאתבד ביום טוב ראשון ואסתחוט ביום טוב שני
וכמו ביצה שכולדה בזה מותרת בזה ויש דוחין דלא דמי ל'
לביצה דליכא רק מוקצה וכן ההוא טביא שם אתבד כשבי'
גוי או כפרסו התנדות מבעוד יוס וכלכד הצבי ט

מאליו דליכא בכל הכי אלה מוקצה אכל היכא דתקלעו הפ
הזירות בסביל ישראל ביום טוב ראשון אסורין אף ביום
טוב שני ולמוצאי יום טוב שני בחול אסורין בכדי שיעשו
כך שסך רב יהודאי באן בה' נכח פי ר' וזה טעם פן יאמר
ישראל לבי לתלום פירות או לצוד דגים ביום טוב ראשון כ
כדי שיהיו ראויין לו ביום טוב שני למחר כדי שיעשו אכל
אם נאמר לו עד כדי שיעשו בחול ליכא למגור כיון שיכול
לעשות בעצמו ור' פי הטעם שצריך להמתין כדי שלא י
יהנה ממלאכת שבת ולכך התיר במוצאי יום ראשון משום ד
דחד מניה חול וקמיא מומבטל בסבת בסוגיא אכל ואמאי
הדי נהנה ממלאכת שבת אכל לפי ר' כיחא דהתם ליכא ל
למיחש טמא יבטל לכתחלה בסבת דאסור חומר הוא אכל
אמירה לבני דאסור קל הוא חייסין מ' ו' לפי הק' למלתא
דלא סכיחא לא גזרו רבנן ולפי טעם ד' צריך להמתין בת
במוצאי יום טוב כדי הבאה ולא שני בכדי שיצודו או בכדי
לקיטה טמא לא כן אכתי איכא למיחש טמא יאמר לו ביום
טוב להביא פרי טיהא מותר ביום טוב לחתך בכדי צידה ו
לקיטה וטמא י' דלא החמירו כל כך ובין לפי ר' נכח לפ
לפי ר' ארין לאסור בכדי שיעשו אלא תלפכה הנעמי בסביל
ישראל עיין פ' כל כתבי וכן פי ר' שרק קמא רחולי דשיר'
הנוטריין או דבר הנגזר ממילא או אש תלטה גוי לעצמו א
אין צריך להמתין בכדי שיעשו ג' בירושלמי אמר רב
גוי שהביא דגין לישראל ביום טוב כגון שירות וירקות ב
בני יומן אסורין עד הערב בכדי שיעשו בהמה דגים יב
יבשים ושירות שהן באוסין וכמוקין ודבלה מתוך התקום
מותר מיד לו ולאחרים מחוץ לתקום יחלף מטום הכא ל
לישראל זה מותר לישראל אחר מחוץ לתקום אסורין וכן
לערב בכדי שיעשו כדאמרי לעיל וקאי בין אהל'טה בין
אהבה ואין לגמר דלא קאי ולערב בכדי שיעשו על אסורי
תחומין דרבנן כי ב' שאל גבי גוי שהביא חלילין מוכח ה
התם דכתיב כדי שיעשו וכפרק קמא דסבת גבי לא תמלא
אזה קדרה כו' ואש עשה כן לערב אסורין בכדי שיעשו ו
נהתם איכא אסור דרבנן טיהא דטמא יחתה ..

פליגי רב אחא ורבינא ואמרינן בכל התורה כלה רב אחא
לחומרא ורבינא לקולא אש כן מתיר הוה במוקצה מח
מחמת מאוס אפילו בלא טעם דקוץ . ויש לגמר דהכא
רבינא אליבא דרב ורב כר' יהודה סבירא ליה ולכך קאמר ר'
רבינא טעמא דקוץ עוד ק' דהכא סמואל אסר במוקצה מ
מחמת מאוס ובסוף סבת פסיק סמואל כר' שמעון בכרבי ד
דזוגי שהן מוקצה מחמת מאוס וטמא במאוס ביותר אפילו
ד שמעון מודה כמו שרנא רנפטא דאסר רב יהודה בסוף כ
סורה ואפי' לר' שמעון וכן הכא אי נמי הכא לא חמיב ליה כ
כל כך כלי גמור ודמי קוץ בעלמא ..
רבא ובלבד שלא יזכיר לו שם מדה אכל כלי המיוחד למד'
ויולאנו יאמר ר' יהודה למימר כו' והלכתא כרבנן ואפי' לר'
יהודה אש אינו ממלאו או מוסיף עליו שרי ואין כאן גזל כ
כיון שידוע לבעלים שהכל רגילין בכך ביום טוב ולכך ר'
רגילין למדוד במדה ולהטיל בה טבעת דבר שאינו מוקצה
והא דגר' ביר' ר' אליעזר אמר לזעירא בר' חייה מלן הדין אי
אכא ולמחר אכן מטיבן מדת חסידות היתה כת ראביה ש
טמאל הלכה למעשה אהא לאשמעינן דאסור וכת ראביה ש
דמוכהב סר למדוד מערב פסח לצורך ליל שני של פסח כס
כאוסין מצות ואף על גב דקיימא לן סב באסורי בהא ק
קל הלכה למעשה כ' סמואל וראב"ן פסק כרב .. מטום
ד' פסוס ור' יהודה בר' בתיר אמרו סוכין כתב ראביה מותר
לסנות אחרי שרקד מערב יום טוב ובה' ובפ"ח כתב טז
ס' צריך שנוי קצת בעובד דכיתיה דרב אפי' דכהלה אגבא ד
דסתריא ומדבריהם משמע דבהרקה אפי' על ידי טנוי א
אמר וכן משמע בסאלתות פ' עד אנה כו' .. תנו רבנן
הולך אדם אכל רועה' כתוב בהלכות גדולו הכי מילי חנוכי
ישראל אכל חנוכי גוי כל מדוי דאיתיה במחוכר . אי נמי א
ביצוס דאיכא למימר אהילדו ביום טוב או קמחא דאיכא
למימר דאשחן ביום טוב אסור למסקל מניה דאין רב . ש
פ' גוי שהבי' דורו לישראל וכו' משל מדברי הגאון דכסאין
לחנם לתחבור ולמוקצה שרי למסקל אפי' כנגד גוי הרגיל א
אכלו ולכאורה משמע כן מההיא דגר' בערובין גבי ההיא ו
לשתא דשתא למחזא וכו' וכפ' מי שהוציאנו גבי הנהנו דכרי
דאין למברכתא כי מעייבת התם משמע שהגויס הביאוס
גוי לרחות לישראל חנוכי אמרו קודם יום טוב להביאן ל
להם ופסקו הרמים ואחרו הגויס טלא הביאוס לחנוכי ישר
ישראל עד יום טוב וכתי הציור היה להם לקנות לנגד הישר'
ולא לנגד הגויס . וראב"ן כתב לאסור ויש תשובות סכתבול
להתיר ויש סכתבול לאסור טמא ירבה בסבילו להביא כגון
ס' רגיל אכלו .. פי' סכוס המקח כגון שיש עליו
כסף כו' וכן פ' ח' וכן בהלכות גדולות וזה הסי' כר' ראביה
עיקר' ולא כדכריי הים סכוס הנתן על דבר זה כגון טמא
לו ת' לי כפ' ט' או כפ' ט' דאין זה סכוס דסכוס הינו כמו
סק הכל כך וכך והכי נמי משו' קך דפ' טמאל ר' יוסי בר' יהוד'
אמר ובלבד טלא זכיר לו סכוס מקח והא דאמר לעיל אין פ'
פוסקין דמיס לבהמה דוק בדבר שאין ידוע טעור ממכרו
והא דתניא הכא הולך אדם אכל חנוכי הרגיל אכלו כו' כפי
כסודוע דמי המקח עיין פ' השאל ..

חורן עלך אין צדין

המביא

נפרים סודרא עלויה בדבר ד
 דלית כיה סחיטה כגון דבר י
 יבם וכדי יין וכדי סוף סתומי
 ורכי תם מכיא רחיה מכאן ד
 דכיון לא סייך גזרת סחיטה ו

וגם לא דיסה כיון דהולך לאכוד דרבי תם הקסה בריס ב
 כמה טומאן חזייה דפריס דישתודר כו' ומסמ' התם דחייסי'
 דליתו לודי סחיטה ותיוו' מס' תולין מסכנן היין כסודרוין
 וחלק רבי תם דלא חייסין כיון וככאן בעכין נסוי דמל'
 דמליון גר' בתלמוד נפרים סודרא עיין פ' תולין

הנח להם לשרא'ל כו' וכגון סהורגלו בכך סהו' מותר דכפס
 סמזנה לארס למו' דבר הנשמע כך מנהה לארס סלא לומר
 דבר שאינו נשמע אבל אם הם סוגג' חייב להדריכן כדרך
 יסרה סמא ישמעו כיון סלא הורגלו כך מאכתיסם גס אם
 מזודי ועכדי אסורא חייב להנסיחן אפי' מאה פעמי' אביה

אלא יין הסמוך' יין' בשלא נתכונן לעכותה אבל נתכונן
 לעכותה אסור בשלא התנה אבל אם התנה מותר' י' תני
 סוכת תאני' וכהן' תאני' סוכ' רמוני' וכהן' רמוני' סוכ' מכבדנ'
 תמרה וכהס' תמריס כסהכניסן' לאכלן אוכל מהן ביום טו'
 טוב ובתוספתא מסייס הכניסן לעצמם אין אוכל מהן ביום טו'

טוב' איכא דמתני' לה אסיפא' אלא בקופין וכו' וכן ספק
 בהלכות גדול' וכתב ר' אביה דבקוע דאמרי דשרי הני מילי
 לחתיכות גסות ואף עפ' שאשאר לעשותן מערב יום טוב ל'
 לאו מלאכה היא אלא הני עובדא דחול אבל דקו' לא דאשאר
 לבקוע מערב יום טוב ואלו כפ' כלל גדול' הוי' מאן דסליית
 סלתי חייב מטום טוחן' אלו סמואל חותמת סב

סב קרקע כו' כתב ר' אביה דהלכה כסמואל דאמי' אין כנין ו
 ואין סתירה בכלי' ומטעם זה מותר לחתוך ולהשקיע קשרי
 הספוד סקופרין כו' הטלה ולפעמיים מהדקין אותן בחוט וק'
 וקרוכ הדבר שאף בסבת מותר ואפי' למאן דאמי' יום כנין
 בכלים סהרי אינו כלי שאינו עשוי לחבר סברים זה בזה ו
 ולא דמי להיכא שקסור הכסוי לכלי' ומזוי הר"ר מרדכי ד

ראה בבית מה"רס ז"ל סהו' נהגין על הסלחן לחתוך לשני
 הקשרים סהו' כספוד בסבת עיין פ' הכונה אם יום כנין
 בכלים' וחומתכה באורי' בפי' סתי' כרות' כתב
 ר' אביה דאיתו' בתשובות יתד ספוד סגולין כו' עוסות היה
 ארוך יותר מדי' ואשר לחתוך אותו ולא לשרפו' מטום תקון
 כלי' ולא דמי לחומתכה באור' כפי' סתי' כרות' דהתם כראה כ'
 כמדליק כדרכו לסתי' כרות' אכן ארקתא

דשרת סמכינן וכו' וכן מותר לטוח התנור שמתמכן בו את
 החמי' בטוח המוכן מערב יו' טוב או סהיה דעתו על הטוט
 שברחוב' אביה' קטמא שרי' יום מפר' סכתנו עליו
 מים קודם יום טוב והיו חסוב מנכל ומתניית מיי' כדמוכ'
 בפ' דסבת בשלונתא דר' יוסי בר' יהודה ור' נסרי' למשרק ב
 ביה' וכן סוריא וכן חביתא' כתב ר' אביה' סומעתי

יש מחמירין כסעורכין הסלחן בסבת יום טוב לסיס הטל'
 הסלחן נסוב לתת תחתיהן הטרטויס' וסמעתי מרכותי דלא
 שייך תורת אהל אלא כסמסתמסין תחתיו וכל הני עשוין
 להשתמש תחתיהן ואף על גב דאמי' בריס פ' היטן סאכי' מט'
 דלגבה עשויה ואפי' הכי קרי ליה אהל עראי הינו טעמא ה'
 הזאיל ושעמיס מכיחין מנעלין תחתיהס' אבל סלחן אינו

עשוי אלא לבנו' ואומר ר"ת דנקא דברים סיס להס מחיבה
 עד לארץ אבל להנסיב הקדרה על טרסייר ביט' שרי' אפילו
 מלמט למעלה וכן סלחן על ספסלי' תו' פ' תולין' והלכתא
 יבסתא שרי' טיבא אסיר' כתב ר' אביה' וסמעתי יש מחמירין
 אבל ספק רסו' דהאי הלכתא לא אקבע אלא אליבא דר' יהוד'
 דאית ליה מוקצה אבל אכן קימא לן כו' סמעין כו' במוקצ'
 בו' בדבר שאי' מתכונן וכר' יהודה כמכסורי' אוכל כפס' ובין
 חזרא ובין סמיכת קדרות מותרות דכל האמוראים סאכרו
 לעיל תלמודי דרב היו ורב סבר כו' יהודה'

ליטול מהן אור' כו' לר' כפי' הו' דאסור מטום תקון מנא ניל'
 דלפי זה דאעב' דלא איתקנא ליה גזרה סלא יבא לירי' תקון כ'
 כלי' תו' פ' נוטל' קוטמו להריח בו אחד קסין וא'
 ואחד רכין כו' מכאן קסה לדברי האומר דאין מברכין על
 הבטמים ביט' שחל להיו' כמזבאי' סבת מטום סמא יקטנו מן
 המחוב' דהא סריכן הכא להריח ולא גזרי' גזרי' גרסוס ורבי'
 משולם ססקן לברך על הדס כמזבאי' סבת שחל להיות ביט'

וכן נהגו במב'כא ולכך אמרו יק'הו' ולא הזכירו בסמיס ד'
 דאין כו' בלא בסמיס' ורב עמרם ורבי' סלמה אמרו יק'הו'
 ולא הדס' ושרי' הטעם מטום דתענוג יום טוב וסמחתו מוס'
 מסיב כפס סאכדה' ואס' כסביל לאסות מותר סתב'
 ר' אביה' דהא בריתא ד' יהודה היא דשרי' מכסורי' אוכל כפס' פ'
 שאי' אספר לעשותן מערב יום טוב והכי הלכתא'

מולגין את הראש' כתב בה"ח' באין מרקאמי' מולגין את ה'
 הראש ואת הרגלים אבל גדיא כוליה לא עבדי' ביום טוב ד'
 דאשאר לאטלוחי' מטכיה' ואין אופין בסורטי'
 חדסה סמא תפחת ויפסיד הלחם וימנעו ממסתת יום טוב'
 גר' בירן ר' יודה כו' סמעין אורי' מדוחק להבי' כירה חדסה

מכית האותן לספות עלה קדרה ביום טוב' וכתב בספר ה'
 המצות יש רוצין ללמוד מכאן שאסור לבסל בקדרה חדסה
 ביום טוב כתחלה וכו' לתת האס מערב יום טוב' ויש ל'
 לחלק בין קדרות סלכו לכירה' אמנם ר' אביה' כתב דאפי'
 לספות קדרה חדסה אהל האור בלא מים אסור' עיין ספק
 קמא דמועד קטן'

הדרן עלך המביא

משילין

אלו מטום סכות לא עולין ב'
 באילין עיין פ' המוציא תפלין
 גבי טרשים כסגבוהן מן הא'
 הארץ ג'טפחים' לא
 רוככין על גבי בהמה בסבת

פ' מיי' סהחסיך מסיק דרין אסורין צדי' דרין מותרין'
 ולא טעין כו' תביא כו' כירה לא יסוט ארס ככריכה מלאח'
 מים ואפי' עוורת בתצר' נגרוס' בירוס' אר' אכחו אסור ארס'
 להסיט דבר להנליכו מאלכו' ודכותי' אסו' להסי' דבר להביאו
 אכלו איבן מרי' ור' מתניה הוו יתבין חמוץ חד כו' אכס' עכל'
 להכא ולהכא נסתי' אר' אחימר גר' מתניה דהא דאר' אבהו כו'
 ס' קסוין עפ' המים היה מפצל לכאן ולכאן בירן לכקות
 שיהיו יסין לסתיה ומטמע דאסור' אביה' ולא מרקדון
 ירוס' ר' זעירא ור' ירמי' כפס' ר' הונא קסון עוקר סתי' רגלי'
 כאחת דקוד עוקר רגלו' אחת ומניח אחת' ולא ט ב

מוספקין ולא מטמחין ולא מרקדיין וגר' בפרקין בורו עוקר
 רגלו אחת ומניח אחת קשון עוקר סתי רגלו כאחת את ר'
 אלעזר כל משמיעי קול בסבת אסורין ר' שמואל בר' יוחן
 סבי אקושי דבי כנישתא הנה פי זקני היה חזן הכנס' הדושק
 לבית הכנסת כהנוב השמש בימינו וכו' דאהא סמכינן לך
 לדשוק על השתמים בסבת להקין הקהל לבא לבית הכנס'
 ולית הלכתא כאמוראי הפליגי עלי' דר' שמואל בר' רב יוחן
 וגר' בפרק בתרא דערובין עולא אקלע לבי רב מנסה עד
 אז לי לא אשירי אלא קול סל סיר בלבד והלכתא כרב' דכולה
 סוגיא טריחין לא שרוקי אליביה דרבה וגם משמע התם ד
 דאמימר לא חייש לאלגודי קלא וכראה לי דרקוד וטשוח לא
 אשירי אלא לישראל אבל גוי המנגן בכלי סיר כנסואין אשי'
 אש יס' ישראל אומר לו לעשות בסבת טרי כי אין סומחה לח
 לחתן ולכלה בלא כלי סיר ואמורא דרבנן טרי במקום תב
 מצוה כדמוכח פרק הדר גבי ההוא ינוקא דאשתתין ליה ח
 חמימי וכס' כאן סאין אמרי אלא משום גרה אשי לישראל
 סלח כחוש אש גוי עושה וגם בספר האלפס פסק בפר' בתר'
 דערובין כמו סכתתני עיין בסוף ערובין ..
 ולא תקדשין אשי אש אין לג' אשה וכנים וית דוקא ביש לג'
 אשה וכנים אבל אי ליכא טרי' וכירוש' משמע דבכל ענין
 אסור לקדם בסבת דמטרס טעמא משום קטין והדר מסיק
 אז' ר' מנא הדא אמרה הדין דכנסן ארמלנו צריך לכנסן מב
 מתבעוד יוס' פלא יהיה בקונה קטין בסבת' והר"ם סוסק ד

דצריך לבא עליה מתבעוד יוס' לכן כוהנן ליחך אחר בר
 ברכת חתנים כי אין חופה לאלמנה ונמשאת אינה נקנת ל
 לו למציאתה ולמעשה ידיה אלא כביאה על כן אסור לו לע
 לעשות ביאה ראשונה בסבת' .. ולא מגביהין תרומות
 כתב בס' ה' מיהו היכא דקרא סס מבצו' פאת' שאני עתיד ל
 להפריש למחר טרי לתקן אף בסבת מה סלצורך סבת ולא
 מבצו' דמאי אלא אפי' ודאי טבל כדאיתא בירן כריס סרק
 בתרא דדמאי דר' ינאי הנה ליה ודאי סאל ר' חייא רבה מהו
 למתקניה בסבת אז' ליה למען תלמוד ליראה את ה' אלהיך
 כל הימים אשילנו בסבתא .. והט' מילי דטבילי מא
 מאתמל כו' ומצות העשויות ואשיות מערב יוס' טוב וטכח
 להפריש חלה כתב בפרק אלו עוברין כיצד יעשה וכיון ד
 דקאי ר' אופציוא כרב טמעינן דהלכתא כרב' ופסק רבינו
 חננאל דלית ליה הלכתא כר' אופציוא אלא כר' יוחנן דאז' א'
 אין כבירה בין כדאורייתא בין כדרבנן ..

הדרן   עלך   משילין

וסליקא מסכת ביצה

מוקצה לכה חמיר מגרונות ומוקף ולא יטול יוניס
 אלא כענב תבעור יוס
 אנביהן מעל הטלחן קליפין הראויין לבהמה
 מעות שעל גבי הכר מנערו כסצריך לגופו אבל לצורך מק
 מקומו מטלטל עמו וכתמיח וכעשה בסים לדבר האסור ה
 הינו כשמתכוין להיו סס כל הסבת אבל הכיח לפי ענה לא
 ר' שמעון מודה כמוקצה מחמת חסרון
 נר שכבה מותר דיוטב ומצפה
 הכנה לא סייך אלא בדבר חדש כעין ביצה
 דבר שמלכתו לאסור דטרי לצורך גופו ומקומו מטלטל ל
 לכל מקום צריך לו אבל בטול שלא במוינו
 חוץ אחר השפח מותר בהנאה
 דבר שיש לו מתירי בטול ברבר מעורב ולהכיר ים מתירין ת
 תרכובלת סתמא בה חטה בפסח וכן פטוידא סכלנפה ת
 מכיזה סכלרה ביום טוב
 תרומה עולה באחד ומאה וצריך להרים אחד מה שאין כן ו
 באר אסורי הנאה
 לא איל יולך הנאה לים המלח כי אם ע"ז דתפסת דמיה
 לא איל דתקצי צ"ל לבין המינות דמוא יוס הוא
 וכווי סכה דאסורי מצנה עד מוצאי יוס סני
 אין מבטלין אסור לכתחלה מדאורייתא אלא מדרבנן בדבר
 שאין לו עקר
 ב' ימים טובים של גלויות נולדה בזה מותרת בזה ומכל ת
 מקום אין מבטלין דלא לית ללולוי
 היבא דלא אפטר מביאי מוסף אחר תמיד של ב' הצריכו
 ח"מו שצוין הקהל לזון קבוע או צרי התרה לאותו זמן
 הקדש שיה מכה יכול לחלל לכתחלה בזמן הזה על שיה פ
 פרוטה
 אין חושרין כוכין
 ב' ימים מותרין כשיבאו תמים או למת שאינו מסנ
 מפורסם והאידא כולם מפורסמין ומותר לעשות להם כל
 צרכן ואפי' ביום טוב שני דליכא חבר ואין צריך מנן אח
 אחר להתייר דמייס מנלין אסורין מנסה נחש והסתא טרי
 נאצינו קובר מתו עובר משום כל תלין
 אחר שלוחו קרובין חוץ לתחום וכעס ר"ת עליהם
 כל הנאכל כמו שהוא חי טרי לדיח משום כשולי גויס
 אין שוחטין וכל כמעט אמו כמו שאי שוחטין כלילה לכתחלה
 ביצת כבלה סתמיה נכתבת באוק לאסור
 ביצה סתמאית בתרכובלת בלא קליפה אסור לאכלה בחלב
 מותר לקנות בביס מן הגוי בלוי
 יוס טוב ראשון
 משליקין אפר כירה ביום טוב ראשון לאשת כו' אף על פי
 שאין ראוי לבלות בו ביצה ומוקצה מטולנו מותר משום פ
 סיחת יוס טוב
 מותר לכסות דם באפר ולא איל סורף לרס
 בירן שחט מותר אפי' הוסק ביום טוב משום מצות כסוי
 גלגל עיסה מעיט מפרים חלטה ביום טוב אבל כגז גלגול
 לא אלא ישייר חתיכה גדולה ופרים אחר יוס טוב תמנה ת
 מנע וכתומת ירפנו לסל
 מותר לצוד יוני טובך שלא פרחו
 מותר לטלטל סלמות קטנים ולא גדולים בשבת טרי ולא ב
 ביום טוב שמוליכו לרשות הרבים
 צריך להכין אפר כסוי דאפי' אשר תיחנן לא שרינן אלא ב

בדקר נעון
 צריכה הזמנה
 תרכובלת העומדת לאכילה אינה צ
 לצלי לא בעי מליחה אלא פ
 טהנו כו' למלחו ותרכובלת סלמה צריכה מליחה
 דגולן להערים ולמלוח ואוכלין קצת מן התרכובלת כמו
 הכבד אבל לאחר אכילה לא
 מותר להוציא קטן ל
 לטייל בו כמו שמשחקין בכדור ואין להוציא סכין ומפתח
 בלי לצורך יוס טוב
 מפתח טרי כשיט בו אוכלי
 ספק אם צריך לערב חצרו
 מוליכין מתנות
 לכחן ברנלין לאכול אכלו דוקא דאין דרך לאכול פירות ב
 בבית חברו
 מוללן מלינות לרכך חטין אבל לא
 להשיר הזרע דהני דושה
 אסור לתלוס הקטנית ת
 מן הסבלן ואם נתלסו מערב שבת קולפין מקליפתן הח
 החצונה
 מנסח מיד ליד בין קטרי אבבעותיו
 תבלין ושלפלין כדוכין במדק של אכן ביום טוב ובסב
 אקתא דסכינא חדא חדא
 מלח של ים צריך סנוי
 מלח הצטווה כרדי אדם אין צריכה סנוי
 כל
 סנוי כדוכין כדוכין לבד ממלח דצרי סנוי להטו מעט
 וילן אסור לעשות מכלאיים
 כשנשאן השרכת במדבר
 נשאן להצביע הכלים לתוכו
 לבדן הקטין מותר אפי'
 ללבוט
 יום טוב
 ומזל שים בתוכן גזי
 צמר מותרין אבל
 בגדי צמר בתוכן אסורין
 מותרין לבשל בקדרה אחת להוסיף אף שלא לצורך בלא ע
 צרכי תבטלין
 צריכו ב' תבטלין פת ותבטלי
 נכן עמא דבר
 להוצאת בניו לתלמוד תורה ולביאת
 יוס טוב אם הוסיף מוסיפין לו והא דתנן עשה סבתך חול
 הינו כנטול צדקה
 יש להזכיר דראש חדש ב"ה
 למור מלבר עלת החדש נסני פטורים
 גוי שמלח
 דניס קטנים וכסלן מותרים דאמליחת גוי לא גזרו ואפי' כ
 נאכלים על ידי מליחה
 אוכלאיים הכלושים
 בביצים של גויס מותרים
 אוכלן הביצים אף ב
 בלא בדיקת דם ומה סבורין כשמשמין ברוטב חמורא
 בעליה ואם לא בדקו מותרים
 פטוידא דניס פ
 שאשה הגוי אין להחיר יוס קולפין השתמן השומן והרניס
 ואוכל
 אוכלאיים דקנע סעודתיה עליהו מברכי
 היוצא
 יט כערב שבת אין מערבין כלל
 יט שחל להיות בשבת אמור מקדש השבת ישראל והיוניס
 התייר להקנות רשות בשבת וגם לגרם אבל בדין
 או יגרסי ולא מקדשין בוט
 מן שלא הניח ערובי
 תבטלין מקנה קתחו לאחריס
 כדה מערמת
 וטובלת בבגדי דטרייתו לא זהו כבוטו דהוי דרך טנוף לק
 מנבין ידים בומה בשבת
 מדיחין כוסו וקערו
 בשבת
 מן סידיו מלנכלכות כטיט רוחנן ביום
 הכפרים וכן בכל מקום לכלוך ושאר הנוף אסור
 בזמן הזה אין טובלין אפי' הנשים ביום הכפרים ובטב א
 אלא מבערב תרחין ותחוף כרו שתסרוק טערה וחופפת ייע
 מעט למוצאי יוס הכפרים וט באב דבעינן חפיפה סמוך
 לטבילה
 אסור לבקע עצים בקנעים דקיס בט
 בטחוכה
 אול תכו מנה לפלנוי ולנסיב ברתי קוי
 חייבין לתת לו אף אם לא יקחנה אבל אם איל לנסיב ותכו
 לא
 עיסה שיש לו לגוי חלק בה אופה הישראל רק
 את שלו אבל בני חילא לא
 אין להביא לעזרה
 בהמה של חולין
 אין להכין לצורך כלבים בוט
 ט ג

סור .. והיו דלרודהו דבקיאי בכלי סור ולדידן סרי ..
 מוטב סיהו סוגגין ואל יהו מזידין ומיהו אי ידיע ביולתא
 דמקבלי מיכ' חייבי' לאודעיכחו' ..
 תוספתיוס הכפרי' איך מפריס ויט לזרה להפסיק מבעוד
 יוס' .. כשחל סמח' תורה כע"ט איך מסתפקין מכוני
 סכה כע"ט ויט כזהרין אף אש כפלה' .. כשחל ב"א כסכת
 איך אוכלי' האתרונ' .. ע"ז סכה כ' דפנות נפליטית
 טפח אסור מדאוריית' ויתר על כן מדרבנן ..
 לא סידך אלא במקום סגדליה' סס' .. איך אכנ
 בקיאיין בין קרדוס לקופיץ ואסור לנו לבקע עצים ביט' ..
 מוקצה מותר מדרבנן במקום שתקן וכסתלק הינוק' כמו
 בטבל' .. איך לתחוב אגרופו בכר נכף להסיר
 מומה קס שמשיתו קודם סופלג מחיבותיהס' ..
 מותר לשתוס חורי תנור באפר או גבלג מערב ויט עז סרי
 לטוח בו' .. מותר לסדר טבלא ע"ג רגליס
 ולהטיב קדרה ע"ג כירה לשתוס הגינית אסור' ..
 איך דרך לאכול בני מעים בינוס טוב' .. מטלטליס
 בשר חי כסכת' .. כשחל יט כמוצאי סכת איך
 מכרכין על הבשמים' .. מותר לבשל בתחלש
 בקדרה חדשה' .. מולגי' הראש נהרגליס ולא כל
 הגוף איך אופין בפורטו גדול' .. יט לזרה טלא
 לנפח כלל' נהעולס נהגו להסך עליונו למטה' ..

פרק משולין

מדרבנן חזר קובעת למעשר' .. לא יכסה
 חלוכות במקום סמגין דבוריס דהיו פסיק ריסיס' ..
 לשפך ולטלטל דלת שאינו ראוי מותר' .. נכף
 שנירי כוסות שאינן אסורים בהנאה' .. אשי'
 זב מילין איך אסור תחומין לרבנן' .. איך דכין
 ואיך מקדשין אשי' איך לנאה' .. מותר לתת
 מתנות' .. לא סידך מוקצה בינה סחבירו נוצץ
 לנ' .. ברר צרור יתקן גנו טוב אסור לערב' ..
 מין במינו בטל' .. דבר שיש לו
 מתירין לא בטיל אשי' במינו' .. בית הכנס' דכפרי'
 הו' דיחיד ודרכין הני כשל רבי' ואשי' טובי העיר איך יכ
 יכליסי למכרה' .. השואל כלי ולא נתן לנ' אלא
 ביט דהי הוא כרגליו' .. מותר להסקות בהימה
 שמוזנותיה עליך' .. לא יתן לכלבים ולא ליוני
 סוכך' ..

סליק סימוני פסקי תוספות במסכת ביצה

איך לעשות מלאכה לצורך גוי כמו בשול אבל טרם בעלמא
 ליתן לשכני מוזנות לא' .. איך לעשות צרכיו
 בפת' .. מחמס מים לרגליו ולא לכל גוש' ..
 צריך להזכיר בערוכ תבשילי' יהא סרי לאפויי ולבשולי' ול'
 ולאטמוני ולאדלוקי' .. מנורה של חליות אסור
 להחזירה אבל כולה מחוכרת מותר' .. המסתפק
 מן הכר אסור משום תכבה' .. נר של טענה
 מותר לחתוך ממנה עז אש ולא בסכין' .. מותר
 להסיר הסיחא אחר סכה' .. חבלי עצים בויעריס
 כוהל אחד טלא אחז בו האור' .. לתקן
 מוכסירי אוכל נפש איך מורין להחירו אבל תשמיש אוכל כ'
 נפש אסור' .. לכחול עיניו מגוי הני מסייע ואיך
 בו מומ' .. ביט של ר"ה ביצה אסורה דטולדה
 ביצה אסורה ביצה' .. מותר לעשות עת גדולות'
 וחלות גדולות' .. אסור לכבד הבית אלא בין
 הימות ביט ולא כסכת ולרבנן מותר' .. איך לעשות
 הכערה אלא לצורך יט נכף נר אבטלה' .. מקדירין
 בהמה בינוס טוב במגר' עץ בינוס טוב דאיך עושה חכורה
 וטל ברזל כעין טלנו אסור' .. אריג לא סידך
 בעץ אלא ב"מר או בסטיני' .. עגלה קטנ' שלומד
 הקטן ללכת בה טמאה מדרס' .. אין צדין איך
 ליתן מוזנות לפני דגים וכן לפני חין בביכריס ולא לפני
 יוני סוכך בינוס טוב וכל דבר האסור לצוד' ..
 גוי טהיבא דורן לישראל ויט במוינו במחוכר אסור עד מן
 מוצאי יוס טוב סני אבל בא מאליו או לצורך עבמו או ל'
 לישראל בין טוב ראשון מותר בשני בכדי שיעשה שיתלגס
 ויביא מוט' וכדגים לפרוס תנודה ויצוד ויביא סס נכ'ע
 בקופה מלאה פירנת אש צריך שיתלגס באד' אחד או בכמה
 בני אדם' .. פ' בכל מערכין פי דאיך צריך
 כ"א כדי תליטה וצודה ולא הבאה' .. הנאה הבאה
 לאדם מחוץ לתחום ואין במוינו במחוכר מותר כדי שיעשו
 ודבר ספק מותר' .. לקנות השקר בהגבהה או
 בחכמה שמתעסק בו' .. איך הסומא יוצא
 במקלג' .. דעביד לתרובי סוגיא' .. איך מוקצה
 לחמי סכת לענין טלטול אלא לענין אכילה' ..
 הסומח בכור ואחר הראה מומו אסור' .. איך
 הלכה כר' תאיר במעוכר' חבירו' .. לא יאמר
 לטבח הריני עמך בשלע' אלא הריני עמך למחצה' ..
 תנור וכירים חדשים טיט בהן עפר נאכטיס אסור לגרסן'
 איך למדוד כדי ליטול חלה בעין יפה כיון
 סכסרשה החלה ובשסח מוסיפין או פוחצין'
 איך לרקד בתחלה על ידי סני אש לא כרקד תחלה פעס א'
 אחרת' .. לוקח מחנוני הרגיל אצלו ואשי' הוא
 גוי' .. לא יאמר תן לי קב או קביס או תן לי י'
 אגוזיס' וכבר כתת לי ל' הריני חייב לך מ' או תן לי אגוזיס'
 בו שיעור' והריני חייב לך יב שיעור' ..

דמביא כדי יין

משנין ה' או ד' קופו' כסכת ולא ביט' וכיט מרבה בהלוקח
 עדיף ולא כסכת' .. לפרוס עליה סודרין בני'
 ולא כיון דהני פחיטסי' .. איך מטפחי' משום כלי'

ביצה

שנולדה ביום טוב בית שמאי אומ' תאכל' ובית הלל אומ' לא תאכל' בית שמאי אומ' שאר בכזית וחמץ בככותבת ובית הלל אומרי'ן זהו זה בכזית

המוקצה אטור לאכלו ביום טוב ומוקצה הוא הדבר שהפרישו מן האכילה ונתבון עליו שלא לאכלו וכמו כן נולד אטור ביום טוב ונולד הוא הדבר שיאסר ביום טוב ומה שלא חשב עליו כמו הסודות הנובלות מן האילנות ועל חלג הסני עקרו'ם תשוב זו המסכתא ואין מחלוקת בי' ביניהם בזה המקום כשיהיה שום עוף עומד לגדל ביצים בלבד ולא לשחיטה ולאכילה אין מחלוקת בין ב' ובה' שכ' שביצתה שנולדה ביום טוב אסור' לפי שאינה העוף מוקצה אבל המחלוקת בתרנגולת העומדת לאכילה וטעם אסור בה' מפני הכנה כי לפני התורה והיה ביום השמי והכינו את אשר יביא חול מוכן לשבת וחול מוכן ליום טוב ואין יום טוב מוכנה לשבת ואין שבת מוכנה ליום טוב ויש לנו עוד כי הביצה שנולדה היום מאתמול כגמרה' וכשיחלו יום טוב אחר השבת נולדה ביום טוב אסורה מפני שהשבת ה' הכינה אותה וכאשר אותה בכל יום גמרה' יש אחר שבת' וכמו כן תאסר כשנולדה בשבת מפני שבת אחר יום טוב וכגון זו ההכנה שהיא הכנה טבעית אסורה גמרה' ומה בכך ובה' חולקין ב' ומתירין אותה' אבל אם ההכנה היא כמ' במלאכה היום טוב לשבת הרי היא אסורה לדברי הכל' ז וממה שאינה חייב לעת כי בזמן הזה שאנו עוסי' פני ויום טובים ביצה שנולדה ביום טוב ראשון תאכל בשני וכן מש' משני ויום טובים של ראש השנה מפני שהן קדושה אחת וכאלו שניהם ביום אחד' וכן שבת ויו' טוב נולדה בזה אם אסורה בזה' ודע כי כל מה שטאסר באכילה ביום טוב אסור לטלטלו ממקום למקום וכבר קדמו לך מזה עקרי'ם בשבת ושאר' הוא שאסר עצמו שבו מחמיצין העיסה' ואין מחלוקת בין ב' ובה' כי שאר' וחמץ לענין אכילה ב' בכזית' ואיננו יתב' שבעת ימים שאר' לא יוצא' בכזית כי כל אוכל חמץ חמץ חמץ פתח הכתוב באסור' וסוים בחמץ לומר לך זהו חמץ זהו שאר' אבל מחלוקתם לענין לענין בעור' ב' אומ' כי על כל פנים יש בהן הפרש ואם לאו למה אמר חמץ ולמה אמר שאר' אלא כיון שהשנה בב' ביניהם באכיל' יש הפרש ביניהם לענין בעור' ובה' אומ' ילפינן בעור' מאכילה והביא' כשאין זו ההלכה לפי שהיא מ' מקולה ב' ומחומרי' בה' והיא דומה לביצה שנולד' ביום

השוחט חיה ועוף ביום טוב בית שמאי אומרי' יחפר בדקר ויכסה ובית הלל אומ' לא ישחוט אלא אם כן היה לו עפר מוכן' ומודים שאם שחט שיחפר בדקר ויכסה שאפר חבירה מוכן'

אינו רוצה בכאן באומרו השוחט חיה ועוף לומר מי שחט פירה זה הענין דיעבר' אין לכתחלה לא' אלא רוצה לומר

האיש השוחט כשנולד' כנו אין ישחוט בין טוב היאך נסיב לו ב' אומ' כתיב לו לחפור בדקר על הדרך שנזכיר לקמן וישחוט ויכסה' ובה' אומרי'ן אלא אם כן יש לו עפר מוכן ויחד לו מקום מערב יום טוב ואמר' מודים שאם שחט שיחפור בדקר ויכסה בפני תכא'ם' האחר' שיהיה איתנו הד' הדקר נעוץ בארץ ויעקר אותו ובפעה עקירתו יעקור הע' העפר' והסני שיהיה עפר תיחנה כלומר קל ולא יהיה קשה ועב' כדי שלא יהיה חוסר' ומה שאמרנו בית שמאי יחפר ב' בדקר ויכסה על חלג הסנים אמרנו' ושאר' כירה מוכן הוא אין רוצה בזה שהם מודים שאפר הכירה מוכן כי לא היה ביניהם משא ומתן על האפר אבל הוא פתיחת דברי' מהדיעך כי האפר מוכן הוא מותר לשחוט עליו ובתכא'ו טו' שיהיה אפר ערב יום טוב ולא בסלגו בו ביום טוב אבל אם האפר נעשה ביום טוב אסור לשחוט עליו לפי שהוא כ' נולד אלא אם היה חס' בותר' כדי לבלות בו בי' תרנגולת וכיון שה' ראוי לבלות בו יהיה מותר לטלטלו ולשחוט בו

בית שמאי אומרי'ם אין מוליכין את הסולם משובד לשובד אבל מטחו מחלוק' לחלוק ובית הלל מתירין בית שמאי אומרי' לא ישוד' אלא אם כן נענע מבעור יום' ובית הלל אומרי' עומד ואומר זה זה אני נוטל'

אין מחלוקת ביניה' בסולם של עליה שאסור לטלטלו ואין חולקין בסולם של סוכך ברשות הרבים שאסור להוליכו משוכך לשוכך כי הריאה אותו מוליך סולם יאמר לתקן גב ביתו מוליכו ויחשוד אותו בחלול מועד' אבל המחלוקת ביניהם ברשות היחיד' בית שמאי אומ' כל מקום שאסרו חכמים מפני תראית העין אפי' בחדרי חדרי אסור והדבר כן' אבל בה' מתירין זה הענין מפני שמחת יום טוב' ומה שאר' בית שמאי' שאסור ליקח היונים ביום טוב אלא אם כן נענע מערב יום טוב הוא בכריכה ראשון' שבאותו סוכך כי האדם חס' על בריכה ראשונה ושמה יולך ולא ירצה ל' לקחת' ואחר הכנסת יום טוב יולך' סכית ויקח אותם והם מוקצה אבל בכריכה שניה והבאים אחריהם אין מ' מחלוקת ודי לו שיאמר זה זה אני נוטל'

זמן שחורים ומצא לבנים לבנים ומצא שחורי' שני' ומצא שלשה אסורין' שלשה ומצא שנים מותרין' בתוך הקן ומצא לפני הקן אסורין אם אין שם אלא' הקן דרי אלו מותרין'

רוצה בזה המאמר כשאין שחורים ולבנים ומצא שחורים במקום לבנים ולבנים במקום שחורים אסור ביום טוב כי כאמר' אותן סוין' פרחו והלכו להן' ואלו שמצא אחרים הם שבאו ממקום אחר וזו היא התועלת שהטמיענו וכיון כן כשהגיע הסנים ומצא שלשה כאמרנו ומה' כפסך' אם כן נוסף עליהן שלישי הרי נתערב המוקצה כמו כן ואם הם אחרים הרי כולן אסורים' ואמרנו גא' אין סס' אלא הם הרי אלו מותרין' בתכא'י שלא יוכלו לעוף ואם יש סוכך פני בקרוב מזה הסוכ' אבל אינו עומד בארצו אלא היה בקרן ונית' למדנו מכאן שלא כאמר' מן הסוכך הסני כדדנו לזה

לזה הסוכך לפי שהן כסמדרין משובב והולכין איך ונדדי
והולכין אלא בטנה למכסה ואיך כגוף ממנו

ה

בית שמאי אומ' אין מסלקין את התריסין ביום טוב
ובית הלל מתירין אף להחזיר בי' שמאי אומרי אי'
נוטלין את העלי לקצב עליו בשר ובי' הלל מתירין
בית שמאי אומ' אין גותני את העור לפני בית הדריס'
ולא יגביהנו אלא אם כן היה עמו בשר ובית הלל
מתירין

תריסין הן הנסרים שנועלים בהן פתחי החניות וכשאין ל'
להן ציר איך מחלוקת שהן מותרות ואשי' הן לעגול בית ט'
טבתוך החצר אבל כשיט' להן ציר כמד הנסר איך מחלוקת
שהן אסורות ואשי' הן לחנות טברנות הרבים לפי שכתוב
שמה יתקע לחזוק הנסר אבל המחלוקת בנסרים שיש להן
ציר באמצע הנסר ובתריסי חניות בלבד כש' אסורין וכ'
זכה מתירין החזרת תריסין וכתובת העור לפני הדריסה מ'
מפני שמחת יט' כי אם נאסר עליו החזרת תריסין יונע מ'
משפחת החניות להוציא תבלין כדי שלא יטח החנות שתוח'
יוגבו מים ומזונות וכמו כן אם יש אכלו בהמה לא יטחט'
כדי שלא יפסיד העור עלי' הוא יד המכתש גדול מצד והוא
עגול סכותשין כו' הריסו ודונמתין וכי לקצב לחתוך עליו

בית שמאי אומריין אין מוציאין את הקטן ולא את
הגדול ולא את ספר התורה ברשות הרבים ובית ה'
ההלל מתירין

בית שמאי איך מתירין הוצאה אלא אם יש בה צורך אכילה
לאחר יתברך אך אשר יאכל לכל כפש' ולפיכך איך איך
מוציאין את הקטן ואת הגדול וכיוצ' בהן וכה' אולי מתוך
שהתורה הוצאה לצורך אכילה הותרה שלא לצורך וכמו
כן אמרו מתוך שהתורה הוצאה לצורך הותרה שלא לצורך
וזה עקר אמת

בית שמאי אומ' אין מולכין חלה ומתנות לכהן ביו'
טוב בין שהורמו מאמש בין שהורמו מהיום ובית ה'
הלל מתירין אמרו בית שמאי גזר' שזה חלה ומתנו'
מתנה לכהן ותרומ' מתנה לכהן כשם שאי מוליכי את
התרומ' כך לא יוליכו את המתנות אמרו להם בית
הלל לא אם אמרתם בתרומה שאינו זכאי בהרמת'
תאמרו במתנות שחוא זכאי בהרמתו

ומתנות הם הזרע והלחיים והקיבה ועוד יתבאר לך כי מ'
מכלל הדברים האסורין ביום טוב איך מביהין תרומה ומ'
ומעשרות ואחרים כגון המסכה כי בית שמאי ובית הלל ח'
חולקין בהולכת חלה ומתנות ומודין שאין מוליכין תרומה
אינו אמת אבל הם מודים שמוליכין חלה ומתנות וחולקין
בתרומה ובי' הלל אולי חלה ומתנות מתנה לכהן ותרומה
מתנה לכהן כשם שמוליכין את המתנות כך מוליכין את ה'
התרומה ובי' שמאי אמרו להם לא אם אמרתם במתנות ש'
זכאי בהרמתן תאמרו בתרומה שאינו זכאי בהרמתה זהו
לשון מחלוקתם

ח

בית שמאי אומ' תבלין גדוכין במדוד של עץ והמלח
בפך ובעץ הפרור ובית הלל אומ' תבלין גדוכין ב'
בדרכן במדוד של אבן והמלח במדוד של עץ

עץ הפרור הוא עץ שמגיסין בו הקדרות ומה שהצריך לע'
לעשות סגוי בשחיקת המלח לפי שאינו מפיג טעמו ואינו
מוחסר פעולתו כשנשחק מערב יום טוב והתבלין מטיבין
טעמן ומחסרין חמיונותן וחריפותן כשיטארו מחוקין מע'
מערב יום טוב ולפיכך מי מצריך לשחיקת מלח ביום טוב
יפנה על כל פנים והסגוי הוא שיטה המכתש על צדו

ט

חבורד קטנית ביום טוב בית שמאי אומ' בורר אובל'
אובל' ובית הלל אומ' בורר כדרמו בחיקו ובתמחוי
אבל לא בטבלה ולא בנפה ולא בכבר רבן גמליא
אומ' אף מדיח ושודה

בורר אובל הוא שילקט האובל מן הפסולת אחת אחת וכשה'
וכשהפסולת יותר מן האובל איך מחלוקת טבורר ונוטל את
האובל ומדיח ושולה פי' שיתן מים על העדשים הטחני' או
או השולים ודומיהן וכשיגבה ושולה הפסולת על פני המים
יורד האובל והוא מסיר אותו הפסולת בידו זהו ענין שולה
כלומר מסיר הפסולת וחוטף אותו מעל פני המים ואיך ה'
הלכה כרבן גמליאל

בית שמאי אומריין אין משלחין ביום טוב אלא מנות
ובית הלל אומ' משלחין בהמ' חיה ועוף חיי ושחוט'
משלחים יונות שמנים וסלתות וקטניות אבל לא תב'
תבואה ד' שמעון מתיר אף בתבואה

הטעם שאסורין בית שמאי שלא יעשה כדרך שהוא עושה ב'
בחול וגם בית הלל לא התירו אלא לסלוח ביד אדם אחד או
שנים אבל לסלוח ביד שלשה או יותר ברבוי ויתן ביד כל ה'
אחד מהם הרי זה אסור כדי שלא יעשה מלאכות של חול גמ'
במזומין והתבואה אינה ראויה לאכילה לפי שהיא בריכה טח'
טחינה והטחינה ביום טוב אסורה וד' שמעון אומר שכול ל'
לכסל אותן הזרעים ולאכלן ואיך הלכה כד' שמעון

י

משלחין בליים בין תפורין בין שאינן תפורין אף על'
פי שיש בהן בלאי והן ליצורך המועד אבל לא סנדל'
מוסוכור ולא מנעל שאינו תפור ד' יחודה אומ' אף לא
מנעל לכן מפני שחוא צריך אומ'ן זה הכלל כל שנ'
שנאותין בו ביום טוב משלחין אותו

הכנדים התפורים הם ראויין ללבוש ואינן תפורים הם
ראויין לכסות ואמר אע"פ שיש בהן כלאים הוא כבגדים ש'
שהן בתכלית הקושי והעובי ומעוט הרכוך כי כשהן כזה
הענין מותר לתלותן וכיון שמוותר לתלותן מותר לסלוח ב'
ביום טוב מה הוא ענין אחרים וכן לצורך המועד וסנדל'
ומסוכור כבר בארנו אסור נעילתו בשבת וביום טוב כש'
בפסי תשבת ומכעל שאינו תפור ענינו שלא כגמרה קשי'
תפירתו אלא שהוא מדובק במין מן הדבוק אסור לסלוח
ובמקו דירתו של ר' יהודה לא היה ראוי מנעל לבן לנעילה
עד שיעובד בסיד ומן ידוע' וזה הכלל שזכר אמת ושיעור
דבריו כן זה הכלל כל שנאותין בו אשילו בחול כמות שהוא
ביום טוב משלחין אותו ולפיכך מותר לסלוח תפילין ביום
טוב אע"פ שאסור ללבוש בשבת וביום טוב כמו שכתבאר
בסוף ערוכות ואל' וקשה עליך כזה העיקר מה שאסור לנו
לסלוח תבואה ביום טוב לפי שהיא אינה ראוי בחול כמות
שהיא עד שיעשו בה מעשה שהוא אסור לעשות ביום טוב

תחילת הטוב

פרק שני

יום טוב שחל להיות ערב שבת לא יבשל ב בתחלה ביום שו לשבת אבל מבשל הוא ליום טוב ואם הותר דותר לשב ועושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת בית שמאי אומ' שני תבשילין ובית הלל אומ' תבשיל אחד ומודים ב בדג וביצה שעליו שהן שני תבשילין אבל או שאבר לא יבשל עליו בתחלה שיר ממונו כל שחו סומך על עליו לשבת

כבר בארנו כמה מקדש אמרו חול מכן לשבת וחול מכן ליום טוב ואמרו ועושה תבשיל מערב יום טוב לא פחות מקצית בין לאחד בין לאלף זה הוא ערוכי תבשילין וצרי' ברכה וארס אחר טיזכה בו למי שלא הניח ואינו צרי' לישול מהם רסן לפי שהן זכין על הדרך שבארנו בערוכי חצרי'

חל להיות אחר השבת בית שמאי אומ' מטבילין את חבל מלפני השבת ובית הלל אומ' בלי מלפני שבת ואדם בשבת ושון שמשיקין את חמים בכלי אבן לטוהרם אבל לא מטבילין מטבילין מגב לגב ומח ומחבורה לחבורה ביום טוב

כשהכלים הן טמאין אשר להטבילן ביום טוב ולא בסכת לפי שקודם הטבילה לא היו ראויין להשתמש בהן באותן הדברים שמשתמשין בהן לאחר הטבילה ונראה כמתקן ו מכא כ"ט וכשהיה אדם טמא באחד מן הטמאות מותר לו לטבול בסכת לפי שראו כמתכוין לכך גופו כלבד ואמר' וסוף שמא יאמר' אף המי בכלי אבן לטהרן אבל לא מטבילין פירשו כי כשהמים הן טמאין שאפשר לתת בכלי אבן ולהכניס אותן הכלי במקוה מים עד שיעלו מן המקוה על פני הכלי שהן בין אותן המים הטמאין ויטהרו המים וזהו ענין משקין שיעלו המים עליו ומה שהצריך להיות הכלי מאכסו לפי שכלי אבן אין מקבלין טומאה כמו שיתבאר בתוס' כלים ואלו היה נותן אותן המים הטמאין בכלי עץ וכיוצא בו מן הכלי מקבלין טומאה היה טומא הכלי באותן המים הטמאין שכתבנו כמו שיתבאר במקומות מהרד"ת וכשיכניסו הכלי במקוה כמצא מטביל כליו ב"ט והוא אשר כמו שקדם בתחלת המאמר וזה הוא ענין אחרם אבל לא מטבילין ושיעורו אבל לא מטבילין כלי טמא על גב מיווין וכל זה בסכת אבל ביז טוב מותר לו להטביל כלי על גב מיווין ויטהר המים והכלי כאחד ומה שהצרכו לטהר המי' כי המים הטמאי' הם מתוקים ומי מקוה אינן ראויין לשתיה ואינו מטבילין מגב לגב ונזהר בו כי כשיש אצל כלים שהודים משתמש בהן כבי הכר של שון בדרך דמיון והוא חולין וירצה להשתמש בהן בבת היון והוא תרומה מותר לו להטבילן טבילה טנית ב"ט לפי שהן ואם הן טהורי' על כל פנים צריכין טבילה אחרת אם ירצה שיעשה בטוהר וכוונן כן מחבורה לחבורה הוא טיהרה כלי טהור ויאכל בו בחבורה אחת מעשר שני בדרך משל אם רצה לאכול בו בחבורה אחרת מותר לו להטבילה אותה טבילה הסנית

כ"ט ויחזיקו כזו הטבילה היה שאני לך דע כי עוד יתבאר ב"ט מחננה כי מי טבול לחולין אע"פ שהוא טהור כלי ס ספק אסור לו לאכול מעשר עד שיטבול פעם טניה למס מ מעשר וכך אם טבול למעשר וירצה לאכול תרומה על כ כל פנים צריך טבילה אחרת וכך אם היה טהור לתרומה ו ירצה לאכול קדש יטבול למס קדש ואלו הטבילות טא שאדם הטהור טובל אותן בין מעשר ותרומה וקדש הם ה המותרות לעשותן כיו טוב והתירו זאת הטבילה ב"ט ל לפי שאינה להסיר טומאה אלא לתוספת טהרה אם כן פעם דברו כך אם טבול על גב גופו טובל טבילה אחרת את הכלי על גב כדו ואם טבול בו בחבורה זו טבול לאכול בו בחב בחבורה אחרת ביז טוב

בית שמאי אומ' מביאין שלמים ואין סומכין עליהן אבל לא עולות ובית הלל אומ' מביאין שלמים וע עולות וסומכין עליהן

מחלקת כ"ט וכה אינו אלא בשלמים טל חנונה ועולות טל ראייה והוא דבר השם ית' ולא יראו פני ריקס כ"ט אומ' חב לה חנונה כלבד היא טנקרבת כ"ט אבל עולות ראייה הם קרבות כאשר יוני החב' וכה אומ' לה כל דלה נכח מביאין ראייה כ"ט מן הכתוב עצרת תהיה לכם לכם ולא לגבות וכה מביאין ראייה מן הכתוב עצרת לה כל דלה אבל כדרי' ונדבות דברי הכל אין קרבן ב"ט ועוד יתבאר דבר הם הסמיכה במקומו

בית שמאי אומ' לא יחס אדם חמין לרגליו אלא אם כן היו ראויין לשתיה ובית הלל מתירין ועושה מד מדורה ומתחמם כנגדה

כלל הדברים כי חמין שהחמו ב"ט שמוחץ בהן פני ידיו ו רגליו ואינו רוחץ בהן כל גופו אלא אם כן החמו מערב ט' יחמין שהחמו מערב סכת רוחץ בהן בסכת פני ידיו ורגליו אבל לא כל גופו ואוסרין בית שמאי שיכבד אדם אם להתחמם בו לפי שצריך מנה שאמר הש"ך אשר יא יאכל לכל כשם אינו ככנס תחתיו הנאח הגוף ומכחך וכה אומ' כי מאמר הש"ך אשר יאכל לכל כשם כולל הט הנאות הגוף כלס

שלש דברי רבן גמליאל מחמיר בדברי בית שמאי אין טומגין את החמין מיום טוב לשב ואין זוקפין את המגורה ביו טוב ואין אופין פתן גריצות אלא רקוקי' אומ' רבן גמליאל מימיחם של בית אבא לא היו אופין את פתן גריצו אלא רקוקין אמרו לו מה געשה לבי אבי' שהיו מחמירין על עצמן ומקילין על כל ישראל להיות אופין את פתן גריצות וחורי' דעת ב"ט מה שאנו לך והוא כי הן אומרים אין אופין מיום טוב לשבת אלא אם כן ערב בפת ואין מטבילין אלא אם כן ערב בתבשיל ואין טומגין את החמין אלא היו לו חמין טמוגין מערב יט' וכה אין מצריכין אלא ערוכי תבשילי' כלבד ולפיכך אמ' רבן גמליאל אין טומגין את החמין מוט לשבת אלא אם כן היו לו חמין כמו שבארנו מדעת ב"ט

חוקים את המנוחה ענינו כשהמנוחה תהיה מחליות כס
אוסרין להקומה לפי שכחה כבונה וכה אומ' אין בנותן כ
וגריעות ככרות לחס גדולות ודקיקין ככרות דקות ואין
הכונה גדול הכתר ולא קטנה אכל הכונה רוב הלחם ומעט
ומעוטו כי בית שמאי אוסרין לאפות פת מרובה בית טוב
וכית הילל מתירין וחורין מין גדול תמימי מעטה אופים
והלכה כרבן גמליאל

אף הוא אבו שלשה דברי להקל מכבדין בין המשות
ומגידין את המוגמר ביום טוב ועושין גדי מקולם ב
בלילי פסחים וחכמים אוסרין

מכבדין ידוע וזה אצ"פ שהיתה ארבע עשרות ומוגמר הוא
הקטרת להרים אכל לגמר הכלים דברי הכל אסור ונדו
מקולם כלומר מוכרם שהיה ראשו על כרעיו ועל קרבן כמו
כש הפסח שהיה כירושלם והלכה כחכמים

שלשה דברים ר' אלעזר בן עזריה מתיר וחכמים א
אוסרין פרתו ויצאה ברצועה שבין קרניה ומקדין
את הבחמה ביום טוב ושוחקין את הפלפלין ברחים
שלהם רבי יהודה אומ' אין מקדין את הבחמה ב
ביום טוב מפני שהוא עושה חבורה אבל מקרצפין
וחכמי אומ' אין מקדין אף לא מקרצפין

פרתו של ר' אלעזר בן עזריה כבר קדם הדבר בו בחמשי
בשבת ומקדיים הוא הסרת הזכוכין הקטנים הנתלים כי
כירכות הכהונה ועושין סס חכמה כשמסירין אותן ומ
ויוקרצפין הסרת הזכוכים הגדולים שאינן עושין חכמה
כשמסירין אותן כי הם סוכרין דבר שאין מתכוין אסור כ
כמו ר' יהודה והלכה כר' אלעזר בן עזריה באמרן מקדין
את הבחמה בלבד כי העקר אכלנו כמו שהודעתך פעמי
דבר שאין מתכוין מותר

הרחים של פלפלין טמאה משום שלש בלי' משום
כלי קבול משום כלי מתכת ומשום ברה עגלה ש
של קטן טמאה מדרם ונטלת בשבת ואינה נגדרת א
אלא על גבי בלי' ר' יהודה אומ' כל הכלים אינן נג
נדרין חוץ מן העגלה מפני שהוא כובשת

צורת אלן הרחים היתה כמו סאגיד לך והוא כי הרחים ע
עצמן טעונתין מסככות בהן כמו כסה ויורד מהן כל הכט
הנטחן וכאולי הכפה כמו קער קטנה יתכנס בה מה סוירד
מן הכפה וטס של כרזל סוככות הכל ותחזיר הכל בוף אחד
כיצא הרחים על מתכות שהוא טוחן שהוא כלי מתכות ומט
ומטמא בפני עצמו והכפה המניפה שמניעה מה סוירד
ומכה מן הדבר הנטחן היא נטמאת בפני עצמו לפי שהוא
כלי בפני עצמו כמו שנטמאת הכברה והקערה שמתקבץ
בו הדבר המנופה ומטמא בפני עצמו כמו כלי קבול והוד
והודיענו שכל חלק מאלן הנ' חלקים כלי בפני עצמו ואפי'
פירש אחד מהם מזה הכלל אינן סכרי כלים אלא כלי ומק
ומקבל טומאה וטומאת מדרם שנטמא כסילך עליה הזכ
נאפי היה כינו וכינה דבר תכדיל וכבר נתבאר לך מזה ד

דבר מועט בשבת ועוד יתבאר לך כל המשפטים במס'
זכיס והיו אומ' בסס ר' יהודה אינה נגדרת אלא על גבי
כלים כדי שלא תעשה רוטס בארץ והאחד אומ' בטונו חנן
מן העגלה מפני שהיא כובשת ענינו שהיא מפנה הארץ כ
בלבד ואינה חופרת ודעת ר' יהודה כבר שמעת אותו כי ה
הוא סוכר דבר שאין מתכוין אסור והעיקר מה שהודעתך
דבר שאינו מתכוין מותר ולפיכ' יהיה הדין כמו שנתבאר
בשבת נגדר אדם מטה כסא ופססל ובלבד שלא יתכוין ל
לעשות חרין

פרק שלישי

אין צדין דגים מן הביבין ביום טוב ואין
נותנין לפניהן מוונות אבל צדין
חיה ועוף מן הביבין ונותנין לפניהן מוונות רבן
שמעון בן גמליאל אומ' לא כל הביבין שוין זה הכלל
כל המחוסר צידה אסור ושאינו מחוסר ציד' מותר

ביבין פי' כריכות מים סגור' בהן דגים ועוד פי' ביבין
כתיס מוקפות שמגדלין סס החיות וכל מה שהיא אסור לא
לאכלו ביום טוב מפני שהיא מוקפת אסור ליתן לפסני מוז
מוקפת מחוסר צידה הוא כל שאומרי הכא מנודה וכדדנו
ומה שהיא כן מוקפת הוא והלכה כר' טב

מצודות חיה ועופות ודגים שעשאן מערב יום טוב
לא ישרו מוחן ביום טוב אלא אם כן ידוע שנצודו
מערב יום טוב מעשה בגוו אחד שהביא דגים לרבן
גמליאל ואמר מותרין הן אלא שאין רצוני לקבל מ
מכונן

רבן גמליאל סוכר כי טעם מוכר מותר וכפ' סוכר כי גוי ט
שהביא ביום טוב דגים או פירות אצ"פ סגור' ביום טוב מן
מותרין ואין הלכה כרבן גמליאל וכשהביא גוי פירות ונ
ונתאמת אכלנו מנורחן שלא נתלשו ביום טוב וכפ' דגים
שכתאמת אכלנו שלא כדדנו ביום טוב ולא באו מחוץ לתחן
שהן מותרים לאכלם ביום טוב ואפילו לאותו טכאז בשכ
בשכילג ואס' באו מחוץ לתחום או כשתפק בזה מותרים ל
לישראל אחר ולא לאותו טכאז בשכילג והדבר הנכד או
הנתלס בין טוב ראשון מותר לאכלו בפני אלא בפני ימים
ויים טובים של ראש הסנה שהן קדושה אחת

בהמה מסוכנת לא ישחוט אלא אם כן ידוע שהוא י
יכול לאכול ממנה בזית צד'י מבעוד יום ר' עקיבא
אומ' אפי' בזית חי מבית טביחתה שחשה בשדה ד'א
יביאנה במוט ובמוטה אבל מביאה בידו אברו אברו
שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול

ואין הלכה כר' עקיבא
בבור שגפל לבור ר' יהודה אומ' ירד המומחה ויראה
אם יש בו מום ועלה וישחוט ואם לאו לא ישחוט ר'
שמעון אומ' כל שאין מומו נבר מערב יום טוב אין
זה מן המוכן

ר' יהודה אונל רחוק את המומין ביום טוב ר' שמעון אומר
 איך רחוק את המומין ביום טוב ולפני התורה כי הב
 סכנה קדוש אלא אם כשל בן מוס ומיד תשתלק הקדושה מ
 ממנו ויהיה מותר לאכול כחולו את וכי יהיה בן מוס ועוד
 יתבאר לך המומין כלם המתירין הבכורות לשחיטה ביום
 בכורות ולפיכך אם כשל לבקר ולא כשל בן מוס איך מורי
 להעלותו מן הבקר לפי שאינו ראוי לאכילה אצ"פ שאכלנו
 צע בעלי חיי דאוריית' ומה שאין ואם לאו לא יסחו ולא את
 ואם לאו לא יעלה רצה בן טאש עבר ושחטו בכור והעלהו
 מן הבקר והיה בן מערב יום טוב מוס עובר שאסור לשחוט
 בו הבקר וחזר עתה אחר שהעלהו מוס קבוע אסור לשחוט
 ביום טוב לפי שיעלה על דעתנו טבין שהתחיל המז' מערב
 יום טוב דעתנו עליו ואינו מוקצה כי ר' יהודה סובר כי על
 כל פנים היה מוס כבר מערב יום טוב ומה שהתירו בבכור
 טבול לבקר לשחוט במומו טיב בן מוס צער בעלי חיים
 לזו שמעלין אותו ושחטין אותו כיון שמתיר לו ראי' מומי
 ביום טוב אכל כשיעלה וכשתלק צער בעלי חיים איך דין
 לשחוט ואפי' היה המוס עובר מוס קבוע שהיא מוקצ' ועוד
 יתבאר לך בבכורות מומין עוברין מומין קבועין יר' שם
 שמעון שאינו מתיר דאית מומין בוט אי אפשר לראות כלל
 נהלכה כר' שמעון ..

אומ' לחנוני מלא לי כלי זה אבל לא בכודה ר' יהודה
 אומ' אם היה כלי של מדה לא ימלאנו מעשה בש
 בשאול בן בטנית שהיה ממלא את מדותיו מערב יו'
 טוב ונותן ללקוחו ביו טוב אבא שאול אומ' בכועד
 עושה בן וחכמים אומ' אף בחול עושה בן מפני מצו
 המדות .. ט

אומ' אדם לחבירו תן לי בצים ואגודים בכנין שכן
 דרך בעל הבית להיות מונה בתוך ביתו ..

אכל לא במדה רוצה בו אכל לא בכלי מיוחד למדה אכל
 אם היה כלי מוכן להיות מדה ועדין לא נעשה כדיוק ולא
 שמוה מדה מותר לתת בה יר' יהודה אומר לפי שהיא כלי י
 ידוע למדה והיה עושה סאול בן בטנית מה שאמר עליו מ
 נפטי בטול בית המדרס כדי שלא יתבטל בעת המסקל
 ואיך הלכה כר' יהודה ..

פרק רביעי

חמביא כדי יין ממוקם למקום לא יביאם בסל
 ובקופא אבל מביא הוא על כתפו או ל
 לפניו המולי את התבן לא יפסיל את הקופ' לאחריו
 אבל נוטלה בידו כותחילין בער כות התבן אבל לא
 בעצים שבמוקצה ..

העקר בכל זה שלא יעשה כדרך שהיא עושה בחול אלא כפי
 בשנוי ואם אי אפשר לו לטנות מותר ומתחילין בערמת ה
 התבן בתנאי שיהיה החבן מלא קוצים שאינו ראוי אלא ל
 לטרפה והוא כמו מוכן לאש ואינו צריך הכנה אבל אם אינו
 כן כמו שזכרנו הרי הוא כמו עצים שבמוקצה כסוה ורוצה
 בכאן במוקצה מקום מיוחד להצניע שם העצים ..

איך נוטלין עצים מן הסכה אלא מן הסמוך לה מה
 מביאין עצים מן חסד' מן המכונס ומן הקרפף ואפי'
 מן המפורז איחודו קרפף כל שהוא סמוך לעיר דברי
 ר' יהודה ר' יוסי אומ' כל שנכנסין לו בפותחת אפילו
 בתוך תחום שבת ..

סוכת החג בחג אסור ליהנות בעצו כל ימי הסכות לאחר
 חג הסכות לה אלהיך ונבאה הקבלה כשם שחל טס סמים
 על החנונה כך חל טס סמים על הסכה והדבר בכאן הוא
 על סכה שאינה של מצוה כי העקר אצלנו איך עוסיין אהל
 ואיך שותרין אהל ביום טוב וכל טכן בטבת וכבר קדם זה
 בטבת ואמרנו מן הסמוך לה ענינו מן הסמוך לדיסנות
 ואמרנו מן הקרפף ואפי' מן המסמר אינה הלכה אלא מן המ
 המכונס עכ"פ ובתנאי מן המכונס שבקרפף אבל מן הסד'
 לא יביא ואפי' מן המכונס ר' יהודה אונל כי על כל פנים
 צריך פתח ויהיה סמוך לעיר יר' יוסי אונל כי כשיט לו פתח
 ואפי' רחוק מן העיר קרוב לאלפים אמה שהוא תחום שבת
 מותר לטול ממנו נהלכה כר' יוסי ..

בדמה שמתה לא יזינה ממקומה מעש' ששאלו את
 ר' טרפון עליה ועל החלה שנשמאת ונכנס לבית המ
 המדרש ושאר אמרו לו לא יזיזם ממקומם ..

זה הדבר אינו אלא כבהמת קדשים שמתה כי העקר אצלנו
 איך מאכילין את הקדשים לכלבים ולפיכך איך מוזין אותן
 ממוקצתן אבל כהמת חול שמתה מחתכין אותה ומאכילין
 אותה לכלבים וכתנאי שתהיה מסוככת מערב יום טוב א
 אבל אם אינה מסוככת מער' יט מוקצ' הוא ואסור לטעלה ..

איך נמנין על הבחמה בתחלה ביום טוב אבל נמנין
 עליה מערב יום טוב ושוחטין ומחלקין ביניהן ר'
 יהודה אומ' שוקל אדם בשר כנגד גדלי או כנגד הק
 הקופיץ וחכמים אומרים אין משגיחין בכף מאזנים
 כל עקר ..

איך נמנין פירושן שלא יפסוק דמים ביום טוב ויאמר זאת
 הכהנה בצפרה פטושים בדרך משל נקח אותה עשרה בני
 אדם פטוט לכל אחד ואמרנו איך משגיחין בכף מאזנים
 כל עקר שאסור להפצתם בהן ואפי' שלא לסקול כגון לתת
 טוס חשן בכף מאזני או לכסות בהן כלי והלכ' כחכמים ..

איך משחיזין את הסכי' אבל משיאח על גבי חברתה
 לא יאמר אדם לטבח מכור לי בדינר בשר אבל שו
 שוחט הוא והם מחלקין ביניהם ..

הסחה היא הצברת הסכין ברחים והם מחלקים ביניהם
 שיאיל לו תן לי רבי הככס או שמינית' או חלק כך מתכר ..

ג

אין מבקעין עצים מן הקורות ולא מן הקור שנשבר ביום טוב אין מבקעין לא בקורדום ולא במגל ולא במגירה אלא בקופץ בית שהוא מלא פירות וסתום ונפחת נוטל ממוקם הפחת ר' מאיר אומר אף פוחת בתחלה ונוטל ..

סעור זו המסכה כך אין מבקעין עצים מן סואר של קן קורת ולא מן הקורה שנשברה ביום טוב אכל מן הקורה שנשברה מערב יום טוב מבקעין וכסוף מבקעין אין מ מבקעין לא בקורדום ולא במגל ועם אלגו הדיכין כלן כ כבר קדמו וכתבארו וקושץ הוא כלי ברזל שחוקין בו ה הכסר ואין ראוי לבקע העצים אלא כבד הקטר שהוא סוג החץ ונקראת זכרות והעד הדחב נקבות לפי שאין דרך ב בני אדם לבקע בו ויהיה סכני ומה שאר ר' מאיר פוחת אי רוצה לומר שישתור הכתלי ביום טוב אבל כפי סברתו הוא מותר לפחות אם היו כתלי האוצר לבנים סדורים תכלי בנין ואין הלכה כר' מאיר ..

ד

אין פוחתין את הגר מפני שהוא עושה בלי ואי עושי פחמין ואי חותבין את הפתילה לשנים ר' יהודה אומר חותכה באור לשתי גרות ..

כר ידוע והכרות שלהם היו עושיין אותן זוגות וחוקתין אותן אחר עשייתן חתכה באור לפני כרות הוא שיתן הפתילה ק קצתה כבר אחד וקצת כבר אחר ניתן האור כיצד ניתחלק ויהיה פתילה דולקת בזה הנר ופתילה דולקת בזה הנר ואי נאשר חתיכת הפתילה כסכין או כמסזרס לפי מהו מתקן מנא ולמעשה כיד מותר והלכה כר' יהודה ..

ה

אין שוברין את החרס ואין חותכין את הגמיר לצלות בו מליח ואין גורפין תנור וכירים אבל מבכשי ואי מקיפין שתי חביות לשפות עליהן את הקדרה ואין סומכין את הקדרה בבקעת וכן הדלת ואי מנחגין את הבהמה במקל ביום טוב ..

בייר ידוע וכסנתכין עליו שמן עומד לפני האם כל זמן שימצא בו שמן ומכסין שי שמשון האשר ואם מנע הכ הכסול גרפי אותו האשר ובקעת חתיכה של עץ שאינה כלי זאת וכן הדלת רוצה בו כי כן המשפט ברלת אין סומכין אותה בבקעת כי העקר אכלנו לא יתנו עצים אלא להסקה ..

ו

ר' אליעזר אומר נוטל אדם קיסם מלפניו לחצות בו את שניו ומגבב מן החצר ומדליק שבל מזה שבחצר מוכן וחכמים אומרו אף מגבב מלפניו ומדליק ..

לא התירו חכמים שיטול אדם קיסם לחצות בו סכני אלא מ מאכוס של בהמה בלבד ואסור לחתכו ולתקנו אלא אם כן היה רטוב שיסיה ראוי להאכילו לבהמה כי כל מה שהוא רח ראוי לאכילת בהמות מותר לחתכו כסכת ואין הלכה כר'

אליעזר ומאמר חכמים אף מגבב מלפניו עכינו כי כשנבב כשמשל כסדה טיקוסס מסכיכותינו ומדליק ..

אין מוציאין את האור לא מן העצי ולא מן האבנים ולא מן העפר ולא מן חמים ואי מולבגין את הד עפים לצלות עליהם ועוד אמר ר' אליעזר עומד אדם על המוקצה ערב שבת בשביעית ואומר מכאן אני א אוכל למחר וחכמים אומרים עד שירשום ויאמר מכאן ועד כאן ..

רעפים לבנים סרופים ככסין ואי אסור ללכך הרעפים אלא החדשים מהן לפי מהן כשרפות ונותחנות ונראה כ כמתקן כלי ביום טוב אבל האבנים והרעפים היסניס מותר ללככן ולבטל וללכלת עליהן ומוקצה הוא משטח ש שטוחין שם תאנים ועכבים וזולתן ליבס ומה שהתנה כ בשביעית לפי שכסנה אחרת שלא תהיה סביבי אסור לאכול מן הכמצא באותו משטח כיון שבת עד שיניחאו ומעשרותיו כי העקר אכלנו סכת קובעת למעשרות כמו שבארנו בת במקומות מסדר זרעים ושביעית אינה חייבת במעשרות כ כיון שכתבאר במקומות מסדר זרעים ואין הלכה כרבי א אליעזר ..

חמישי

פרק

משילין פירות דרך ארוכה ביום טוב אבל ל לא בשבת ומכסים את השירות בכ בכלים מפני הדלף וכן כדיון וכן כדיו שמן נוהגין בלי תחת הדלף בשבת ..

מותר להשיל פירות דרך ארוכה כגבאחד כסירנה לטלטלן ממקום למקום אבל להשילן מגב לגב אסור והטעם היה שאיננו כמה שצמים שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול ודלף המים הנזלים מן הגב החלונות בעת ירידת הגשם ..

ב

כל שחייבין עליו משום שבות ומשום רשות ומשום מ מצוה בשבת חייבין עליו ביום טוב ואילו הן משום שבות לא עולין באילן ולא רוכבין על גבי בהמה ולא שטין על פני חמים ולא מספקין ולא מטפחין ולא מ מרקדין ואילו הן משום רשות לא דגין ולא מקדשין ולא ח לצין ולא מיבמין ואילו הן משום מצוה לא מקדשין ולא מחרימין ולא מעריכי ולא מגבידין ת תרומות ומעשרות כל אלו ביום טוב אמרו ואי צורך לומר בשבת אין ביום טוב לשבת אלא אוכל גפש בלבד ..

השואל כלים מחברו מערב יום טוב כרגלי השואל.
 ב"ר טוב כרגלי המשאל. האשה ששאלה מחברתה
 תבלין וכו' וכולה לעיסתה הרי אלו כרגלי שתיהן.
 ר' יהודה נוטר בכים מפני שאין בהן כמש.

אמרס כרגלי השואל אפי' לא נתן לו אותנו הכנר חלל כ"ט ו
 כיון שקדם שאלתו מערב יום טוב הרי הוא כרגלי השואל.
 ואמרס כרגלי המשאל ואפי' היה רגיל לשאל ממנו אותנו ה
 חלוק ככל יום טוב לא נאמר שיהיה עקר לאותנו רגילות א
 חלל כיון שלא שאלו מערב יום טוב הרי הוא כרגלי בעליו
 ואין הלכה כר' יהודה. ואמרס כרגלי שתיהן עכ"ל וכן שבאותה
 העישה היו בה שותפות כדי שלא תלך אותה עישה חלל עד
 מקום שפתיחה יכולת לילך שאם האחת ערבה למזרח אלפ
 אלפים אמה שאי אפשר לה ללכת במערב אפי' זרת אחת כ
 כמו שכתבאר והאחרת ערבה למערב אלפים אמה שאי א
 אפשר ללכת במזרח כלל אותה העישה לא יזונה ממקומה.

ה

הגחלת כרגלי הבעלים והשלחבת בכל מקום. הגח
 הגחלת של הקדש מועלין בה והשלחבת לא נהגין ו
 ולא מועלין. בור של יחיד כרגלי היחיד ושל אנשי
 העיר כרגלי אנשי אותה העיר ושל עולי בכל כרגלי
 הממלא. מי שהיו פירותיו בעיר אחרת וערבו בני
 אותה העיר לבא אצלו לא יביאו לו מפירותיו. אם ע
 ערב הוא הרי פירותיו כמוצו.

כל זה מכאן

מי שזמן אצלו אורחים לא י

יוליכו בידם מנות אלא אם כן זכה להן אחר. במג
 במנותיהן מערב יום טוב. אין משקין ושוחטין את
 המדבריות אבל משקין ושוחטין את הביתות אלו ה
 הן הביתות הלנות בעיר והמדבריות הלנות באפר.

רצה באמרן לנות בעיר כעיר כעיר תחוס סבת. ולנות באמר
 פיהו ככפרים כל ימי החוס והקין ואיכן ככנסות לעיר ע
 עד סידדו הנאמים. ואפר עש הכפרים. ואמרן משקין לה
 להודיעך תועלת כי ההשקאה קודם השחיטה יתיר ריאתה.
 ואש ים עש סירכא חלטה כשמתת וכברתך ואשר שחיטת פ
 המדבריות לפי שהן מוקצה.

נשלם פירוש המשניות ממסכת ביצה להרם במזל

אמרס ומסוס סבות ומסוס רשות ומסוס תצנה רוצה בוכ
 כי כמה שאלו ה' תפסות כנסת תפתינו הסביתה מן הדברים
 שהיא מספר. והם הנקראים סבות ועוד מן הדברים שראות
 לאדם לבעותן ושלל לעשותן אבל הם תלויין במצות וי
 יום להם ומכאן בדברים התוריים והם הנקראים רשות.
 ועוד יכנס תחת אמרו תפסות בהשלמת הדברים שפתיקן
 ומצוה נכנסת מצוה והם אותן הנקראין מסוס מצוה. ועב
 נטעמי אצורן כלן מה שאמר לך. אין עולין באילן גזרה פ
 שמה יתלגש ונא ורכבין עב בהמה גזרה שמה יחתך זמורה
 להטויה ולא שטין גזרה שמה יעשה חבית של שייטין. ולא
 משקין ולא ירקקין ולא מטפחין גזרה שמה יתקן כלי פ
 טור ומשקין הוא הנכנס וההכאה בכלכל ומטפחין ההכאה
 יר על יד. ואמרן ומסוס רשות לא דנין ולא מקדשין ולא ח
 חולבין ולא מיבומין לכלן יש תנאים. לא דני' בתנאי שיהיה
 בותקוס ויתר חכס ממנו לא מקדשין בתנאי שיהיו לו חס'
 וכבים שזינו חייב בתצות פריה ורביה ולא מיבומין ולא
 חולבין בתנאי שיהיו לו אח גדול ממנו שבו הי' המצוה כמו
 שאמרן מצוה בגדל ליבס וכפיהו חלן התנאים אז יהיו א
 חלן הדברים רשות אבל אש הדבר להעך שלא יהיו חלן ה
 הצנאים לת יהיה מסוס רשות חלל מסוס מצוה והטעם פ
 שחטרוס כלן גזרה שמה יכתוב. ולא תקדשו ולא יעריכו
 ולא תחרימין גזרה שמה יתקן וממכר. ולא תבטיהו תרומה
 ומעצרות ואפי' ליתנס לכהן בו כיוס. וכזה דבר ולא דבר
 בהוצאה כ"ט כדי ליתנס אחר ים. מה שאלו אין כן ים ל
 לעבית חלל חולל כשם כלבד זהו דעת כ"ט אבל בה אחר כי
 יש דברים תלכר חולל כשם שהן מותרין כ"ט ואמרן כ"ט
 נמחש אמרס פ' חלל השרק משילין פירות וכו' כן הוצאת
 לולב וקמץ וספר תורה כמו שבארנו כמה מקדס.

ג

הבחמה והכלים כרגלי הבעלים. חמוסר בחמתו ל
 לבנו או לדועה הרי אלו כרגליו. כלים חמוסרין ל
 לאחר מן האחרון שבבית הרי אלו כרגליו ושאינן מ
 מיוחדים למקום שאלן תלכין.

כבר קדם לך בערובי תחומין כי האדם יכול לילך לאחזו נ
 רוח טירנה ויתר מאלפים אמה והוא שיחסר עגור אותה ה
 התיספת מן הרוח שכתבנו על הדרכים שקדם חלוקס לשם
 ואז ככאן כי בכל מקום שיוכל האדם ללכת תלך בהמתו ו
 נכל חשבו. ואמרן המוסר בהמתו לרנעה או לכנו הרי חלן
 כרגליו רנעה כו רגלי הבעלים וכתנאי שיתן אותם לטני
 בניס או לטני רנעים שלא כתקיימה קנייתה לאחר מהם א
 אבל אם נצנה לרנעה אחד הרי היא כרגלי הרנעס.

[Faint handwritten text, likely a gloss or commentary, covering the bottom half of the page.]

אחר השלמת המסכתא יאמר זה ינועיל לסכחה בעזרת הכוהנא ית

חדרן עלך מסכתא וטוהדרך עלך דעתך עלך מסכתא וטו דעתך עלך לא כתנאי תיכך מסכתא וט ולא ת
 תתנאי תיכך לא בעלמא דרין ולא בעלמא דאתי כן יאמר ג' פעמים ואחר כך יאמר
 יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלקי אבותינו סתה תורתך אומנותינו בעולם הזה ותהא עמנו לעולם הבא
 חננא בר פפא רמי בר פפא נחמן בר פפא אחאי בר פפא אבא מרי בר פפא רפרס בר פפא
 רביס בר פפא סורחב בר פפא אדא בר פפא דרין בר פפא דערב נא ה' אלוקינו את דברי
 תורתך בפינו וכפיסין עמך כי ישראל ונחיה אנחנו ונאזכר ונאזכר עמך כי ישראל ידא
 עמך ולמודי תורתך מאיבי תחכמינו תנותיך כי לעולם היא לי יהי לבי תמים בהקדך למען לא אכנס
 לעולם לא אשכח פקדיך כי בס חיינו באי למדני חקך אחא סלה ועד
 כוודים אנו לפניך ה' אלוקינו ואלקי אבותינו סתמת חלקנו מיוסבי בית המדרש ולא סמת חלקנו מיוסבי
 קרנות שאנו מסכימים והס מסכימים אנו מסכימים לדברי תורה והס מסכימי לדברים
 בעלים אנו עמלים והס עמלים אנו עמלים ומקבלים סכר והס עמלים ואינס מקבלים סכר אנו
 רניס והס רניס הס רניס לבאר סחת ואנו רני לחיי העולם הבא

כי בעל החכמה הנחה למדינות וזאת המרגעה אל כל החוסי בה הניח ה' אל העוסקי במלאכתה מלאכת
 סמים מכל אויבי ההסכל מסביב וימלא אותם רוח חכמה ודעת לחשוב מחשבות להכין אותה
 במשפט ולבנותה בקו ומסקולת עשויים באמת וישר וכי כבדה העבדה על האנסים העוסקים בה באשר
 משרטה מסתככים סככי אבות מלאכות ותולדותיהם עצמו מאד לא מלאס לבס להנות להס ספר לעשות מ
 ממנו ההעקקה להיותם עמוסים במלאכות רבות וזלתי ולצרף מחשבתם למעשה קראונו ויבקשוני לסקוד
 על דלתי המדרש וליכנס בסדרם החכמים לדעת ולהבין אמיי בינה במסכת יוס טוב ולעשות ממנה טוסס
 מן הגז והסי והתוססו והמרדכי בדקדוק עזו וכפלא בדרך ירון בהס הקנורא בלתי אכן נגף ונצב מכשול
 ואני הכעיר החצו מטה כדרסצי לאשר שאלוני והנהתי להס גז ופי ותו ומרדכי מן האס הכ בדקדוק ובעיו
 רב אס מחסרות ניתרות אס מהטעאות המטעות פסטי הסוגיות וההלכות גס רמותי סס את השיטות המתח
 המתחלפות לשי הגרסות ודעות המפרשים ועל כלס דקדוקי במאד והנהתי אותם בספר ההעקקה על הא
 האמת והיושר המוחלט כפי הסגתי והיא מצער ואחרי אשר בעלי המלאכה העתיקו מן הטוסס הוא את ה
 הגז והסי ותצו והמרדכי הכל וחקקוס על ספר עסמי בדפוס עס פסקי התו ופי המטני אשר העתיקו מעצ
 מעצמם הכיאו את ספר הדפוס סלס לפני וססתי כעל כל הון לראותי תפארת החכור הלז ומעלינו חקוק ב
 בספרי גדולים חקקי לב טרי וטעסחי התורה הנקובים בשמות אשר מומימיהם יסקו את העדרי עד אס כל
 לסתות וכל מא הולך למי לא יטרך לזולתם ולמען דעת חמדת החכור והדרו על השלמות קראתי ספר ה
 החכור הוא כלו מראשו לסוסו ומבאתיו נקי מכל מוס וסלס הדקדוק בתכלית ואס כי מן הכמנע ס
 סלא תמצא בכל ספר מהספרים אצו הטעאה קטנה הלא בספר החכור הזה מצער הי מאד תבטל במעוטה
 דמעוטה כי הספר הכל רובו דרובו סהוא ככלו סלס הדקדוק בתכלית השלמות כלל העולה איך להטיל מוס
 בקדמי סמים חנס כי ספר הקדס הזה יפה אף נעים אס בדקדוק אמתי אס בהדרת הכתיבה והסדור הנכ
 הנכבד אס בקובץ המפואר הכעסה סס בחכור אחד מן הספרים הכל אשר סס טורס ומסירת החכמה אצל
 כל חכמי לב יתבונן בכל אלה כל אים אשר חסקה כפסו בתורה וכי ילמוד בספר זה יהיה לבו ככון בטוח כי
 ממנו תצא תורת אמת וכל דבריו דברי נדיקים וסלס כנפס הכותב יוס ספי לחדס אדר הראסון רמד ל
 לסק הקטן גבריאל בן הר אהרן זלתי סטרטבורק

24	הוא יבין (לשבת וחול יבין לו)	24	שבתא יט	בינה שטורה ביט
24	וגזו יבין יט אהר שבת	24	חוקן וזריב	זה וזה ככית
24	וגזו יבין שבת אהר יט	24	שבתא יט	לא יסחוקו אלו ואלו אהר לו
24	השוקל את המבטל ויט	24	שבתא יט	השוקל יספד כה רחוק
24	כרות הטעין וגזו יבין שבת	24	שבתא יט	שוקל ויטל זה וזה אהר טעל
24	וגזו שוקל יחול	24	שבתא יט	זין שוקים ויטל לבין
24	יחנה אהרן על סלס	24	שבתא יט	אשי לבס גרויס כה רחוק
24	זבן בינה שטורה ביט	24	שבתא יט	יחוקן המזיסין ביט
24	אבל כוכן עליה בלי	24	שבתא יט	יחזיקין את הקין ויטל סלול
24	חבילי תלתן חכמים אלו יט	24	שבתא יט	הקין גרויס כוכן
24	יבנה ויטל חן יחזיקין כד ויחזיק	24	שבתא יט	כזר כוכן בקטן
24	לו קטנות שרסב על פי תחיות	24	שבתא יט	יחזיקין כהים ויטל כין
24	יח יס סס אהר	24	שבתא יט	יחזיקין י
24	ריסה מבטל ויטל ויחזיקין תביות	24	שבתא יט	יחזיקין ויטל השוקל לטיות
24	וכל זבן שיש לו יחזיקין אפי	24	שבתא יט	יחזיקין ויטל השוקל אהר דותין לבס שבת
24	שבת ויט גולה כה אסויה כה שבתא יט	24	שבתא יט	יט קין ויטל אהר

40 שיהיה לך בשר אלהי שביתת יט
 41 ויין וזאתין האלוקים
 42 וזאתין יונק סגה חזקות שביתת יט
 43 תיסי חטיות שביתת יט
 44 וזאתין דעה בשפת בריקט שביתת יט
 45 הפורח חזיתו ודמיון בליסות שביתת יט
 46 בשם אלף צדי שביתת יט
 47 וזאת שחורה חבשה לפרך
 48 אלה כו

49 וזאת שחורה חבשה לפרך
 50 עזים ששכרון פרך שביתת יט
 51 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 52 שש ימים של חטיות שביתת יט
 53 כחשונה וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 54 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 55 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 56 כחשונה וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 57 כחשונה וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 58 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 59 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 60 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 61 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 62 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 63 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 64 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 65 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 66 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 67 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 68 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 69 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 70 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 71 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 72 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 73 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 74 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 75 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 76 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 77 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 78 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 79 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט
 80 וזאתין חטיות חבשה שביתת יט

Handwritten text in a cursive script, likely a ledger or account book. The text is arranged in columns and rows, with some entries appearing to be numerical or date-related. The handwriting is dense and somewhat faded.

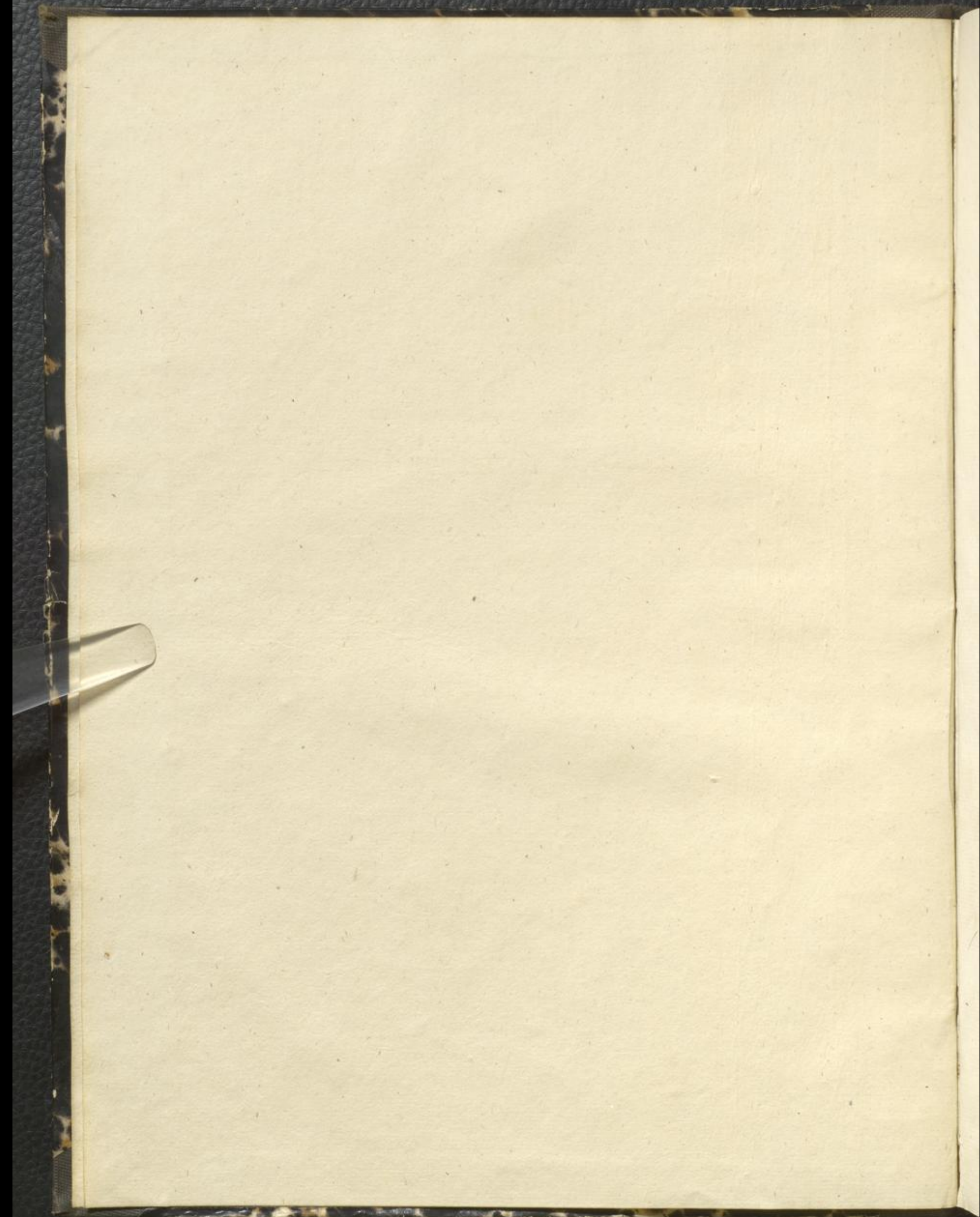
128/8

Parc. 1484.

